LU io)ule ll sie) o)ice Înls
și plin de pasiuni atât
de arzătoare, că
ar putea declanșa
un incendiu adevărat!”
Entertainment Weekly

=

Jennifer L.
VSucslasindojtii

PN STA Us
Zeit Ole fei E
VEIITE SME clTe IEI ella
EEE bestselleruri,
css Else)
JENNIFER L. ARMENTROUT
locuieşte în Charles Town,
MAESTRI gli CoZI CR O)
Ei SEI Ter Selle ete) o)
pezzi, iar în rest își petrece timpul
citind, urmărind filme cu zombie
sau plimbându-se împreună cu
TIET e ein SA SETE
a deveni scriitoare a luat naștere
TLETS SE)
FONOTCS E St ECO Elo e
PETOTS ER Tor To lico las LC)
paranormală pentru adolescenți,
cărți de science fiction, fantasy şi
romance contemporan. Opera ei
gal le 98020) EI
Cote irosit
ASE SsinoTIati lo SC SS SIL
SS ce îi atestă valoarea. Unul dintre
POIENI ati UL ASE
Obsidian, urmează să fie ecranizat.
Este considerată un autor „hibrid',
care și-a publicat cu succes Tati
în regim de self-publishing, AITA
See TIET SpatEn lazi) CciUII
E atE stil E O
DTS One
III.
DIETE Vei Selo
ST Sein TSr SPT TPI e TUE)
D E TA E: o E SS T SN SIC)!
a SSI Sate Bo/Srl eat!
Teo SE Sale UI

6
6 LITERA?
Editura Litera
e-mail: contactelitera.ro
www.litera.ro

Păcate sub clar de lună
Jennifer L. Armentrout

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu Cr
Ce Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descriere a CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARMENTROUT, L. JENNIFER
Păcate sub clar de lună / Jennifer L. Armentrout;
trad. din limba engleză: Elena Arhire —
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9719-6

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111

Pentru fiecare cititor care alege această carte.
Mulţumesc!

Capitolul 1

- Este adevărat? Ce se spune despre femeile care vin aici?
Unghiile date cu o ojă roşie strălucitoare alunecară peste abdomenul lui Lucian de Vincent, trăgându-i din pantaloni colțul cămăși.
Că... înnebunesc?
Lucian îşi arcui o sprânceană.
—Întreb pentru că eu mă simt de parcă aș fi înnebunit. Simt că mi-am pierdut cumpătul. Te doresc de atâta vreme. Buze de aceeași culoare ca unghiile îi deranjară lui părul mai scurt din jurul urechii.
Dar nu te-ai uitat niciodată la mine. Nu până astă-seară.
- Nu e adevărat, spu se el p eu n ton tărăgănat și se întinse după sticla de Old Rip.
Se uitase la ea de mai multe o ri. Probabil o studiase chiar foarte mult. Cu părul blond şi corpul înveșmântat în rochia cu decolteu adânc, cu siguranță se uitase la ea, el şi jumătate dintre clienții de la Red Stallion. La naiba, poate chiar vreo 90% dintre clienți, bărbați şi femei, se uitaseră la ea de mai multe ori, iar ea era perfect conştientă de asta.
- Dar tu erai mereu atât de concentrat în altă parte, continuă ea, i ar el auzi îmbufnarea care i se contură pe buzele frumoase.
p Îşi turnă un pahar din whisky-ul vechi de douăzeci de ani, încer-
Când să-şi dea seama cui altcuiva îi acordase atenție. Opțiunile erau pțn nelimitate, dar el nu se concentra niciodată asupra nimănui în mod s pe cial. Sincer, nu era pe deplin atent nici la femeia din spatele lui,

nici măcar când aceasta îşi lipi sânii minunați de spinarea lui și îsi âblu Ea ae uef ai abdomenului.
Pe vremuri, un zâmbet plin de subînțeles şi o voce seducătoare aveau d ar ul să-l stârnească atât de tare, încât ar fi putut Să-şi găsească eliberarea şi cu un perete. Și obișnuia să îi ia chiar mai puțin să facă sex şi să uite cu totul de sine pentru o vreme.
Dar acum?
Lucrurile nu mai stăteau chiar aşa.
Cu dinții ei ascuțiți, ea îi prinse lobul urechii în timp ce își lăsă mâna să alunece mai jos şi degetele abile începură să-l descheie la curea.
— Dar tu ştii deja asta, nu-i aşa, Lucian?
- Ce anume?
Fl duse paharul cu whisky la buze şi, fără să cli pească, bău pe nerăsuflate licoarea cu arome afumate. Whisky-ul îi alunecă alene pe gât şi îi încălzi stomacul, în vreme ce el cercetă tabloul de deasupra barului. Nu era ce l mai reuşit din casă, dar era ceva ce îi plăcea în mod deosebit la flăcările surprinse în imagine. Îi aminteau de panta mistuitoare care ducea spre nebunie.
Ea îi descheie cureaua.
-O să am grijă să nu te mai gândeşti niciodată la nimeni altcineva.
— Chiar aşa...?
Cuvintele îi răma seră suspendate în aer, şi se încruntă în vreme ce scormoni prin amintiri.
La naiba!
Uitase cum o chema.
Dumnezeule, cum naiba o chema pe această femeie? Flăcările de un roşu-violaceu din pictură nu îi oferiseră răspunsul pe care îl căuta. Trase adânc aer în piept şi aproape se înecă simțind notele prea dulci ale p ar fumului ei. De parcă ar fi simțit pe limbă o tonă de căpşune.
Nasturele de la pantaloni se descheie, iar sunetul discret al unui ferm o ar răsună în spațiul vast al încăperii. La nici o secundă după

spre locul în care se od i hnea mădularul lui. liăF
Mâna ci încremeni pentru o clipă. Femeia păru să rămână
fără suflu.
Lucian? gânguri ea şi îşi înfăşură degetele calde peste mădula-
rul semierecl.
Lipsa evidentă de interes pe care o manifesta corpul lui îl făcu nbaâpae? O fee
p să curbeze dezgustat buzele. Ce naiba se întâmpla cu el? O femeie şa
s frumoasă îi atingea mădularul, iar el era la fel de excitat ca un şcolar
trezit dintr-odată într-o cameră plină cu măicuțe.
Fra... la naiba, era doar plictisit. Plictisit de ea, de el... de toate glluP
câteva momente cu ea și nu o mai revedea niciodată. Avea grijă da
pl renunți la obiceiuri. Ajungeai să te implici emoțional, iar el nu era
genul. Dar simțea că... se săturase.
Senzația că trecuse de etapa asta, de tot, era o stare care nu îi
dă de a pace de vreo câteva luni, sufocând aproa pe orice aspect din pe
pa v iața lui blestemată. Neliniștea i se strecurase pe sub piele şi ise
răspândea prin vene ca o iederă afurisită care pusese stăpânire pe
pereții exteriori ai unei clădiri.
Fu se se măcinat de această senzaţie cu mult înainte ca toate să se
dea peste cap.
Ea își lăsă cealaltă mână săi se strecoare pe sub cămașă în timp
ce strânse mai tare.
-O să mă pui să muncesc din greu pentru scula asta, nu?
Lucian aproape izbucni în râs.
Fir-ar să fie!
Cum gândurile îi rătăceau prin zone atât de îndepărtate, chiar
că ea avea să fie nevoită să muncească din greu. Aşezând paha-
rul pe bar, el lăsă capul pe spate și închise ochii; se strădui să-și
pună ordine în gânduri. Din fericire, ea rămase tăcută cât îl dez-
mierdă cu mâna.
Acum, mai mult ca o ricând, avea nevoie de asta... deo eliberare
lipsită de orice dram de rațiune, iar ea... Clare? Clara? Un nume

1 0
cu „CC“, de asta măcar era sigur. Oricum, știa ce făcea. Mădularuldă, dar mintea... da, mintea îi era în
cu „CC“, deasta măcar gui se întărea cu fiecare secundă, dar mintea... da, mintea îi eraîn
altă parte.
tă parte.De când trebuia să-i stea minteala asta?du i vamai mu
De cânSe îndreptă de spate,d tr buia să-i stlăsându-i ceva mai mult spațiu de manevrăai al re sticla de whisky de mai multe
Se îndreptă de spate,când se întinse aproape msă uilă daşinal spre sticla de whisky de mai multet de sine în seara asta, să simtă că trăia
când se întinse aproape mmii de dolari. Trebuia să uiat e , î orice altă naia prte de sine în seara asta, să simtă că trăiaoapte, dar mai ales acum,
mii dedolari. Trebuiasăuicu adevărat. Ca, dealtfel, înoricealtăndo z. oapte, dar mai alesacum,
cu adevpentru că avea treabă adoua zi.t b a ă gândeasc
ntru că avea treabă a douaDar nu trebuia să se gândeasi o e felul în care.că la asta acum. Nu trebuia decât să
Darnutrebuia gnsimtămânaei,apoiguraeişipoatefelulîncare...p ibil al unorpaşi care
mtă mâna ei, apoi gura ei şi poSunetul aproape imperceptibil al unor paşi care răsunară la etajă capul într-o parte, gândindu-se
Sunetul aproape imperceptibiîl făcu să deschidă ochii. Lăsă uşor capul într-o parte, gândindu-seui din nou. Cu siguranţă, paşi.
îl făcu să deschidă ochii. Lăsă şo pucă poate i se părea, dar îi auzi din nou. Cu siguranţă, paşi.Î i ându- e, o prinse de încheietura
ă poate i se părea, dar îi auzi dinCe Dumnezeu? Întinzându-se, o prinse de încheietura subțirepl de o . Strânsoarea ei se înteți, fră-
Ce Dumnezeu? Întinzându- e, pr spri. Gestul lui nu-i plăcu deloc. Strânsoarea ei se înteți, fră-și mai apăsat. El îi strânse mâna atât cât săși o o
pri. Gestul lui nu-i plăcu delo| mai tare și mai apăsat. El îi strânse mâna atât cât săși o omântându-
o oprească.
-Luc i ant
LucinTonul ei era încărcat de confuzie.hin i
Tonul ei era încărcatEl nu răspunse în timp cede conse chinui să audă ceva. Nu avea cumi p ibil să se mişte cineva de
El nu răspunse în timp cesă fi auzit ce auzise. Pentru c a nimeni înse chinuiă era imposibil să se mişte cineva deacele încăperi.
să fi auzit ce auzise. Pentru ccolo-colopesusdin momentce nuera nimeni înăân upestenoaptă era po aceleîncăperi.e. Toţirefuzaus
lo-colo pe sus din moment ce nu eMembrii personalului nu rămâneau peste noaptl n înălța pe cer.e. Toţi refuzau să
Membriipersnmai stea la conacul Vincent după ce luna se înălța pe cer.dei nse mari să i se fi
mai stea la conacul Vincent dupăFu întâmpinat de liniște, deci erau şanse mari să i se fi năzărit.b m ui d hisky pentru asta.
Fu întâmpinat de liniște, de ş sŞi trebuia să-ifierecunoscătorblestematului de whisky pentru asta.de m n ile
trebDoamne, poate că își pierdea mințile. î
Doamne, poate că își pierdea m iScoţându-i mâna din pantaloni, el se întoarse spre femeie. Eral â d îi tudie chipul înălțat
Scoţându-i mâna din pantalon ,chiar frumoasă, își spuse în sinea lui când îi studie chipul înălțatn cadou
chiar frumoasă, își spuse înspre l dar Lucian descoperise de mult că frumusețea era Un cadouă. De cl ai multe ori, eră spreel darLucian desco ecapriciosc are se oferea fără vreo noimă. De cele mai multe ori, erău t c , i i ăcar nu
capricios care sedoar un lucru de fațadă şi, în cele mai multe cazuri, nici măcar nu
areală. şiCuprinzându-iceafacuomână,seîntrebăcâteraderealăfruoo Îş psă
Cuprin ni din ce punct încolo începea să urâţească. Îşi apăsămuseţea ei ş

st

de getele în zona în care îi simțea pulsul, atras de ritmul accelerat al bătăilor.
Buzele i se întredeschiseră și pleoapele ise închiseră ușor, ascunzând ochi de culoarea stânjeneilor care înfloriseră deja prin toată Louisiana. Lucian ar fi putut să pună pariu că femeia avea pe acasă vreo coroniță sau două, însoțite de panglici care confirmau că era unul dintre c ele mai frumoase chipuri pe care le avea sudul.
Lucian dădu să coboare capul, când îi sună telefonul aflat pe bar. O eliberă brusc din strânsoare şi se întoarse, în timp ce ea scoase un murmur de dezamăgire. Îndreptându-se cu paşi mari spre telefon, fu surprins să zărească numele fratelui său afișat pe ecran. Era târziu, și, pe deasupra, sigur fiul risipitor era deja băgat în pat, pe undeva prin casă, la această oră din noapte. Sigur, Dev nici măcar nu era cu logodnica lui, făcând dragoste toată noaptea, după cum își închipuia Lucian că obișnuiau să facă toate cuplurile normale şi fericite.
Pe de altă parte, îi era foarte greu să și-o închipuie pe Sabrina cea fără de cusur făcând dragoste cu cineva.
Despre bărbații şi femeile din familia de Vincent se spuneau t o t felul de lucruri. Unul dintre ele părea să fie o minciună sfruntată. Stră-stră-străbunica lor spu sese odată că, atunci când se îndrăgosteau , bărbații din familia de Vincent se îndrăgosteau fulgerător și până peste urechi, fără să stea prea mult pe gânduri sau să şovăie.
Și asta era o mare prostie.
Singurul dintre ei care se îndrăgostise vreodată era fratele lor Gabe, şi ce se alesese de toată povestea? Un dezastru.
-Da?
Lucian răspun se la telefon și se întinse din nou după sticlă.
- Vino imediat în biroul tatei! îi porunci Dev.
Sprâncenele i se arcuiră când fratele lui închise telefonul. Ce o rdin interesant! Strecurându-şi telefonul în buzunar, îşi trase fo îi fermoarul la pantaloni Şi Își scoase cureaua, aproape azvârlind-o pe canapea.
- Rămâi aici! spuse el.

18

p a pu un abis de nimic.
n abis de nimic Ridică din nou privirea spre ventilator. ânzura se ?Pa
Ridică din nou pr L a wrence de Vincent se spânzurase? Patri ar hul f a miliei aimt decât toți la un loc d; milieia
Lawrence de Vic fost în stare să trăiască mai mult decât toți la un loc d; Var casăle
facă în ciudă.
f a că în ciudă. Dar, dacă nu se si de cineva cu sc o pu să nucisese, asta însemna că totul fusese cale | dea însc
de cinev a cu scopu la se ră i Nu seputea.. cale | dea înscena o posibil. Se întâmp. și lucruri mai nebunești de a
— , se
ă
următoare avea să fie aplecă şi ridică marginea covorului, rulând materialul greu, ca săhiul se împrăștia pe pode
aplecă şi ridică m ar ge se îmbibe cu lichidul care se împrăștia pe podea.

Capitolul 2

Lucian se avântă pe scările cufundate în întuneric, urcând câte d o uă sau trei trepte o dată. Nu se opri mai întâi în apartamentele s al e. Se duse la al treilea etaj și pătrunse pe coridorul îngust prin pasajul aco perit. Aplicele de pe pereți îi luminară drumul, oferindu-i atâta lumină cât să vadă la câțiva paşi înainte.

Trecând pe lângă mai multe uși închise ale unor camere în care nu mai intrase nimeni de ani buni, încăperi în care personalul refuza să se aventureze din tot felul de motive dubioase, se opri în capătul cor i dorului. Muşchii spatelui i se încordară brusc în timp ce privi lung spre uşa alburie.

Simţi mânerul rece sub mână când îl răsuci. Uşa se deschise încet, alunecând fără nici un zgomot pe covorul din pluș. Parfumul de trandafiri îl învălui din toate părţile. O lumină era aprinsă în încăpere. Una dintre acele lămpi mici de noptieră cu o licărire palidă. Silueta întinsă în patul cel mare cu picioare sculptate manual părea atât de mică și de firavă. Nu mai semăna deloc cu ceea ce fusese odinioară.

- Maddie? strigă el, vocea răsunând aspru chiar în propriile urechi.

Nu ări nici o miş care în pat. Nu auzi nici un sunet. Nimic care să-i dea de înțeles că ar fi fost trează sau conştientă în vreun fel de prezența lui. Lucian simți în piept o apăsare pe care nici alcoolul, pzț nici aventurile de- o noapte nu ar fi putut să o aline.

Era i mp o sibil ca pașii auziți să fi fost ai ei. ln la p,laoi
Er a i mp si pa Pentru o clipă, se uită lung la pat, la ea, apoi se dădu în spate siduână pe fa,npi
Pentru o clipă, s a e si închise uşa în urma lui. Trecându-şi o mână peste faţă, se îndrepti spre pasajul acoperi
spre pa sajul ac o eș Îl etj de sde oaspeți pustie care se afla înainte de dormitorul lui. ifuîn taină prin muşchi
e oaspeț i pute de o Un alt gen de tensiune i se furișă în taină prin muşchi când deş. tă și pibrsc.
Un alt g chi se uşa spre camerele lui. Intră şi se opri brusc. da, îmbrăcată
i se uşa spr Musafira lui se ridică de pe canapea, îmbrăcată numai în c o stu- aieitoDom si ne el bo
Musaf i ra mul Evei și îmbietorii pantofi negri cu toc. Doamne sfinte, el cobori niișicre se strecură pnr
mul Eve i și privirea, urmărind mâna cu unghii r o șii care se strecură printre ro- niuă să alunece, pierzându-s
privir ea , urmăcrs tunjimile sânilor şi continuă să alunece, pierzându-se între coapse, ș,ân de l ridică privirea
nj   i   milesâni şi — Ţi-a luat cam mult, spuse ea și, când el ridică privirea, femeia ăânit să încep fără tin
Ţ i - a lua se muşcă uș o r de buza de jos. Așa că m-am gândit să încep fără tine, mdfoepă cu tdea-i petrece ti
e muşcă uș o Lui Lucian i se păru un mod foarte plăcut de a-ţi petrece timpul. să utddeldel
Lui Luci a n p O parte din el își dorea să închidă ușa șisă uite de dezastrul de la îfaţ lui afla o femeie foae
O parte î i parter. La n ai ba, era un bărbat, iar în faţa lui se afla o femeie foarte daoi cu i ei, care se atingea, d
parter. La atrăgătoare, în toată splendoarea goliciunii ei, care se atingea, dar...
Fir-ar!
F i r Nu pute nue, a să se aventureze pe această frumoasă cale a pierzaniei. â din u că
Npu Își concentră atenția spre vârful nasului ei, ut gândindu-se că era
ș cam singurul loc mai sigur în care putea să se uite.
m o Ea se năpusti ca un tigru sălbatic asupra lui. Chiar sări vreun
metru și ceva.
și Luat complet prin surprindere, el o prinse. Nu putea să o lase să
aterizeze pe podea. Era un nemernic, dar nici chiar aşa.
ppd Picioarele lungi se înfășurară în jurul şoldurilor lui şi mâinile
calde îi cuprinseră obrajii. Înainte să mai răsufle măcar, se trezi cu
gur a ei peste a lui, limba ei avântându-se printre buzele lui precum
era limpede că-și dorea să se avânte el între coapsele ei.
Părea să se fi servit și din sticla de whisky.
Îl simțea în sărutul ei.
pu când - o de şoldurile înguste, o desprinse uşor de trupul lui şi
Aucn o lăsă pe propriile ei picioare.

Ea înaintă vreo câţiva paşi, încruntându-se când el sc trase într-o
p a rte ca să o evite şi se aplecă să recupereze de pe jos leÎa njeria d el i-
cată. Îl privi cum îi înşfacă și rochia.
- Ce faci?
- Oricăt aş aprecia entuziasmul cu care m-ai întâmpinat, trebuie
să pleci, zise şi îi întinse hainele.
E a cobori măinile de o parte și de alta a corpului.
- Poftim?
Căutând să-şi adune răbdarea pe care nu o avea de obicei, el trase
lung aer in piept.
- Îmi pare rău, scumpo, dar trebuie să pleci. A intervenit ceva.
Privirea ei zbură spre uşa din spatele lui, și, Doamne, dacă vreu-
nul dintre frații lui se afla acolo...
— Ce anume? întrebă ea.
- Nimic care să te privească pe tine. Cum ea nu îşi recuperă
h a in el e nici a doua oară, el le aruncă pe canapeaua din spatele ei.
Ascultă, îmi pare rău pentru asta, dar trebuie să pleci.
Ea rămase mută de uimire şi nu făcu nici o mişcare să-şi ridice
lucrurile aruncate pe canapea.
- Nu poți să-mi ceri să plec.
Oare el vorbea în altă limbă?
- Orice s-ar întâmpla, pot să aştept...
— Nu poți să aștepți, iar eu chiar n-am timp de asta, o întrerupse
el pe un ton mai aspru.
Ea îl privi lung pentru o clipă, apoi strânse din buze.
- Cr ed că faci mişt o de mine, nu? Asta eo măgărie pe față. Glasul
ei căpătă o notă ascuțită, și Lucian își dădu seama că își primea răs-
punsul la întrebarea de mai devreme. Frumuseţea ei nu avea cine
știe ce adâncimi ameţitoare. M-ai târât până aici, m-ai încins de nu
mai ştiu de mine și acum mă dai afară?
- Te-am încins de nu mai ştii de tine? El râse. Femeie, abia dacă
te-am atins.
- Nu asta e ideea.
-Strâng e -ţi lucrurile sau nul e strânge, cum vrei tu. Ori pleci de
aici goală ca în ziua în care te-ai născut, ori îţi pui naibii hainele pe
tine, Mie chiar nu-mi pasă. El făcu un pas spre ea, punând capăt

2

discuţiei. Dar am impresia că şoferul nu o să-şi dorească Să-ţi puj lb el u.
d i s cu i fundul gol pe bancheta lui. ri
ndu l gol pe b a nch Obrajii ei se făcură roșii când el se îndreptă agale spre bar. hm? îl întrebă ea.
Obrajii ei se — Ştii măcar cum mă cheamă? îl întrebă ea. f
Oh, fir-ar să fie!
Oh, f i r-ar să fie! Îşi turnă un pahar, ştiind că t o tul avea săo ia la vale ca o minge uțir
Îşa alunecând pe gheaţa subțire. mă hmă
un e când pe gheaţa sui — Apropo, Cindy mă cheamă, nemernicu le! răbufni ea. aul nerăsuflate, bucuros că nu
— Apropo, C i ndy ă FI dădu p e gât alcoolul pe nerăsuflate, bucuros că nu se înșelase muie. După ce îşi termi
FI dădu pe gât a l c o ope prea tare în privința numelui ei. După ce îşi termină băutura, se
UNI
întoarse spre ea.
nt o a r se spre ea. UNI C indy își trăgea dantel a neagră a lenjeriei peste coapse. dloriupeste cap ca să fie î
Cindy își trăgea da nt el egr — Ai idee câți bărbați s-ar da la propriu pes te cap ca să fie în locul
tău acum?
el sec. u acum? î ia r —Sunt convi ns că lista e lungă, răspunse ea
încruntată.
cr un t a tă. _Oh, da, şi ce-ţi mai pasă! Materialul îi alunecă peste cap. Ştii
măcar cine sunt?
- Ştiu exact cine eşti. — N-ai ştiut nici cum mă chea n mă, aşa că mă cam îndoiesc. îi dădăru l blond peste un
— N-ai ştiut nici cu cându-şi geanta de pe noptieră, âd să tr mi n. Apu îşi dădu părul blond peste un
mă r. D a r o să afl i cine sunt când Ea suspină când el se mişcă mai repede decât s-ar aiîaine. fi aşteptat. Îi
Ea s i mână, la fel cu m făcuse mai înainte. h mă nu cuprinse ceafa cu o
mână, i -am amintit cu m te cheamă nu în seamnă prinse ceafa cu o — Doar pentru că num
că nu ştiu exact cine eşti.
Ch i ar așa? șopti şi g e - Eşti o întreținută obișnuită să prime ască totul pe tavă d el ad ei ninct
ştt ei u o șn sponsorul ei. Nu înţelegi cuvân tu l „nu“ şi n-ai nici urmă de instinct
de autoconservare.
i buza de j o s . Pentru că mi se pare că vorbeşti despre tine. își lăsă capul în jos şi o privi în ochi când o strânse
de ceafă.

- Nu ştii nimic despre mine dacă ai rămas cu impresia asta. Nu există lucru pe care să m i-l faci mie — sau săi-lfaci familiei mele — şi pe care să nu ţi-l pot întoarce de trei ori mai rău, aşa că abține-te de la micile tale amenințări!
Mâna ei se lipi pe pieptul lui, iar ea închise ochii.
- Eşti sigur de asta?
La naiba!
Scena o excita.
Dezgustat, el coborî mâna şi o lăsă să se tragă în spate cu pași nesiguri.
-Nu ai fost aici . N-ai trecut pe aici în noaptea asta. Și, dacă dai de înțeles că ar fi fost altfel, te distrug. Se opri casă se asigure că femeia era atentă. Și, înainte să îndrugi orice altă aiureală, gândeşte-te numai o clipă la cine sunt şi ce pot să fac.

Cindy închise gura. Înțelese pe deplin şi nu-l mai bătu la cap.
După ce se asigură că urcă în maşina care o aştepta în spatele ca se i, el li se alătură fraților lui în salonul principal.
- Ţi-a luat cam mult, spuse Dev şi îl țintui cu privirea. Şi, cu toate as te a, n-ai reușit să te încalți sau să-ți pui naibii o cămașă?
Lucian miji ochii în timp ce trecu pe lângă fratele lui.
Îți dai seama că este aproape 5.00 dimineața și mă îndoiesc seri o s că o să fie cineva atent la cum sunt eu îmbrăcat.
- Lucian are dreptate, spuse Gabe de pe canapeaua pe care stătea tolănit, jucând, ca de obicei, rolul de împăciuitor. Este chiar târziu... sau devreme. Nu contează.
Dev lăsă capul într-o parte.
- Ai trecut pe la ea?
El încuviință.
- Ca întotdeauna.
Gabe își dădu pe spate o şuviță de păr. Avea părul lung până aproape de umeri. Tatăl lor nu fusese niciodată de acord cu faptul că și -l lăsa atât de lung, susţinând că îi dădea un aer de- cum îi spunea? — pierde-vară...
: - C fi pu Nici măcar Troy nu știe de ea.

N-au d e ce să caute prin casă, răspunse Dev. După cur, „; de E euleăuc, M nici
Troy n- a re de ce să şt i e despre ea. E destul de rău că,,, tiLaiţid
y —Cee destul de rău? i nterveni Lucian, simțind cum străful i
—Cee de stusl rea furiei i se aprinde în vene precum € aprins gazul de un ivă rit,
i rit,
Că este aici? Căeste în viață?
ă — Vo i a m să spun că e destul de rău căa trebuit practic să fina i
— V o i a m să spfa ţăm, în ultimii cinci ani, noul birou pe care vrea să-l detii iăăăstrzădiscţaol
ţăm, în ulm că doctorul Flores ca să ne asigurăm că păstrează discreţia, Tonul dNm
că lui Dev părea indiferent. Nici urmă de emoție. Nimic. Și cine știe
câți bani...
âț i b a Privirea lui se aținti spre ușă cu o secundă înainte de ase
auzi bătaia.
uz i bă și da seama când Dev avea darul aproape supraomenesc de a- difmi
Dev p se afla prin apr opiere cineva care nu făcea parte din familie. Era o
abilitate care îți cam dădea fiori.
i la îț Lucian se aşează lângă Gabe după ce Dev ieși din încăpere, apoi
își ridică mâinile şi își trecu palmele peste față.
—La naiba!
Chc,ps Dev se întoarse însoțit de detectivul Troy LeMere. Părea că Troy lui
Dev se î i t venea direct din patul în care dormise fericit alături de noua lui
p a s o ție. Pantalonii cafenii erau la fel de şifonați ca mintea lui Lucian. od.
s i Hanoracul subţire nu ascundea arma agăţată la șold.
H a n o ra cu uţ i Îl întâlniseră pe Troy într-o vară când veniseră acasă de la şcoala
priv a tă din nord und e fuseseră trimiși să studieze. Pe vremea aceea, altele
pr i vată obișnuiau să plece pe furiș de acasă şi să-și facă veacul pe terenurile îl tlnisă
o b i ș nu pl pe fș şi de sport aflate la câțiva kilometri distanță de casă. Aşa îl întâlni mi seră il
p o ț i pe Troy, şi, chiar dacă nici nu s-ar fi putut să vină din medii soc iale
mai diferite, se crease între ei o legătură foarte puternică.
Pr i etenia lor îl sâcâise pe tatăl lor până în clipa în care Troy in- i
trase la Academia de Poliţie. După aceea, bărbatul începuse să ridice
în slăvi relaţia lor tocmai pentru că își dăduse seama că de acum
puteau profita de pe urma ei.
Uneori, Lucian se întreba dacă nu era acesta motivul pentru care
Dev mai păstra legătura cu Troy.

- Ce naiba, băieți? întrebă Troy, trecându-şi palma peste părul negru tuns scurt. Nici urmă de condoleanţe. Ştia el ce ştia. Pe drumul până aici, nu m-am gândit decât că trebuie să fie o glumă.
— De ce-am glumi cu așa ceva? întrebă Dev. La ora asta?
Lucian își dădu ochii peste cap când Gabe mormăi în șoaptă ceva care părea să fi semănat suspect de mult cu un „să fiu al naibii“, Troy era obişnuit cu Dev, astfel că îl ignoră.
- Deci s-a spânzurat?
— În vechiul birou. Dev se dădu laoparte. Poţi să vii să vezi cu ochii tăi. Te conduc.
Troy nu mai sublinie că ştia exact unde era biroul, dar, când trecu pe lângă Lucian, îi aruncă o privire. Lucian scutură uşor din cap.
Gabe oftă cu năduf și se ridică în timp ce amândoi se făcură nevăzuți pe coridorul ce ducea spre birou.
- Mai bine mă duc să mă schimb înainte să-şi dea seama Dev că nu port cămaşă.
El pufni.
- Sunt convins că și-a dat deja seama, dar jocul lui preferat nu este să facă mişto de tine.
- Adevărat, dar eu tot mă duc.
Urmărind cum fratele lui iese din încăpere, Lucian se lăsă pe spate şi își aruncă un braț peste spătarul canapelei. Troy şi Dev nu lipsiră multă vreme. Revenira peste poate nici cinci minute.
Dev se opri în fața unuia dintre șemineurile care nu se foloseau niciodată, cu braţele încrucişate peste piept şi expresia stoică a unei statui pe chip. Troy păru să fie uşor tulburat când se aşeză pe brațul fotoliului.
- Trebuie să sun la poliția metropolitană, dar încercăm să implicăm cât mai puțină lume.
- Aş aprecia asta, spuse Dev.
Troy îl privi atent o clipă, apoi spuse:
- Înainte să vină toată lumea şi să se transforme totul într-un CIrC, ce se petrece aici?
- Cumadică? Dev se încruntă. Ți-am spus deja. Nu pute am să dorm, așa că m-am trezit și am văzut lumina aprinsă. Și așa l-am găsit.

Deci spui că el chiar s-a sinucis? întrebă Troy cu sprâncenele
ar cuite. Îl cunosc pe tatăl vostru. Nemernicul ar supraviețui unei
bombe nucleare numai ca să...
Nu! îl amen inţă Dev, şi nările i se dilatară.
Troy miji ochii.
Lucian interveni înainte ca discuţia să degenereze, cum se întâm-
pla de ob icei cu cele mai multe dintre discuţiile lui Dev. Numai că
degen era rea era unilaterală prin excelență.
- Cum să nu fie ce pare că este?
Prietenul lui îi aruncă o privire plină de subînțeles.
- Voi unde erai?
- Eu am fost la Red Stallion. Am ajuns acasă la două şi ceva. Nu
spuse nimic despre musafira lui. N-avea nici un rost să o implice şi
pe ea în poveste. Am coborât când m-a chemat Dev.
— Gabe? Troy scrută încăperea din priviri. Unde s-a dus?
— S-a dus să-şi pună nişte haine pe el, răspunse Lucian, sprijinin-
du-se cu coatele pe genunchi şi aplecându-se în față. Revine imediat,
dar îţi spun, omule, aşa l-am găsit.
Troy cobori privirea spre telefonul pe care îl avea la centură și își
concentră din nou atenţia spre ei.
- Ştiţi prea bine că puteţi avea încredere în mine. Când o să
s o sească poliţia metropolitană, nu o să-l bage direct în sac. O
să-l examineze.
- Ştiu. Glasul lui Dev răsună anost. Tata avea ... avea ceva pro-
bleme în ultima vreme, mai ales după toate câte s-au întâmplat cu
unchiul nostru. I-a fost greu să se împace cu situația. Ştii cât ținea
la imaginea lui.
Interesant!
Lucian îşi mută brusc privirea spre fratele lui. Da, unchiul lor,
celebrul senator, era implicat într-un scandal urât despre o stagia-
ră care dis păruse ... sau poate două, dar tatăl lor nu păruse chiar
atât de afectat de poveste. Desigur, îşi ieşise de nenumărate ori
din fire tot întrebându-se cine Dumnezeu era la etajul trei, dar pe
bună dreptate.
Aţi verificat înregistrările video, băieţi? îi întrebă Troy.

- Cele de afară nu arată nimic suspect. N-a intrat şi n-a ie-
şit nimeni, cu excepţi a lui Lucian, care a venit acasă, explică Dev.
Camerele din interior nu mai funcţionează de ani buni.
Troy ridică din sprâncene.
- Hmm, asta sună cam suspect.
- Este adevărat, interveni Lucian. Oricât de des am chemat pe
cineva să verifice sistemul, tot cedează. Un fel de interferenţe. Se
întâmplă de fiecare dată când încerci să foloseşti o cameră foto obiş-
nuită înăuntru. Doar camera de la telefon pare să meargă.
Troy se încruntă, parcă vrând să sublinieze cât de nebunească era
ideea, dar Lucian nu vorbea prostii. Afurisita de transmisie video se
întrerupea constant, şi nici un tehnician nu reuşise să-i dea de cap.
a Desigur, personalul găsea tot felul de explicații - explicații suprana-
turale. Era unul dintre nenumăratele motive pentru care membrii
personalului începeau să se simtă incomod în casă.
- Tatălui vostru îi păsa mai mult de ce credea lumea despre fami-
lia sa de cât de ce făcea el pentru familia lui, spuse Troy după câteva
clipe. Dev nu avu cum să o mai dea cotită, pentru că era adevărul
gol-goluț. O să apară tot felul de întrebări, Dev. Cât valorează rafină-
riile de petrol, bunurile imobiliare și Vincent Industries? Miliarde?
Cine o să moștenească toate astea?
-Eu și Gabe, răspunse Dev fără şovăială. Aşa era trecut în testa-
mentul tatei. Mă îndoiesc sincer că s-a schimbat ceva.
Troy făcu un semn din bărbie spre Lucian.
-Și tu?
Lucian chicoti la auzul întrebării.
- Am fost de cup la t dela afacerile familiei acum ceva vreme, dar
nu-ți face griji pentru mine. Mă descurc de minune pe cont propriu. Min
lnșttipre Dev. Ce vreau să spun este că o amenii osă pună întrebări. Toate
astea o să iasă la iveală,
-Fireşte, Dey Își arcui o sprân ce ană. Și ceo să iasă la iveală este
Că a murit din cauze naturale.
Tr
a r o y î și înăbuși un râset și făcu ochii mari.
- li baţi joc de mine?
-Pare că şi-ar bate joc de tine? replică Lucian sec.

— Da, cu p o t să trag nişte sfori, dar aici avem de -a face cuopoeudeledât
p o veste mai se rioa să , care osăse de zvăluie de la sine mai repede decât
dât ne-am putea închipui. Tr o y clătină din cap. Coroner nu o să treacă
o sinucidere la cauze naturale.
Dev ridică dintr-o sprânceană.
O expresie ul uită se desenă pe chipul lui Troy în timp ce seuită
ă.
lung la Dev, de parcă mai avea puţin și îi dădea una pe după ceafă.
—Înțelegem că trebuie să-ţi faci meseria, interveni Lucian, igno-
rând amenințarea care se aşternu brusc pe trăsăturile fratelui său. Şi
nu vrem să te compromiți în nici un fel. Ne descu rcăm noi cu... cu
o rice o să spună sau osă creadă lumea.
— Mă bucur să aud asta, din m o ment ce unii dintre noi nu osă
m o ştenească o afacere de un miliard de dolari. Răspunsul lui Troy
răsună sec în timp ce își pironi privirea spre Dev. Ce noroc pe tine
În clipa ace ea, Dev făcu ceva ce Lucian nu mai văzuse de ceva
vreme la el.
Afurisitul zâmbi.

Zorile îşi du ceau ultima bătălie cu umbrele nopții în vreme ce
Lucian aştepta în salon. Oamenii care intrau şi ieşeau înşi din biroul
tatălui lor erau tăcuți, iar cei care mai spuneau câte ceva o făceau în
șo a ptă. Afară, nici urmă de explozia în roșu şi albastru a sirenelor.
Li se puseseră foarte puține întrebări. Dev rămăsese cu Troy, cel
mai probabil ca să se asigure căse transmitea întocmai versiunea
de poveste pe care şi-o dorea.
Din locul în care stătea, Lucian ridică privirea spre şemineul din
piatră când apăru echipa. Cuvintele „MEDIC LEGIST“ erau scrije-
lite pe trico urile negre ale oamenilor care intrară cu o targă.
Scena îi aminti de altă noapte cu un final asemănător.
De fapt, îi amintea de o mulţime de nopți.
O femeie ţipă. Lucian se ridică şi se întoarse spre intrare.
Doamna Besson rămăsese în pragul uşii, ținându-se de brațul soțu-
lui ei. Erau amândoi albi ca varul.
— Ce se întâmplă?

Înaintând cu paşi mari, el îl apucă pe Richard de umăr și îi con-
duse pe amândoi într-unul dintre nenumăratele saloane nefolosite,
de parte de salonul principal şi de birou.
— Lucian, ce s-a întâmplat? întrebă Richard, şi ochii căprui îi cer-
cetară pe ai lui.
Rotindu- și umerii, el nu prea știu cum să le spună. Nu era ca și
cum aveau să jelească moartea lui Lawrence, dar omul fusese totuşi
angajat o rul lor și o parte importantă din viața lor.
g — A avut loc un incident.
Richard își cuprinse soția de talie în timp ceea ridică mâna spre
părul cărunt prins în coc.
-Fiule, mi se pare că minimalizezi situația.
-— Da, se prea poate.
Lucian aruncă o privire spre uşă în timp ce îl strânse pe Richard
de umeri. Livie era menajera lor, ținea evidența tuturor celor care
intrau și ieșeau din casă cât era ziua de lungă și se ocupa de tot.
Soțul ei erau n fel de majordom și omul bun la toate. Cei doi lucrau
pentru ei dintotdeauna, și Lucian ştia că amândoi erau firi puter-
nice, în ciuda unora dintre părerile pe care le aveau despre casă şi
propriet a te. La urma urmei, trebuiau să fie firi puternice pentru a
lucra pentru familia de Vincent și făceau parte din familie, fiind
adesea mai prezenți pentru frații lui decât propriii lor părinți. La
n a iba, fiica lui Livie şi alui Richard obișnuia să alerge în voie pe
aceste coridoare în copilărie, devenind un fel de soră de-a doua pen-
tru ei, dar Lucian nu o mai văzuse pe Nicolette de ani buni, de când
plecase la facultate.
-Lawrence s-a spânzurat în birou, spuse el.
Linii fine se desenară în colțul ochilor lui Livie când ea îi închise
și murmură în șoaptă un fel de rugăciune, dar soțul ei se uită țintă
la Lucian şi îl întrebă:
-Serios?
— Aşa pare.
Nu puteai interpreta preşit expresia de pe chipul lui Richard. Era
a ce ea și cu a lui Troy. Era ceeace credeau cu toții în adâncul sufle-
tului. Simțindu-se dintr-odată epuizat, el își trecu o mână prin păr.

Lucian, îl strigă Gabe de pe coridor, strângând din dinţi rbi " “U un
acr sever. Trebuie să vorbim.
Lucian dădu să treacă pe lângă cei doi.
— Dacă aveți nevoie de ceva timp...
- Nu, spuse Livie cu ochi căprui pătrunzători. Suntem bine '
Suntem aici pentru voi, băieţi.
Un zâmbet obosit îi curbă buzele în sus.
—- Mulţumesc! spuse el sincer. Pentru moment, nu m-aş aventura
în biroul tatei.
Richard încuviință din cap.
— Mai pleci mâine?
- Trebuie.
— Ştiu. Richard îl bătu ușor pe umăr și afișă un zâmbet sumbru.
O să mă țin pe baricade cât pot.
Apucând mâna bătrânului, o strânse cu blândețe, apoi Lucian d
pu plecă și se îndreptă spre fratele lui. În timp ce se apropie de Gabe,
observă că Troy îi aștepta pe coridor. Nu-l zări pe Dev.
—Îmi doresc să ştiu ce aveți de spus?
Gabe scutură din cap.
— Probabil că nu.
Troy continuă să vorbească încet.
Probabil n-aţi văzut asta din cauză că atârna sau din pricina cure-
lei, dar...
Un fior îl traversă pe Lucian când aruncă o privire spre fra-
tele lui.
— Dar ce?
strân să cureaua. Păreau să fie nişte zgârieturi. Asta înseamnă una
din două. Fie a dat să se spânzure şi s-a răzgândit, fie n-a fost el cel
c a re a pus cureaua aia în jurul gâtului său de la bun început.

Capitolul 3

-De ce trebuie să pleci? se plânse Anna. Bătu uşor din pantoful cu toc, împingându-și în afară buza de jos în timp ce băutura de un albastru strălucito r se revăr să peste marginea paharului. Cine osă mă mai asculte când mă plâng de vecinii mei de coșmar sau când mi se scurg ochii după agenții ăia frumușei de vânzări de la companiile farmaceutice?
Julia Hughes râse la spusele colege i ei — ei bine, fostei colege deja de două ore. Împreună cu mai multe asistente și alți oameni din personalul de la centru se duseseră în barul aflat la câteva străzi distanță de muncă, bucurându-se de o mică petrecere de rămas-bun. Şi lumea începea să se întrebe cine avea săse aleagă cu cea mai cumplită m a hmureală a doua zi dimineață.
Julia ar fi putut să parieze că norocoasa avea să fie Anna.
-O ai pe Susan. Ea îți ascultă toate necazurile, şi îi mai și place să le arunce ocheade agenților de vânzări.
- Tuturor le place să le arunce ocheade, dar tu erai singura femeie nemăritată de pe etaj. R eușeam să mai trăiesc şieu prin tine, închipuindu-mi cu m ieşi cu ei şi te pierzi în vâltoarea sexului sălbatic până a jungi să mergi ciudat a doua zi.
Aproape înecându-se cu şampania, Julia lăsă paharul jos.
Anna zâmbi larg şi luă o gură zdravănă din băutura ei.
"Şi n-am cum să-i aranjez lui Susan întâlniri cu ei.

Norocul ei, pentru că întâlnirile astea nu se sfârșeau hiciod ii reaminti Julia. ată
bine, ii reaminti Julia.
fel
Astfel de intâlniri se dovede au de-a dreptul plictisitoare Sau a
se concreliz a u în nici un fel. Nu existase cale de mijloc şi, cu adp ai y he
ea ranță, nici urmă de sex să lbatic după care să ai nevoie de Tyler n
Julia se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe masa rotundă
n înaltă. Murmurul muzicii rock începu să se audă mai tare pe Măsu-
ră ce grupul lor se dispersă prin bar. Tortul de rămas-bun adus de
Anna se aplecă spre ea cu un oftat.
Sincer, aproape că nici Juliei nu-i venea să creadă că renunțase la
slujba ei sigură şi liniștită de asistentă medicală și acceptase un post
de asistentă la domiciliu la câteva state depărtare, pe alt fus orar.
Decizia pe care o luase era atât de atipică pentru ea, încât părinții ei
cre de a u că se confr unta cu un fel de criză a vârstei mijlocii, dar cu
vreo zece ani mai devreme decât ar fi fost normal.
Decizi a de a candida pentru un post ce necesita să se mute fusese
alimentată de o sticlă de vin și de... un sentiment acut de disperare,
de nevoia profundă, aproape mistuitoare, de schimbare. Aproape
uit a se că își anunţase intenția de a candida, iar telefonul primit cu
o săptămână în urmă fusese un adevărat şoc. Exista un post liber
în L o uisiana, la domiciliu, pentru care se oferea un salariu careo
dăduse pe spate.
Prim a reacţie a Juliei fusese să refuze, dar nu ascultase de vocea
aceea stupidă care o ținea trează în inima nopţii, vocea din cauza că-
r ei a fiecare pas din viața ei fusese în delung cumpănit și exagerat de
precaut. Astfel că, după ce semnase o grămadă de formulare, inclu-
siv o mulțime de acorduri de confidențialitate, formalități aparent
obișnuite în anumite situații, azi era ultima zi la azilul de bătrâni în
care lucrase în ultimii t reia ni. Dar și ce a din urmă zi de normalitate
pentru Julia, tocmai pentru că făcuse ceva de neconceput. t
ti bine, ceva de nec o nceput pentru ea, care trăise mereu de parcă fi fofr
t i-ar fi fost frică.

fri
Fără a-i fi fi că de ceva în mod special, dar temându-se de aproa-
peorice. Îi fu sese teamă să plece de acasă și săse ducă la facultate, îi
frc
fusese frică să-şi termine școala și să accepte prima slujbă „adevăra-
ră“. Îi fusese frică să zboare. Îifusesefricăsă conducă pe autostradă.
Îi fu sese teamă de prima întâlnire, cu mulți ani în urmă, care se
dovedise una dintre cele mai proaste decizii din viața ei. Și îi fuse-
se frică să plece de lângă omul care îi distrusese încetul cu încetul
bucuri a de a trăi.
Această teamă nu însemnase că nu-şi impunea să treacă peste
frică, dar ajungea adesea să-şi analizeze și să-și gândească mult prea
mult fiecare decizie. Teama complica toate lucrurile, şi realizarea
acestora devenea cu atât mai importantă.
Se săturase să trăiască așa — de parcă avea 70 de ani şi, în urmă
cu trei ani, își îngropase iubirea vieții, nu divorțase pur și simplu,
ce ea ce se și întâmplase. În ultimii trei ani, se simţise că renunțase să
mai lupte şi că se afunda încetul cu încetul într-un întuneric adânc.
Gata!
Î și expedi ase deja cele mai multe haine șia doua zi urma să urce
la bordul unui avion.
-Sunt mândră de tine! îi spu se Anna şi se întoarse spre ea.
O să-mi fie dor ca naiba de tine, dar sunt mândră de tine.
- Mulţumesc! murmură ea, străduindu-se să nu plângă.
Ea și Anna se apropiaseră foarte mult de-a lungul anilor. Anna
știa prin cât e trecuse Julia cu fostul ei soț. Ştia cât de importantă era
această decizie pentru ea.
Anna Veni mai aproape şi o sărută pe Julia pe obraz. Apoi își lăsă
bărbia să se odihnească pe umărul acesteia.
-La ce oră ai zborul?
-La 10.00, dar trebuie să plec devreme, ca să ajung la timp la

aeroport,
-Dar nu trebuie să fii la muncă la primă oră, aşa că ştii ce în-
Se amnă asta? Se îndreptă de spate și înclină ușor paharul spre buzele u
Julie. Că trebuie să bem şi să ne facem de ca p, casă nu ne apucăm
u să plângem pe la colțuri ca două ratate. Nu ne dorim asta.
-Nimeni nu-și dorește asta.

Cu un zâmbet larg pe buze, ea făcu întocmai. Ei bine, Oarec r
Oc Juliei nu prea îi plăcea să bea, mai ales pentru că nu era de cr d
Juliei pr păe cr cu id eea de a-şi pierde controlul, şi, de obicei, obiș nu ia să nudp,
cu i d ee a da şi pdd mai mult de un pahar de vin când era acasă. Își termină $ampani, p
m a i mutpapai şi, după cemai bău cam jumătate din al doil ea pahar, simți pr
sângele începe să i se agite vesel prin vene.
e Li se alăturară la ma să alte câteva asistente, iar Anna se duse să
j o ace o partidă de darts în colțul opus al barului. Julia încercă să ny
j a o piardă din ochi, dar se făcea târziu și începea să se aglomere-
p i ze. Îi vedea când și când pe blonda minionă şi pe bărbatul cu care
juca d arts. Era înalt , dar, or i cum, oricine părea înalt pe lângă Anna, dribrl
j Cămașa neagră i se întinse peste umerii laţi când ridică brațul ca să
arun ce o săgeată. Din locul în care stătea, Julia observă ce bicepşi
bine conturați avea.
Oricine ar fi fost, bărbatul chiar avea un spate frumos.
Scuturând din cap, se întoarse la discuțiile însuflețite din jurul ei.
Anna era măritată... și avea o căsnicie foarte fericită. În această seară
era însă în toate părțile şi își făcea prieteni peste tot.
Toată lumea vorbea despre noii proprietari care preluaseră azi-
lul de bătrâni la înce putul anului. Toți își făcuseră griji, neştiind ceÎ
lul eu putea să însemne pe termen lung o asemenea schimbare. În mod uluă
pu pe evident, ea nu trebuia să-şi mai facă griji, dar răsufla ușurată pentru
c o leg i i ei, căci noii proprietari păreau să ştie ce făceau. d oi
i Cum nu mai fusese niciodată asistentă la domiciliu şi nu era
sigură că a vea să mai fie după ce își în cheia viitoarea aventură, Julia de înfa
gr nu ştia ce să se aştepte de la noii ei angajatori. Răspundea în fața
să lucreze.
Jucându- se cu piciorul paharului, își impuse să nu se mai gân-
dească la ce ur masă fie mâine. Avea emoții, şi pe bună dreptate, dar
nu- şi putea permite să o ia razna. Altfel, intra în panică şi începea
să pună din n o u la îndoială decizia pe care o luase. Acum, era prea
târziu ca să mai...
Julia! ciripi cu glas melodios Anna chiar înainte d ea o prinde
de mână din spate. Trebuie să cunoşti pe cineva.
Oh, Doamne!

De fiecare dată când Anna îi spunea că trebuia să cunoască pe cineva, era vorba despre vreun excentric oare care pe care îl întâlnise din pură întâmplare și pe care Julia chiar nu-și dorea să-l cunoască. Înăbu şi ndu-și un gea măt, ea se întoarse uşor şi aproape scăpă paharul din mână când mută privirea de la chipul îmbujorat şi încântat al Annei spre bărbatul de lângă ea.
Julia făcu ochii mari când îl studie pe bărbatul necunoscut.
D o amne! Parcă i se opri mintea în loc, și nu mai ştiu nici cum o cheamă... Era bărbatul cu care jucase Anna darts. Ştia că era el pentru că purta ace ea și cămaşă neagră, care se dovedi a fi o bluză cu mânecile suflecate. Era înalt. Nu doar în comparație cu zânişoara țicnită lângă care stătea în clipa asta, ci pur și simplu pentru că era mai înalt cu peste 30 de centimetri decât Julia, care nu era o femeie scundă.
Bărbatul acesta, oricine ar fi fost, era absolut extraordinar.
Emana un fel de asprime. P ometi înalți şi lați şio gură care se desena într-o arcuire perfectă. O urmă de barbă îi acoperea maxilarul care părea parcă sculptat în marmură. Părul șaten cu nuanțe aurii se ondula spre creştet și era mai scurt pe laterale. Julia ar fi putut să bage mâna în foc că părul îi era la fel de blond caal Annei la lumina zilei. [maginându-şi ce se ascundea sub bluza şi blugii negri, își dădu seama că trupul lui era la fel de extraordinar pe cât îi era chipul.
Și ochii lui încadrați de gene incredibil de dese? Un amestec atât de frumos de albastru şi verde, care îi amintea Juliei de oceane cu apă caldă și de vară.
El rămase nemișcat şi o cercetă îndelung cu ochii lui fascinanţi, cu o postură relaxată. Dar Juliei îi făcu impresia clară că, în ciuda aparentei relaxări pe care o emana prin toţi porii, el era teribil de în cordat şi parcă pregătit să sară la atac în orice clipă.
Anna dăduse din pură întâmplare peste bărbatul acesta minunat la tabla de darts? Julia chiar trebuia să-şi petreacă mai mult timp pe acolo dacă bărbații de genul ăsta...
- Julia... Jules, acesta este... Ochii albaştri ai Annei scânteiară în-Cântaţi în timp ce o întoarse spre cel mai chipeș bărbat pe care îl Văzuse Julia vreodată. Scuze! Cum ziceai că te cheamă?

Cum Dumnezeu să uite Anna numele acestui bărbat? Julia ar fi de ajuns să î l audă o dată ca să îi rămână întipărit î Pentr, pentru totdeauna. "" Minte
pentru totdeauna.
El zâmbi, şi fiecare parte din trupul Juliei — din creștetul a
el lui până în vârful picioarelor şi, mai ales, părțile rămase etoa atâta vreme — păru să observe zâmbet ul a cel a Un zâmbet site
atâta vreme — păru să observe zâmbet ul acela. Un zâmbeta
bt colțul stâng arcuindu-se o idee mai sus decât cel drept, cati
i
tăia răsuflarea.
— Taylor.
„Oh, Doamne!“
Vocea lui.
Pr o fundă și dulce, cu o urmă de accent. Poate din sud? Julia ny
ştia, dar Taylor avea absolut fot ce îi trebuia.
— Taylor! Aşa. Anna zâmbea ca o pisicuță care tocmai mâncase tot borcanul cu smântână. În fine, ţi-o prezint pe minunata și foarte nemăritata Julia, despre care îţi povesteam adineauri.
Auzi se bine? Foarte nemăritata? Anna se îmbătase? Ea nu vedea cum ar ăta tipul? Nu că Julia ar fi fost vreo muma-pădurii. Avea ce ea ce mama ei susținuse dintotdeauna că erau trăsături simetrice. Chipul ei se desena în linii perfecte, și o grămadă de oameni îi admirau părul. O grămadă. Unii își doreau chiar să-l atingă, ceea ce era foarte ciudat, dar, în fine... Avea un păr lung şi bogat, carei se ondula în valuri până sub sâni. Acum, îl purta prins într-un coc ciufulit. După muncă, avusese timp doar să se schimbe, şi nu-i mai făcuse nimic. În orice caz, știa că arăta decent, dar nu era nicidecum vreun fotomodel... nu era genul de femeie pe care ţi-o puteai închipui cu uşurinţă la brațul lui Taylor. O femeie înaltă sau minionă, pu dar zveltă și cu forme doar prin locurile „potrivite“. Trupul pe care îl avea Julia se demodase cu mult înainte să se nască ea.
Privirea ei alunecă de pe chipul lui spre mâna întinsă, apoi reveni spre chipul lui. Zâmbetul lui pieziş se adânci, şi el aşteptă în timp ceea rămase încremenită, uitându-se spre el ca o nătângă-
Revenindu-și în fire, reuși să ridice mâna.
— Mă bucur să te cunosc!
Degete le lui le acoperiră pe ale ei într-o strângere fermă.

Pot să te invit la un pahar?
Da, răspunse Anna în l o cul ei. Sigur că poţi să o inviţi la
un pahar.
Avea să o omoare pe Anna cu mâna ei.
Taylor Îşi muşcă uşor buza de jos.
- Ce-ai vrea să bei?
M o rmăind numele unei băuturi pe care nici nu era sigură că o
mai băuse vreodată, Julia îşi dădu seama că el încă o ținea de mână.
El făcu un pas mai aproape și cobori capul până ce gura i se opri
în dreptul urechii. Când vorbi, respirația lui îi tulbură uşor firicelele
de păr, trimițându-i un val de fiori electrizanți pe șira spinării.
-Să nu fugi!
Jul i ei i se tăie respirația.
- Nu fug.
— Promiți?
El o strânse de mână cu blândețe.
-Promit, repetă ea.
Bine. El se trase înapoi, căutându-i și susţinându-i privirea. Mă
întorc imediat.
Abia atunci îi eliberă mâna.
Rămasă fără cuvinte, îl privi cum se răsucește pe călcâie şi pleacă
alene spre bar, despărțind marea de oameni în drumul lui, de parcă
ar fi fost un zeu. În cei 27 de ani trăiţi pe acest pământ, nu văzuse
niciodată în carne şi oase un bărbat atât de atrăgător.
-Oh, Dumnezeule, cred că tocmai am avut orgasm numai pri-
vind asta, spuse Anna.
Ochii mari ai Juliei se întoarseră spre ea.
Prietena ei bătu din palme și țopăi.
- Unde l-ai găsit? o întrebă Julia. L-ai comandat din vreun cata-
log care se cheamă Din ce sunt făcute fanteziile?
Anna chicoti.
-Îmi luam un pahar... de apă, în treacăt fie spus, şi m-a întrebat
da că nu mă tentează o partidă de darts. Fireşte, i-am spus că da.
Trebuia să accept, pentru că trebuia să-mi dau seama dacă este cu
adevărat real.
Julia înțelegea pe deplin. Și ei îi era greu să creadă că era real.

Oricum, am jucat o partidă de darts, şi ştii ce?
Ce?
Pr i virea i se aţinti undeva peste capul prietenei ej filia lb "UI zărj
Taylor încă la bar.
_ M-a întrebat de tine, Julia.
- Poftim?
Fa încuviință din cap.
— M-a întrebat cine este femeia frumoasă cu care vorbeam _ _. referea la tine. N-am mai vorbit cu nimeni altcineva, De aceea Și zţ
r e fer ea ea invitat să joc darts. Am fost folosită. Un zâmbet înflori pe buzeţ, plemăaa Știi de ce? Cei,
Şi n-am nici o problemă cu asta. Știi de ce?
Julia abia dacă mai reușea să înțeleagă ce se întâmpla.
-De ce?
—Pe n tru că este interesat de tine, şi este ultima ta noapte în of n
aa veni mai aproape şi cobori vocea . Chiar anal. Pentru că eu l-aş lăsa .
Oh, da.
—Oh, Doamne! Julia râse. Eşti nebună. Nici măcar nu-l cunosc,
— Dulceaţa mea, spuse ea, şi Julia se încruntă. N-ai nevoie să-l cunoşti ca să te culci cu el. Omul e drăguţ. Arată aşa bine, că nici n-aj zice că este om, şi, cât am jucat darts, nu și-a luat ochii de la tine,
Da?
- Nu... nu se poate.
—Ba se poate. Julia, ştiu că ai stat pe uscat o perioadă... o foarte l un gă pe rioadă... și că fostul tău era un dobitoc, dar e timpul să-ţi întinzi aripile înfierbântate și să te dezlănțui, scumpo. Bărbatul ăsta, bărbatul ăsta sexy este...
încăperea. Se întoarce.
Anna își ți nu gura, dar o privi ca pentru a-i da de înțeles cănu avea să o ierte dacă o dădea cumva în bară. Nu mai avu ocazia să se gândească serios la nimic altceva, pentru că Taylor se strecură pe lângă Anna și îi întinse Juliei o băutură cu aromă fructată.
e g - Mă bucur să te gă sesc un de te-am lăsat, spuse el şi se rezemă de ma să . Îmi făceam griji că o să fugi.
- Nu, zise ea și aruncă o privire neputincioasă spre Anna.

al

— Aha, răspunse el cu un zâmbet larg pe buze.
Ce să mai spună acum? Cesămai facă? Slavă Cerului, reușise
să-şi pună o rochie neagră drăguță, cu talie înaltă și mâneci trei
sferturi. Era o rochie veche, dar în care se simțea mereu bine. Dacă
ar mai fi fost şi atât de inspirată încât să-şi pună altceva în locul
lenjeriei din bumbac cu capete de mort...
Oh, Doamne!
De ce se gândea la așa ceva?
Tipul din faţa ei nu-i vedea lenjeria cu capete de mort.
Julia observă cum Anna se îndepărtează încet și îi lăsă singuri.
S o rbind din băutură, ea căută răspunsul care să nu o facă să pară
vreo nătângă.
— De ce te-ai fi gândit la una ca asta?
Nu reuși să vină cu ceva mai bun.
- Sincer? El cobori genele, ascunzându-şi ochii minunați pentru
o clipă. Pari cam speriată.
Ea simți că roşeşte din nou.
- Este atât de evident?
- Îți este frică? întrebă el, ducând o sticlă de bere la gură.
De și nu părea posibil, ea roși și mai tare.
-N-aş spune că-mi este frică. Sunt doar... doar surprinsă.
-Nu înțeleg de ce ai fi surprinsă, răspunse el şi mai luă o gură de
bere. Te-am remarcat din prima clipă în care am intrat în bar. Sigur
nu sunt singurul. Eşti absolut superbă.
Cum să nu...
Tipul se pricepea f o arte , foarte bine. După felul în care o spusese,
p chiar părea să fie adevărat. De obicei, complimentele nu aveau efect
asupra ei, dar zise de el? Foarte posibil să aibă.
-E drăguţ din partea ta, spuse ea, apoi sorbi lung din băutura pe
care o comandase.
-Nu sunt drăguţ. Spun doar adevărul. Îndreptându-se uşor spre
ea, el puse berea pe masă. Prietena ta îmi spunea că sunteţi toți
asistenți.
Cu o încuviințare din cap, Julia îşi spuse că trebuia să o lase mai
moale cu alcoolul, pentru că simțea tăria din băutură.

D a . Lucrăm la un a zil de bătrâni care nu este sz ni. = LE Ei bine, cu lucram. Azi a fost ultima mea zi pre a departţ, de
Îmi povestea ea ceva despre asta , spuse el. Că ă petrecere de rămas-bun. ați “PBanizay ,
= D
pr = Da. Ea sorb i din băutură. De fapt, plec din oraş — d; i ÎN sta
= Ea chiar — mâine.
Pe chipul lui pâlpâi o urmă de interes. de
cu Ea fu cât pe ce să-i povestească despre Louisiana, dar se nll
Ea fu cât p e ce p se ult i ma secundă. În primul rând, nu-l cun o ştea pe Taylor cl utduldofdie
— n .
ult i ma s e cundă . În primupTl cl Sexy Ca Să Fie Adevărat. Ba, mai mult, ac o rdul de confidenți e pe care îl semnase avea o serie de clauze foarte dure. — itate să se ducă erau părinții ei n.
pe care știau o raşul și statul în care urma să se ducă erau părinții ei f . on * “Anna
t ştia doar de Louisiana. sub
i
ştia d o ar on — Am acceptat o slujbă în sud, răspun se ea până la urmă, ano; schimbă repede subiectul și se concentră asupra lui. Dar pi i
Locuieşti pe aici?
ştp Ridicând sticla, el scutură din cap.
Ridicând — Am venit aici cu afaceri. Fac nişte muncă de documentare.
— Documentare?
D o cu m e n Lucra în domenii ul medical sau era jurnalist? Poate scriitor?
El luă o gură de bere.
El luă o gur — Ai lucrat mereu în centre de asistență medicală? lutîtr
— Ai lucrat m e — Nu. După c ea m terminat facultatea, am lucrat într-un spital și pre peste
Nu. După a m făcut asistență de urgență, îi spuse ea şi aruncă o privire peste ni ei Alcrat acolo vreo
am f ăcut asistență gnă umăr. Nu o mai vedea pe Anna pe nicăieri. Am lucrat acolo vreo
doi sau trei ani.
— U au! Trebu ie să fi — Poa te fi intens. Adică sunt și nopţi în care te ocupi si doar de da
Poate fi intens. Adșpţ dureri de stomac ce se dovedesc uneori afi ceva mai seri i os, dar,
dur e ri de st o mac de cele mai multe ori, ai de-a face cu câte o gripă sau ceva ce i-a cl eot
de cele mai o , picat omului greu la stomac. Și mai sunt nopţi în care lucrurile pot
să devină foarte serioase.
ă devină foarte serioase. El îi studie chipul cu ochi mistuitori, care îi tăiari ă suflul când
privir ea lui o întâlni din nou pea ei.
- Și de c ea i renunţat?

Înghițind în sec, ea ridică paharul şi mai luă o gură de alcool.
Nu putea să-i spună că o făcuse pentru că, după ce își părăsise soțul, plecase din oraşul în car e locuiau şi renunțase la slujba ei. Nu că ar fi reuşit să -l opr ea scă pe Adam să încerce să ia legătura cu ea la fiecare câteva luni, cu precizia unui ceas elvețian. Obicei care se încheiase abia când își schimbase, în cele din urmă, numărul de telefon şinu i-l mai dăduse nici unui prieten comun. În adâncul ei, ştiuse că el avea să afle despre plecarea ei și să o ia razna, dar așa era el. Simți cum i se cască un gol în stomac.
La naiba, astfel de gânduri îi tăiau tot cheful.
Se chinui să dea totul uitării.
- Mi-am dorit să fac ceva diferit și să fiu mai aproape de fa-

milia mea.
— Familia este importantă pentru tine?
- Da. Sunt singură la părinți ș ia m fost un copil răsfățat. Simți un alt g o l în stomac când el râse, dar era o cu totul altă stare, pentru că râsul lui era adânc şi plăcut. Senzația pe care o trezi înăuntrul ei se asemăna cu ce simțeai atunci când ajungeai în vârful unui roller-coas te r şi te pregăteai să te lansezi în forță. Bine. N-am fost chiar răsfăţată, dar sunt apropiată de părinții mei. Sunt nişte oameni buni.
- Atunci eşti norocoasă, spuse el. Nu mulți se pot lăuda cu asta.
-Şi tu?
- Nu fac parte dintre aceşti oameni.
—Oh! Ea clipi. Îmi pare rău să aud asta!
El lăsă uş o r capul într-o parte şi o studie atent pentru o clipă.
-Chiar pare că o spui sincer.
—Pentru că o spun sincer? sugeră ea.
-Simţi empatie față de oamenii pe care nu-i cunoşti?
- Fireşte. Toată lumea ar trebui să simtă. Ea făcu un pas într-o parte când c ineva trecu pe lângă masa lor și husa telefonului i se apăsă în șold. Cel puţin, eu așa cred.
-Sunt de acord.
- Mă bucur să aud asta, pentru că...

Fa amuţ i când el întinse mâna, p rinzând o şuviţă care se despri , E ,ri sese din coc şi îi alunecase peste obraz. Buzele ise Intredeschiseă eră viduăreche.
sese d in c o c şi cu un suspin când el îi aranjă şuviţa pe după ureche. boiânşi degetele îi
u un suspin — G ata, spuse el în timp ce cobo ri mâna şi degetele îi plutiră aler, eăariu că părl îţi
Gata, sps de-a lungul gâtului. Chiar dacă aş putea să pun pariu că părul îţi stă
minunat când este desprins.
n un a tcân e r Ea îş i simţi obrajii în flăcări. Nu ştia cum să reacţioneze, nu când g tu i ei într-o atingere delicată
E a îşi simţi o br ai degetele lui alunecau pe o parte a gâtului ei într-o atingere delicată
ca o pană.
o pană. —_ Ai vrut dintotdeauna să fii asistentă? o întrebă el. nă.
Ai vru Trecură câtev a clipe înainte să răspundă. ăăfa
Trecură câteva cl i p _ Când eram mai tânără... voiam să mă fac medic veterinar, ca ai imale.
_ Când er a m ma anas i a animale. tata, dar n-am suportat ide ea dea eut: putut să fac asta. Ni
t a , dar n am sup o n-am putut să fac asta. — Da, ingrată che stie. Nici eu în eă simţi ndu-e
— D a , ingrată ch e st— Ţu... ai animale de companie? întrebă ea, simţindu-se uşor stu-
pid că întrebase. p
d că în tr e base. Era la fel de penibil dacă l-ar fi întrebat ce sp o rturi de echipă îi îdrepteîntr-colo ,
Er a la fel de pen i bil dacă plăceau? Spera din inimă ca discuţia să nu se îndrepte într-acolo, ibitade sport.
plăc e a u pe pentru că nuera vreo mare iubitoare de sport. a. Tu a?
e n — Nu. Nu stau mult pe acasă. Tu ai?
— Nu. Nu st a u mult pe _Nici eu n-am, dar mi-ar plăcea să am într-o bună zi. Mereu ae E â din nou, simţin-
_N i ci eu n-am, dar mi-pl imale. Ea râse din n o u, simţin- am visat să am un adăpost pentru ani şidorb ea despre asta. Ştii
am visat să am un adăpost pe n du-se uşor stânjenită, pentru că nu ştia de ce vorbea despre asta. Ştii ă milioane de dolari de care să
du-se uşor stânjenită, pentru ştt tu, când o să câştig la loto şi osă am milioane de dolari de care să
n-am nevoie.
Un surâs se jucă pe buzele lui.
Un surjc — Deci pe asta ai cheltui tu milioane de dolari? bu să b ani ?
D e c pe _— Da. Pentru ce altceva să-mi trebuiască banii? fi
_— Da. P e ntr Chiar dacă avea o obsesie pentru poşetele de firmă pe care nu şi
le putea permite, el nu trebuia să afle acest detaliu. sv?
pu — Ce animale ai vrea să salvezi?
— Tot felul de animale.
— Şi peştişori de aur?
El veni mai aproape.
-— Dar şerpi?

EEE

- Şi şerpi, şi, da, până şi rozătoare. Orice viață este importantă.
El îşi arcui sprâncenele, surprins.
- Bine, eşti vegană, religioasă sau faci aikido, nu?
Chicotind, ea scutură din cap şi întoarse privirea.
- Nu, am auzit asta într-un episod din Walking Dead. Îmi pare rău! Îmi place carnea, nu sunt foarte religioasă și nusunt chiar atât de profundă.
Taylor râse, şi Julia trebui să-şi înăbuşe un nou oftat. Ce frumos râdea!
-Fir-ar să fie! Ei bine, mă bucur să aud toate aceste trei lucruri.
Aruncând o privire prin bar, ea nu reuși să dea de Anna în mulțimea tot mai mare. Unde naiba era?
-Îți place să fii asistentă? o întrebă el și, când ea întoarse din nou privirea, ochii ei se ațintiră spre gura lui.
Îi fu apr o ape imposibil să nu se întrebe cum ar fi fost săo simtă apăsată pe gura ei, lipită de alte locuri.
Corpul i se înflăcără. Doamne, nici nu mai ştia când avusese ultima dată o reacție atât de viscerală față de cineva care abia dacă o atinsese. În viața ei existase doar Adam, și, chiar dacă sexul cu el fusese OK, simplul gând la apropierea dintre ei nu îi făcuse niciodată sângele să se înfierbânte în vene cum ise întâmpla acum.
— Domnișoară Hughes? o strigă Taylor zâmbind.
Trăgând aer în piept, Julia decise că trebuia să se oprească din băut ca să reuşească să-și controleze mai bine hormonii.
- Da, îmi place.
-De ce?
Măi să fie, omul era un izvor nesecat de întrebări. Ea își lăsă paharul pe masă.
- La început, am ajuns să lucrez în domeniu oarecum din întâmpl a re. Când m-am întors acasă, a fost primul post pe care l-am prins, recunoscu ea, trecându-și un deget peste marginea paharului. Și mi s-a potrivit mănuşă.
- Trebuie să fie greu să lucrezi în domeniul ăsta. Întorcându-se, el îşi rezemă coatele pe masă şi se aple că în față. Îmi închipui că mulți pacienți sunt catatonici. Este cuvântul potrivit?

Unii sunt, dar e xistă niveluri şi niveluri. Julia aruncă oii e
spre el şi îşi dădu seama că o privea ca în clipa în care înce . Tă ş
spre el şi îşi dăpcpn ce vorbească . Intens. Îi dă dea senzaţia că nu rata nimic din ce. Tă şide
.
o . Se bucura de toată atenția lui. Sunt pacienți care au nevoie de
d tor pentru funcțiile de bază și alții care sunt prezenți, dar , der dar ny
cu totul.
El încuviință încet din cap.
Era o întrebare dificilă.
— Cred că răspunsul are de-a face cu faptul că unii dintre pacier,, .
ăpupa e r, nu mai au pe nimeni. Adică nu este ca și cum familia ar fi m.
. sătoare sau n-ar fi prezentă în viața lor, dar mulți oameni nu Știu
să se ocupe de cineva care este atât de bolnav. Așa că este nevoje
de un om care să înțeleagă... ştii? Faptul că o persoană nu poate să
răspundă sau să vorbească nu înseamnă cănu te poate auzi. Că ny
gândeşte...
âd - Unii dintre pacienții tăi nu vorbeau, dar te auzeau?
— Da. Sunt diferite boli. Cazuri în care oamenii sunt efectiv blo-
caţi înăuntru. La naiba, sunt cercetări care susțin că oameni aflați
în unele tipuri de comă îi pot auzi pe cei din jur, îi explică ea. Alții
nu, dar, oricum ar fi, oamenii ăştia au nevoie de cei care... își doresc
doar să aibă grijă de ei.
Ea se înroși ușor, simțindu-se cam siropoasă.
- Și tu asta faci? Ai grijă de ei?
Da. Uneori, chiar mai mult decât ar fi trebuit. Îi era greu să-și
blocheze firea umană. Pierderea pacienților nu era încă un lucru
peste care să treacă ușor.
-Da.
El o studie o clipă, apoi un zâmbet larg îi lumină chipul.
Un zâmbet c ar e iți tăia răsuf la rea. Reclamele la pastă de dinți ar fi
fost invidioase.
-Ei bine, ca să fiu sincer, n-am văzut prea multe asistente care
să arate ca tine când am mai tre cut p el a doctor. El îi făcu cu ochiul,
și, Doamn e, cât de bine îi stătea făcând asta. Și poate e mai bine așa,
pentru că, altfel, aş inventa tot felul de scuze ca să mă duc la doctor.
Ea scoa se un râset surprins când se întoarse spre el.

.
d
tor
pe
ntr
u
fun
cții
le
de
ba
ză
și
alți
i
car
e
su
nt
pre
ze
nți,
dar
,
der
dar
ny

Ei, hai...
- Nu. V o rbesc serios. Aş începe cu o durere de stomac, apoi aş etdoăîn a,p o aş flutura un deget sau două în aer, jurând cu mâna pe inimă că mi le-am rupt.
Cu un nou râset, ea clătină din cap.
-Pr o babil ai o asigurare de sănătate pe cinste,
- Ceva de genul. Și, cumva, el reuși să vină mai aproape, la mai puțin de 30 de ce ntimetri. O să-ţi spun la ce mă gândesc. Eşti pre- a? gătită să auzi asta?
- Bănuiesc.
Ea îș i strânse băutura mai tare în mână, şi inima începu să-i bată nebuneşte în piept. Ce urma să îi spună?
El cobori uşor capul până ajunse cu gura aproape de urechea ei.
P i elea i se înfioră când îi simți colonia cu note picante și aroma de săp un , un amestec surprinzător de îmbietor.
- Cât am stat de vorbă aici, m-am tot întrebat ce gusta u buzele tale frumoase.
Inima îi tresă ltă în piept, în timp ce mintea ei încercă să se convingă că îi spusese într-adevăr ceea ce auzise.
- Și tot timpul m-am gândit că nu-mi doresc să-ți gust doar buzele.
Dumnezeule!
Orice urmă de gând coerent se duse pe apa Sâmbetei,
El se îndepărtă câțiva centimetri, şi gurile lor ajunseră într-un unghi în care răsuflările li se împletiră.
- Am sărit calul?
Da.
Nu.
Julia scutură din cap. Nu-şi mai putea stăpâni mişcările capului.
- Mă bucur să aud asta.
Taylor se trase în spate, și buzele ise curbară într-un surâs.
Ea tresări speriată când telefonul îi vibră pe pântec.
-Scuză-mă, murmură ea fâstâcită şi peste măsură de bucuroasă că fuseseră întrerupți. Pentru că fiecare colţişor al ființei ei era mult prea concentrat asupra imaginii în care el gusta din buzele ei și
Nu numai.

46
Cu mişcări stângace scoase telefonul subţire din gentuţă, eu lr. Era de la AnTru
Cu m i ş că rgtfu Ecra nul încă era aprins de la mesajul primit. Era dela Anna. Trebuj să urecănu greşea.
Ecra nu l el să -l citească de două ori ca să se asigure cănu greşea.

> N-am vrut să vă deranjez. Mă duc acasă la soțior. Du-te
> N cu bunăciunea asta acasă și pune-l să te poarte spre noi șinoi
> culmi. Te iubesc!

Avea să o omoare pe Anna.
Fa scutură uşor din cap, neștiind dacă să râdă sau să înjure
din nou.
—-O nimica toată.
întâmplat?
pl Cu o răsuflare apăsată, ea își strecură telefonul la loc în poşetuță.
lăsat baltă.
cobori bărbia când se aplecă din nou spre ea şi își lipi brațul deal ei.
— Exact.
Julia nu se trase înapoi.
Un zâmbet pieziş răsări pe buzele lui.
Privire a ei zbură spre a lui în timp ce simți cum muşchii i se
în cleştează în vintre. Să o ducă el acasă ? Avea de gând... săo guste?
Bine. Trebuia neapărat să nu se mai gândească la aşa ceva.
— Mulţumesc, dar mă descurc. Pot să iau un taxi sau...
— Sau poți să mă laşi să te duc acasă. La urma urmei, nu asta şi-a
dorit prie te na ta isteaţă când te-a lăsat să te descurci singurică pe
aici? El îşi întinse braţul şi o bătu uşor cu un deget pe mână. Adică
aşa sper, pentru că este ceea ce-mi doresc.
Ea întredeschise buzele şi rămase cu privirea aţintită spre el.

pt lui îi alunecă peste încheietură şi urcă spre mâneca rochiei. Mi-ar
plăcea la nebun ie să mai petrec ceva timp cu tine. săbaăbueîti
ăc Inima Juliei înce pu să bată nebuneşte în timp ce se uită lung în
o chii lui, simțind că -şi pier de mințile. Ştia că nu se oferea doar să obde
o ch ducă până acasă, şi gândul îi fă cu bătăile inimii să vibreze undeva flcu.
p mult , mult mai jos în corp. Ideea îi înflăcără tot trupul.
ţulei.
Taylor îi urmări conturul încheieturii. l
al Fi i se uscă gura. Să accepte ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi
făcut în m o d normal. Chiar ultimul, dar în minte îi răsuna o voce
care țipa din toți rărunchii la ea să accepte, care îi cerea să nu facă
ce făcea în mod normal.
Ci ceea ce îi spusese Anna să facă... să-și întindă aripile înfier-
bântate și să se dezlănțuie un pic. Era în stare de asta? Și apoi, gura
ș i limba i se mişcară înainte ca ea să își dea seama de ceea ce făcea.
Julia acceptă.

Capitolul 4

Se întâmpla.
Chiar se întâmpla.
Chi a r se întâmp la . Şi nu reuşi să se mai gân laaa deascâ la altceva pe drumul scurt, apr o a. mentul ei. Taylor conducea o maşină
Şi nu reuşi să se m ai gâ pe prea scurt, până la aparta ca. Sp era să mentul ei. Tayl o r conducea o maşină fie aşa, pentru că era mult prea curată
pe pre a scurt, până la apar care părea închiriată. Sp era să fie aşa, pentru căera mult prea curată iîn carne şi oase. El vorbi întruna până
c a re părea închiriată. Sper pentru a aparţine unui o m în carne şi oa se. El vorbi întruna până foar la xatîn legătură cu ce urma să se întâmple.
pentru a aparţine unui om acasă, părând foarte relaxat în legătură cu ce urma să se întâmple. ljătate drumului spre complexul rezi-
a să , pără nd foarte re la xat găr Atât de relaxat, că, pe la jumătate drumului spre complexul rezi- el în in şi îşi aşeză mâna peste a ei,
Atât de rel a xat, că, pe ljă denţial în care lo cuia Julia, el se întinse şi îşi aşeză mâna peste a ei, gtatăcu ţivul rochiei. Nu îi spuse
denţial în care l ocuia Julia, împiedicând-o să se mai joace agitată cu ţivul rochiei . Nu îi spuse e el ugi şi calde cu ale eişio ţinu strâns.
împiedicâ n d- o să se m a i joacgi nimic, dar î şi împleti degetele lungi şi calde cu ale ei şio ţinu strâns. ânloşiestul îi aminti de emo-
imic, dar îşi împleti de get el ugiş Era frumoasă împreunarea mâinilor, şi gestul îi aminti de emo- duccre aşteptai tot ce
Er a frum o a să împre u n a ţia primelor întâlniri şi de nerăbdarea dulce cu care aşteptai tot ce ntură âlnioroasă.Erao ave
ţi a primel o r întâlniri şi de n era ave a să fie, dar aceasta nu eraoîn ntură tâlnire amoroasă. Era oaveuilprasăfie mai
avea să fie, dar aceasta nu era de- o noapte... o aventură cu un băr bat al cărui loc părea săfie mai

degrabă pe marele ecran.
egr a bă pe marele ecran. În timp ce traversară parcarea și urcară scările, el încetini pasul
stele
Î n timp ce tr a versară parcar și antenție. Merse umăr la umăr cu ea, cu o mână lipită pe spatele âeui
a it
a ite n ei, în timp ce mâinile Juliei tremurau.
Chiar tremurau.

parcă în tr-un nod pe care îl simțea n

capul pieptului.

Ajunsă în fața uşii, rată broasca la prima încercare şi împinse cheia în metal.
Mă ocup cu, se oferi Taylor şi luă uşor ch eia din mâinile ei amorţite.
Ochii ei rămaseră aţintiţi asupra degetelor lui în timp ce el strecură chei a în broască, fără a descuia uşa.
- Julia?
Trăgând uşor aer în piept, ea ridică privirea spre el.
- Da?
Ochii lui o studiară.
- Nu trebuie să deschid eu. P oţi săo faci tu. Şi să ne spunem noapte bună. Sau deschid eu, și tu mă inviți înăuntru. Și ne bucurăm de o noapte de neuitat. Tu alegi.
Ea alegea.
Fireşte.
Şi Julia îşi dorea asta... își dorea ce urma să se întâmple dincolo de uşile acelea, doar că nu mai făcuse niciodată asta. Niciodată. În viața ei nu existase decât fostul soț. Se căsătoriseră de tineri, când erau în facultate, iar ea nu avusese niciodată o aventură de-o noapte şi nici ocazia dea experimenta sexul fără obligații. Nu că şi-ar fi dorit să facă asta după divorţ, dar nici nu se gândise prea mult şi seri o s la asta, nu-și acordase o asemenea şansă.
Sexul... sexul era ceva foarte important.
Nu avea mai deloc experiență la capitolul acesta, și nu trebuia să fii o vedetă de filme porno ca să-ţi dai seama că Taylor erau n fin cunoscător în domeniu.
Julia ştia că nu era de nasul ei.
Dar nu voia să -i spună noapte bună. Nu voia să-l lase să plece, pentru că nu avea să îl mai revadă niciodată. Ea urma să plece a doua zi dimineață, el avea să își vadă de treaba lui. Aici, nu exista 0 a doua șansă și... chiar nu-şi dorea să adauge această seară şi pe el pe lista de lucruri pe care le-ar fi făcut dacă arfi putut să dea timpul înapoi.
Aș a că se adună, își înfășură mâna peste a lui și deschise ușa.
- Mi-aş dori să intri.
Pieptul lui Taylor se ridică sub bluză.

Toc mai mi-ai făcut seara mai frumoasă.
Un zâmbet înflori pe buzele Juliei când deschise ușa și făcu un pas într-o parte.
Hmm, mi-am strâns majoritatea lucrurilor. Fireşte, exceptând p mobila. Făcu semn spre o canapea în timp ce închise ușa. Mobila o să ajungă într-un depozit.
Taylor înaintă vreo câțiva paşi și cercetă din priviri micul apar-p tament. Nu avea prea multe de văzut. O sufragerie și un mic salon unde să iei masa, aflat în continuarea unei bucătării lungi şi înguste, gs -O să se ocupe tata de partea asta de depozitare, pentru că firma de transport nu putea să vină decât la final de săptămână, continuă ea să mai bălmăjească și trecu pe lângă el.
Îşi lăsă poşeta pe insula din bucătărie şi dădu să se întoarcă.
Oare avea timp să-şi schimbe lenjeria intimă, ca să-şi pună ceva mai sexy? Îşi strânsese și expediase deja majoritatea hainelor, dar poate găsea ceva mai frumos în valiză? N-am prea multe de băut, dar sunt sigură...
Cuvintele Juliei rămaseră suspendate în aer când îi întâlni privirea. Urmări cum Taylor se întinde şi îşi prinde gulerul bluzei cu degetele. Fără nici un cuvânt, îşi scoase bluza. După ce o aruncă pe spătarul canapelei, îşi cobori brațele.
— Oh, şopti ea și îşi lăsă privirea să se desfete. Oh, Doamne...
Taylor era un bărbat frumos.
P i elea lui avea o nuanţă de un arămiu-auriu şi i se dezvăluia acum sub priviri, de la umerii lați până la contururile fascinante c a re se de senau de-o parte şi de alta a şoldurilor lui şi la venele pronunțate care dispăreau pe sub blugi. Pieptul, la fel ca bicepşii, era foarte bine definit. Iar abdomenul? Chiar dacă nu era din cale afară de musculos, puteai să-i numeri fără probleme pătrățelele.
Julia îşi dădu vag seama că era pentru prima dată când vedea un bărbat cu pătrăţele.
Zâmbetul pieziş îi revenise pe buze până când ea reuşi să îşi mute din nou privirea spre ochii lui.
—O să s une ca un clișeu, dar mă bucur că-ți place ce vezi.
— Cui nu i-ar plăcea aşa ceva? întrebă ea cu o curiozitate sinceră.
Zâmbetul lui se lăţi.

- Habar n-am. Pe mine mă interesează să-ţi placă ție.
- Mereu ştii ce să zici, nu-i aşa?
- Nu chiar. Taylor inaintă. Nu înaintă pur și simplu. Se apropie cu un aer maiestuos. Sunt doar sincer.
- Serios?
Făcând un pas în spate, ea se lovi de insulă.
-Serios. El se opri în fața ei şi, fără să întrerupă vreo clipă contactul vizual, privirea lui înflăcărată aproape îi mistui pielea. Pentru o secundă, se concentră să răsufle. Poţi să mă atingi dacă vrei, îi spuse el. Şi chiar sper să fie ce-ţi doreşti.
Jul i a încuviință din cap. Sau i se păru că încuviință, pentru că el întinse mâna și își înfăşură degetele peste încheietura ei. Îi îndreptă mâna spre p i eptul lui. Ei i se tăie răsuflarea.
Apăsându-i palma pe piept, el își lăsă mâna să alunece peste brațule i , și degetul lui i se furişă alene pe sub mâneca rochiei. Ea își lipi palma de pielea lui caldă. Se simți brusc amețită când el îi conduse mâna peste pantele și întinderile netede ale bustului lui.
— Cum? întrebă ea fără să se mai gândească.
El ridică dintr-o sprânceană.
-Cum ce?
Doamne, ce era în capul ei? Simți furnicături în palmă când degetele i se curbară pe pielea lui.
—-Cum... cum am ajuns aici?
-Păi, spuse el tărăgăn at în timp mâna lui alunecă iar peste a ei. Am plecat de la bar, ne- am urcat în mașină şi am venit până aici, dar îmi închipui că nu te referi l a asta.
- Și îți închipui bine.
El plecă ușor c apul și își lipi fruntea de a ei.
- Am ajuns aici pentru te-am văzut și mi-am dorit să te cunosc mai bine, Ceea ce am și făcut. Şi, în timp ce vorbeam cu tine, am decis că vreau să te cunosc cu adevărat. Mâna lui începu să se mişte din nou. Vârfurile degetelor ei îi atinseră în treacăt cureaua. Aşa am

ajuns aici.
Ea simți o tresărire în adâncul pieptului când închise ochii.
-Şi n-ai mai văzut alte femei pe care să -ţi fi dorit să le cunoşti mai bine?

Frunte a lui alunecă pe ste a ei când el îşi lăsă capul într-o part asullui îl dezmierdă cu blândeţe peal ei,
e
Nasul lui îl dezmierdă cu blândeţe pe al ei,
- Am văzut ş i   alte fem ei. El se opri, şi ea înclină uşor capul cânq lui uiiarz le .Fei
puânq gur a lu i pluti gingaş pe o brazul ei. Femei pe care, în mod Norma] fi foitatălaibiem
deloc cu tine.
Ea încremeni şi deschise brusc ochii.
- Uau! Mi se pare că eşti un pic prea sincer.
-— Nu este o insultă, spuse el şi îi cuprinse ceafa cu cealaltă Mână, rdă
Crede-mă!
— Habar n-am... ce să spun, recunoscu ea.
Chic o tul lui o făcu să se înfioare.
— Poate nu trebuie să spui nimic?
— Poate.
Taylor se mişcă din nou. La început, îi simți răsuflarea, apoi bu-
zele sub ureche. El îi sărută pulsul și o muşcă uşor. Își trecu alene
limba peste muşcătură, alinându-i pielea. Un geamăt păru să izbuc-
nească de undeva din adâncul ei.
Un foc mistuitor i se aprinse în vene și dezlănţui înăuntrul ei
o dorință năucitoare, care aproape o făcu să-şi piardă echilibrul.
Și apoi el îi invită mâna mai jos, dincolo de curea.
Julia începu să răsufle întretăiat.
Doamne, îl simțea tare și gros în blugi. Era imposibil să simulezi
o asemen ea reacție. Poate că nu era ea genul de femeie cu care obiș-
nuia el să-și petreacă vremea, dar el era foarte prezent în moment.
Taylor se trase uşor în spate.
-Simţi?
Incapabilă să mai rostească vreun cuvânt, ea încuviință din cap.
- Deci înţelegi cum de-am ajuns aici? De ce sunt aici? întrebă el.
Tu mă exciți. Nu altcineva din acel bar. Îi apăsă mâna peste mădula-
rul lui, înfăşurându-i degetele în jurul lungimii lui. Doar tu.
Julia se înroşi până în vârful urechilor.
Taylor se opri brusc şi cobori privirea spre ea. Chipul îi fu traver-
sat de o expresie uimită, apoi păru să înţeleagă.

Chiar n-ai mai făcut asta niciodată, nu? Îi îndepărtă uşor
mâna de pe mădularul lui şi îi aşeză palma pe piept. O aventură de
o noapte?
Scuturând din cap, ea se întrebă dacă nu cumva îi izbucnise fața
în flăcări.
- Chiar nu.
- Înţeleg. Prinzându-şi buza de jos între dinți, el își lăsă un deget
să alunece pe gâtul ei. Chiar eşti o fată cuminte. Îmi place asta.
Ea îl privi lung și simți că inima stătea să-i sară din piept.
- Dar ştii ce-mi place și mai mult? Coborând capul, buzele lui
îi mângâiară obrazul când îi spu se: Știu că undeva înăuntrul tău se
ascunde o fetiță neascultătoare, care vrea să iasă și să se joace.
Era foarte probabil să-și dorea scă să facă asta, chiar îşi dorea din
toată inima.
Pentru o secundă, pleoapele lui coborâră, apoi privirea lui tulbu-
răt o a re o reîntâlni pe a ei.
-O să fac ceva care o să-ți placă foarte , foarte mult. Bine?
In i ma ei risca să i se oprească în piept.
-Bine.
Un zâmbet se ivi pe buzele lui şi dispăru aproape la fel de repede.
Brusc, o apucă de brațe și, fără nici un alt avertisment, o întoarse cu
spatele. Simți că i se taie răsuflare când o lipi de el, corpul lui puter - -
n i c întâlnindu-l pe ale i într-un acord perfect.
Nu mai apucă să întrebe ce avea de gând, căci gura lui se apăsă pe
gâtul ei. Desenă o cale de săruturi mistuitoare pe lungimea gâtului
ei în timp ce el își lăsă mâinile să coboare peste brațele ei. Julia făcu
ochii mari, fixându-i spre uşile negre ale bufetului din fața ei, când
el î i cuprin se sânii în palme. Simți cum sfârcurile ise transformă în
do i muguri aproape dureros de excitați. Şoldurile i se arcuiră spre el,
iar ea îşi muşcă buza de jos când îi auzi geamătul adânc şi gutural.
Doamne, nu mai auzise niciodată un bărbat care să scoată un
asemenea sunet. Nu aşa. Nu de parcă mai avea puţin și o devora
cu totul.
Mâinile lui continuară să hoinărească, alunecându-i peste
coaste, apoi peste șolduri. Degetele lui apucară uşor materialul

ș i începură să ridice rochi a. Plutiră peste pielea dezgolită a Coapsel ășiliât. on în vreme ce o mușcă și o linse pe gât.
Inima ei bătea nebunește când el își de sprinse gura de Pe gâtul eiă gâ ei şi dădu să îngenuncheze. Iniţial, ea nu înțelese ce făcea el. Încercă să se întoarcă spre el, dar se opri când degetele lui prinseră Marginea lenjeriei intime și traseră în jos.
Oh, Doamne!
— Scoate-i! îi porunci el, și vocea lui vibră răgușit în apartamentul cufundat în tăcere.
Julia se supuse, sprijinindu-se cu o mână de umărul lui ca să nu-și piardă echilibrul când ridică un picior, apoi pe celălalt. În câteva secunde, lenjeria ajunse să zacă uitată pe podea. El se ridică din nou, lăsându-și mâinile să plutească blând peste picioarele ei. Abdomenul lui se lipi din nou de spatele ei. Una din mâinile lui se odihni pe șoldul ei dezgolit și cealaltă își croi drum spre gulerul rochiei.
— Cât de tare te-ai supăra dacă ți-aş distruge rochia? întrebă el.
— Nu... foarte tare.
— Perfect, șopti el și a pucă strâns partea din față a rochiei.
Ea își simți corpul tresărind brusc.
Ab i a dacă mai reuși să respire când tot trupul ise încordă la auzul materialului sfâșiat. Cobori privirea în timp ce aerul rece îi sărută pieptul. Sutienul se întrezăr ea prin crăpătura largă a materialului. Slavă Cerului că purta un sutien negru frumos cu dantelă, care dezvăluia un decolteu demențial.
Și el păru fermecat de ce vedea peste umărul ei.
—La naiba, ce sâni frumoşi ai, Julia! El dădu drumul rochiei, și despicătura se adânci și mai mult. Eşti frumoasă.
Ea își lăsă capul pe pieptul lui când mâna lui se strecură în cupa sutienului. Urmări cu ochi întredeschişi cum el coboară cupa și îi dezvăluie un sân.
Geamătul lui Taylor trimise un nou fior de dorință prin corpulei.
- Te uiţi?
Ea nu răspunse.
- Julia?

Ea îşi umezi buzele.
- Da.
-— Bine. Mâna lui se închise pe sânul ei. Nu vreau să ratezi nici o secundă.
Nici moartă.
Îi era imposibil să întoarcă privirea în timp ce degetul lui trecu peste pielea trandafirie, apoi peste sfârc. Nu reuși să-şi mai înăbușe geamătul de această dată, iar sunetul se transformă în numele lui.
Simți că înnebuneşte de dorință când el îi dezmierdă un sân şi se concentră apoi la celălalt. Repetă acelaşi dans al mângâierilor, dându-i sutienul laoparte și dezgolindu-i sânul.
Braţul lui se înfăşură peste pântecul ei și, de această dată, degetele lui descoperiră un sfârc chinuit de dorință. Îl prinse între degetul mare și arătăt o r şi îl frământă până când trupul ei se înfioră șio căldură umedă i se adună între picioare.
-Oh, Doamne! spuse ea cu răsuflarea întretăiată.
- Mmm. Gura lui îi de zmierdă din nou pielea de pe gât. Ţi-a plăcut asta.
Nu mai era nevoie de vreun răspuns, pentru că el ştia prea bine.
Î i frământă iar sfârcul între de gete, şi coap sele ise arcuiră parcă de la sine, în timp ce înăuntrul ei izbucni o cu totul altă durere. Probabil Taylor îi simți reacţia, pentru că îi depărtă şi mai mult picioarele cu coapsa lu i puternică. Fiecare muşchi din corp i se încordă când mâna lui călători peste şoldul ei, apoi se aventură spre interiorul coapsei.
-Îți ţii răsuflarea, îi spuse el la ureche.
Da, da.
-Drăguţ!
Un fior îi zgudui trupul când degetele lui îi dezmierdară sexul.
Apoi simți cea mai delicată dintre atingeri, urmărind pielea înfierbântată cu mişcări leneşe, tachinând şi chinuind.
-Eşti foarte udă, domnişoară Hughes.
Se simți stânjenită și de-a dreptul şocată de asprimea dezarmantă a cuvintelor lui directe, dar nu reuşi decât să îngâne un fel de Vagă încuviinţare.

e să facem ceva în privința asta, îi sugeră el când cu de Trebui i o ai c
e se Trebui i molatice peste partea aceea getul mare începu să deseneze cercu ri cui e. Czci?
g e ul cu r atât de sensibilă a corpului ei. Ce zici? gmă
â Răsuflând din greu, ea îngăimă ceva.
C Taylor o recompensă pentru răsp un s ș i apăsă pe mănunchiul auilu El uns
ș
T a ylșpă plin de nervi. Ţipând, ea se arcui spre mâna lui. El o cuprinse în îp un area trupuri lor lor
pl i n d p almă, s e lipi de ea și, Doamne, împreunarea trupurilor lor era atât Îi iţeăduarul vibrându-i î
p a lm,l pi de înnebunitor de intimă. Îi simţea mădularul vibrându-i în spate,
Fra udă ş i copleșită de o dorință sfâşietoare. di
a și o l Când îi prinse ușor lobul urechii între dinți, el își lăsă degetul
pr să al un ece înăuntrul e i . Julia scoase un geamăt sugrumat. O mână îci
valsa peste sânul ei în vreme ce cealaltă o penetra în ritm chinuitor
de lent.
In i ma i se zbătea cu putere în piept, și se simți tulburată de ușu-
r i nța cu care el îi acaparase tot corpul doar cu mâinile, cu de getele. derdit
ț a Și era uluită de rapiditatea cu care se abandonase, derapiditateacu
care încetase să mai gândească.
Trupul Juliei își continuă dansul, apăsându-se spre mâinile lui, âd
uu și ea îl prinse de încheietură pentru a-l ţine aproape. Când un alt
ș i prn deget se strecură înăuntrul ei, el gemu. Fio rii incandescenți ai plă- odul
de cer ii începură să-și clădească euforia în străfundurile ei. Şoldurile i
se mișcau mai rapid.
goste cu degetele mele!
Bătăile inimii ei atinseră viteza luminii când cuvintele lui pline
de tentaţii interzise se întipăriră înăuntrul ei la fel de adânc precum
degetele lui. Julia închise ochii și se supuse, apăsându-se și arcu-
indu-se spre el. El înteţi ritmul penetrărilor, lăsându-și bărbia să
coboare și gura să i se îngroape în adâncitura gâtului ei.
Tensiunea spori mai mult şi mai mult, până când deveni de

nesuportat.
-Oh, Doamne, nu pot...
Ea îl trase de mână.
— Ba poți. El continuă, refuzând să cedeze în fața rugii ei, Poţi

Era prea mult, prea intens, şi nu putea scăpa din iureşul nebu-
nesc al senzațiilor. Julia simțea că ardea pe dinăuntru. O lavă incan-
descentă i se învolbură prin vene, şi, în clipa în care avu impresia că
avea să izbucnească în flăcări, el î și arcui degetele în adâncul ei, și
tensiunea explodă.
- Asta e.
Vocea lui era aspră și guturală.
-Oh... Oh, Doamne! ţipă ea, și corpul îi fu zguduit de zvâcniri
inten se când o eliberare năucitoare se descătuşă înăuntrul ei.
De parcă fulgere abia contenite i-ar fi sfârâit prin vene, făcând să
explodeze fiecare nerv din trupul ei.
Cea mai dulce agonie, care o secătui de orice putere şi îi îm-
prăştie gândurile în cele patru zări, în timp ce intensitatea plăcerii
se domoli încetul cu încetul înăuntrul ei. Satisfăcută şi uluită peste
măsură, Julia se sprijini extenuată pe pieptul lui, chinuindu-se să
respire. S-ar fi prăbușit pe podea dacă braţul lui nu s-ar fi înfăşurat
în jurul taliei ei.
Își lăsă capul într-o parte şi, pentru câteva clipe, rămase încreme-
nită, simțind cum vibrează în spatele ei bătăile inimii lui. Degetele
lui erau încă ascunse înăuntrul ei şi , când şi le retrase încet, mai
simți o ultimă zvâcnire de plăcere.
Înghiți în sec.
- Eu... A fost uluitor.
Tayl o r nu spuse nimic în vreme ce apăsă un sărut pe o parte
a gâtului ei, retrăgându-și uşor mâna de sub rochie. Rămase iar
nemișcat, și Julia îi simți mădularul în spate. Ideea că mai aveau
și alte lucruri de fă cu t aproape o copleşşi. Dacă era atât de iscusit cu
degetele, ce minuni putea face mădularul?
Oh, Doamne!
Avea să o ucidă în cel mai frumos mod cu putință.
Însă el făcu un lucru foarte ciudat. Îi aranjă sutienul la loc, apoi
o întoarse cu fața spre el. Ea de schise ochii și îi întâlni ochiide un
verde-albastru fascinant aţintiți spre ea.
- Taylor?
El r idică brațele și îi cuprin se obrajii în palme. Un deget ise
plimbă peste buza de jos în timp ce îi studie chipul. El se aplecă

m a i aproape , şi răsuflarea lui fierbinte pluti peste obrajii și och;; înainte de ai se aşeza pe buze. chii ej
în a i nte de ai se aşeza pe buze.
În sfârşit, avea să o sărute. Nerăbdarea se dezlăn trul ci, şi închise ochii. Dacă el săruta l fel țui din nou Înă-
untrul ci, şi închise ochii. Dacă el săruta la fel cu risca să file mistuită aici şi a cum . nou Înă- m atingea, Julia
risca să file mistuită aici şi acum.
— Mulţumesc, spuse el, şi urma unei încruntări arcui SPrânce- e ei.
Mu nele ei.
Îi mulțumea? Apoi o sărută... pe frunte.
Julia deschise brusc ochii.
Zâ m betul p i eziş se înto arse pe buzele lui, şi, preţ de câteva clipe odvihisrt.Emdr
m de l cobori gura spre urechea ei şi îi șopti ceva incredibil, pentru că
vorbele lui nu aveau nici un sens.
Ap o i îi dădu drumul şi se trase în spate, fără să o piardă din
priviri. Iar Julia rămase înmărmurită.. când el deschise uşa şi plecă,
Plecă.
Cu un vârtej a iuritor de gânduri care i se ciocneau încă în minte
după un orgasm uluitor, ea rămase țintuită locului şi privi absentă
spaţiul pe care el îl ocupase cu câteva secunde în urmă. Taylor ple-
c a se fără a fi plecat de fapt. Și plecase fără să schimbe numere de
telef o n sau să o sărute, dar nu fără a-şi lua rămas-bun.
Julia avu impresia că îi șoptise la ureche „pe data viitoare“, dar
vorbele lui nu aveau nici un sens. Deloc. Trebuia să fi spus ceva ce
mintea nu reuşise să descifreze c orect. Nu că ar fi putut săo con-
damne cineva pentru asta, dar...
„Stai!“
Îi spusese pe numele de familie. De mai multe ori.
Julia se lipi extenu ată de insulă şi miji ochii. Dacă nu îi spusese
Anna cum o chema, atunci, de unde Dumnezeu să-i ştie numele?

Capitolul 5

„N o a ptea trecută nu a fost o greşeală.“
Î și tot repetă aceste cuvinte când se trezi în zorii zilei și plecă spre aeroport, după ce î și luase rămas-bun de la ai ei și în timp ce tot ațipi și se trezi de -a lungul zborului destul de scurt. Noaptea trecută fu sese o experiență diferită şi se încheiase oarecum ciudat, dar nu fusese o greşeală. Nu înțelegea plecarea lui imediat după ce ea își găsise plăcerea, fără să fi încercat măcar o clipă săo găsească și p ea lui. Dar nu avea de gând să se streseze prea mult din cauza asta, tocmai pentru că mintea ei nevrotică era în stare să răstălmăcească totul, astfel încât situația să se reflecte negativ asupra ei.
Or, ce ea ce îi făcuse bărbatul acesta frumos era prea... mult prea minunat ca să fie întinat.
Înainte să fi urcat în avion, o pusese la curent pe Anna cu ulti-mele noutăți. Nu intrase prea mult în detalii, spre nemulțumirea prieten ei ei, dar o întrebase dacă îi menţionase cumva numele ei de familie. Când aterizase, primise deja răspunsul Annei.
Din câte își amintea Anna, nu-i spusese numele ei de familie.
Era incredibil de ciudat, dar Julia chiar nu avea chef să se strese-ze acum în privința asta. Ai ei îşi făceau griji pentru ea. Își dăduse se ama de dimineață că li se părea că alesese greşit. Poate că decizia de a accepta postul de asistentă într-un stat aflat la peste 1500 de ki-l o metri distanţă era o mare greșeală. Cine ştia? Dar era, cu siguranță

U

U
, er
făcuse vreodată.
cu se vre od a tă. , , K i bine, cele petrecute cuo seară în urmă erau probabil al doilea de lisa ei.
K i bins cel m a i nebunesc lucru de pe lista ei . leina , Chamber
l ma i nebunesc În afară de orașul ei natal , Chambersburg, cel mai îndepărtat loc Cn,cia că lătoriei făcute alătuid
În a fară de o rașu în care fusese era Cleveland, cu ocazia călătoriei făcute alături de cinci ani în urmă, când se duse sj
în c a re fusese er f o stul ei soţ, Adam, cu aproape cinci ani în urmă, când se duseserj Să eteo slujbă pentru caretrebua
f o stul ei soţ , Adpo în vizită la familia acestuia. Să accepte o slujbă pentru care trebuia rme, într-un orășel din împrejur-
în vizită l a familia să se mute, chiar dacă pentru o vreme, într-un orășel din împrejuri- aseîn viaţa ei era practic opusl
să se mute, ch i a pe mile New Orleansului de care nu auzise în viaţa ei era practic opusul o do .
m i le Ne a ce ea ce ar fi făcut în mod normal. ăaib
ce e a ce ar f i fău Orașul nici măcar nu părea să aibă un nume adevărat. LaPlace? duse să-i recupereze ba
Orașul n i Julia clătină uşor din cap în timp ce se duse să-şi recupereze ba- de duă cum îi spusese un anume
Jul i a clătinş o gajele de pe banda rulantă, unde, după cum îi spusese un anume şeeşferul care avea să o ducă la casa
g a jele de pe ban d o mn Besson, urma să o aştepte şoferul care avea săo ducă la casa n i ci în rpulauluisăo lase ă
d o mn Besson , ş cu pr i cina. Dom nul Bessonnu voise nici în ruptul capului să o lase săuțiâd că fi ft mult prea complicat să gă-
cu pr i cina. D o mn închirieze o mașină, susținând că ar fi fost mult prea complicat să gă- duăidiciilGPS-uu.
înch i rieze o m a și , uținâ sească reședința, chiar dacă s-ar fi luat după indicațiile GPS-ului.
Ce idee încurajatoare!
Ce idee îc a t Dacă nu l-ar fi cunoscut pe domn ul Besson prin agenție, Julia niiinl
Da că nu ş i-ar fi făcut griji că era pe cale să i se o fere pe tavă unui criminal
în serie.
n serie. Trase adânc în piept aromele jilave ale aerului care părea să plu-
p i t tească în fiecare colțişor din aeroport. Sincer, mai erau n pic îngri-
jorată. Părea că avea să f i e condusă până spre bayou', despre care Cin
jrt descoperise recent că nu era acelaşi lucru cu o mlaştină. Cine ar
fi știut?
ștu Ținând în pumn mânerul valizei pe care o avea de o veșnicie, își
aranjă o șuviță castanie pe după ureche, în timp ce studie cu atenţie
marea de oameni înghesuiți în apropierea benzilor pentru bagaje.
Ajunsă la capătul benzii, se trase discret în tr-o parte şi înghiți în
sec. Fiori de neliniște îi fremătară în capul pieptului. Studie bărbații

' Denumire dată unor porţiuni statice sau uşor mișcătoare ale apelor mlăști-
noase. Se întâlnesc mai ales în delta fluviului Mississippi din statul american
Louisiana. (n-tr.)

în costume negre, cu pancarte pe care erau scrise tot felul de nume, și Îşi spuse că era prea târziu să se mai întrebe dacă făcea o greşeală.
Renunțase la slujba ei stabilă de la căminul de bătrâni.
Renunțase la apartamentul ei.
Îşi vânduse maşina şi transferase banii într-un cont de economii de care refuza categoric să se atingă, întrucât domnul Besson o asigurase că avea să i se pună la dispoziție o mașină pe care să o folosească pe toată durata misiunii de aici.
Nu mai era cale de întoarcere acum, şi acesta era un lucru bun, pentru că fusese nevoită să plece. Anna înțelesese acest lucru, dar mama ei nu voise nici să înţeleagă, nici să accepte. Un lucru pe care spera ca tatăl ei să nu-l afle niciodată.
Neliniștea i se mai domoli când își simți golul din stomac. Nu avea să se gândească la Adam. Nu acum. Spera să nu se mai gândească niciodată la el.
Aranjându-şi bluza largă de un rozaliu pal, se îndreptă spre banda pentru bagaje, dar se opri surprinsă. Nu-i veni să creadă când zări numele JULIA HUGHES scris pe ecranul unui iPad uriaș care costa probabil cât ipoteca unei case.
O aștepta un tânăr îmbrăcat de parcă se pregătea să însoțească un diplomat la o întâlnire importantă. Purta un costum negru şi pantofi care străluceau mai ceva ca un diamant. Nu putea să fie acesta șoferul ei. Trebuia să fie un fel de încurcătură ciudată...
— Domnișoară Hughes? întrebă bărbatul, strecurând iPadul sub braț când făcu un pas spre ea. Privirea lui zbură spre valiză. Nu mai aveți nici un alt bagaj?
Cum de o recunoscuse? Nu se simți deloc în largul ei când aruncă o privire în jur, neștiind sigur ce sau pe cine căuta.
-Da. Este... singurul meu bagaj. Am...
- Ați expediat deja majoritatea bagajelor, răspunse el în locul ei, detaliu care o mai linişti un pic. Numele meu este Brett și sunt şoferul dumneavoastră azi. Îmi permiteţi?
Julia îl privi mută de uimire.
El zâmbi când se întinse spre bagajul ei, apucând degrabă mânerul din mâna ei.

- Vreţ i să vă opriţi l a toaletă înainte de a pleca? Ajungem | ație peste vreo oră. a deş.
tinație peste vreo oră.
- D a. Nu, s un t b i ne, se c o rectă ea şi simți cum roşeşte, [i !Stuiameţită Am avut o di mineață lun,mi Pare
rău! Sunt puțin ameţită. Am avut o dimineață lungă,
— Este de înțeles. El îi adre să un zâmbet amabil. Vă rog să
mă urmaţi!
Fa o luă pe urmele tânărulu i vesel, în timp ce acesta trecy bi
lângă benzile de bagaje, din cale afară de bucuroasă că purta balerini
b şi nu pantofi cu toc. Neștiind sigur cum să se îmbrace pentru prin,
întâlnire cu n o ii ei angajatori, îşi pusese o pereche de pantaloni ne.
gr i mulați în care să nu simtă că i se opreşte circulaţia. Ar fi preferat
să poarte o pereche de colanți pe durata zborului.
Un aer cald și umed o întâmpină când ieşiră în parcare.
— Uau, spuse ea, apucând cureluşa de la geantă. Este cam cald.
— Şi asta nu-i nimic. Aşteptaţi numai să vină vara, răspunse Brett,
t,
scoțând cheile din buzunarul pantalonilor. O să vă rugați să mai fie
din nou 26 de grade.
Julia citi se tot ce se putea despre umiditatea şi căldura din New
Orleans. Ea nu era vreo floricică şi nu răcea când temperaturile co-
borau spre zece grade, cum i se întâmpla tatălui ei, care era foar-
te slab. Natura o înzestrase cu puţin material termoizolant. Bine.
Nu chiar puţin, și nici o dietă de pe lume, nici exercițiile cardio nu
a veau să schimbe vreodată mărimea șoldurilor sau a coapselor ei.
Astfel că se resemnase şi acceptase că avea să se topească asemenea
vrăjitoarei din Vrăjitorul din Oz.
Farurile se aprinseră, și Brett se opri în spatele unui...
Era un... Mercedes?
Jul i ei i se tăie răsuflarea când zări maşina neagră elegantă.
Ce Dumnezeu? Nu călăt o rise niciodată cu o asemenea maşină.
Încremeni pur și simplu, cu privirea pierdută spre maşina care cos-
ta probabil mai mult decât toate economiile ei de-o viaţă, şi nici
măcar nu observă că Brett se strecură pe lângă portiera din spate şi
o deschise pentru ea.
- Domnişoară Hughes?

Stânjenită de propria reacție stupidă, ea înaintă iute şi se strecură
pe bancheta d i n spate. Nici urmă de grația care i s-ar fi cuvenit unui
Merce de s, dar reuşi se să urce în mașină fără săse facă de râs.
Ap o i privi în jur ca o nătângă, abia înăbuşindu-și impulsul de
a-şi trece palma peste un interior care fascina prin eleganța rafinată.
Înăuntru mirosea așa cum bănuia că miroseau mașinile noi... a lemn
de pin şi a piele.
I se părea că pătrunde într-o lume suprarealistă.
Brett se aşeză la volan şi porni motorul. În câteva clipe, ieşiră din
parcare, și ea aproape se lipi de geamurile fumurii în timp ce ieşiră
din z o na aeroportului şi se încadrară pe o autostradă importantă de
care Julia auzise numai la ştiri.
În afară de membrii familiei și de prietenii ei, nimeni nu o
mai dusese nicăieri cu maşina. Tăcerea o făcu să-și frângă stinghe-
rită degetele.
- Hmm, conduceţi deseori în locul domnului Besson?
Brett chicoti.
—- Nu deseori, slavă Domnului!
Ea făcu ochii mari.
—De obicei, se ocupă singuri de treburile lor, dumnealui și so-
ţi a , așa că nu conduc eu în mod normal. Tata conduce, dar a avut
ceva de făcut azi, îi explică el. Familiile noastre colaborează de...
Doamne, de generații.
De generaţii? Lăsându-se pe spătarul banchetei în timp ce își
împreună încurcată mâinile în poală, ea se gândi că era, probabil,
un fel de obicei în sud.
-Eu studiez la Loyola, şi nu strică nişte bani în plus.
El se lansă uşor într-o depăşire.
-Oh, ce studiați?
- Managementul afacerilor, dar posibil să schimb domeniul. Sunt
în anul doi, așa că n-am apucat să fac multe cursuri de bază.
Discutară vrute şi nevrute în timp ce gândurile ei începură să o
ia la goană cu viteza luminii. Nu ştia multe despre domnul Besson,
ex ce ptând ce urma să aibă ea de făcut şi onorariul pe care urma
să-l primească... un onorariu mai mare decât cel oferit pentru alte
posturi similare. Sincer, își trimisese CV-ul într-una dintre nopțile

£

sa

în c are mintea i- o lua se razna şi nu reuşise să ad proa pe se îmbălase cu o sticlă de vin șiân Oarmă, deta
apr o ape se îmbălase cu o sticlă de vin şi mâncase
bm, d Pungă deta
b o a n e Dove. Nu se gândise o clipă că urma să aib să primească o ofertă de angajare Aproape căzuşPngă deta “ Un intervj,, ; p
să prim e ască o ofertă d e angajare. Aproa pe căzuşs agenţia o sunase, două zile mai târziu, propunân n intervj,, ; epe Spate Când du-tr
agenţia o s un ase, două zile mai târziu, propunân telefonic cu domnul Besson. pe Spate Când du-i un Interviu telefonic cu domnul Besson.
Era o asist e ntă medicală cu licență care făcuse un stagiu la tr; daîutimiâțiie
tgiu la ere , d ar în ultimii câțiva ani se concentrase mai mult pe eredînjirC şi b ad n
pr e de îngrijire. Cu toate acestea, știa că probabil concuraseră şi din asistente cu mai multă experienţă, dar fuerr,
şi din a sist e nte cu mai multă experienţă, dar ea fusese cea care Pritiie, o eaoivnralîtMee un e
Dumnezeu știe unde.
Dacă sfârș e a m o artă pe und eva, putea măcar să bifeze asta petiestnăutimo ei done
list a inexistentă a ultimelor ei dorințe.
Se foi pe bancheta din spate. Toate se întâmplaseră atât de repe- Tc
r e de. Trecuse puţin peste o săptămână și jumătate între momentul în
care, cu mintea amețită, depusese CV-ul pentru acea slujbă şi clipa
cp aceasta. Nu luase niciodată o asemenea decizie atât de repede și fără
să stea pe gânduri.
„Nu mai e cale de întoarcere.“
Trebuia doar să-şi repete asta la infinit.
Brett avusese dreptate. Aproape o oră mai târziu şi după ce ieși-seră de vreo câțiva kilometri de pe autostradă, maşina viră spre un drum în dreptul căruia nu se ved ea nici un indicator. Curioasă, ea aruncă o privire pe geam şi se simți fascinată de priveliște. Stejari în a lți se aliniau de o parte şi de alta a drumului lat asfaltat. Copaci bătrâni de secole, care probabil începuseră să crească aici cu mult înainte ca omul să ajungă să locuiască prin părțile locului. Muşchiul spaniol învăluia arborii din toate direcţiile, creând un baldachin umbros pe c are nici cea mai strălucitoare lumină a zilei nu reuşea să-l străpungă.
Drumul păru să se continue aproape la nesfârşit, chiar și atunci când copacii dispărură şi se ivi la orizont unduirea dealurilor înverzite, Și totuşi, Brett continuă să înainteze până când pe drum începură să reapară copacii, şi ajunseră în faţa unei porți mari, alipită de o clădire mică ce părea pustie.

Era, oare, o comunitate închisă? Nu avea de unde să ştie, dar poarta se deschise când Brett atinse uşor viziera. O luară iar din loc, înaintând încet pe drumul şerpuit o r. Apoi zări... o monstruozitate de reşedinţă.
Răma se gură-cască în timp ce se aplecă între scaunele din faţă şi cercetă complexul cu ochi mari, neîncrezători.
Nu puteai să o numeşti casă. Oh, nu, era mai degrabă un conac... sau un complex care avea toate trăsăturile fostelor plantații pe care le văzuse ea pe internet, doar că părea să fi fost modernizat după toate standardele secolului XXI şi nu numai,
P a rtea principală a clădirii avea trei etaje, și fiecare aripă era flancată de structuri care păreau dispuse pe două etaje. Toate corpurile erau legate prin balcoane și paliere intermediare la fiecare etaj. Din mașină, observă cum se agitau alene ventilatoarele suspendate în înlănțuirea nesfârșită de tavane.
Coloane mari se aliniau de-a lungul fațadei și se continuau pe toată suprafața construcției, parcă punând în evidență întreaga reședință. Obloanele de la ferestre erau negre, și flori colorate atârnau de balustradele din fier forjat la al doilea și al treilea etaj, dar casa mai avea un detaliu atipic.
Era acoperită în întregime de viță-de-vie.
Nu reuși să-și dea seama cum de era cu putință așa ceva, căci reședința părea să fi fost renovată în ultimii zece ani sau cam așa ceva. Desigur, nu ştia în cât timp creștea vița-de-vie, dar nu vedeai colţişor din clădire care să nu fie tapetat de verdele frunzelor.
De unde venea toată vița asta? Stejari masivi înconjurau casa din toate părțile, şi Julia nu vedea ce se ascundea în spatele clădirii, dar să fi crescut vița așa? Părea ceva nefiresc, însă adăuga un plus de frumusețe reședinței, dându-i un aer aproape antic.
- Am ajuns unde trebuie? întrebă ea.
Brett râse în timp ce o privi în oglinda retrovizoare.
-Eu așa sper, pentru că altfel ar fi de-a dreptul stânjenitor.
Își dădu seama că o tachina, dar se simțea mult prea uimită.
- Trebuie... trebuie să fie o greșeală. Adică... am rămas cu impresia că domnul Besson nu locuieşte într-un asemenea loc.

e aaa
t ea

n

În ce pu să înţeleagă ce i se întâmpla când mașina încetini
aleea e
circulară, trecând pe lângă un SUV negru și o altă maşină aleea îi mplet străină. egantă
T o tul o să capete sens când îl veţi cunoaște pe domnu d
Vincent.
- Domnul de Vincent? Eu am vorbit cu un anume domn lizia N
l i a spu se ea şi îți î n cleştă mâinile pe banchetă. Gândurile ise N me de Vin îi ma,
spuse ea ş i țișt N rau fără nici o noimă. Totuşi, numele d e Vincent îi suna vag familia, Îdde:
a
m Nu-și dădea seama de ce. Îmi cer scuze, dar cine deţine casa s
u - i Pentru o clipă, avu impresia că nu avea să primească răspuns,
Însă tânărul zise:
— Este reşedinţ a principală a familiei de Vincent. O să lucraţi A
şeţ pe n tru membr i i ei. Maşina se opri, și Brett se întoarse spre ea, Aţi ăfili d Vin
pe discutat cu domnul Besson pentru că familia de Vincent este...
ei bine, este foarte rezervată şi cere un anume nivel de discreție
când vine vorba despre chestiuni personale.
Într-a de văr, semnase o mulțime de declarații de confidențialita-
te, obligându-se practic să păstreze discreţia în privința familiei și
bgu a pac i entului, dacă nu cumva voia să riște amenzi uriașe. Agenția eemtfmlii
p a o asigurase că era o proce dură clasică. Cele mai multe familii care d
a gu își permiteau acest tip de îngrijire la domiciliu aveau o reputație de
apărat, şi, pe deasupra, ea nu...
Și atunci, își dădu brusc seama.
Zgudu i tă de șocul conştientizării, înțele se de ce ise părea cunos-
cut numele de Vincent.
Doamne, ştia cine era familia de Vincent.
Toată lumea ştia cine era familia de Vincent.
Împ i etrită pe b a ncheta din spate, simțea că începeau să o doară ai
articulațiile degetelor de cât de tare strângea acum tetiera. Familia
de Vincent era una dintre cele mai bogate familii din Statele Unite.
Deţinea o avere de-a dreptul absurdă. O avere pe care Julia şi 99,9%
din populaţia lumii abia dacă reuşeau să o aștearnă pe hârtie.
Și nu era singurul motiv pentru care auzise de ea. Nu prea obiș-
nuia să citească reviste de scandal, dar, din când în când, își mai
cumpăra câte una și găsea mereu între paginile ei câteun scurt arti-
col despre unul dintre frați, aproape mereu despre cel mare.

Capitolul 6

Căscând zgomotos, Lucian își trecu degetele prin păr șiîși lăsă mâna să c o boare pe coapsă, în timp ce Troy îi aruncă lui Dev o privire încrunt a tă din cealaltă parte a biroului.

Fireşte, nu se aflau în biroul tatălui lor.

Livie chema se o firmă de curățenie de îndată ce li se permisese să intre acolo. Urmele celor întâmplate fuseseră șterse înainte ca Lucian să revină acasă, în zorii zilei. Într-o singură zi, biroul lui Lawrence devenise încă una dintre încăperile din casă care se închide a, de parcă puteai să ascunzi ce se petrecuse acolo și să dai totul uitării, a ș acum se întâmplase cu alte asemenea amintiri urâte.

Afacerile se rezolvau acum din biroul pe care Dev îl insta lase la al doilea etaj cu câţiva ani în urmă, în camera de pe colț care dădea spre grădina de trandafiri năpădită de buruieni de care se îngrijise mama lor odinioară.

Singurul care lipsea de la această întâlnire neașteptată era Gabe, dar el plecase la scurt timp după ce revenise Lucian. Probabil Gabe se dusese la atelierul lui. Lucian era convins că nu aveau să-l mai vadă pentru tot restul zilei.

Lucian se afla aici pentru un singur motiv, fără nici o legătură cu motivul pentru ca revenise Troy sau cu moartea tatăl lui. Aştepta, cu oarecare nerăbdare, să sosească cineva foarte important.

Habar nu avea ce urma să se întâmple, dar, pentru prima dată după Dumnezeu ştia cât timp, se simțea încercat de o nerăbdare

Lucian ridică dintr-un umăr.

- Nicăieri.

neces ar . Dev îşi ocoli biroul. Te-ai gândit vreo clipă cum ar putea dudutl nec să p ară chestia asta? Să pleci a doua zi după ce tatăl tău s-a sinucis în mod tragic?

FI zâmbi cu un aer afectat.

Nu cred că s-ar fi așteptat cineva la altceva din partea mea.

— Așa-mi place să cred, replică Lucian. m

ș a m Dev oftă şi își termină de aranjat manșetele.

Luc i an simți cum tensiunea i se strecoară insidios de-a lungul gâtului când se întoarse spre el. Ştia întocmai la ce anume se referea fratele lui.

Dev își încrucişă brațele.

s-a întâmplat? Este periculos.

îndreptă de spate și îl privi țintă pe fratele lui. Dar de ce este atât de periculos, Dev? Ascunzi ceva şi te temi că ar putea să afle cineva?

Dev nici măcar nu clipi.

— Ştii la ce mă refer.

Înțelese despre ce vorbea fără să fie nevoie de ale detalii.

- Parcă mi-ai spus că tata nu era împăcat cu toate problemele pe c are le are fratele lui, îi reaminti el.

Dev tăcu.

Mâ i nile i se încleştară în pumni.

plat cu Lawrence dacă el chiar nu s-a sinucis. Ai văzut în ce stare este. Ştii ce a spus doctorul. Numai Dumnezeu ştie pe unde a fost sau ce i s-a întâmplat, iar ție nu-ţi pasă de cât dece crede lumea despre familia noastră.

Un zâmbet aproape crud se desenă pe buzele lui Lucian.
-Păcat!
Devlin dădu să-l ocolească.
Lucian nu avea să îi permită să ajungă primul în încăperea
aceeași nu avea să îllase pe Dev să p oarte discuția de capul lui. Cine o
putea şt i ce avea să spună despre sora lor? dpid
uuă o r Maddie avea nevoie de un om plin de compasiune, unom
care să -și d orească since r são ajute să-și revină, în vreme ce ei în-
ce rcau să descopere ce anume i se întâmplase. Nu accepta sub nici
o formă ca Dev să strice planurile.
Mai ales că Lucian era şocat să descopere că fratele lui chiar an-
Bajase o persoană care avea toate aceste calități.
—Unde este? îl întrebă Lucian.
—_ Vă aşteaptă în sufragerie, răspunse Richard.
Cum fratele lui mergea cu pas molcom şi reținut, Lucian reuși
să-i depășească foarte uşor pe el şi pe Richard, croindu-și drum spre
parter înainte ca Dev să fi ajuns măcar în capătul scărilor.
Înaintând cu pași mari, pantofii Stefano Bemer ridicol de scumpi
traversară fără nici un zgomot pod elele din lemn masiv în timp ce el
se în dreptă spre încăperea în care le dăduse lui Richard şi lui Livie
vestea morții tatălui lui. Se apropie de arcada deschisă şi se opri
brusc înainte dea intra.
Pentru o fra cțiune de secundă, își dăduse ama că, în viața lui,
urma să existe un înainte și un după acest moment. Fusese încercat
de aceeași senzație cu o seară în urmă, când intrase într-un băruleț
an o nim şi o văzuse pentru prima dată pe asistenta angajată de Dev.
Să o revadă acum i se părea ca și acum ar fi văzut-o pentru
prima dată.
Lucian nu ştia la ce se așteptase când o zărise prima oară pe
d o mnișoara Julia Hughes. La cineva mai în vârstă? Poate o doam-
nă respectabilă? Cine știa? Dar se simți traversat de aceeaşi uimire
mută pe care o experimentase și cu o noapte în urmă.
Pe marginea canapelei în stil victorian, fără să-şi dea seama că
el o vedea, stătea femeia pe care o exploraseră degetele lui cu 12 ore
În urmă.

Kra... la naiba, era frumoasă.
Kr a ... la n a i b,rf o O frumuseț e pe care nu o mai întâlneai atât de des în vin ținaiaidgă
O n vreme. Genul de frumusețe care aparținea mai degrabă unor n ci
de mult apuse.
epu Părul de un castaniu intens era prins Într-un coc îngrijit, cu ex. br
Păr cepția unei şuvițe care îi aluneca alene pe obraz. Era aceeaşi suviță duăueo noapte îr,Îc
ce p ț ia șuțuț pe c ar e i-o dăduse el pe după ureche cu o noapte în urmă, Încă îi ăl de năa le dacă ce bănuia era der
y '
pe care i d o rea să-i vadă părul desprins, să afle dacă ce bănuia era adevăray ăltuasă fi lbo '
dorea pă El şt i a, știa pur și simplu, că părul ei trebuia să fie lun g și bogat, c nu luiiimieeeSân
l şt ia, ştpu și Forma feței ei avea conturul unei inimi perfecte. Sprâncene de. al dhi
F o mfe licate se arcuiau d easupra ochilor de culoarea caldă a whisky-ului, foâd
licate Un nas obraznic şi pomeți înalți, chiar mai frumoși când se colo- hDn
Un rau într-un trandafiriu îmbujorat, și gura ei... oh, Doamne, guradze
rau în ei era o adevărată operă de artă. Buze atât de senzuale, încât un fă
ei bărb a t ar fi putut să accepte a trăi toată viața fără a avea vreodată
ono a rea de a le degusta, dea şti cum se simțeau pe gura sau pe
mădularul lui.
Da, se gândea numai la prostii.
Şi nici nu apucase să le deguste.
Şi pu La fel ca prima dată când o văzuse, își imagina chipul ei redat
pe înt i nderea nemărginită a unei pânze. Nu ar fi fost uşor. Ştia că mic
pe multe emoții pluteau pe chipul ei, emoții care erau mereu complicat
de surprins în culo are. Până și cea mai delicată încruntare a sprân-
cenelor ei ar fi fost greu de surprins.
Ar fi fost o provocare.
O onoare.
Chiar dacă ea stătea așezată rigid și incomod pe marginea cana-
p el ei, el ştia că avea un corp de vis. O siluetă voluptuoasă, catifelată
și mătăsoasă în toate locuri le pe care își dorea săle exploreze.
Simți cum sângele începe să-i clocotească prin vene în timp
ce o privi l ung, și un foc izbucni înăuntrul lui. Flăcări care amenin-
ţau să-l consume până la ultima răsuflare — și ce mod extraordinar
de a se lăsa mistuit!

n i
oa E
al
dp site s la
Baia
dp site s l a l oa să angajeze un detectiv, plecase peronul ME & amp;ec
E ecunoaştere. Scopul

călăt o riei în Pennsylvania fusese să o verifice la fața locului, pentru că nu reuşise să afle mai nimic de spre ea de pe internet. Trecuse pe la locul ei de m uncă și se prefăcuse interesat să-și interneze un membru al familiei. Fusese de ajuns să schiţeze un zâmbet şi să spu- nă câteva cuvinte frumoase ca să afle câteva de talii de la fostul ei șef.
O angajată extraordinară.
Foarte apreciată de colegi și de pacienți.
Aveau să îi ducă dorul.
Şi, cât zăb o vise pe acolo, o auzise pe blonda prietenoasă spo- rovăind într una despre petrecere. Cu un noroc chior, fusese omul potrivit l a locul potrivit. Se du sese în bar cu intenția de ase lansa într- o discuție cu ea, de a-şi face o primă impresie — și, sincer, acesta fusese unicul lui plan.
Ap o i o văzuse.
Vorbise cu ea.
Şi își dorise să o aibă.
Simți că fratele lui se apropia. Știind căar fi trebuit să întoarcă privirea, își dădu seama că nu putea, cănu voia.
- Lucian, îl avertiză încet Dev.
El își ign o ră fratele şi se apropie mai mult. Când o văzuse prima dată, cu o seară în urmă, ea trezise înăuntrul lui o reacție primitivă, ș i trecu se prea mult timp de când ise întâmplase ultima oară așa ceva. Mult prea mult.
- Vorbesc serios. Enervarea se citi limpede în tonul lui Dev. Nici să nu te gândeşti!
Şi-ar fi dorit ca frat el e lui să tacă naibii, pentru caelsă se uite după pofta inimii la asistenta lui, într-o intimitate tihnită.
—-De unde ştii tu la ce mă gândesc?
- Mă întrebi serios asta? îl provocă el în şoaptă. Ție nu-ţi pasă de cât de două lucruri în viața asta. Iar unul din ele este să ţi-o tragi de să uiţi cum te cheamă.
Lucian își arcui o sprânceană când se uită la fratele lui, pentru că NU avea ce anume să comenteze la remarca lui Dev.
- Și care este celălalt lucru de care îmi pasă? Luminează-mă! Din moment ce pare că ştii mai multe despre mine decât ştiu eu.
Fratele lui se încr untă, cu un aer fioros.

Înfundat, îl auzi pe fratele lui rostindu-i iar numele, de data aceasta mai aproape şi mai amenințător. Dar nu-i păsa. La urma urmei, doar Dev era de vină... pentru că la ce naiba se gândise fratele lui când o angaja se? Nu avea de ce să se plângă, dar serios... Dev nu ăs i se nici o poză de -a ei în timp ce îi verificase antecedentele şi de gă
gă nu se gândise că poate nu era o idee înțeleaptă să o angajeze?
Era prea târziu acum.
Pentru că ştia căar fi putut să o aibă cu o seară în urmă.
Pentru că încă o dorea.
Şi Lucian obținea mereu ceea ce își dorea.

Nu se întâmpla cu adevărat.
Asta gândea Julia în timp ce îl privea pe Taylor făcând o plecă- ci un e în fața ei. Trebuia să fie uns o ide vis. Poate mai era încă în
ă
apartamentul ei, în pat. Sau poate căzuse pe undeva prin aeroport
s
aae şi se lovise la cap. Era imposibil ca Taylor să fie aici.
â
În stare de șoc, abia băgă de seamă când el ridică mâna.
— Domnişoară Hughes? îi spuse el cu aceeași voce gravă care îi trimise un fior pe șira spinării.
I se uscă gura.
— Perm i te-mi să mă prezint, spu se el tărăgănat, şi buzele ise curbară într-o arcuire care nu anunța nimic bun.
Ea clipi încet. Ce naiba? Ea ştia cine era el. Intim. Chiar foarte intim, dar asta nu explica de ce se afla el aici.
Întredeschi se uşor gura și inspiră, dar degeaba. Dădu să se ridice, însă își dădu seama că nu-şi putea mişca picioarele. Simți cum ae- rul îi pârjoleşte plămânii când înălță privirea spre el. Era imposibil. Tocmai îl văzuse în Pennsylvania, şi el fusese... doar un bărbat sexy pe ca re îl în tâlni se într-un bar. Nu se putea ca acum să stea în fața ei, la kilometri distanță de locul în care îl cunoscuse.
-Poate ar trebui să respiri, îi spuse el atât de încet, încât doar ea să audă.
Din reflex, ea se chinui să tragă lacom aer în piept chiar când s i mți că i se încețoşează privirea.
- Așa. Apoi, cu vocea mai tare, îi spuse: Eu sunt Lucian Taylor de Vincent.

Oh, fir-ar să fie, el era Lucian de Vincent?
Cum n a iba de nu-l recu n o scuse cuo seară în Urmă? Fra âdutfgaa
Fra însă că nu-și amintea când văzuse ultima dată o fotografie a Vărat i *l
f o gra fi ea tabloide. Și, desigur, nu s-ar fi aşteptat în veci ca el să treacă ri *l prin unui oraș aflat în mijlocul pustietății. Dar era el, fratele m ai barul cel căruia i se spun ea. Mic,
cel căruia i se spunea...
= Lucifer spu se ea fără să mai stea pe gânduri şi incapabilă s că .săse
oprească.
Sprâncenele lu i se arcuiră uşor în sus şi, da, zâmbetul nu făc iizi
decât să-i amplifice senzualitatea.
-Deci ai auzit de mine? Mă simt măgulit, spuse el pe un ton
relaxat, cu o urmă de tachinare în glas.
Măgulit?
Julia întredeschise din nou buzele, dar pe vârful limbii îi ardea
doar un şuvoi de înjurături. Înjurături care să-l facă să roşească,
Dădu să-și retragă mâna, fiind cât pe ce să-l facă cu ou șicu oțet, așa
cum probabil nu i se mai întâmplase niciodată.
Lucian nu-i eliberă mâna.
-Încântat de c unoștință, domnişoară Hughes. Sper că ai avut un
drum plăcut până în Louisiana.
Uitându-se lung la el, ea își dădu seama că era laun pas de a-și
petrece t o t restul vieții în închisoare pentru crimă . Nu ocrimă co-
misă cu sânge-rece. Oh, nicidecum, aceasta ar fi o crimă provocată
de o furie arzătoare. Și, pentru ca totul să se complice cu atât mai
mult, brusc, atâtea lucruri căpătară sens pentru ea. Acum, înțelegea
de unde îi știa numele de familie, ceea ce însemna că o căutase spe-
cial cu o seară în urmă, în statul ei, aflat la kilometri distanță de casă.
Kil o metri. Venise să o caute special, dar de ce?
Aproape nu-i venea să creadă.
Amărăciunea se încolăci iute peste furia pe care o simțea, și își
dădu seama că acum putea să răspundă la întrebarea „De ceea ?“
Doamne, îi venea să izbucnească în râs, doar că risca să urle la el cât
o țineau plămânii.
lar el încă o ţinea de mână, refuzând să o lase să-şi retragă brațul
din strânsoarea lui. Sub efectul unei mânii uluite, ea îl privi cum

ji ridică mâna la gură. Depuse un sărut pe pielea ei și îi întoarse mâna, sărutându-i palma, fără a-și lua ochii de la ea,
Furia vui în ea în timp ce îl țintui cu o privire încruntată, amestecând u-se cu flăcările care îi încinseseră obrajii când își amintise senzația trupului lui lipit deal ei. Își aminti cu o claritate năucitoare cum i se simțise între picio are mâna pe care o ținea acum pea ei, cum...
O dezmierdare caldă şi umedă călători spre centrul palmei ei, trez i nd un fior înfierbântat care i se dezlănțui prin fiecare venă din corp. Oare... Limba lui...
El îi făcu cu ochiul când își ridică gura din palma ei, fără să o piardă din priviri.
Da.
Oh, D o amne, mii de emoții o luară cu asalt. Se simțea insultată. Dezgustată. Înfuriată. Şi, cum corpul ei nătâng chiar era dat peste cap, simți cum freamătul excitaţiei înmugureşte adânc în vintrea ei.
Era excitată chiar dacă mintea îi p oruncea să renunțe, săo lase baltă, comandându-i să se ridice numaidecât, să-şi înfigă pumnul direct în față și să se ducă la aeroport ca să revină acasă, în Pennsylvania.
Dar rămase înmărmurită, prinsă în mrejele ochilor lui verzi-albăstrui — ge nu l de ochi, genulde privire — care nu doar îţi promiteau o plăcere de care auzeai doar din poveşti, ci te și amenințau cu o plăcere după care nu aveai să îți mai revii niciodată.
Plăcerea cu care se delectase cu o seară în urmă.
Julia voia să-l ucidă cu mâna ei.
Mintea îi fu străfulgerată de un gând nou, oarecum înfricoşător.
Era măcar vorba despre o slujbă adevărată? Fusese angajată pentru altceva? Pentru că nimic din toate astea...
Undeva, cineva își drese glasul, şi ea tresări brusc. De parcă s-ar fi trezit dintr-un fel de transă, își eliberă mâna cu o smucitură şi se în roși până în vârful urechilor.
Mai intră un bărbat în încăperea aceasta grandioa să. Părea să fie exact opusul lui Lucian, cam de aceeaşi înălțime, dar mai lat în umeri, îmbrăcat de parcă ar fi fost la muncă, nu acasă. Emana o aură de autoritate categorică în timp ce Lucian se dădu într-o parte și se așeză lângă ea pe canapea.
Nu era o canapea foarte mare.

Genunchiul lui se lipi de alei.
— Eu sunt Devlin de Vincent, îi spuse bărbatul mai _ fl
Ti maj
in vârstă. Îmi cer scuze pentru fratele meu! Are manierele
i căţe
de pe stradă.
d e pe [a se întoarse cu O lângă ea, cu picioarele d chii mijiţi spre Lucian, tolănit cu imperţ; depărtate și un braț întins leneș p
lângă e , p i d in lemn. Zâmbetul de pe buzele lui se accentuă ușor când i tn ni
noaşteți, nu? ştiu m Devil. Aparent, vă cu dl
e v i l.Ap a r Cum naiba să răspundă la o asemenea întrebare. „Exact. Fratele al ĩtoulat
Cum n a i pd tău a apărut azi-noapt e într-un bar aflat înc u totul al t stat şi și -a lîrpciaele mele? Oh, șihaa
tău a apărut a o t înc h e i at se ara cu de getele lui între picioarele mele? Oh, și habar delişiseîncheede
înch e i a t se aree n-aveam că Taylor este al doilea lui prenume și se încheie cu de Era âtd uimită de toată stu
n-av e am că T al V i ncent." Da, nu prea se cuvenea. Era atât de uimită de toată situa- frzime
V in ce nt. Da , pr fraze simple. ţia, că nu reuşea nici să se exprime în ăts, răspunse Lu
, că nu r e u șe — Ne-am cunoscut în treacăt aseară, răspunse Lucian, luând-o dece r ei și de
Ne- am prin surprindere. Chiar am discutat un pic despre cariera ei și dece
a acceptat postul.
acc e ptat p o Nările ei se dilatară uşor în timp ce Julia își înc leștă pumnii. Era
parțial adevărat.
a rț i a la de v deloc convins. Deci acolo ai — Chiar aşa? Devlin nu părea
dispărut?
i pă Păr ea că Devlin habar nu avea de ce eace făcuse Lucian.
În cele din urmă, slavă Domnului, Lucian încetă să se mai uite
la nguros la ea și întoarse privirea spre fratele lui.
gu și -Credeai că o să te las să angajezi pe cineva fără să verific şi eu
,
ce și cum?
Fratele lui strânse din buze când spuse:
— Ce naivitate din partea mea!
Julia trase adânc aer în piept când simți cum realitatea momen-
tului o izb eşte în plină forţă. Lucian o căutase ca să o verifice, dar fu e
u in u într-o notă amuzantă de flirt. Știuse întocmai cine era, că fusese
angajată să aibă grijă de cineva, dacă acesta chiar era motivul pentru
care se afla aici, Venise după ea într-un bar și...

Doamne, simți un gol în stomac,
Jul i a nu avea să Îşi mai întindă niciodată aripile înflerbântate și Îi ităsă de ăț
nu a vea să Îşi mai permită să se dezlănțuie a doua oară,
Nu. Nu.Nu.
Cele întâmplate cu o seară în urmă fuseseră un fel de test? Fusese
pusă l a încercare etic şi moral, pentru că, dacă era aşa, Julia eșua- .ab
șu se lamentabil. Dar ce naiba spunea despre Lucian faptul că făcuse
așa ceva? Nimic nu mai conta cu a devărat. Julia se simțea teribil de
expusă și înşelată, de parcă i se întinsese un fel de cursă dubioasă.
Nu.
În nici un caz.
Îi era de ajuns.
-Pe mine mă scuzați, spuse ea scrâșnind din dinți, pentru că nu
avea încredere să spună altceva.
Cu spatele drept, se ridică și își înşfăcă geanta. Fără să mai aş-
tepte ca vreunul din ei să spună ceva, ieși din încăpere fără să se
uite înapoi.

[Este ca şi cum mi-ai povesti despre un drogat care nu se atinge
Buza lui Lucian se curbă într-un rictus.
— Puțin probabil, răsp unse Dev și, cu un oftat dezgustat, aruncă o privire spre ceas. Ai idee cât a fost de greu să găsesc pe cineva pr care să-mi pară în stare să nu vândă tot felul de poveşti tabloidelor? Acum, va trebui să o iau de la capăt. La asta te-ai gândit? Pentru un om care își face atâtea griji pentru sora lui, este limpede că nu te-ai gândit nici o clipă la ce ar însemna asta pentru ea.
Lucian miji ochii.
- Nu s-a schimbat nimic. Domnișoara Hughes este perfectă pentru post.
—Poate era perfectă, Lucian, dar, acum, fără îndoială nu mai este.
- Este.
Dev arcui o sprânceană.
- Am impresia că încearcă să plece de aici chiar în clipa asta.
- Trebuie doar să vorbesc cu ea, sugeră Lucian. Dar nu pleacă nicăieri.
Fratele lui înclină uşor capul.
—Sper că nu o să te apuci săo ţii aici cu forța.
- N-aș face niciodată așa ceva.
Orice urmă de expresie dispăru de pe chipul lui Dev.
-Ce am spus despre ea este adevărat. I-am găsit numele în documente le pe care le aveai pe birou şi m-am dus să cercetez. Am vorbit despre motivele pentru care a decis să se facă asistentă și altele asemenea. Lăsă deoparte felul în care îşi încheiaseră seara, pentru că nu era treaba fratelui lui. Ea nu ştia cine sunt. De asta este supărată. Trebuie d o ar să... lămuresc lucrurile, și totul osă fie bine.
Dev îl studie o clipă.
-l-ai verificat şi tu trecutul?
— Am crezut că a trecut testul dacă ai angajat-o. Îcn
a gaa Încuviințând scurt din cap, Dev scoase telefonul din buzunar.
- Dacă rămâ ne , f o arte bine, dar, dacă ne face probleme, o să mă ocup personal de ea,

Ultimul lucru pe care avea să îl facă Dev era să şe - iţădiăî ce
€ de ta, _
- dar Lucian încuviință din cap, ca să încheie o dată — _ Îdu_
ui
— _ această discuție. Întorcându-se, ieşi din încăpere, Totuși _ Aung avusese dreptate. Julia nu reuşise să iasă din casă, Nu reusise “tel ui gă mai departe de coridor. SA ajun,
gă mai departe de coridor.
- Ştiu că incerci să -ţi faci tr eaba, dar chiar trebuie să o rbea repe de , pe un ton ridicat. Trebuie să. plec de aici
Vorbea repe de, pe un ton ridicat. Trebuie să...
- Luci an, spuse Richard, părând ușurat să-l vadă pe Lucidduăcț Cred că domnişoara Hughetru AN ivip_
du-se de după colț. Cred că domnişoara Hughes trebuie să ivip_ discute
cu tine.
E a se înt o arse. Obrajii îi erau colorați în cea m ai frumoasă îm. Luavoa,iaoi
m bujorare pe care o văzuse Lucian vreodată, iar ochii ei căprui parcă
luaseră foc.
— Taylor este ultimul om din lume cu care trebuie să discut.
Sprâncenele lui Richard se arcuiră întrebător.
—Ne poți lăsa o clipă, Richard?
Apucând cureluşa de parcă avea de gând să-și folosească geanta
pe post de armă, ea se răsuci spre Richard.
-Nu trebuie să ne laşi nici o clipă.
Abia ascunzându-și zâmbetul, Richard schiță repede o ple-
căciune și făcu stânga-mprejur, dispărând din coridor cu viteza
unui tinerel.
- Domnișoară Hughes...
-Nu vreau să vorbesc cu tine. Ea se întoarse cu spatele la el. De
fapt, vreau.
Lucian își spuse că erau n semn bun.
- Eşti un mincinos şi un nemern...
- Pentru că te-am mințit? o întrerupse el, împreunându-şi mâini-
le la spate. Taylor este al doil ea meu prenume. N-am spus niciodată
că n- aş fi un de Vincent și tot cea m discutat a fost adevărat.
-Nu face pe nevinovatul cu mine! Ştiai foarte bine cine sunt și
te-ai prefăcut că habar n-ai.
- Ştiam despre tine, dar nu te cunoșteam.
-O faci pe nevinovatul, şuieră ea printre dinți, făcând un pas spre ls
di pas r el și lăsând uşor capul pe spate. Ai venit la bar, ai vorbit cu Anna ca
să mi te prezinte.

BE

[adevărat. Voiam să vorbesc cu tine.
De ce? întrebă ca şi continuă, înainte ca el să mai apuce să spu-d
păceva:Încercaisăvezidacămăpotrivescpentrupostulăstaîncelp r t d p i ţă?Câ daifi uutsăte
păce daămaidubiosşimainepotrivitmodcuputință?Cândaifipututsătem ,ş ăm pito eînr ărleae
mai uprezinţisimplu,caunomnormal,şisă-mi puitoateîntrebărilealea.î el gdeceeraiaşainteresatdecarieramea.
prez i ma smApropo,acumînţelegdeceeraiaşainteresatdecarieramea.ăp iletale.
p o er_Măinteresaurăspunsuriletale...
daraşfifostoricuminteresat.-Aşae, Ce fă
ş | Suntsingură.Ceaifăcutafostincredibilde—Da,cumsănu
greşit. Î nţelegiasta? d
e i ţe g a—Nu sună foarte decent când o spui aşa, admise el, chinuindu-se
să-şiînăbuşeunzâmbet. Oricâtpărea deciudat, era fascinat ded l glla g . da
să ifuria ei şi de felul în care îl înfrunta ca de la egal la egal. Dar, da,
voiam să văd dacă te potriveşti.
Ea izbucni într-un râs răguşit şi făcu un pas în spate.
aici? Doar ca să-ţi baţi joc de mine?
înţelegi foarte clar un lucru. Dacă picai testul, nu mai erai aici. N-ai
fi ajuns nici până la avion - şi nu-mi bat joc de tine.
Ea îşi înfoie brusc pieptul frumos.
să mă simt mai bine, te înşeli. Nici nu ştiu ce să mai spun acum.
Lucian decise că sinceritatea era cel mai bun mod de a lămuri
lucrurile, dar erau prea aproape de fratele lui. El puse o mână pe
spatele ei.
- Să mergem.. .
- Nu mă atinge! răbufni ea.
Înclinându-şi uşor bărbia într-o parte, el îşi retrase mâna când
îi spuse în şoaptă:
- Nu mi-ai spus asta şi aseară.
Ea făcu ochii mari.
- Neam de...
-Mamaa fost în multe feluri, dar nu o nemernică. Tata, în
schimb? El chiar era un mare nenorocit.

paaa

Punându-şi o mână pe umărul ei, Lucian îi ignorăc a
g orăîncercările de a se elibera din strânsoare, în timpcea| ttelesip e ,.
pcea sisătraversezecoridorul.Seîntinseuşorînainte,apoideschi,. Eoinvităsăintre. SEuşaşi
o invită să intre.
—Câtecameresuntîncasaasta?întrebăeauimită,Învârtingdi n e i a e elc au a!
â gîncet în vreme cestudiescauneleşi canapelelelucrateManual a!D mnezeu are nevoie de atâtea scaune şi canapele? E îş ine
auDumnezeu are nevoie de atâtea scaune şi canapele? Ea îşis
şimâna peste braţul unui scaun, gest care îl făcu pe Lucian săsinaE
na E
un mic junghi de gelozie. Chiar dacă sunt extraordinare,
Un zâmbet larg pluti pe buzele lui.
— Sincer, nici nu mai ştiu, dar sunt multe camere,
Julia își lăsă geanta pe canapea și se întoarse spre el cu brațele
încrucişate la piept.
— Trebuia să-mi iau ceva de pe umeri.
El spera din suflet să se refere la cămaşa pe care o purta.
Nu-i împărtăşi acel gând.
— Dacă aş fi ştiut cine eşti, nu te-aş fi lăsat niciodată să intri în
casa mea și n-aş fi făcut nimic... din ce am făcut cu tine.
Obrajii i se colorară într-un roşu intens, amintindu-i că nu obiş-
nuia să facă deseori ce făcuse cu o noapte în urmă. Ideea îl încântă
la fel de mult ca mai înainte.
— Adică nu m-ai fi lăsat să-ţi rup rochia și să ţi-o trag cu degetele?
Asta vrei să-mi spui?
Ea scoase un sunet înăbuşit şi aruncă o privire prin camera
pu stie .
— Nu-mi vine să cred că ai spus asta. Chiar nu-mi vine să cred.
- Este ce s-a întâmplat, şi nu regret nimic. Absolut nimic.
-Eib ine, eu regret. În mod evident! se răsti ea şi îşi aruncă mâi-
nile în aer. Singura dată când vin şi eu cu un tip acasă, el se dovedeş-
te a fi şeful meu, venit să verifice dacă sunt potrivită pentru jobul la
care tocmai am fost angajată.
- Nu regreți, spuse el și se apropie de ea.
Ea se ţinu tare pepoziții.
- Doar pentru că degetele tale au explorat anumite părţi din cor-
pul meu nu înseamnă că mă cunoşti.

tău pentru animale. El veni mai aproape, încântat că ea nu făcu nici p o mişcare ca să se retragă. El cobori capul până ajunseră săse privească ochi în ochi. Şi mai ştiu și cum este când îți dai drumul sub atingerea degetelor mele. sr
Jul i ei i se tăie răsuflarea.
- Şi ştiu cum sfârcurile tale se potrivesc între degetele mele, continuă el tot mai șoptit. Mai ştiu și cât de înnebunitor este geamătul pe care îl scoţi când îți dai drumul. Așa că ştiu că nu regreți asta.
e Ea întoarse privirea și răsuflă cu năduf. Trecură mai multe secunde, apoi spuse:
— Ai plecat fără ca măcar să... Ştii ceva? Nu contează.
— Ba c o ntează. Când ea dădu să se întoarcă, Lucian o prinse delicat de bărbie și îi readuse privirea spre el. Nu-mi doream nimic mai mult decât să te am. La naiba, nu m-am mai putut gândi la nimic altceva după c ea m plecat, și nu a contat decât e ori mi-am dat drumul apoi.
Julia făcu iar ochii mari.
— Nu te-am căutat aseară ca să fac asta. Și ţi-o spun sincer. Nu a sta a fost intenția mea, spuse el, şi, la naiba, chiar zicea adevărul. Nu se dusese în Pennsylv ania ca să se culce cu noua asistentă pe care o angajaseră și chiar nu ştia de ce nuo făcuse, când o avusese în br a țe, mai mult decât dornică să fie a lui. Ştia că poate nu făcuse lucrurile cum ar fi trebuit . Probabil arfitrebuit să-ți spun înainte cine sunt, dar mă îndoiesc că ai mai fi venit până aici dacă aifi ştiut.
Ea înghiți în sec și se îndepărtă de el.
-Cred că cel mai bine acum ar fi să-mi plăteşti zborul de întoarcere acasă.
Lui Lucian nu îi plăcu ce auzi.
— C a să te întorci la ce? Ţi- ai dat demisia, nu? Nu mai ai nici unde să stai, îi reaminti. În afară de familia ta, n-ai la ce să te întorci.
Ea ridică din sprâncene.
- Nu este ca și cum aş fi uitat asta, dar mulțumesc că mi-ai Teamintit!

—N i ci nu spun că ai uitat, dar cred că trebuie să-ţi am x ai ră i ntesc „. păt altă dnl SC x a i ră i ntesc „. postul ăsta bine plătit este altă u și că, dacă nu-l accepți, a SC a. "loc de muncă nu ai.
Scuturând din cap, ea ţuguie din buze.
- Incredibil. Măc a r există persoana aceasta pentru care ar fo aa “ angajată?
a a - Da, fireşte. Cineva care îmi este foarte drag, motiv pentru Car d ar am vrut să te cunosc personal. El se opri, așteptân d... nu, având d voie, ca ea să înțeleagă. Fratele meu nu se pricepe prea bine la decizi când vine vorba despre chestiuni personale. Trebuia să mă asigur că ești persoana potrivită pentru postul ăsta.
Privirea ei se aținti spre el. Mai trecu un moment.
- Nu văd cum ar putea să funcționeze pov estea asta. Eu... este stânjenitor, spuse ea, şi el văzu sinceritatea cuvintelor în licărirea care i se aprinse în ochi. Nu ştiu cum aş putea să accept postul ăsta după tot ce s-a întâmplat... la cât de înș el ată mă simt.
Un nod acid se puse în gâtul lui, o senzaţie vag cunoscută. Se simțea vin o vat? Poate era încercat de o urmă de regret? Un muşchi zvâcni în maxilarul lui. Era cazul să-şi ceară iertare. Nu pentru că trebuia, ci pentru că avea nevoie să o facă.
El trase aer în piept.
-Îmi pare rău!
-Nu.
Scuturând din nou din cap, ea se întoarse într-o parte și se întinse să-şi ia geanta.
Înjurând în şoaptă, Lucian făcu un pas în față. O apucă de mână.
- Îmi p a re rău! Și nu o spun doar de dragul deao zice. Îmipare rău că te-am făcut să te simți înşelată! Nu mi-am dorit asta.
Privir ea ei o întâlni pea lui în timp ce degetele se strânseră neputincioase în gol.
-— Dar nu regret momentele pe care le-am petrecut împreună. Ochii lui îi căutară pe ai ei. Nu o să-mi cer iertare pentru asta. Nici în ruptul capului.
În o chii ei frumoşi răsări o altă senzație. Ceva ce Lucian mai văzuse înainte în ochii multor femei, dar care părea atât de diferit în ochii ei.

Avem două opțiuni. Putem să ne purtăm ca doi adulți care
SU t
; s
cut un moment împreună ş i sunt capabili să treacă pe s te au petre ; SU de frte neinspirată pentrătesițiî
au pr ; e i o decizie foarte neinspirată pentru că nu te simți în sau poți să i
,
largul tău:
g , —Un moment? şopti ea, apoi se smuci și își eliberă brațul. Înălță
bărbi a . Abia dacă a fost un moment. pnbz
rb Luc i an aproape scăpă printre buze un râset surprins în timp ce Îi le O păcErui d de
se u i tă la ea. La naiba! Îi plăcea. O plăcea. Era suficient de deştept eeeeăcipăăc
se încât să păstreze o expresie neafectată pe chip, pentru că măcar şi ăpecfăr
în cpăz ea nu încercase să-și recupereze geanta şi să plece fără să mai stea
pe gânduri.
egâ Lucian nu își dorea ca ea să plece şi nu era chiar atât de nebun
încât să se mintă singur şi să-şi spună că voia să rămână aici din
m o tive   a ltruiste, motive care nu aveau nici o legătură cu sora lui. p.aba
Apucân d u-se de podul nasulu i , ea cobori capul. La naiba! Nu era difmidVic
p un convinsă. Aşa că el făcu ce făceau mereu cei din familia de Vincent.
Își îndulci oferta.
i -Cum ar fi dacă ţi-am oferi... un bonus la final de contract?
spuse el.
pu Ea își lăsă mâna să coboare și ridică privirea.
-Poftim?
Reuși să-i atragă atenția. Când nu o să mai fie nevoie de serviciile
tale, ai primi un bonus substanțial.
Julia nu spuse nimic, şi el o văzu cum se gândeşte la propune-
rea lui.
-Cât de substanțial?
Înăbu și ndu-și un zâmbet, el se aplecă și îi şopti suma la ureche.
- În
- Înjurătura ei șoptită îl făcu să chicotească în timp ce ea se trase îna-
poi și îl privi cu ochi mari.
-Cred că este un bonus decent, nu? întrebă el. La urma urmei,
ar fi o sumă mai mult decât suficientă ca să cumperi cu banii jos o
fermă frumoasă cu mult pământ pentru adăpostul tău de animale.
Ea duse o mână la piept.
- Nu... se poate să vorbeşti serios. Sunt foarte mulți bani.
El r i d că dintr-un umăr.
d i că

d

Ea clipi de parcă se trezea dintr-un vis,
— Poate pentru tine, dar pentru mine... nici nu ştiu să d Num; âr a sumă. '
asemenea sumă.
Pe buzele lui dansă un surâs.
_B o nusul o să fie c onfirmat de un act adițional la c Ontracţy
ripostă ea.
Fată deşteaptă.
Julia îl studie câteva clipe, şi, pentru un moment, Lucian crezy
Ju sincer că avea să îl refuze. Caz în care aveasă mai ad auge un zer, da
la suma propusă inițial. Şi avea să continue să adauge zerouri peste
zerouri până accepta.
Ea scoase un oftat apăsat.
-Bine. Rămân.
Lucian întredeschise gura.
Cu o mână ridicată, Julia îl întrerupse.
Bi ne ? O să ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată nimic.
El lăsă uşor capul într-o parte.
Ea miji ochii, apoi se întoarse și își ridică geanta. Cu spatele la el,
mj i Lucian nu se mai împotrivi zâmbetului care îi curbă uşor buzele. Nu
îi promi se să nu mai vorbească despre ce se întâmplase între ei sau
să se poarte de parcă nu se întâmplase nimic. Lucian era în multe
feluri, dar nu făcea promisiuni deşarte, promisiunide care nu avea
de gând să se țină.

În timp ce Julia îl urmă pe Lucian Taylor de Vincent în camera în
care fusese condusă inițial, în mintea ei continuă să răsune suma pe
f o n care i-o șopti se ella ureche. Nu se putea să vorbească serios.
ş o pts „Un milion de dolari?"
ă că u
ei
ă a
P i ă 51%, : dar Dent căun cr - de dolari nu era o sumă prea mare pentru el, „ pentru ea, având în ved ere stilul ei de viață ăiPaerestiluleideviață cumpătat, erau bani
Pata ee care putea să trăiască zeci de ani.

[ra năucită... încă de când își dăduse seama că avea să lucreze
sentru familia de Vincent şi cu atât mai mult de când înțelesese cine o
era Lucian. lar o ferta? Să ți se ofee un milion de dolari ca să nu laşi
erț o r totul baltă şi să pleci mâncând pământul?
Sincer, nu se întrebase nici o clipă dacă ar fi trebuit să refuze
banii. Cine să aibă îndoieli în privința asta? Serios? Nu era ca şi cum
i-ar fi oferit un milion ca să se cu lce cu el sau să ucidă pe cineva.
Şi nici nu reuşea acum să-și dea seama ce simțea el în legătură
cu cele în tâmplate între ei. Nu știa nici măcar ce simțea eaîn clipa
asta. De dimineață, nu avusese nici un regret, dar acum? Julia nu
mai putea susține asta. Încă se simțea înşelată. Îi era foarte greu să
cr ea dă că el nu avusese de gând să se cu lce cuea la prima întâlnire.
Mâna lui Lucian se aşeză din nou încet pe umărul ei, ca să
nu rateze camera în care se întorceau. Ea îi aruncă o privire
de atenţionare.
El îi făcu cu ochiul.
„Nesuferitul!“
Da. Un ticălos nesuferit care tocmai îi oferise un milion de dolari
ca să-şi ducă la bun sfârșit slujba pentru care fusese angajată.
Un ticălos nesuferit care îi oferise și primul orgasm, după foarte,
foarte mulți ani, pe care să nu şi-l fi provocat ea, dar acesta nu era
un detaliu la care să vrea să se gândească.
Devlin era încă în cameră. Întorcându-se spre ea, spuse ceva la
telefon, apoi îl lăsă să alunece în buzunarul de la pantaloni. Privirea
lui se aţinti spre ea.
Julia știa că era timpul să se adune. Inspirând adânc, se îndreptă
de spate.
- Haide ţi să o luăm de la capăt! Ea întinse mâna spre fratele cel
mare. Eu sunt Julia Hughes.
Devlin o luă de mână, o strânse, apoi îi dădu drumul ca un
om normal.
-Deci îmi închipui că s-au rezolvat problemele cu fratele meu.
pre Rugându-se să nu roşească, ea încuviință din cap.
- Atunci, te rog, să iei loc!
Ea se aşeză ţ i, spre marea ei neplăcere, Lucian ise alătură pe
Acecași canapea,

Em

fosy E Mp
Îmi pare rău pe n tru incidentul de adineayrj pic surprinsă de toate astea. Ea își îndreptă n AM B,RĂM pcp îi rptă n fsy E cu impresia că o să am grijă de fiica domnului Bess, RĂMăsegep — Haa
r n i Bess, Ăp aveam că era... ei bine... vorba despre voi... Ea — Habar * P
— co a da ochiului spre Lucian. El o privea din nou cy Pi ma
P de zâmbet pe buze. Nu ştiam că o să lucrez pentru familia ACeeq
astră,
- E de înțeles.
Devlin se aşeză pe fo toliul din dreapta ei și Îşi în “Tucișă oe
picioarele.
Își dădu se a ma că ochii lui erau de aceeași culoare ca „. Lucian şi erau la fel de intenşi, dacă nu chiar mai intenși. Dar aluie
Lu şi a gen de intensitate, care trecea peste amabilități și dezgropa cele
a
ascunse și mai întunecate secrete.
— Bă nuiesc că ai înțeles de ce nu am folosit numele nostru, spuse
Dev, și Julia ar fi putut să bage mâna în foc că îl auzise pe bărbatul
de lângă ea pufnind uşor. Ținem foarte mult la intimitatea noastră
şi trebuie să avem mare grijă cu personalul pe care îl angajăm și cu
oamenii care ne intră în casă.
Julia înțelegea perfect. La urma urmei, era vorba despre fami-
lia de Vincent. Nu însemna că asta justifica în vreun fel ce făcuse
Lucian. I se părea nebunie curată.
oferta noastră, spuse Dev.
când- o să strângă din dinți. A acceptat cu dragă inimă. Nu o sări
mai fie atât de ușor să plece acum.
Pr i virea lui Devlin alunecă spre fratele lui. Buzele i se strânseră
încordate.
aici. Vii din Pennsylvania, nu?
- Da. Nu era nici pe departe ce voi se să spună Lucian. Nuse
schimbă nimic, Am acceptat postul. Nu plec nicăieri. u
cm Dă Ducu nespus să aud asta, murmură Luc i an. ev închis ii =ci
inci
DDu ev închi s ii inci i îi isedi lua == ochii vreo cinci secunde, apoi îi deschise din nou. "a Cecise că era mai bine să-l ignore.

_ Deci bănuiesc că pacienta nu este fiica domnului Besson,
nu-i așa?
;
i
sua r i e
; i sua -Este sora noastră, răspunse Lucian, ȘI privirea ei se aţinti spre
a lui.
. . Sora lui? Urma să aibă grijă de Madeline de Vincent.
Din clipa în care își dăduse seama că urma să lucreze pentru
familia de Vincent, nu reușise să-şi închipuie de cine urma să aibă
grijă. Nu se gândise nici o clipă la sora lor, pentru că Își amintea
drama petrecută cu aproape un deceniu în urmă. Fiecare post de
ştiri dezbătuse subiectul fără încetare zile de-a rândul.
Julia aruncă o privire spre cei doi frați.
- Crede am... că sora voastră a dispărut acum zece ani.
-Știi despre sora noastră? întrebă Dev, părând la fel de feri-
cit cum era Livie când o rugau să stea până târziu dintr-un motiv
sau altul.
Julia încuviință.
-S-a vorbit peste tot la ştiri. A dispărut pur și simplu în aceeaşi
noapte...
Se întrerupse și își uezi buzele cu vârful rozaliu al limbii.
„Oh, la naiba!“
Lucian simţi pulsația excitării ca un pumn în vintre. Trebui să
întoar că privirea, pentru că era ridicol. Ea vorbea despre lucruri se-
rioase, care nu aveau nimic de-a face cu senzualitatea, şi mădularul
lui începea să se întărească.
Privirea ei agitată se îndreptă spre el, iar el ştiu perfect ce gânduri
gâd îi treceau prin minte, chiar dacă nu le exprima. Aşa că vorbi în timp
ce fratele lui tăcu în stilu-i caracteristic.
-Sor a noastră a dispărut în aceeaşi noapte în care a murit...
mama.

-Sor a noastră a dispărut în aceeaşi noapte în care a murit...
mama.
-Este esenți al ca nimeni din cercul restrâns al familiei să nu afle
Că sora noastră s-a întors acasă, spuse Dev. Este într-o stare... foarte
ps delicată. Atenţia presei n-ar face decât să complice lucrurile.
Fa cobori privirea în timp ce păru să tragă adânc aer în piept. În
ppăgp i t - Înţeleg. Nu trebuie să vă faceți griji. Confidențialitatea în pri-
Îf i grjn ei pr Vința pacientului este de maximă importanță, indiferent dacă e ştiu ne ce
p o ă heica-nimeni de la un colţ de stradă sau unde Vincent.

RE

-Un neica-nimeni?

Lucian chicoti, iar ea miji ochii aproape insesizabil,
Maxilarul lui Dev se încordă.

- Mă bucur să aud asta.

- Av e ţi idee u nde se poate să fi fost sau ce e posibil săfi făcut; pl ăsta? în trbă Julia n timpul ăsta? întrebă Julia.
- De ce te-ar ajuta să ştii? întrebă Dev.
Luc i an dădu să deschidă gura ca să-i atragă atenția fratelui Său Jilu ţg perfect, dar va trebui să știu anumite lucruri, ca să-mi pot face eficient treaba.

Devin își împreună mâinile în jurul genunchilor. Încheieturile i se albiră.

Un colțal gurii lui Lucian se curbă în sus. Bine de știut că nu era ușor de intimidat de Dev. Avea să fie... amuzant.
- Trebuie să fiți deschiși și sinceri cu mine, continuă ea, netulburată de Dev. Altfel, o să merg în orb, și asta nu osă ajute pe nimeni, Aceste lucruri m-ar putea ghida în tratarea ei. Dacă, de exemplu, asta t fără hrană și substanțe nutritive esenţiale. Și condițiile în carea trăit m-ar put ea ajuta să înțeleg cear trebui să fac.
- Pare să fi fost îngrijită cum trebuie, răspunse Lucian, atrăgându-și o privire tăioasă din partea lui Dev. Se bucură numaidecât și de atenția Juliei, deci ieșea în câștig. E mai slabă decât mi-o amintesc, dar asta era acum zece ani. E și mai înaltă decât mi-o amintesc, dar... pare sănătoasă.
- Bine. Și a fost consultată de vreun medic? Când Lucian încuviință din cap, sprâncenele ei se uniră într-o încruntare. A apărut pur și simplu la ușă?
-Nu, răspunse el pe măsură ce tensiunea îi fremătă din nou în piept. G a be - Gabriel -, celă la lt frate al nostru, a găsit-o inconştientă în piscină.
- Oh, Dumnezeule! Ea clipi de mai multe ori în timp ce roșeața din obraji începu să pălească. I-a intrat apă la plămâni sau...

- Respira când a scos-o Gabe. Medicul nostru a Spus că nu părea că fi avut vreo problemă la plămâni. Lucian răsuflă apăsat. Nu Ştim cum de a ajuns în piscină şi nici cât a stat acolo.
Julia păru să rumege cuvintele lui, apoi scutură uşor din cap.
- D o ctorul Flores o să vină în scurt timp ca să te întâlnească și să vă uitaţi peste fişele medicale ale lui Madeline. Dev își desfăcu mâinile şi se ridică. Te conduc în camera ta. Și, Lucian, adăugă el, te rog să mă aştepţi în birou! Trebuie să discutăm despre ceva important.
Lucian zâmbi cu superioritate și încuviință din cap.
- Desigur.
Julia se ridică, apucându-și geanta, care era suficient de mare încât să încapă un bebeluș înăuntru. Slavă Cerului că nu îl lovise cu ea! S-ar fi ales cu o vânătaie de toată frumusețea.
Ea îi aruncă o privire, dar o încruntare îi umbri trăsăturile. Nu spu se n i mic, doar încuviință din cap şi se grăbi să ise alăture lui Dev, ca re o aștepta sub arcadă. Lucian nu se încruntă deloc în timp a ce îi urmări legăn a rea minunată a feselor.
Când Julia trecu pe sub arcadă, Dev își așeză o mână pe spatele ei. Julia nici nu păru să reacţioneze la gestul lui de politețe, spre de osebire de momentul când Lucian făcuse acelaşi lucru.
Dev aruncă o privire peste umăr spre Lucian şi ridică provocător dintr-o sprânceană.
Un muşchi zvâcni în maxilarul lui Lucian, și bărbatul îşi impuse să nu facă nici o mişcare, înăbuşindu-şi nevoia aproape copleșito a re de a îndepărta violent mâna lui Dev. Ca să-l doară. Simți că-ți dorește să rupă niște oase, însă, Doamne, senzația era oarecum îngrijorătoare.
Pentru că asemenea reacții brute era u exagerate, dar Lucian era exagerat în toate privințele.
Ştia că ar fi trebuit să înăbușe din faşă interesul care începuse să se nască înăuntrul lui cu o seară în urmă și chiar nu trebuia să-l mai alimenteze acum. Julia se afla aici pentru sora lui, și, dacă se tot ținea după ea, lucrurile aveau să se complice.
m lar sora lui era totul pentru el. Fuseseră de nedespărțit până în Noaptea aceea. Erau, în definitiv, frați gemeni. Odată cu dispariția

ci, murise şi o parte din el, iar când ea reapăruse în starea dea el simțise că mai moare o dată. Dev aproape av
i mai devreme când susținuse că ea era singurul lucru de care îj Plate ln
mai de vr Trebuia să se concentreze la altceva — la altcineva. Avea o mln me
de opțiuni.
ț i Era cea mai inteligentă miş care pe care o putea face.
Dar asta însemna și că nu avea să facă acest lucru.
Ridicându-se de pe canapea, părăsi camera și dădu peste Richarq
la intrare.
— Am o sarcină pentru tine.
— Da? răspunse el.
Un surâs se ivi pe buzele lui.
— Te rog să duci lucrurile domnișoarei Hughes la etajul doi.
O expresi e de o indiferență perfectă i se desenă pe chip când
întrebă sec:
— Ai în minte vreo cameră anume?
— Da. Zâmbetul lui se adânci când o luă din loc, îndreptându-se
spre scări. Camera de pe colț.

Capitolul 8

Julia se strădui să nu arunce nici o privire spre Lucian când
părăsi încăperea. Avea să vină după ei? Spera din suflet să nu, pentru
că i-ar fi fost greu să se concentreze la pacienta ei dacă el era prin
pr ea jmă, uitându-se la eade parcă ar fi vrut să repete...
Bine, nu reuşi nici să-și ducă gândul la bun sfârşit.
Din fericire, Lucian păru să nu li se alăture, în timp ce Devlin o
conduse pe scara interioară până la etajul trei. Lăsând deoparte toate
gândur i le care i se învolburau în minte și care gravitau în jurul lui,
ea își concentră atenția spre împrejurimi, ajungând să fie fermecată
de tâmplăria și frumusețea casei.
Pereţii erau vopsiți într-un auriu-deschis, ornamentele și de-
corați un ile care străbăteau coridoarele fiind de un alb antichizat.
Tablouri pe care nu le mai văzuse niciodată erau agățate peste tot,
atât de r ea liste, încât aproape reuşeai să simți mirosul de pământ al
bayoului sau să auzi sunetele din Jackson Square.
- Tâmplăria din casă este extraordinară, comentă ea, trecându-şi
O mână peste decorațiuni.
Mo de le de viță-de-vie erau sculptate în lemnul somptuos.
-Gabe s-a ocupat de c ea mai mare parte a tâmplăriei, îi explică
Devlin, luând-o prin surprindere. Lucrează la asta de vreo zece ani.
— Uau! Este foarte talentat.
El Încuviinţă din cap.

Noi luăm cin a la 18.30. Poţi veni să mănânci cu noi, d. e.Da ea nu știa dacă putea sădună ACĂ Vrej
j ,
îi propuse el. Dar ea nu șt ia dacă putea să se ducă și săia m fie cln Vrej
m cu in diferent la cine s-ar fi referit acel „noi“. Richard os ăind
discutați despre maşină. Cum nu os ă ai un program fix, te rd
d doar să-l anun ţi pe Richard dacă ai tr ea bă pe undeva. Nu ezita ean
ă , ,
Ea în gână o încuviințare în timp ce se jucă agitată cu cureluşa
genții.
Devlin redeveni tăcut.
Ea ridi că privirea spre el, încă uimită că îl avea în fața ochilor
pe Devlin de Vincent în persoană. Era absolut incredibil că citise
despre el și logodnica lui cu câteva ore în urmă, și acum îl putea
vedea cu ochii ei.
Fotografiile nu îi făcuseră dreptate.
- Al treilea etaj a fost adăugat recent? îl întrebă eaîn tăcerea care
se aşternu între ei.
- Iniţial, casa av ea două etaje, construite la final de secol al
XVIII-lea, răspunse el.
Incredibil. Chiar era veche . Suficient de veche încât să fie bân-
tuită. Își dădu ochii peste cap la propriile gânduri. De ce se gândea
mereu la lucruri înfricoşătoare?
Devlin continuă să urce scările.
— F amilia mea a renovat toată casa acum vreo cincisprezece ani.
I s-au mai adus îmbunătățiri înainte... curent electric, instalații sa-
nitare, aer condiționat, dar av ea nevoie de mai mult. Atunci a fost
construit al treilea etaj, gândit în acelaşi stil cu restul casei.
La intrar ea pe coridorul de la etajul al treilea, ea observă mai
multe uşi.
- Duc spre balcon?
- Sunt mai degrabă terase, dar da. Suntmai multe căi de acces de
pe coridor și din fiecare cameră în parte, îi explică el, fără să arunce
măcar vreo privire spre ea. Există și o scară exterioară.
Mai multe ventilatoare se agitară în tavan, făcând aerul să circule.
Trebuia să fie extraordinar de greu să păstrezi răcoarea în inima verii.
- Este o casă frumoasă.

(Chiar era, dar simțcai parcă... umbrele care pluteau pe coridoare, t
dă lungul ctajelor şi al tavanclor. Ai fi zis că lustrele nu reușeau nici
t in timpul zilei să facă suficientă lumină pentru a alunga întunericul.
Devlin încuviință din cap.
Era mândria şi bucuria tatălui meu.
[ra? 1 se păru stranie exprimarea, căci rămăsese cu impresia că
se nioru l de Vincent era în viață. lse părea ciudat și că nu dis cuta cu
cl despre ingrijirea lui Madeline. Poate era plecat cu afaceri.
Devlin tăcu din nou, iar ea Își imagină că nu era prea vorbăreţ
din fire, ceea ce era perfect. La urma urmei, ce Dumnezeu să aibă
în comun şi despre ce să discute cu el?
Nimic.
Se gândi la Lucian și se înfioră. Cu o seară în urmă, fusese sur-
prinsă de uşurinţa cu care se legase discuția lor, dar acum? Ea ştia
pn că jucase un rol. Veneau din două lumi foarte diferite.
Devlin se opri în capătul coridorului, deschizând ușa pe care
erau sculptate modele de viță-de-vie. Dinăuntru fu întâmpinată de
un parfum de trandafiri. Dându-se laoparte ca să o lase să intre,
Devlin ținu ușa deschisă în timp ceea înaintă vreo câţiva pa și și
cercetă încăperea din priviri.
Lângă două uși duble cu perdele albe trase, se afla un fotoliu
mare pe care stătea o femeie. O pătură subțire de un albăstriu diafan
îi acoperea picioarele şi îi era strânsă în jurul taliei, de parcă cineva
ar fi aranjat-o cu mare drag şi i-ar fi netezit toate cutele. Brațele îi
erau pal ide și mâinile i se odihneau fără vlagă una peste alta pe ab-
domen. Sub cămaşa d in bumbac cu mâneci scurte, pieptul i se ridica
și cobora cu răsuflări adânci şi egale.
- Aceasta este sora noastră, Madeline, îi spuse Dev încet.
Nu intoarse privi rea spre ea. Ci doar privi lung spre sora lui.
Așezându-și geanta pe un scaun din apropiere, Julia se îndrep-
tă spre Madeline. Observă imediat asemănarea dintre ea și Lucian.
Acelaşi păr auriu şi aceiași pomeți cu contur bine definit. Relua toate
detaliile chipului lui, doar că era o versiune mai feminină.
Ma de line era la fel de frumoasă ca fratele ei.
Privirea îi era fixată pe un tablou din dreptul uşilor, dar nu arăta
în vreun fel că ar fi fost conştientă de prezența Juliei sau a fratelui ei.

1

A

S i ngur a mişcare a ei era clipitul lent, dar era într- bună decât se așteptase Julia. O stare mult ai i
bună decât se așteptase Julia.
Bună! Jul i a îngenunche lângă ea și zâmbi. Eu sunt Julnaci o vreme, ca să te ajut. ia, O să
rămân aici o vreme, ca să te ajut.
În spatele ei, Dev își drese glasul.
- Nu o să răs pu n d ă. Nu a scos nici un cuvânt de când S-a înt — Este în regulă, răspunse ea. Nu înseamnă că nu ne au, d. pued
p că nu putea să comunice în vreun fel, dar Julia își dădu Seti die
pu e nu avea sens să sublinieze detaliul chiar acum. O să verific die
lucruri, bine?
Nu primi nici un răspuns s a u vreo reacție, dar Julia nici nu se aș ae
aș tepta la un asemenea lucru. Exista șansa ca Madeline să nu înțeleagă
ng nimic din c ei se sp un ea, dar nu însemna că nu merita să fie tratați
cu o minimă decență.
Julia se întinse și o luă pe Madeline de încheietură. Pielea îi era
rece și pulsul puţin scăzut, dar stabil.
Cu grijă, aşeză din nou mâna lui Madeline în poala femeii,
— A mers singură până l a fotoliu sau a fost așezată de cineva?
— Poate să meargă ajutată, pe distanțe scurte. Cred că fratele meu
s a u Richard a pus-o pe fotoliu de dimineață. Pare... să-i placă să stea
ac o lo. Urmă o pauză, şi, când vorbi, sunetul răsună mai aproape,
D o ctorul Flores o să ajungă în curând.
Ridicându- se , ea se întoarse și încremeni. Devlin era aproape, la
nici 30 de centimetri depărtare. Nu îl auzise mişcându-se.
D o ctorul Flores o să-ţi dea mai multe detalii despre starea ei.
Cu o încuviinţare din cap, ea se mută discret în spatele fotoliu-
lui. Măsurând iute camera din priviri, descoperi mai multe instru-
mente medicale pe care le găseai de obicei în cabinetul unui medic.
Tensiometru. Termometru. Pulsoximetru. Catetere. Nu înțelegea cu
ce anume se confrunta. Fusese pus un diagnostic?
- Ai vr ea să vii cu mine câteva clipe? întrebă el, şi ea îl urmă,
aruncând o privire spre femeia din fotoliu. Odată reveniți pe cori-
dor, el închise uşor uşa în spatele lor. Domnişoară Hughes...
- Te rog, spune-mi Julia!
El încuviință din cap.
-Îmi permiți să fiu direct?

Dându-șiscamacăvoiasădiscutedespresoraluiîntrepatrucl ct din s edeîn
D nochi,cra pregătită să pună cel puţin vreo câteva dintre suteledeîn-lb m în minte Douăerau foarte impor-
ochi, p gtrebăricareiseînvolburauacumînminte.Douăeraufoarteimpor-ims Mae in ?Și n iz i fă s ă?
trebăritante. Ce diagnostic primise Madeline? Și ce analize i se făcuseră?și Julia își dădu seama că erau din nou
nte.Devlin se întoarse spre ea, și Julia își dădu seama că erau din noufo mă de
D vfoarteaproapeunuldealtul.Vedeaocicatricemicăînformădese-lu.Aâ d A e
foart pmilunăsubcolțulstângalguriilui.Atâteraudeaproape. Asemeneam t miîatde t ș, â dp vir lui
milunăfrateluisău,șieleracu mult maiînaltdecâtea, și,cândprivirealuin in îflri dv î dân l
fratelui șinetulburată o întâlni pe a ei, neliniştea înflori undeva în adâncul
fi inței ei.
ințeiÎn familia lui nu înţelegea nimeni conceptul de spațiu personal?p ț i.
ÎnJulia își dori să facă un pas înapoi, dar se ţinu tare pe poziții.Ada Nu cin i
Juli șNu mai era aceeaşi femeie care se măritase cu Adam. Nu se clinti
din loc.
Oh, Doamne, nu!
Oh,— Habar n-am ce s-a întâmplat când fratele meu a venit în
Pennsylvaniacasăteîntâlneascăşi,lacumîmiştiufratele,probabildo la e e
Pe l anici nuvreau să aflu. O parte din mine își doreşte să sun la agenție
și să cer un înlocuitor, dar intuiţia îmi spune că eşti bună la ceea ce
șifaci şi că pot să am încredere că o să fii discretă.
şi poJulia își aminti brusc de vremuri de mult apuse, când era che-
mată în biroul directorului şcolii pentru că vorbise prea mult la oră,
doar că acum era cu mult, mult mai rău.
În mod evident, Lucian mai are... anumite curiozități în privin-
ţa ta. Devlin îi susținu privirea în timp ce fiecare mușchi din corpul
ei se încordă. Iar fratelui meu îi este foarte uşor să uite cine este. Are
deosebitul talent de a-i face pe alții să uite complet de rațiune. h
Julia simți cum obrajii încep să o ardă şi spatele îi înțepeni chiar
mai mult decât și-ar fi închipuit că era cu putință.
- Nu mi-aș compromite serviciul prin...
- Nu vorbim despre posibilitatea de a-ţi pierde slujba, o întrerup-
se el. Nu mă priveşte ce decideţi sau nu să faceți în timpul vostru
liber, atâta vreme cât chestia asta nu afectează capacitatea de a-ţi
face tr eaba.
Stai! Cum? Chiar sugerase ce credea ea că sugerase?

- Eu vorbesc pe termen lung, după ce o să ți se închei u la
ț i n chei şi o să te întorci la viața ta. Da că eşti fată de şteaptă Tula “O Ntractj eşti, o să-l ignori. Osă stai departe de Lucian. » "UllA, şi creg că
eşti, o să-l ignori. O să stai departe de Lucian.

Lucian stătea la biroul lui Dev, cu picioar el e încruci 1 me pe suprafață lucioasă din lemn, când fratele li Sate și ro.
zem a te pe suprafață luc i oasă din lemn, când frat el e lui Sae și ro. ru tn & lt;fârci mai sâr şi t.di Mare ru
ru tn & lt;fârc i reapăru în sfârşit.
Dev se opri brusc l a i n trarea în înc ă pere și se încruntă cânq ăăinne să ta Lucian. ob-
ă ăt
ă ă i servă unde stătea Lucian.
— Ce faci?
—Un j oc de rol, răspunse Lucian, zâmbind lar g câ Ei j P & gt;& am p; când zări Muş- ai arl lui De chiul ce zvâcni în maxilarul lui Dev.
— Nici nu vreau să mă gândesc la ce joc de rol te-ai dedat,
El înclină capul.
—Încetează să fii aşa pervers! Eu încerc aici să joc rolul fiului
risipitor. Ştii despre ce vorbesc.
- Mie-mi spui?
Dev se apropie de dulapul din lemn de cireş în care se țineau
băuturile şi deschise uşa de sticlă.
să în camera surorii noastre bolnave. Lucian Își încrucişă nepăsă-
t o r mâinile în timp ce îl urmări pe Dev scoțând o sticlă de whisky.
Încerc să joc rolul ăsta azi. Să văd cum mi se potriveşte.
j o — N-am de gând să port discuția asta cu tine. Dev turnă două
pahare şi aşeză sticla pe raft. Oricât ți-ar fi de greu să nu iei toate
deciziile cu ce ai în pantaloni, aş vrea să încerci.
Închizând uşa de la bufet, el se întoarse cu cele două pahare şi îl
aşeză pe unul din ele pe genunchiul lui Lucian.
pe — Sună la fel de credibil pe cât ar fi dacă mi-ai spune că ieri ați
discutat doar despre viața de asistentă medicală. Ştii, dacă o să con-
ti nu i să te j o ci cu ea, nuosă faci decât să complici lucrurile.
Lucian ridică paharul greu.
— Chiar așa?
După ce îl studie un moment, Dev miji ochii.
— Nu te-ai culcat cu ea. Altfel, nu te-ar mai fi interesat.

_Nu înțeleg de spre ce vorbeşti. Făcu o pauză, observând licărirea lDvCrdd nu e
N Je sarcas m de pe chipul lui Dev . Cred că doamna Hughes o să se desarcasr.
Je de descurce bine cu sora noastră. ţ - ai dat
su _Îmi închipui că ţi-ai dat seama de asta după dis cuția de ieri cu
a, pentru că azi n-ai făcut decât să o sorbi din priviri zece minute ca,
şi cam atât.
, i
III
c , III , . , N-am sorbit-o din priviri în toate cele zece minute. Lucian luă
o gură din lichidul intens. Vreo două minute chiar am ascultat dis-
cu ția ta cu ea.
ui , Dev pufni. Cel mai aproape sunet de un râset pe care l-ar fi putut

di v o rbind serios, o să fie bună pentru Maddie.
Lucian își trecu degetul peste marginea paharului.
— Chiar cred că ai dreptate.
Lucian făcu ochii mari.
— D o amne, iartă-mă, poți să mai zici o dată asta? Dar lasă-mă
să-mi iau telefonul mai întâi.
— Amuzant. Unde este Gabe? întrebă Dev, după ce își băuse deja
aproa pe tot whisky-ul pe care și-l turnase și nici nu era încă prânzul.
—La depozit, îi reaminti el.
Dev cobori privirea spre paharul lui.
-Deci discutăm despre asta?
- Să discutăm despre ce? Lucian îşi cobori paharul în poală.
Trebuie să-mi mai dai ceva detalii. Sunt atâtea lucruri despre care
am putea vorbi.
Dev nu răspunse imediat. Își termină băutura mai întâi.
- Despre înmormântare. Presă. Evenimentul caritabil pe care ur-
ma să-l găzduiască tata la final de lună. Zgârieturile de pe gâtul lui.
Lucian aproape râse.
-— Uau! Gabe nu este aici, deci chiar vrei să discuți cu mine despre
lucrurile astea?
- Vremuri disperate, frate, vremuri disperate, murmură Dev.
- Chestia asta mi-ar răni sentimentele, dacă aş avea aşa ceva.
Urma unui rânjet răsări pe buzele lui.
-O fi crezut tata că eşti o mare pacoste pentru familia de Vin-
cent, dar eu știu mai bine. Privirea lui Dev se înălță spre el. Am ştiut
dintotdeauna, Să nu uiţi asta!

Lucian ridică paharul în cinst e a cu vintel o r rostite de cuo clipă, apoi își permise să spună ceea ce rămă e fr se atele lui
Trecu o clipă, apoi își permise să spună ceea ce rămă fr ani buni, dacă nu decenii. sese atele lui Terosti, ani buni, dacă nu decenii.
— Poate acum putem înceta să-l mai numim tatăl x
ştim adevărul. Îl știm de când eram mici. Și el ştia. La
ş t i m a d e văruș Și şti testamentul și modul cum se va împărți compania spun tot | iet
s t a m e șpu tot | - Nimi c d in toa te astea nu mai contează. V-a crescut pe ti l fel dute drepturi ca min și Gae, ine şi
t Mad e line. Aţi avut la fel de multe drepturi ca mine și Gabe, N ne şi avem
ce să mai discutăm pe tema asta.
Desigur, era uşor pentru Dev.
Du După un moment, Dev lăsă capul pe spate. Scoase un ofta
apăsat.
ă — Presa o să afle despre t ata. Probabil până diseară. Nu osă mai
pute păstra secretul.
upăs Lucian era surprins că vestea nu se aflase încă, în ciuda banilor
p e c a re î i pompau și care asigurau o discreție temporară. fiaăt i, sl ine e.
e pp a —zi bine, logodnica ta o să-ți fie alături, sublinie el.
Urmă o secundă de tăcere.
- Nu i-am spus încă.
Lucian aproape se înecă cu băutura.
pr e —Încă nu i- a i spus logodnicei tale căa murit tatăl tău?
pu Nu . Dev înălță capul și deschise ochii. Nu mi s-a părut că are

sens.
Se uită lung l a frat ele lui.
ng —Uau! Relația ta es te o poveste de dragoste care chiar te face să
visezi cu ochii deschişi.
e ze i — De parcă ai şti tu ce înseamnă să ai o relație. Cum era regula
a ia a ta?
Lucian schiță un zâmbet afectat.
- Nu vorbim despre mine acum.
- Și nu vorbim nici despre mine şi Sabrina. Ce îi spun...
Zgomotul unor pa și îi făcu pe amândoi să amuțească. Privire a lui
Zgm o Lucian ţâşni spre uşă, şi el înjură în şoaptă. Apoi spuse cu voce tare:
- Aș face bine să mă ridic şi să iau poziție de drepți, căci apare
comoara noastră națională.
Dev lăsă să-i scape un rânjet.

CT _
gravată p e chipul unchiului lor — chipul atât de asemă- e
Cgr _ cual tatălui lor. Fuseseră gemeni identici.
_ F e rgem_ Aveţi multe să-mi explicați.
vţi Dev aruncă o privire spre paharul gol.
_ Trebuie să ne dai ceva mai multe detalii. b
Senatorul se opri în centrul biroului.
S e n a t o rprb ! _ Cum naiba se face că aflu, abia acum, de moartea fratelui meu,
de la un afurisit de avocat? V-am dat destule detalii? de
e l _Eibine, da. Asta clarifică lucrurile. Dev se ridică de pe scaunul
lui. Vrei să bei ceva? Pare că ai avea nevoie.
Lucian chicoti în timp ce se lăsă pe spate în scaun, trecându-şi
piciorul stâng peste cel drept. de
rg _ - —Ți se pare potrivit să te ţii de glume? îl întrebă Stefan în timp ce
aruncă o privire spre Dev. Și, da, vreau ceva de băut.
Lucian luă un pahar. Poate că Stefan și Lawrence fuseseră iden-
tici ca înfăţişare, dar legătura pe care o împărtășeau majoritatea ge-
menilor, cum era cazul lui cu Maddie, lipsise între cei doi frați. În
adâncul sufletului, Lucian ştiuse întotde a un a, cuun fel deal şaselea
simț, că sora lui trăia, în toţi anii în care fusese dată dispărută.
—Sunt convins. Stefan luă paharul de la Dev. De ce nu m-a anun-
țat nimeni?
Dev se așeză la loc.
-Păi, cum ultim a dată când ați discutat tata a sfârşit prin a te
amenința cu moartea, ne-am gândit că n-are sens.
Din păcate, Lucian nu fusese de față la cearta lor.
- Am avut noi divergenţele noastre, dar era totuși fratele meu.
Dintr-o inghițitură, Stefan bău whisky-ul ca pe apă. Nu aveți nici
un drept să-mi ascundeți asemenea lucruri.
- Faptul e consumat, din moment ce acum ştii, sublinie Dev.
-Ar fi trebuit să-mi daţi de veste numaidecât. Stefan se în-
dreptă spre fereastră și dădu perdelele laoparte. Un muşchi zvâcni

«e

—

,
î n maxilarul bărbatului în timp ce privi lung pe fereastră : , x Spre grădj_ na cu trandafiri. Cu paharul strâns înmânN
: , x Spre grădj_ n a cu trandafiri. Cu paharul strâns în mână. N -am avut Ocazia să Luan aşteptă ca unchiul lui ă- și îheed
Stef: n nu dădu semne că avea să o facă, aruncă o pr i vire Spre Dev, Frațej lui îl ărtntnopiidulPui
ur Î n t i mp ce sen a to rul își trecu mâna prin părul încă Negru ca onix u| xiafirieeloaniidagm
voia să-și lase numele pe tot și toate.
- Vreau să şt iu ce s-a î n tâmp lat cu adevărat. Stefan se întoarse și îușăâinela
și Își încrucișă mâinile la piept. Pentru că ştiu că nu este corect ceea ce mi s-a spus.
— Și ce anume ți s-a spus? întrebă Dev.
Stefan scoa se un sunet grav și se încruntă.
-Ştii ce mi s- a spus. Că fratele meu a încercat să se spânzure.
— Asta s-a întâmplat. Dev își trecu un picior peste celălalt. Eu l-am găsit.
-Permite-mi să repet, Dev. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat.
Lucian oftă și îşi puse paharul pe birou.
—S-a întâmplat ce ţi-a spus Dev. L-a găsit spânzurat în biroul lui. N-avem ce altceva să-ţi spunem.
— Asta este o tâmpenie absolută! Mânia îi aprinse obrajii lui Stefan. Lawrence n-ar fi...
— Tata era foarte nefericit de evoluția situației tale cu domnișoara Andrea Joan, îl întrerupse Dev, practic reducându-l la tăcere pe senator. A fost foarte... tulburat de noutățile pe care le primise.
Maxilarul lui Stefan se încleştă.
-Şi cine anume îi oferea noutățile astea?
Un zâmbet vag se ivi pe chipul lui Dev.
- Ştii prea bine cum îi plăcea tatei să facă rost de informații.
Unchiul lor nu mai spuse nimic pentru un moment.

moare la câteva zile după ce s-a întors... fata asta? Crezi că...
dezgustat Stefan. Știu cum era înainte ca... b o
gu —Ştii pe naiba! Lucian își cobori picioarele de pe birou și se ridică încet. Ai destule probleme, Stefan. Eu n-aş veni să-mi bag nasul pe aici dacă aş fi în locul tău.
—-Sunt perfect de acord, sublinie Dev.
când nu săriți unul la gâtul celuilalt.
Lucian schiță un zâmbet.
Cineva ar fi făcut pe el de frică.
Lucian rânji.
— Ascultaţi-mă bine, nenorociților! Vă înșelați amarnic dacă aveți i mpresia că nu o să aflu ce i s-a întâmplat cu adevărat fratelui meu.
Stefan se repezi spre birou. O să-i dau eu de cap.
—Distracție plăcută! spuse Dev pe un ton disprețuitor.
Stefan izbi cu pumnul în masă.
—Cre de ți că mi-e frică de voi? Vedeți voi! Toți aveți câte un secret murdar. Să nu uitaţi asta!
Apucându-l pe Stefan de mână, Lucian se ridică iute.
- Ești chiar atât de prost încât să ne amenințí?
Stefan încercă să-și retragă mâna.
- Dă-mi drumul imediat!
Nici gând. Lucian strânse până simți cum trosnesc oasele mâinii lui Stefan.
- Ascultă bi ne ce-ţi spun! Dacă o să continui săne amenințí, osă afli pe pielea ta cât de murdar putem juca.

Capitolul 9

Doctorul Flores era un bărbat de cu loare între două vârste, curlx, părea să nu-i dispa-
Doctorul Flores un păr negru ş i un zâmbet c a ld şi re laxat, care părea să nu-i dispa- Își făpriţiala scurt timp după aver-
un păr negru și un ră niciodată de pe buze. Își făcu apariția la scurt timp după aver- ps distanța față de Lucian.
ră n i ciod a tă de pe b u Îi p tismentul ciudat al lui Devlin dea păstra distanța față de Lucian. civîpivința asta.
t i smentul ciud De parcă trebuia să o mai avertizeze cineva în privința asta.
Își învățase lecţia.
Îș i î n văța se le cţi Îi ajunsese până peste cap povestea cu trăitul clipei când venea ândtriai clipa, ajungeai să
Î i ajunsese până pe pp o vorba despre bărbați, pentru că, atunci când trăiai clipa, ajungeai să bgfamlii din lune, care
vorba despre b ări ,pt te încurci cu unul dintre frații celei mai bogate familii din lune, care
se dovedea a fi un fel de şefal tău.
ofl
ofl Acum, nu avea timp de povestea cu Lucian. Se concentra întru
totul la ce se întâmpla cu pacienta ei.
t u lâpl pa Flores îi explicase că, atunci când apăruse, Madeline fusese in- făcă
Flrxlc ternată sub un nume fals la spitalul în care lucra el. 1 se făcuseră o o
gice. Analize de u rină. Radiografii. RMN. Tomografii. Ultrasunete. u-
g i T o ate ieşi seră normal, ce ea ce le oferise puține răspunsuri şio mul-
T o ţime de întrebări.
= Este, pr a ctic, între starea de conştiență minimă și stareadeda
EEE nici un semn de comă sau
i
i
+ ări _
a
E prît A a a dar EE e lez cerebrale. Pare să nu E
ări _ Jur Și
E e E
p _ ulia cercetă notițele
nici de propria persoană, îi spuse E

de pe fişă. Dar semnele vitale sunt bune, astfel că m-am gândit inițial la mutism akinetic.
- Sindromul locked-in?
Julia se încruntă. Era o tulburare neurologică destul de rară.
— Dar n-am identificat anormalități la nivel celular.
Sprâncenele medicului se uniră. Se uită la Madeline ca la o enigmă pe care nu o putea descifra. După ce ajunsese Flores, o ajutaseră pe Madeline să revină în pat. Femeia abia dacă era în stare să meargă. Acum, dormea.
— Doarme şi se trezeşte normal, tipare pe care le vedem și în alte tulburări neurologice care simulează sindromul locked-in. Dar poate să mănânce şi să stea în picioare fără ajutor, reacționează la stimuli. Cu mersul e la noroc. Dar, după cum ai văzut mai devreme, nu poate să facă mai mult de câțiva paşi de una singură.
M o tiv pentru care familia ei o angajase pe Julia. În mod evident, doctorul nu putea să vină în fie care zi ca să-i verifice tensiunea și pulsul. Aveau nevoie de cineva care să se asigure că fata mânca de trei ori pe zi, era curată și făcea mişca re, ca să se evite apariția escarelor. Dacă te luai după statistici şi analize, era clar că Madeline nu avea nevoie de îngrijire zi și noapte.
Julia închise dosarul şi cobori privirea spre Madeline.
—Deci ce credeți? îl întrebă ea, înlăturând cu grijă o şuviță de păr care se odihnea pe gâtul lui Madeline.
-Păi, spuse el cu un oftat când se îndepărtă de pat și se apropie de trusa medicală cu care venise şi pe care o lăsase pe masa ovală de lângă ușă, cred că este ceva psihologic.
Ea se întoarse spre doctor. Se puteau face tot felul de teste, şi medicii de l a urgență puteau să verifice dacă cineva se prefăcea a fi inconştient. Mai văzuse medici care foloseau tot felul de soluţii mento la te. Dacă nu erai bolnav, nu aveai cum să nu reacţionezi la mirosul înțepător.
—Credeți că se preface?
-Nu cred. Este foarte posibil ca starea ei să fie rezultatul unui stres emoțional sau mental extrem. Creierul poate convinge corpul să facă aproape orice. El își strânse stetoscopul şi îl puse în trusă.

De exemplu, există oameni care chiar cred că sunt Morți. Se num sindromul Cotard, cunoscut şi ca
„sindromul cadavrului umblăte tepufa pe
b te Forţa minţii asupra corpului era un fapt real şi fascinant, e cât
fsa e se întâmplase lui Madeline putea să fie atât de traumatizant, încât
înainte să asimileze mental și emoţional cele petrecute.
Doamne, biata femeie! Indiferent car e ar fi fost cauza, nu puteai
să trăieşti așa.
— Are vreun istoric de boli mintale? îl întrebă ea.
Doctorul Flores ridică privirea dinspre trusa lui.
- >ți dai seama că treaba ta aici este să oferi terapie de susținere,
nu? Nu să-i găseşti diagnosticul.
Doamne!
Era un mod oarecum politicos de a-i spune să stea în banca ei și
să-și facă treaba, care nu era nici măcar neapărat necesară.
- Nu pun întrebările astea pentru că aș fi indiscretă. Cu cât ştiu
mai multe despre ea, cu atât o să reuşesc mai bine săo ajut și să
observ semne de deteriorare sau de ameliorare.
-Îmi pare rău! Ai dreptate, spuse doctorul Flores, aranjându-și
halatul alb. Cunosc familia de Vincent de multă vreme şi... evit în-
trebările despre membrii ei cam de fiecare dată când ies în public.
El scoase un râset lipsit de orice urmă de umor. Așa că... îmi închi-
pui că sunt obişnuit să interacționez cu oameni care au tot felul de
motive ascunse.
Ea încuviință.
Înţeleg. Și accept scuzele.
El aruncă o privire spre Madeline.
— Au existat probleme mintale în familia lor. Nu am tratat nici
familia, nici pe Madeline înainte să dispară, dar...
-Dar ce?
-Dar mi s-a spus că au avut câteva probleme cu ea înainte de
dispariție. Era destul rebelă și nesăbuită.
Privirea ei reveni spre Madeline. Potrivit fişei, era cu aproape un
an mai mare decât Julia.
—Era la vârsta adolescenței. Îmi închipui că răzvrătirea avea mul-
te de-a face cu asta.

Doctorul Flores nu răspunse imediat.
- Eu nu ştiu exact ce a făcut sau nu, dar există un om care sigur ştie. Fratele ei.
E a înțelese la cine se referea fără a fi nevoie să întrebe. Doar bazându-se pe aspectul fizic.
— Ea şi Lucian sunt gemeni?
— Fraternali. El îi trimise un zâmbet în timp ce închise trusa. Moştenire de familie. Tatăl şi unchiul lor erau gemeni identici și, din câte am auzit, s-au mai născut frați gemeni în familia tatălui. În orice caz, trebuie să revin la spital. El dădu să se întoarcă spre ușă. Dacă mai ai întrebări sau apare ceva, nu ezita să mă suni.
Cu o încuviințare de cap, ea îşi luă rămas-bun de la medic și lăsă pe ntru o clipă noile informații pe care le aflase, revenind cu gândul la începutul discuţiei. Julia nu reușea să înțeleagă un lucru.
Oficial, Madeline era încă dată dispărută.
Julia nu îl întrebase pe doctorul Flores da că poliţiştii ştiau că Made li ne se întorsese acasă, pentru că își dăduse seama că nu li se comunicase. Ce sens avea să ţii un asemenea secret? Înțelegea că familia nu-și dorea să atragă atenția presei, care sigur ar intra în acţiune după o asemenea dezvăluire, dar nu erau n lucru care să o afecteze pe Madeline pentru moment.
Dar cineva trebuia să știe ce se întâmplase cu ea şi unde fusese în tot ace st t i mp. Familia ei nu voia să afle cei se întâmplase?
Nu voia ca poliția să investigheze și să aducă în fața justiției persoana responsabilă pentru starea în care se afla Madeline?
Fra puțin spus că poveste a asta este un mister, se gândi ea în timp ce închise ușa.
Julia avea o mulțime de întrebări, dar se simți cuprinsă şi de un val de empatie. Frații își pierduseră sora și mama în aceeași noapte și numai Dumnezeu ştia ce îndurase Ma deline. Poate era familia de Vincent o familie extraordinar de bogată, dar tot oameni erau.
Morţii nu-i pasă de câți bani ai în cont. Nici bolilor trupului sau ale minții.
Cele mai mari greutăți în viață nu discriminau.
Răsuflând apăsat, se întoarse spre pat. I se tăie respirația și inima i se opri brusc în piept.

Madeline sc uita fix la ca.
Pentru o fracțiune de secundă, Julia încremeni, apoi se re pezi sltlătâiule.pe nerăsuf la te la căpătâiul ei.
- Madeline?
Femeia se uită lung la ea, cu ochi sticloși și... goi. De fapt, nu sepl uita la ea. Pur și simplu, se trezise și capul îi era îndreptat spre Julia,
- Doamne, mormăi Julia.
Era u șanse mari să-şi pr ovoace singură un infarct. Erao Mișcare de începăt or să te laşi atât de surprins deo asemenea reacție, dar Julia nu se simțea în largul ei în această casă... înaceastă cameră,
În fine, era trează din zorii zilei, şi, după ce avusese parte nu doar de una, ci de două surprize mari, se apucase numaidecât de muncă,
Nu o putea acuza nimeni că era agitată.
Julia nu rămase multă vreme singură cu Madeline. O feme-
ie mai în vârstă își făcu apariția la câteva minute după ora 14.00, împingând un cărucior drăguţ. Le aduse mai multe farfurii aco-
perite, prânzul pentru Madeline și mân care suficientă pentruca Julia să nu mai aibă nevoie de altceva în ziua aceea. Femeia se pre-
zentă ca fiind soţia lui Richard și o rugă pe Julia să-i spună Livie, „cum fac și băieții".
Ea nuar fi folosit cuvântul băieți ca să-i descrie pe cei doi frați de Vincent pe care îi cun oscuse deja. Ştia că mai era și un al trei-
lea frate.
Julia desc o perise tot ce îi trebuia ca să o ajute pe Madeline cu igi-
ena și alte nevoi biologice. Știind că, la unii pacienți care se aflau în stare vegetativă, creierul funcționa normal, se ocupă repede de toa-
te, asigurându-se că Madeline se bucura de cât mai multă intimitate.
Pentru Julia nu conta dacă starea femeii era dată de factori biologici sau psihologici. Madeline merita să fie tratată cu demnitate.
Reușise să o convingă pe Madeline să mănânce o jumătate de bol de supă cu tăieţei după ce o ştersese cu șerveţele umede. Uitându-se pe fișa ei, Julia își făcea griji că nu mânca destul șișinu primea sub-
stanțele nutritive de care avea nevoie. Cei mai mulți pacienți care se aflau în starea lui Made line aj ungeau să depindă deun tub pentru a fi hrăniți.

La vreo jumătate de oră după ce mâncase, Madeline păru să adoarmă, permițându-i Juliei să exploreze puţin dormitorul.
Şi tocmai asta făcea acum.
Mai devreme, descoperise că uşile asupra cărora se concentrase Madeline duceau spre un mic dulap în perete în care erau păstrate majoritatea lucrurilor de care era nevoie pentru îngrijirea ei. Un televizor cu ecran plat era montat pe peretele din stânga patului, dar Julia nu îl pornise. În cameră se aflau mai multe scaune, unul aşezat foarte aproape de pat când sosise ea mai devreme. Acum, că doctorul plecase şi nu mai discutau despre pacientă, observă că pe n o ptieră se afla o carte.
Aplecându-se uşor în față, luă cartea groasă și recunoscu coperta ver de de pe care o privea un băiat cu ochelari.
Cineva, poate unul dintre frați, îi citise din Harry Potter.
Un detaliu chiar înduioșător. Un zâmbet îi înflori pe buze.
O bătaie uşoară se auzi la uşă. Punând cartea la loc, ea ocoli în grabă patul și deschise ușa.
Domnul Besson stătea pe coridor, îmbrăcat la fel ca dimineață, în tr-un sacou negru gen frac. Un frac! Aproape izbucni în râs, dar îşi dădu seama că ar fi fost o reacție foarte nepotrivită. Și ciudată. Absolut ciudată. Bine măcar că nu purta mănuși albe care să se asorteze cu cămaşa.
— Dacă Madeline se odihneşte, mă gândeam să-ţi arăt camera ta înainte de cină, îi propuse el.
-Oh, ar fi minunat. Ea aruncă o privire peste umăr. Doarme, deci este perfect acum.
El aşteptă în timp ce ea își luă poşeta şi farfuria cu restul de mâncare de la prânz. Aceasta avea să fie cina ei, pentru că nici nu voia să se gânde a scă la posibilitatea dea lua cina cu frații. Apoi porni pe urmele lui de-a lungul coridorului, trecând pe lângă vreo câteva uși închise. Se așteptase să fie cazată într-o cameră de lângă dormitorul lui Madeline, dar, când începură să coboare scara interioară, își dădu seama că nu era așa.
-Bagaj el e expediate înainte au ajuns mai devreme, îi explică el când ajunseră la etajul doi.

În vreme ce înaintau pe coridor, una dintre aplicele de pe pereți s
începu să pălpăie și se stinse.
Domnul Besson oftă.
Julia nu spuse nimic în timp ce se apropiară de capătul cori tre
lui. El se opri în fața unei uşi care se afla pe colț, lângă ceea ce părea
să fie o ieşire spre scările exterioare sau o altă încăpere.
-Livi a a aranjat deja cea mai mare parte din haine, îi spuse el,
apoi deschise uşa și se trase ușor într-o parte. A pus și tot ce trebuie
în frigider.
fi Ambele lucruri o luară prin surprindere. Le aprecia atenția,
chiar dacă se simți uşor stânjenită de ideea ca lenjeria ei intimă să fi
fost aranjată frumos în dulap de altcineva. Dar măcar scăpase de
această corvoadă.
— Mulţumesc, domnule Besson!
- Spune-mi Richard, cum fac...
—Băicții, încheie ea în locul lui.
El zâmbi cu o încuviințare din cap.
—-O
să vezi că ai baie proprie și o bucătărioară la dispoziția ta.
Dacă vrei să mănânci ceva în mod special, nu ezita să ne spui. Facem
cumpărături de două ori pe săptămână, lunea și joia.
Julia intră în încăperea uriașă, lăsându-și geanta să se legene în
vârful degetelor. Camera semăna cu cea în care stătea Madeline. Un
p a t mare, cu sculpturi frumoase, era lipit pe o parte a unui perete
chiar vizavi de ușile ce dădeau spre verandă. Mai zări două uşi, care,
bănuia ea, duceau spre o baie şi un dulap încastrat. În alt colț, zări
bucătări o ara amenajată cu o măsuță, un frigider şi un mic cuptor
cu microunde.
—Sper să corespundă aşteptărilor tale.
—-Oh, este mai mult decât mă aşteptam. Serios. Julia aşeză farfu-
ria acoperită pe masă și geanta pe pat, apoi se întoarse spre Richard.
De fapt, nu avea m prea multe aşteptări. Mi s-a Spus că voi avea ca-
mera mea și cam atât. Este mai mult decât suficient.
Richard încuviință din cap.
despre cum se intră și se iese din casă. Mâine îți arăt ce mașină
dsr poți folosi.

Spera din inimă să nu fie un Mercedes, pentru că nu îi trebuia o asemenea maşină.
- Găsoşti în agendă şi numerele noastre... al meu și al lui Livie, clarifică el. După ce se termină cina și se strânge masa, personalul pleacă. Nu este nimeni pe timp de noapte. Dacă ai nevoie de ceva, domnişoară Hughes... Orice ar fi. Indiferent de oră. Te rog să ne suni fără probleme.
— Oh! Fa schiţă un zâmbet. Era drăguţ din partea lor, dar părea ciudat. Mulţumesc!
El mai încuviință o dată din cap, îi reaminti ora la care se servea cina şi ieși din cameră, închizând uşa în urma lui.
— Bine, spuse ea cu voce tare și se întoarse. Chiar fac asta.
Ţuguind buzele, aruncă o privire prin cameră, zărind cu coada ochiului teancul de reviste de lângă pat. Era ca și cum cineva ar fi ştiut că urma să aibă nevoie de ele. O așteptau pauze lungi.
Întâi și-ntâi, scoase din geantă telefonul și un încărcător. Găsind o priză lângă pat, își puse telefonul la încărcat. Avea un apel pierdut de la mama ei. Avea să îi trimită un mesaj mai târziu.
Își scoase balerini și se îndreptă spre uși. Primele dădeau spre dulapul încastrat, şi, da, hainele îi erau aranjate pe umerașe şi altele fuseseră așezate într-o comodă mare.
Își găsi uniformele împăturite frumos în cele două sertare de jos. Nu trebuia să respecte o ținută anume, dar, când spălai pacienții și îi ajutai cu tot ce aveau nevoie, nu voiai să porţi haine de stradă.
Al doilea rând de uşi dădea într-o baie pe care nu şi-ar fi închi-puit-o nici în cele mai nebuneşti visuri. O cadă imensă cu picioare. Separat, o cabină de duş care avea diferite programe de masaj.
Programe de masaj.
Da, decise că avea să locuiască în această baie.
Și abia aștepta să transforme duşul acesta în cel mai bun prieten după ce își termina treaba cu Madeline în această seară.
Știind că mai avea câteva minute libere înainte să fie nevoită să revină în camera lui Madeline, decise să-şi satisfacă iute curiozitatea și deschise ușile care dădeau spre exterior. Căldura inăbuşitoare era atât de neașteptată, încât aproape o dobori. Trecuseră câteva ore de când fusese afară, dar la naiba... Simțea deja cum cămașa i se lipeşte

de piele când se lăsă învăluită de p a rfumul bogat de pământ al a te a. gră-
Trecând pe lângă un rând de sc a une de răch ită și o Masă, se ad din fi efojtiraădv - v
a ă, se apropie de balustrada din fier forjat impresurată de viță-de-vie
şi privi în zare.
Julia rămase uimită când apucă balustrada.
Era prima dată când vedea ce se ascundea în spatele casej, o
grăd i nă mare cu boboci de flori roșii i se dezvălui în partea dreaptă v - ebsv
grdpt a casei. Descoperi de unde venea vița-de-vie. Observă că plantele
creşteau undeva în fundul grădinii.
Terasa dădea spre o alee care te purta spreo piscină de mărimea
unui bazin olimpic.
Și nu era totul.
Pe marginea piscinei se vedea un teren de volei cu nisip. În spa-
tele acestuia, un teren de baschet. Alte câteva clădiri mai mici se
aliniau în peisaj. În depărtare, se zăreau un zid înalt din ciment Şi...
și o pistă de aterizare?
—-E un avion acolo? se întrebă ea cu voce tare.
La naiba, era un avion.
Julia nu știa cât timp rămăsese țintuită locului privind lung
proprietatea... avionul. Casa era uriașă, îndeajuns cât să găzduiască
pr o babil o familie de treizeci de persoane, iar împrejurimile se ase-
mănau cu un loc de joacă pentru adulți.
- Bogații, șopti ea, clătinând din cap.
T o ate acestea o făceau să se simtă foarte împăcată că acceptase
milionul de do lari dela Lucian. Dacă stătea să se gândească bine,
chiar își dorea să...
Retrăgându-și brusc mâinile de pe balustradă, ea trase tremuri-
tor aer în piept și cobori privirea. Ce... Parcă simțise că... vița-de-vie
i se mișcase sub mâini. Era ridicol, dar...
Trebuia să fi fost vântul. Julia înălță capul și cercetă atent veran-
da. Doar că nu se simțea nici o pală de vânt. Privirea îi zbură spre
v i ța-de-vie în timp ce ridică mâinile la piept. Un fior i se strecură
pe șira spinării până în vârful picioarelor. Răsucindu-se pe călcâie,
intră grăbită şi încuie uşile în urma ei.

*

Peste buza paharului, Lucian urmări atent uşa de la salon.
Nerăbdător, bătea darabana pe marginea mesei. Puiul fript şi car- d
Neb tofii condimentați tocmai fuseseră aşezaţi pe masă, între feluri de
Aștepta.
Așteptase.
.
șt . De după-amiază și până la începutul serii, trebuise să se ocupe
de tot felul de lucruri. Deloc surprinzător, senatorul se lungise și
încă era aici, la masă, chiar şi după mica disensiune din biroul
lui Dev.
ui Dacă vorba „Familia care se ceartă rămâne împreună“ era ade-
vărată, familia de Vincent ar fi putut să o facă marcă înregistrată.
Insistenţele lui Dev despre cum aveau să împiedice să se afle ves-
te a morții lui Lawrence se amestecaseră cu pretențiile lui Stefan, a
de parcă ai fi zis că nu discutau despre o înmormântare, ci despre
o nuntă în toată regula.
Trebuia să fie demnă de poziția lui Lawrence. Cum să nu. Cu alte
cuvinte, urma să fie un adevărat spectacol de circ. Lucian avea săfie
nevoit să bea zdravăn ca să reziste până la final.
În cele din urmă, discutaseră la telefon cu armata de avocați ca să
elaboreze împreună comunicatul de presă . Trebuia să se fi inversat
polii Pământului, pentru că Dev ascultase sfaturile avocaților, chiar
dacă unchiul lor nu era deloc de acord cu planul de acţiune asupra
căruia conveniseră.
Dar, vai, unchiul chiar nu avea nici un cuvânt de spus în po-
vestea asta.
Aveau să fie sinceri ... ei bine, atât de sinceri pe cât puteau eisă
fie. Aveau să anunțe că Lawrence de Vincent îşi luase viața. Urma
să se facă o donaţie importantă în numele lui către una dintre orga-
niz a țiile naționale de prevenire a sinuciderilor. Comunicatul de pre-
să fusese publicat în urmă cu vreo jumătate de oră, astfel că Lucian
Își închisese telefonul.
Când reuşi să scape de toată corvoada, aproape îşi dorise să fi
pus la cale propria înmormântare. Ştia că Dev îl ținuse o cupat cu
bună intenție. Nu că ar fi putut să o soarbă din priviri pe asistenta
lui din biroul lui Dev.

Ce păc a t că nu mergeau camerele! Altfel s- ar fi ji sar mai fi mişcat de acolo. Părea dubios, da Pit de ecrap ă p Ă
nu s-ar mai fi mişcat de acolo. Părea dubios, dar nu-i ec păsa,
-De ce sunt cinci locuri la masă? întrebă Stefan.
Privirea lui Lucian alunecă spre acesta.
— Ţu de ce mai eşti aici?
- Pentru că eu tră iesc doar ca să vă fac viața un COȘmMar, răe. =
punse el.

- Pentru că eu tră iesc doar ca să vă fac viața un COȘmMar, răe. =
punse el.
— Familia. Lucian oftă. Este ceva minunat.
Stefan se uită la el și îi trimise un zâmbet zeflemitor, același zâm-
bet pe care îl văzuse la tatăl lui de mii de ori.
- Ce-i? întrebă unchiul lui şi continuă să-l privească Stăruitor,
Înainte să răspundă Lucian, apăru Dev și se aşeză la locul lui, Nu
se a flau în salonul mare. Aceasta era o sală mai mică, a cărei Masă
ovală nu te făcea să te simți de parcă ai fi venit la Cina ceade Taină,
riscând să fii înjunghiat pe la spate dintr-o clipă în alta. Măcar la
masa aceasta puteai să vezi dacă se apropia de tine cineva cu cuțitul,
— Aşteptăm... un oaspete în seara asta, răspunse Dev, apucân-
du-și şervețelul din pânză şi aşezându-l în poală.
—Un oaspete?
Stefan se lăsă pe spate și ridică paharul. Fără nici un cuvânt, îi
fu umplut de către unul dintre oamenii care o ajutau pe Livie în
bucătărie. Sabrina?
Interesul se aprinse în ochii lui de un verde-deschis.
- Nu. Lucian cobori paharul şi aşteptă ca atenția unchiului să
revină spre el înainte de a continua. Am angajat o asistentă care
să lucreze cu Madeline.

- Aţi invitat o asistentă la cină?
Degetele lui se încordară pe pahar când simți că Dev era pe cale
să spună ceva. Lucian reacţionă mai repede.
- Da. O cheamă Julia Hughes, și o să te porți cu ea de parcă ar fi
moștenitoarea unui imperiu petrolier.
Un mușchi zvâcni lângă ochiul drept al lui Stefan, la fel cum se
întâmpla uneori când se enerva tatăl lor. Apoi ridică din umeri...
și chiar îl scoase din sărite pe Lucian.

Chiar nu price p de ce vă bateţi atâta capul pentru sora voastră.
Fl sc opri şi sc uită lung pre băutura din pahar. Fata aia nu era în-
Fl rn se treagă la minte cu mult înainte să...
- nm
fr
ăut. - _Încheie fr a za, şi cred că o să plănu im două înmormântări, nuutnăac
mmn nu una. Lucian făcu o pauză, lăsându-și cuvintele să se întipărească
utlnpă a c în mintea unchiului. Și ştii că nu este o amenințare spusă doar de
dr a gul de a spune ceva.
u ! Buzele lui Stefan se strânseră într-o linie subțire.
miți să mă amenințe de două ori într-o singură zi?
Dev ridică paharul.
— Ultima dată când am verificat, nu aveam nici un control asu-
pra lui.
MERENI , Lucia n zâmbi afectat în timp ce privirea lividă a lui Stefan se fixă
spre el. Înălță paharul spre unchiul lui.
IL
IL — Nu ţi-am cerut niciodată părerea în privința lui Madeline, îi
reaminti el, și, la drept vorbind, când îi povestiseră lui Stefan despre
revenirea lui Madeline, acesta nu făcuse nici un comentariu răută-
cios la adresa ei. Spre deosebire de tatăl lor. Sincer, unchiului nu pă-
ruse să-i pese nici cât negru sub unghie. Dar acum? Era altă poveste.
Nici tata nu ţi-a cerut părerea.
- De pa rcă ai şti tu ce a discutat Lawrence cu mine, răspunse el
cu maxilarul încleştat.
-kibine, știu că te considera la fel de util pe cât este o furculiță
într-o zaharniță.
Un zâmbet se jucă în colțul gurii lui Dev.
Se nat o rul se lăsă pe spate. Se aşternu o clipă de tăcere, apoi băr-
batul mai în vârstă își sorbi restul de băutură dintr-o înghițitură.
-Ne așteaptă o cină de vis, comentă Dev sec.
Nu dacă își făcea apariția Julia. Devenind tot mai neliniștit, el se
ridică de pe scaun. Unde era? Și unde Dumnezeu era Gabe? Trebuia
să fi coborât deja.
Câteva secunde mai târziu, Gabe intră agale prin uşa arcuită. Îl
zări pe senator şi privi întrebător spre Dev, care doar scutură din
cap. Gabe se trânti pe un scaun și, pe măsură ce seara se scurgea, de n
p deveni clar că Julia nu avea să li se alăture.

Lui Luc ian îi pie ri po fta de mânca re. Un surâs obosit Îi răsări buze. De ce se așteptase ca ea să cobo are?
Dar măcar Mâncase ri Se în oia că eaar fi murit de grija lui. Ceva?
Se îndoia că ea ar fi murit de grija lui.
Lucian ştia bine ce făcea ea.
Asist e nta lui se ascu ndea de el. Dar nu avea să îi Meargă cue

Soarele apusese de vreo oră, i ar Madeline era ghemuită în patul d și hrntăbinâdJui c: me ra ei. Traversase în grabă coridoarele , căci nu-i plăceau Nici eleae nici luminile lor pâlpâitoare. Chiar îţi aminteau de atmosfera aceea apăsătoare din filmele de groază.
Odată ajunsă în camera ei, îi trimise câteva mesaje mamei, anun. țând-o că tot ul era bine, și mâncă tot ce îi rămăsese din sendvișul adus de Livie după-amiază. Era prea obosită să-și mai facă griji des- pre ce avea să zică famil ia de Vincent pentru că nu coborâse săia cina împreună. În plus, mintea îi era în toate părțile, începând cu starea lui Madeline — ceva la care chiar trebuia să se gândească -, până la motivele pentru care Lucian se oprise înainte ca lucrurile să devină cu adevărat interesante cu o seară în urmă — ceva la care chiar nu trebuia să se gândească.
Deloc.
Nici nu ar fi trebuit să mai conteze, cu atât mai puțin acum, din moment ce ea lucra pentru familia lui. Și era încă teribil de supărată și se simțea înșelată, dar o mică parte din ease întreba de ce nu-şi d o ri se să o lase să-i ofere plăcere sau săse culce cu ea. Se răzgân- dise? Se trezise din amețeală? La naiba, nu credea că el băuse atât de mult, dar totul nu fusese decât un fel de plan ca să vadă câtde departe era dispusă să meargă?
UA
S i mți că i se face uşor greață când își repetă în gând că nu avea să își mai la se inima înflăcărată săse avânte în neant.
Simţind că lua se toată murdăria din avion, decise să se foloseas- că, în sfâr șit, de minunăția de duş. Își scoase pantalonii și cămașa, aruncându-i în coșul mic de rufe din baie. Mai trebuia numai să scape de sutien și de lenjeria intimă, dar își aminti că prosoapele erau aranjate pe rafturile înguste aflate lângă ușa dulapului.

Se întoarse în dormitor și se repezi spre dulap. Aprinse lumina din tavan. Prosoapele mai mari erau în dulapul de jos. Aplecându-se, întinse mâna să ia un prosop, când o boare de aer rece îi alunecă de-a lungul brațului.
Julia se încruntă când înşfăcă prosopul și se îndreptă de spate.
S i mți cum i se ridică firicelele de păr de la ceafă. Fiori vagi o săgetară de-a lungul şirei spinării.
Răsucindu- se , se uită lung spre dulap, aproape aşteptându-se să de sc o pere o crăpătură mare în perete sau o gură de aerisire chiar deasupra ei. Cercetând atent peretele și tavanul, nu văzu decât tencuială albă și netedă.
Frecându- se la ceafă, se u i tă din nou în jur, simțind cum ise face pielea de găină. Se simțea... Doamne, părea ceva nebunesc, dar se simțea urmărită.
Evi de nt, nu era urmărită de nimeni, p o ate doar deo fantomă. Nu existau ferestre, și nu mai era nimeni altcineva pe aici.
Strânse prosopul la piept, simțindu-se puțin ridicol. Deşi casa fusese renovată, tot veche rămânea, și în cele mai multe dintre casele vechi era răcoare.
După ce reveni în baia plină cu aburi, se dezbrăcă de tot, își desfăcu părul, apoi sări la duș. Scoase un geamăt de plă cere în timp ce jeturile de apă îi dezmierdară mușchii încordați. Verificând sticluțele, încercă min unatul gel de lux cu un nume pompos pe care nici nu ştia să-l pronunțe.
Baia aceasta îi amintea de cele din hotelurile foarte scumpe.
Cele în care personalul de serviciu îți aranja lucrurile în fiecare seară și dimineață. Locuri despre care doar citise, dar în care nu fusese niciodată.
Julia nu se grăbi, rotind toate butoanele pe care le găsi în duş şi zâmbind când se activară diferite poziții ale jeturilor de apă, d o vedindu-i-se că era o tipă pe care o puteai distra foarte ușor.
Întorcându-se într-o parte, în timp ce își trecu mâinile peste ochi, își lăsă din nou capul pe spate sub duş şi...
Tronc.
Jul i a înțepeni în timp ce apa continuă să i se prelingă pe piele.
Sunetul se auzea de f o arte aproape şi semăna teribil cu o ușă care

senzație de mai devreme.
Simțţea că nu era singură.
Încet, îș i cobori mâinile de pe f a ță. Deschizând ochii, ânga. Cineva stătea de cea la ltă parte a sticlei dela ca i privi Spre
o h i i, stâng a . Cineva stătea d e cea laltă parte a sticlei dela cabi Detaliile erau neclare, dar silueta îi apari privi Spre na ded
cabi Detaliile erau nec lar e, d ar silueta îi aparținea unui om în umeri. O răsuflare speriată se transformă într na de d alt și lar În
în umeri. O răsuf lar e speriată se transformă într- răs ună ca o sirenă în urechile ei, în timp ce se alt și lar În un țipăt Tăgușiț ce trezi brutn
răsună ca o s i renă în urechile ei, în timp ce se pe gresie. țiăt Tăgușiț ce trezi brusc Întinsă pe gresie.
Totul se întâmplă atât de repede.
Pi ci o a rele îi alunecară peste piatra grunjoa să a pod elei din duș ăutăsă se apuce de ceva, dar mâinile ci în tâlnrădo şi
o o a re de durere îi izbucni în lateralul capului. Totul se cuf un dă înîntuneric
c.

Capitolul 10

- Domnişoară Hughes? Julia?
Vocea părea să răsune înfundat. Fu copleșită de confuzie când simți că se opreşte a lunecarea constantă a apei peste trupul ei. Fu în văluită de un aer rece în vreme ce degete calde îi atinseră umărul, alunecând apoi delicat sub obrazul ei, care părea lipit de... gresie.
—Sper că o să deschizi ochii, spuse din nou voce a gravă a unui bărbat. Pentru că începi să mă îngrijorezi.
Să-l îngrijoreze?
Un material uscat îi acoperea corpul, și în clipa aceea își dădu seama că zăcea întinsă pe o parte. O pulsație surdă mai risipi din negura ce îi încețoșa mintea. Clipind rapid, împrejurimile începură să recapete formă printre șuvițele care îi alunecaseră peste față.
Un bărbat stătea ghemuit lângă ea.
Nu-l mai văzuse niciodată, dar era chipeș. Foarte chipeș. Cu părul negru până la umeri, dat pe după urechi. Bruma unei bărbi îi acoperea conturul maxilarului proeminent. Privirea ei urcă ușor spre pomeții mari şi nasul drept, fixându-se pe ochii albaştri-verzui. Bărba tul acesta părea o versiune mai tânără... și mai caldă a lui Devlin.
- Ţ i -ai revenit, Fl zâmbi, iar zâmbetul pieziş i se păru familiar, chiar dacă nu ştia exact de ce. O clipă mai târziu, el îi îndepărtă șuvițele de pe față. P are că te-ai lovit serios la cap. Crezi căar trebui să te ridici? Sau să rămâi întinsă? Probabil tu știi mai bine ca mine.

În tim p ce îl privi stăruitor și tot mai confuză PE străin] pe ș, începu să-şi pună din nou cap la cap gândurile împ Cel
sn] chipeş, începu să- şi pună din nou c ap la cap gândurile împrăşt Cel Îşi amintea că era în duş, jucându-se cu jeturile de apă aşiăupntrucă. "AN,
alunecase şi căzuse pentru că...
La naiba, era dezbrăcată.
Trăgând la com aer în p i ept, ea se ridică ... seridică prea reped hilbăa un
r pe d Cabina de duş se învârti cu ea și chipul bărbatului se înceţ o şă, Si m săgetarea ascuțită a durerii de-a lungul gâtului, provocându-i om
ţă care o făcu să geamă.
-Uşurel, uşurel! El î și așeză mâinile pe umerii ei și o ajută să.
regăsească echilibrul. Nu cred c-ar trebui să te mişti cu viteza unu;
atlet olimpic.
Dând să înșface ceva cu care să se acopere, ea își dădu seama că
bărbatul pusese pe ea un prosop, care însă îi alunecase de pe corp
când se ridicase, dezvăluindu-i sânii. Și nu numai.
—Sunt dezbrăcată, spuse ea prostește, cu voce groasă și răgușită,
când apucă prosopul şi îl lipi de piept.
Zâmbetul pieziş se ivi din nou.
- Am observat.
Minunat!
—-Bibine, încerc să nu observ, adăugă el şi îi făcu cu ochiul.
Julia suspină de rușine, dar și pentru că simțea cum capul mai
avea puțin și îi exploda.
Amuzamentul dispăru de pe chipul lui.
—-Bin e . Nu sunt doctor, dar cred că e posibil să te fi rănit.
Ea cobori privirea şi zări un firice l de un roz pal ce se prelingea
pe gresia nisipie. Ținând bine prosopul, ea îşi pipăi cu grijă capul.
Julia își înăbuși un geamăt când gestul îi trezi o zvâcnire ascuțită de
durere prin craniu. Îşi retrase mâna şi simți un gol în stomac când
văzu sânge pe vârful degetelor.
—La naiba! murmură ea.
Bărbatul chicoti.
- Da, chiar aşa.
În c i uda durerii, gândurile i se învălmășiră în minte. Putea să fie
în regulă sau să aibă o contuzie, lucru cu care nu prea era de glumit.

Deschizând ochii, îl observă pe bărbat uitându-se atent la ea, cu a ceeaşi privire stăruitoare ca a lui Lucian.
-Îmi pare rău! El îşi lăsă mâinile să coboare peste brațele ei, oprindu-se chiar deasupra cotului. Nu ne-am cunoscut încă.
Eu sunt...
Când el încuviință din cap, singurul lucru la care se mai gândi Julia era că, de acum, doi din trei frați îi văzuseră sânii. De vis.
— Dar majoritatea îmi spun Gabe. El zâmbi din nou. Slavă Cerului că eram pe terasă când te-am auzit ţipând!
Încă nu reușea să gândească prea repede.
- Ştii cumva cât am zăcut leșinată?
—Poate un minut? Puțin mai mult.
Bine. Era o veste bună. Întrucâtva.
—Crezi că ar trebui să te ridici? o întrebă el.
Depindea, dar Julia nu voia să mai stea pe jos, cu un prosop care abia dacă o acoperea.
—Cred că da.
-Bine. Privirea lui țâșni s prea ei. Promit să nu mă uit! Mă uit doar în ochii tăi.
Simțind cum o brajii îi iau foc, ea mormăi o mulțumire și ținu bine de prosop când el o ajută să se ridice. Picioarele îi erau ușor nesigure când ieşi din cabină. Luminile strălucitoare de deasupra chiuvetei doar îi accentuară durerea de cap.
—Cum te simți? o întrebă el, continuând să o țină de brațe.
-Nu ştiu.
Privire a lui o părăsi pe a ei pentru o fracțiune de secundă, apoi şi el se înroşi.
Stai, lasă -mă să te ajut!
Înainte să refuze iar, apucă prosopul şi îl înfăşură în jurul ei, trecând marginile una peste alta.
Mai rămăsese o mică porţiune descoperită, de sub sân în jos, dar măcar nu stătea cu posteriorul la vedere.
—Hai să te așezi! Ce zici?
—Perfect, murmură ea.

Gabe încuviință din cap, apoi își petrecu un braţ pa Upă
umerii ci.
- Minu...
C Tresărind l a î ntrebarea ca re răs ună caun trăsnet, ea aruncă îl ăzLuaî
Tre să ri privire pe ste umărul lui Gabe și îl văzu pe Lucian în pragul ușii, se
căscă un gol în stomac.
s că ug o Se putea ca situația să î fie și mai rea? ciptă.Pu
Se putea Da, își dădu ea seama într-o clipită. Putea și Devlin să se alăture
acestui ciudat trio.
es tu iciud — Julia a căzut în duş, răsp un se Gabe calm. S-a lovit la cap, dâ nu lunțăfr ale
Julia —-Ce? Lucian se repezi înainte, dându-l cu ușurință pe fratele lu;
!
laoparte. Ești bine?
o parte. Ești bn ! ! Julia se gândi să spună da, însă apropierea lui Lucian și atin- fuzMâin le luil îl c
Juli a sgnpn erea lui îi paralizară simţuri le deja confuze. Mâinile luile înlocuiră bbutad
erea lui pa pe a le lui Gabe şi, în ciuda durerii bubuitoare de cap, nu avu cum cleițiă la al lui. Fiecare pare
pe ale şi să ignore felul în care corpul ei reacționă la al lui. Fiecare parte dbrţlat se eei și de
să ignor din e a era pe deplin conştientă de braţul aşezat pe spatele ei și decdupl
din ea pe el cel care îi alunecă peste bărbie, înclinându-i uşor capul pe spate și
într-o parte.
- Doamne, mormăi el.
Julia nu trebuia să fie asistentă ca să-și dea seama că reacția lui
nu era de bine.
Nu apucă să continue, pentru că se trezi brusc luată pe sus de
Lucian, cuibărită la pieptul lui.
Julia rămase mută de uimire.
Nu era o femeie mărunțică, iar el o ridică de parcă ar fi fost ușoa-
ră ca o pană. Și ieşi din baie.
_ Urma să o ajut să ajungă în pat, spuse Gabe din spatele fratelui
_ Ur
_ său pe un ton malițios. Trebuie tu să dai mereu mai bine.
Auzindu-l pe Gabe vorbind, ea ieşi din starea de amorțire.
uzd Se prin se de marginile prosopului, căutând să nu se joace de-a
„cucu-bau'
-Pot să merg singură.
- Mă bucur să aud asta, răspunse Lucian.

Asta înseamnă că poți să mă pui jos.
Trăgând adânc aer în piept, i se păru că simte miros de mânca-
g re... de pui sau ceva de genul.
_Nu e nevo ie. Lucian se opri şi o cobori încet. Am ajuns deja.
Fa ţinu strâns pr o sopul de par că ar fi fost o chestiune de viață și
de moarte.
Privind peste umărul lui spre locul în care rămăsese Gabe, el
întrebă răstit:
Oh, nu!
_ N-am avut când. Gabe scotoci în buzunar, scoțând telefonul.
Dar îl sun pe Flores.
Julia încremeni.
- Dar...
—Poţi să aduci un prosop curat și niște gheață? întrebă Lucian, cu
ochii lui verzi ca marea fixați asupra ei. Cum s-a întâmplat?
Ea răsuflă prelung.
— Am văzut pe cineva în baie în vreme ce făceam duş...
— Poftim? întrebă Lucian.
Cu telefonul la ureche, Gabe se întoarse și privi lung spre ei în
vreme ce luă un prosop din dulap. Vorb ea prea încet ca ea să-l audă,
dar speră că doctorul avea să spună că nu putea veni.
Începu să se agite când Gabe deschise frigiderul.
—Era cineva în baie. Am văzut prin uşa de la duş și m-am speriat.
Am... țipat şi am alunecat. Trebuie să mă fi lovit la cap de una dintre
perele de la duş.
- Am auzit-o țipând, spuse Gabe, apropiindu-se cu un prosop
în tr-o mână și lăsându-și telefonul să alunece în buzunar cu cealaltă.
Eram p e terasă . Apropo, Flores epe drum. Mi-a zis să ne asigurăm
că nu adoarme și nu se mişcă prea mult.
- Știu asta, răspunse ea.
Gabe ridică dintr-o sprânceană când îi întinse lui Lucian pro-
sopul împăturit.
- Atunci ar trebui să ştii şi că orice lovitură la cap trebuie tratată
cu seriozita te, Nu? Că ar trebui să laşi un doctor săte consulte.

Julia deschi se gura, dar el avea dreptate, . Ştia că trebuia să o vadă un medic. Iar ease purta “opilăr e.
te. Ştia că trebuia să o vadă un medic.
-Eu n -am auzit nimic. Lucian îi cuprinse obrazul în er mult prea intim și lipi prosopul de cucuiul n Palm
cu un aer mult prea intim și lipi prosopul de cucuiul cu ca Juia tresări. Îmi pare rău! murmură el. Eşti igră Palm
Te Se ale.
sese ea. Julia tresări. Îmi pare rău! murmură el. Eşti sigură c ci? Se ale. dai Văzuț
pe cineva?
- Da. Dar, oare, chiar era sigură? Își mută privirea d el a un lu. Adi că vztŞticăam văzut. frate
la altul. Adică am văzut ceva. Ştiu căam văzut.
- Nu mai era nimeni aici când am venit eu, spuse Gabe, cu vo dp că ipbil ce
blâ n dă, chiar dacă sug era practic căera imposibil să fi văzut ce n
ci n eva. Și am venit de îndată ce am auzit țipătul. La vreo n
secunde după.
— Dar... Dar, dacă nu văzuse pe cineva, atunci ce văzuse? Am

— Dar... Dar, dacă nu văzuse pe cineva, atunci ce văzuse? Am
văzut ceva.
- Nu spunem că n-ai văzut. Lucian mută prosopul cu gheaţa,
Uşile d el a duș pot să-ți joace feste, mai ales când pâlpâie luminile
Fac umbre care nu există în realitate.
Julia se gândi la luminile de pe coridor.
— Aveţi mereu asemenea probleme cu lumina?
- Uneori, răspunse Gabe. Dacă n- ai auzit nimic, atunci de ce ai
venit aici?
O întrebare foarte bună.
Privirea lui Lucian îi cercetă chipul.
- Venisem doar să te enervez.
— Măcar eşti sincer, spuse ea sec în timp ce Gabe dispăru iar
în dulap.
Zâmbetul pieziș își făcu din nou apariția.
- Şi ţi-am adus ce va de mâncare, din moment ce ai decis că nu
suntem îndeajuns de buni pentru tine.
— Poftim? Nu de asta am...
Ea nu continuă. Lucian ştia că nu era acesta motivul, și nuera
un lucru important. Se putea ca luminile să fi pâlpâit o clipă şi săfi
pr o iectat o umbră? La drept vorbind, avusese ochii închişi şi văzuse
umbra doar în treacăt.
Julia nu avea un răspuns, dar ştia cu siguranță că era aproape
dezbrăcată.

_ Mi-ar plăcea să-mi pun ceva pe mine.
_ Cred că Flores vrea să nu te ridici, îi reaminti Lucian.
— Nu-mi pasă. Nu mai stau aici doar cu un prosop pe mine.
- Nu este ca şi cu m nu te-aş mai fi văzut aşa, spuse el cu o voce
ş o ptită pe care ca nu era sigură că Gabe nuo putea auzi. splbiul
ea sguăcpu Strânse prosopul mai bine în jurul corpului când răbufni:
- Nu este ca și cum o să mă mai vezi vreodată.
— Îmi lansezi o provocare? întrebă el cu ochi scânteietori. Îmi
p la c la nebunie provocările.
-Ei bine, asta este o provo care pe careo vei pierde.
Gabe se apropie de ei și îi privi cu mare interes.
— Acesta este halatul tău? o întrebă el,
—-Da. Ușurată, ea se întinse să-l ia. Mulţumesc!
El încuviință din cap.
— Spre deosebire de alții, nu spun cine, mi-ar plăcea să te simți
în largul tău.
Lucian înşfăcă halatul din mâinile fratelui să u înainte să o facă
Julia. Îi întinse gheața lui Gabe.
- Nu ţi-a cerut nimeni părerea.
Înt o rcându- se , el îl aşeză peste umerii ei și se apucă să îi bage o
mână pe mânecă, de parcă ea nu ar fi ştiut să se îmbrace singură.
- Cum îți simți capul?
Gabe se așeză lângă ea și, o clipă mai târziu, îi ținea gheața ușor
lipită de cap. Undeva în adâncul ei, Julia își dădea seama de absurdul
monument al al situației. Frații cunoscuţi ca Lucifer și Demon aveau
grijă de ea de parcă ar fi fost o infirmă... ea fiind aproape dezbrăcată.
Dacă durerea de cap nuaar fi revenit în forță, probabil s-ar fi sim-
țit incomod și ușor stânjenită de tot ce se întâmpla.
- Domnişoară Hughes? spuse încet Lucian.
- Minunat, mormăi ea, ținând de prosop în timp ce îşi strecu-
ră mâna pe mâneca stângă. Se întinse spre tivul halatului, ridicând
privirea și dându-și seama că Lucian nu prea era cu ochii pe chi-
pul ei. Privirea lui îi urmărea linia pieptului prin deschizătura din
prosop. Serios?
Zâmbetul pieziş se ivi iar pe buzele lui în timp ce Lucian căută
cordonul la spatele ei.

- Se pare că-mi este imposibil să mă abţin.
a i - Atun c i dă-ţi silința! Cu părțile halatului ta , ea Îi aruncă o privire încruntată când el str i Petrecute , ap ânse cordonl ste
alta , ea Îi aruncă o privire încruntată când el str mai tare. Petrecute , ap ânse cordonul
mai tare.
- Dec i... spuse Gabe. Aţi apu cat să vă c venit el în Pennsylvania? “"oaşteţi bine ca
a venit el în Pennsylvania?
ca înainte.
Juli a îl privi tăios, dar, brusc, a înainte . el păru să fie mult Măi aprog e
El lăsă uşor capul într-o parte,
- Ştiam unde se duce.
-Și c a m atât ştie Gabe. Lucian își retrase mâinile . Piciorul lui stâng se lipi de piciorul ei drept. Da ȘI Se așeză lângă daa
ea. Piciorul lui stâng se lipi de piciorul ei drept. Dai să ne cunoaştem. ȘI așeză lângă T, da, am apucat
să ne cunoaştem.
Privire a lui Gabe trecu d el a Julia spre fratele lui.
- Nu mă surprinde.
Juli a închis e o chii, simţindu - se prea obosită și cu o durere de cap re nu-i dădea pace s-imifaărjdbr
E , zăcând întinsă pe podeaua duşului. Poate avea să îi pese mâine, dar
acum nu.

E , zăcând întinsă pe podeaua duşului. Poate avea să îi pese mâine, dar
acum nu.
Era cu mintea în altă parte. Cât rămase acolo, înghesuită între cei
doi frați, continuă să vadă cu ochii minții conturul zărit de cealaltă
p a rte a geamului d el a duş. O străbătu un fior. Oare fusese doar
o festă pe care i-o jucaseră luminile pâlpâitoare? Sau chiar fusese
cineva acolo, privind-o?

Lucian urmări cum fratele lui îi arătă Juliei ceva pe telefon și nu
reuși să ignore zvâcnirea iraţională de gelozie care scăpără înăun-
trul lui. Absolut ridicol, dar își închipui că îl ia pe Gabe de gât șiîl
azvârle afară din cameră.
Doctorul Flores îi făcu semn spre uşă, unde lăsase instrumentele
de care se folosise ca să o verifice pe Julia.
-O să fie bine, nu? întrebă el.
- Cred că o să fie în regulă. Echilibrul, memoria şi reflexele
sunt în stare normală, deci nu cred că trebuie să-i facem analize.

13
O să a i bă probabil o durere de cap, iif la mator. Doctorul făcu motiv pentru care i-am lăsat un di
antiinflamator. Doctorul făcu un d ia mente. Dacă este ai ce iam lăsat un semn din bărbie spre flaconul de
de medicamente. Dacă este mai ser cd să fie, trebuie să fim atțida spre flaconul i0s decât o contuzie minoră, dar
i auzi se pe ea și Fl o res discutând de spre simptome adineauri. p ar ădepe inimă pentrădi I se luase o mare
piatră de pe inimă pentru că rana din ş mtdin sângerat şi nu av se ase o mare patele urechii ei se oprise ded
mult d in sângerat şi nu avusese nevoie Da. Nu are pupilele diltate oprise de de copci. Poate să doarmă?
- Da. Nu are pup i lele dilatate sau ta cu fața s pe .Mâinb doarmă? stare de confuzie. Flores se
i nt o ar se cu fața spre el. Mâine ar trebu p. Să seodihn ea .Eselbne. Flores sei să O ia mai încet. Să stea în
pat. Să se odihnească. Este cel mai bun medicament. Ch iar... Vă d,trgăJuia din ît.Săste
-Vă aud, strigă Julia din pat. Doar așa, să ştiţi, Lu zâmbi la
normali, domnişoară Hughes.
Ea miji ochii, în vreme ce Gabe se lăsă trăsese lâgăp. pe spate în fotoliul pe care
îl trăsese lângă pat.
-O să mă simt bine mâine.
-Jul i a. Do ctorul părea obosit. Înţeleg că ai început o nouă slujbă vrei ă dai iaibuda
u i -O să mă asigur că se odihnește, îi spuse Lucian, ădc Și era convins
că, dacă pr ivirea ei încruntată ar fi putut să ucidă, lc Și vins elar fi căzut sece-
rat pe loc. Mulţumim că ai venit! Apreciem.
Am - Am impresia că mi-ar trebui o cameră aici. Ridicând trusa, el
făcu un semn din cap spre Gabe şi Julia. Vă trimit factura.
Lucian îl conduse spre uşa interioară. Richard aștepta pe coridor
șptp pentru a-l însoți pe Flores spre ieşire, nerăbdător să se ducă acasă,
acum, că doctorul pleca. Își luă rămas-bun şi închise uşa. Lucian bc
ua era bucuros că Devlin ieşise la puțin timp după cină. Măcar așa
rămânea să găsească o soluție să-l trimită la plimbare doar pe unul
din frații lui.
Apropo de fratele cu pr i cina. Stătea relaxat în fotoliu și privea Jui

pe a lung spre Julia, care se juca agitată cu marginea păturii strânse în jurul ei. El se apropie încet de pat.

m,

Ai nevoie de ceva?
Nu. Îi aruncă o privire furişă din Brămada de Perne .Părl îi ate
E idă
E idă
ru
ă,
La naiba!
Chiar își cerea scuze? Ar fi putut să se rănească - Nu trebuie să-ți faci griji pentru nici o factur.
Brav sau Mai fău
- Nu trebuie să-ți faci griji pentru nici o factur. e ocupăm noi. Și asta nu se discută. Mai fău 4, răspunse Gabe
Ne ocupăm noi. Și asta nu se discută.
-De a c o rd, confirmă Lucian, simțindu-se puțin nelal ocu] lui Îtrdona de altâgdegtfrez
era ultimul lucru la care îi stătea mintea.
E l se o pri de c e a la ltă parte a patului și aşteptă ca ea să selae.Doatuia. uite din
nou la el. Doar atunci se așeză.
—- Ce faci? îl întrebă ea.
—Se face comod, sugeră Gabe, cu un rânjet pe buze.
-Întocmai.
Lucian se trase mai sus, ca să stea rezemat cu spatele de tăblia au li.Zâmi la
patului. Zâmbi larg când ea se uită la el.
Ea întoarse privirea.
-— Nu trebuie să st a ţi cu mine. Mă simt bine, Puteți merge acasă... Săaă?Gaeci
Ea îşi arcui sprâncenele.
- Apartamentele lui Gabe sunt în capătul opus al coridoru-
chiar vizavi,
Ea închise ochii, părând să respire pe nas.
- Desigur.
Lucian rânji.
- Nu ştiu de ce nu m-am gândit că locuiți aici, spuse ea şi îşi lăsă l
capul pe perne,
- Prob a bil pentru că majoritatea adulților nu locuiesc în casa înda
care au crescut, dar locul ăsta e stea tât de mare, încât ai impresia

că stai singur. răspunse Gabe. Nu dau cu ochii de Lucian dacă nu-mi
Dar iţi doreşti, interveni Lucian.
(CAt d e mare e casa asta? intrebă Julia. N-am văzut prea mult

din ca.
. Are vreo 6000 şi ceva de metri pătraţi. Gabe râse
când ea înjură în şoaptă. E ridicol. Ştiu.
_ Da. Privirea lui Gabe se îndreptă spre Lucian. Când o să te
simţi mai bine, îţi fac un tur. L
Lucian întoarse capul și îl privi lung pe fratele lui. Ştia exact
L ce avea Gabe în minte, nemernicul!
_ Deci, continuă Gabe și se concentră din nou asupra Juliei,
e prima dată când vii în Louisiana?
pr _ Da. N-am mai călătorit niciodată atât de în sud, spuse ea și
își trecu mâinile peste cuvertură. Mi-am dorit mereu să vizitez
zona asta...
Ea continuă să spună vrute și nevrute, mărturisindu-i lui Gabe
cât de mult i-ar fi plăcut să vadă Cartierul Francez la un moment
dat și că avea o listă întreagă de specialităţi culinare pe care voia să
le încerce.
Amând o i o priviră lung în vreme ce vorbi, iar Lucian își dădu
se ama numai decât că Julia părea să se simtă mai în largul ei să dis-
cu te cu Gabe decât cu el. Ei bine, nu avusese nici o problemă să stea
de vorbă cu el când se întâlniseră în bar, dar lucrurile se schimba-
seră între ei.
-Scuze, spuse ea când se opri și nici unul din ei nu răspunse.
Prob a bil nu vreți să auziți de nevoia mea copleșitoare dea gusta din
colțunași cu zahăr pudră.
Gabe scutură scurt din cap.
-Gogoși? O să le adori. Şi mă ofer cu mare bucurie să te însoțesc
prin cele mai faine lo curi din oraş. Îi mai aruncă lui Lucian o privire
care îl făcu să strângă din dinți. De fapt, am un fel de birou nu pr ea
de parte de Cartierul Francez.
Bun. Fra de ajuns.

- Dacă domnişoara Hughes vrea să facă un tur prin Ney să merg cu cu ea. Orlean,
o să merg cu cu ea.
- Dacă domnişoara Hughes vrea să facă un tur prin Ney să merg cu cu ea.
Orlean,
o să merg cu cu ea.
Ea strâmbă din nas.
- S unt sigură că am și eu un cuvânt de spus în asta,
- N-ai.

- Ba am, repetă ea, cu privirea ațintită înainte,
— Ce mă bucur să văd că o posibilă contuzie nu ţi-a afe —bsăLua . Încă.
pățânarea, observă Lucian.
Ea își încrucișă brațele peste pătură.
- Te ignor.
Fl râse.
- Îți dai seama că mâine este imposibil să te lăsăm să mun cești,
nu-i așa?
Julia răsuflă cu năduf.
— Apreciez că vă f a ceți griji pentru mine, dar nu pot să lipsesc
încă din prima mea zi de muncă.
—P o ți și exact asta o să și faci. Lucian își încrucișă picioarele Ja
glezne. Nu-i mare lucru. Aveam grijă de Maddie și înainte să vii tu,
Pe fruntea Juliei apăru o încruntare.
— Dar...
-O
să fie bine. Gabe se aplecă iar în față, sprijinindu-și coatele
pe genu nchi. Putem să ne o cupăm noi. Dev nuosă aibă o problemă
cu asta.
— Dar domnul de Vincent? întrebă ea. Lawrence? Nu l-am întâl-
nit încă , dar îmi închipui că el m-a angajat.
Lucian își dădu seama că Julia nu ştia șică povestea risca să de-
vină bizară.
- Nu o să aibă nici o problemă.
-O
- Categoric nu, întări Gabe și se lăsă pe spate.
Ea oftă din nou.
- Mă bucur că s un teți siguri de asta, dar eu nu sunt.
-Ei bine, suntem siguri, pentru că tatăl nostru a murit, îi spuse
Lucian.
—Poftim? Capul ei se îndreptă atât de repede spre el, încât Julia
tresări de durere. Ridică o mână. Au!

Lucian se aplecă numaidecât în față, apucând-o de mâna cu ca E
Ai grijă. îi aminti el.
Ochii ei căprui îi intâlniră pe ai lui.
_ Da. Acum câteva zile, explică el și își lăsă mâna că coboare
pe ste br a țul ei, degetele strecurându-i- se pe sub mâneca puf o asă adiseiaâădafos
pe h a latului. Am păstrat discreția până acum, dar vestea a fost confir-
mată astă-seară.
Gabe îşi netezi fruntea cu un deget.
_Oh, Dumnezeule! Julia își ridică și cealaltă mână la piept. Îmi
pare atât de rău!
a -E în regulă.
Lucian îi dădu drumul la mână înainte ca ea să-şi dea seama că
încă o atingea.
Ea aruncă o privire spre Gabe.
— Nu știu ce să spun.
Ea făcu ochii mari.
—Era un nenorocit de zile mari, o întrerupse Lucian, lipindu-şi
capul de tăblia patului când ea ridică privirea spre el. Dacă ai fi avut dprNee
cpu ghinionul dea - l cunoaşte, ai fi fost de aceeași părere. Nu e nevoie
de empatie.
p a Julia dădu să spună mai multe, dar, după o clipă, mai rosti doar:
- Tot îmi pare rău.
p a Lucian nu era sigur cum să răspundă la asta. Din fericire, Gabe îi
Jl Era convins aproape 100% că nu ar fi avut cine să fie în baie. Gabe lm el u.
p a e nu era vreun pe rvers dubios, şi până și Lucian avea limitele lui. de
nu pe r Evide nt, văzuse o umbră și o confundase cu un om, ceea ce era deîâm
Evident, ău și înțeles. La urma urmei, se afla într-un loc nou, dar ce ea cese întâm-
n e plase c ontinuă să nu-i de a pace şi să-l neliniştească. defo
p a Trecu o vreme înainte ce Gabe să se ridice de pe fotoliu.

Lucian ştia că nu avea să fie cazul. Amândoi tăcură, iar el arfi zis că ea adormise dacă nu ar fi fost cele două degete care băteau absent darabana pe pătură.
_ N-ai ceva mai bun de făcut? îl întrebă ea. Nu o spun cu rea intenție, dar sunt sigură că ai putea face și altceva.
— Mereu aş putea face şi altceva, dar îmi este bine aici. Adevărul era că unul dintre prietenii lui îl invitase la Red Stallion în această se ară. Se gândise să se ducă doar casă iasă din casă și să stea departe de Julia, dar prefera să rămână aici. Ciudat! Nu o să stau o veşnicie. Doar vreau să mă asigur că te simți cu adevărat bine. Nu-mi spune că nu e nevoie. Știu asta. Doar că vreau să rămân.
Buzele i se întredeschiseră uşor, dar apoi Julia închise gura. Mai trecură câteva clipe.
— Pare că n-ai avut o relație prea bună cu tatăl tău. Întorcându-se uşor, ea înălță bărbia. Privirile li se întâlniră. Dar tot îmi pare rău!
Simți o apăsare ciudată în piept, apoi cobori în stomac, încleştân-du-se într-un nod de amărăciune și confuzie de care nu ştia dacă avea să se poată elibera.
- Și mie.

Capitolul 11

Julia habar nu avea unde erau frații, dar știa că, dacă o prindeay că s e ridicase din pat ş i se dusese în camera lui Madeline, avea să şe dezlănțuie iadul pe pământ.

Nu era nesăbuită. Julia chiar o lua mai ușor, dar durerea de cap nu mai era decât o zvâcnire surdă şi, după ce își petrecuse toată dimineaţa în pat, ştia că nu avea ce păți dacă se ducea să vadă ce făcea Maddie.

Pe deasupra, chiar nu mai putea să stea în pat. Nu când asta îi oferea creierului ei ocazia să analizeze obsesiv fiecare secundă petre. cută la duş. Cu razele soarelui furișându-se prin ușile de la verandă, era greu de spus sigur ce se întâmplase cu o seară în urmă. Să fi fost o umbră? Un om? Nu ştia.

Şi, când se plictisi să revadă cu ochii minții incide ntul de la duș, se gândi că Lawrence de Vincent murise cu doar câteva zile înainte și nimeni nu îi spusese nimic despre asta până nu aduse- se e a vorba de spre el. Un asemenea detaliu părea ceva demn dea fi menționat imediat. Desigur, familia de Vincent era obsedată de intimitate, dar serios... I se părea ciudat. Fără să mai ia în seamă răspunsul dat de Lucian și de Gabe. Julia nu era atât de naivă încât să creadă că toată lumea are păr i nți minunați ca ai ei, dar reacția lor i se părea extremă.

În să totul era extrem la aceşti frați. Chiar nu voia să se gân- d ea scă la faptul că, prima dată când îl întâlnise pe Gabe, ea fusese

g o ală-goluță. Dar el îi vorbise şi se purtase de parcă o cunoştea dededţ
g o gă buni. Venise să o vadă de dimineaţă, cu o tavă cu micul-dejun ani
Ac i ae erau motivele pentru ca re Lucian se purta de parcă s-ar fi —
cu t, dar povest ea cu el era..... diferită. Rămăsese cuea până când
adorm i se și, deși ar fi trebuit să ise pară autoritar gestul lui, nu
i se păruse.
Mai presus de orice, o făcu se să se simtă confuză.
Oftând, se chinui să-și alunge toate aceste gânduri din minte în
timp ce traversă dormitorul lui Madeline. Cineva o mutase din pat l
timp ce tvpa cel mai probabil unul dintre frați. Stătea pe fotoliul de lângă lira
tră când Julia pătrunse în cameră. Tensiunea și pulsul păreau să îi
fie în limite normale.
este un umăr. Pare că o să fie ozi frumoasă. Îi veni o idee în timp
ce ocoli fotoliul. Oare am put ea ieși puţin în curte înainte să se facă
prea cald? Sunt s i gură că ți-ar plăcea. aein
Julia observă că privirea lui Madeline era din nou aținintă spre
tablou. Straniu, se apropie de pictură casă se uite mai bine.
Tușele uşoare ale pensulei se învolburau în nuanțe de verde şil
Tușele uş o ar pe maro, evoluând spre cenușiul de ardezie al mormintelor. Atenţia la
de talii era uimitoare, de la firele minuscule de iarbă uscată până
la modelele surprinse pe stâlpii mormântului. Chiar şi chipul înge-
r ului care se înălța în centrul mormântului era recreat cu o minuți- ftre
o zitate impresionantă. Arăta aproape ca o fotografie. m
Tabloul era frumos, dar şi oarecum macabru.
Sprâncenele i se uniră în semn de încruntare. În colțul din dreap- lb.
S r ta jos al pânzei se vedeau două litere pictate în alb.
-M.D.? şopti ea.
Se întoarse încet cu fața spre pat.
Madeline clipi.
Ma de lc i Evident, nu era chia r un răspuns, dar ca re erau șansele caunltv?
Evident, nu era tablou din casă să aibă aceleași inițiale, spu dar să fi aparținut altcuiva?

SEEEEEEREEEREEEEEEEEEEEEEEE::==:==5

Putea să fic vorba şi despre un alt membru din familie, VIeUn stri, sr
o ş din sr ! Julia se uită la mâinile nemişcate ale lui Madeline. Degetel ei l fel
J crau lungi şi elegante. Mâini de artistă, la fel ca...
i Ea se opri brusc cu un geamăt și se concentră din noy, Dacă Ji
o r Ma deline era cea care pictase tabloul, poate Julia se putea folosi de
asta? Existau o mulțime de studii care susțineau arta ca mijloc
de com un icare cu pacienții carenu puteau să comunice prin cuvip_
te. Poate așa ceva ar...
.P o șa , Un zgomot de paşi îi întrerupse gândurile. Julia se întoarse spre
g o uşă şi tresări. Se aştepta să fie unul dintre frați, care venea să urle la
ca pentru că se dăduse jos din pat.
pe — Am încurcat-o, Îi șopti ea lui Madeline.
Zări o umbră, apoi apăru un bărbat îmbrăcat într-un costum
s cu mp, de un cenuși u ca de cărbune șicu o croială perfectă. Era un
bărbat mai în vârstă, de o frumuseţe uluitoare, cu un păr negru care
căpătase tonuri argintii la tâmple. Semăna atât de mult cu Gabe și
Devlin, încât, dacă nu ar fi știut nimic despre tatăl lor, arfi putut să
jure că elera.
El se opri în pragul uşii, iar ochii în acelaşi amestec uimitor
de verde privіră dinspre locul unde stătea Madeline înspre Julia.
Bărbatul își drese glasul în timp ce își aranjă cravata de un cenușiu
mai închis.
—Bună ziua! Tu trebuie să fii noua asistentă.
V o cea lui era profundă și păstra o urmă de accent din sud.
Fără să ştie cine era, ea încuviință din cap.
— Da. Numele meu este...
- Julia Hughes, interveni el, schiţând un surâs când făcu un pas
în cameră. Am auzit totul despre tine.
Oh, Doamne!
Putea să se refere la atât de multe lucruri.
-Fi bine, aici s un t în dezavantaj. Eu nu știu cum vă numiți.
- Mă indoiesc că te pune multă lurne în dezavantaj, răspunse el,
și, Doamne, ce remarcă stranie! Eu sunt Stefan de Vincent... sena-
torul de Vincent.

Senatorul. Oh. auzise de spre el din tabloide. Mai nimic de bine.
Nu fusese dată dispărută, în circumstanţe suspecte, o stagiară care
lucrase pentru el?
Înţeleg că ai auzit de mine.
jul i a spera din inimă că nu i se citeau gândurile pe chip, pentru
văd nepoata.
_Să vă las câteva clipe împreună? întrebă ea, chiar dacă un fel
dea l șaselea simț transformă propunerea într-o amăreală ce îi um-
plu gura.
Ea Îşi împreună mâinile.
— Pe cât se poate de bine.
l.O
de mult cu ai cel o rlalți membri de Vincent erau dominați deo ră-
ceală aparte. Că respiră și se ține pe picioare?
Julia simți o arsură în stomac.
-Şi prin ce a trecut draga de Madeline? Senatorul își încrucișă
brațele. Din câte mi s-a spus, nu știe nimeni exact. Dincâte știm, se
simțea bine.
Fruntea Juliei se umplu de cute.
— Mă îndoiesc sincer că se simțea bine...
câte îmi dau seama, este într-o stare de sănătate foarte bună pentru
o persoa nă c ar e a fost dată dispărută și despre care s-a presupus ra
pe a că este moartă în ultimii zece ani. El zâmbi, iar ceva în curbarea
buzelor lui păru condescendent. Şi, cum sunt sigur că nu ştii prea
p mul te despre cum se purta Madeline pe vremuri, te rog să mă ierţi al e
eppu d acă sunt puţin sceptic în privința ei și a stării în care pare să se afle. d
pu i etpr Julia simți cum coloana îi înțepeneşte și avu o nevoie acută dea
o apăra pe femeie.
pă pe — Părere a mea medicală este că este sănătoasă, în ciuda a ceea ce
s-a intâmplat.

r

- Hmm. Sun etul răsună pl i n de dispreţ. El se a el ine, iar Julia rezistă reflexului dea să p apropie
M a de l i ne, iar Julia rezistă reflexului dea se năpusti a; fericire, el se o pri la câțiva metri. Îmi aduc aminte âdgppropie Supra lui, Din
f e r icire, el se opri l a câțiva metri. Îmi aduc aminte Când a fugit pri ma dată de acasă. A vea șase ani. Afugit cu vărul e.Bucbpra lui, Din
ug i t p r i m a dată de aca să . Avea șase ani. A fugit cu vărul ei . Buzai se curbă în semn dedezgust Mama eia fost de-a dreptul isră
cu r b ă în se mn de dezgust. M ama ei a fost de-a dreptul isterică, : ă tatăl eisa temut să nu ise fi întâmplat ceva îrtBu
nu știu ce joc.
— Copiii fac asta, răspunse ea.
- Nu c o piii ăștia. Privir ea lui se ridică de la Madeline spre Julia, ugenl ăla djo.
Nu genul ăla de jocuri.
Ea se încruntă,
- Nu sunt sigură că înțeleg la ce vă referiți...
-— Norm a l. A i grijă, Julia! Mad el ine e expertă la asta, E] se legănă aeclcieÎ
ţii ei. Mai ales pe fratele ei geamăn.
Câteva secunde mai tâ r ziu, Lucian apăru în prag. Aruncă o vr
în pumni.
-Ce cauţi aici?
Julia nu își dădu seama cu cine vorbea.
Răspunse senatorul de Vincent.
- Am f ă cu t cuno ştinţă cu minunata Julia şi am venit să-i fac oztă
Lucian s e concentră asupra Juliei, dar nimic din expresia lui nu s să în ee
lăsa să se înțeleagă că îl credea pe unchiul lui.
- Toate bune?
St r ângând din buz e, Juli a încuviință din cap în timp ce senat o rul eîntoarsLua
se întoarse spre Lucian,
—Fireşte, răspunse el. De ce să nu fie?
-—Pe bune? întrebă el.

Kra imposibil ca Julia să spună acelaşi lucru. Senatorul păru
să ştie asta, pentru că zâmbetul lui afectat deveni puțin mai larg.
Apoi plecă
p Lucian privi o clipă uşa deschisă, apoi se uită la Julia.
_Ce voia?
_Ce a spus. Julia reveni cu privirea spre Madeline. Fa se uita
lung la tablou. A venit să vadă ce face.
Lucian pufni.
- Ţi-a spus ceva?
Ned o rindu-și să stârnească o relaţie evident tensionată, ea clăti-
nă din cap. În plus, nici măcar nu-și dădea seama despre ce vorbise
senatorul. Chiar își dorea să afle dacă Madeline fugise de mai multe
ori de aca să , dar era suficient de înțeleaptă casă ştie că nu era mo-
mentul potrivit să întrebe.
— Nu este la fel de prietenos ca tine şi ca Gabe.
Lucian își înclină capul.
— Mă bucur să aud asta.

- Și eu.
- Tu cum te simți? Aş fi trecut pe la tine mai devreme, dar n-am

apucat.
-Bine. Își simți obrajii înroşindu-se şi întoarse iute privirea. Abia
dacă mă mai doare capul.
- Ai capul tare, nu? o tachină el.
Părinții mei ar fi de acord cu asta.
Parcă sub influența unei magii negre, ea se trezi din nou cu pri-
virea ațintită asupra lui.
Doamne, era atât de chipeş, că ţi se oprea inima în piept. Încă
nu-i venea să creadă pe deplin ce se întâmplase între ei. Trecuseră
câteva zile, și tot nu părea să fi fost real. Ci mai degrabă un fel de vis
înfierbântat, dar amintirea mădularului lui lipit de ea era aproape
imposibil de curmat.
-Pari puțin cam îmbujorată, domnişoară Hughes.
Chiar se simțea un pic îmbujorată.
- Julia. Poţi să-mi spui Julia.
El doar zâmbi.

”

Julia hotări să-l întrebe despre pictură.
Lucian se întoarse ca să se uite la tablou şi tăcu Pentru "5 moment.
El încuviință din cap.
Urma unui zâmbet îi ridică uşor colțurile buzelor.
—Poţi spune că Maddie avea gusturi macabre când era Vorba despre pictură.
Julia încremeni o clipă în timp ce cămașa lui se întinse peste umăr și braț când el își ridică o mână, trecându-și degetele prin păr.
— Deci mă gândeam...
-La mine?
El îşi lăsă mâna să coboare.
- Nu. Asta era o minciună. Uneori, oamenii care se află în starea lui Madeline nu p o t comunica prin cuvinte, dar reuşesc să o facă prin alte mijloace.
Interesul de veni evident în expresia de pe chipul lui.
-Ce vrei să spui?
— Există oameni care suferă anumite tulburări şi care sunt în st ar e să comunice prin metode mai creative, cum ar fi muzica şi arta. Chestii de genul ăsta. Își dădu o şuviţă pe spate, ascunzân-du-și tresărirea când atinse cu degetele rana încă proaspătă din spatele urechii. Cum înainte îi plăcea să picteze, este posibil să mai poată face asta.
Privirea lui se îndreptă spre locul unde se odihnea sora lui.
—Crezi că o să meargă?
-Zi bine, nu este tocmai o ştiinţă sau ceva care să funcţioneze pentru toată lumea, dar ea poate să-şi ridice mâinile şi s-a tot uitat la tabl o u. Poate că pictatul, în caz că reuşeşte să picteze, nu osă ne a jute să aflăm mai nimic despre locul în care a fost, dar n-are ce rău să facă, mai ales dacă reia lucruri care îi plăceau înainte. Şi cine ştie? P o ate, apoi, o să fie în stare să facă și altele.

[Fl o studie pe Julia o clipă.
- Sunt de acord. N-are ce rău să facă. Pot săfac rost de cele ne-
Încântată că el nu îi ignoră ideea, ea zâmbi.
- Perfect!
- Ar mai fi un lucru. N-ar fi trebuit să te ridici din pat.
Umerii Juliei se încordară.
- Ştiu, dar mă simt bine și chiar n-am făcut mai nimic.
-Nuar fi trebuit să te ridici din pat.
- Am vrut doar să văd ce face Madeline.
- Apreciez, dar ai făcut asta. E timpul să te întorci în pat. Făcând
o pauză, el păși spre ea. Altfel te duc cu în brațe.
Julia avea să se ducă singură în pat.
Pentru că știa că el nu glumea. Ar fi făcut exact asta.

După cum îi recomandase doctorul şi încercaseră frații să-i im-
pună, Julia răma se la ea în cameră pentru restul zilei. Ei bine, se
duse pe furiș pe seară să vadă ce făcea Madeline, dar, altfel, rămase
cuminte în pat.
Cumva, se aştepta ca unul sau ambii frați să apară după ce Livie
îi aduse cina, dar nu se ivi nici unul. Se întrebă dacă erau acasă, şi,
dacă nu, ea rămăsese în această casă uriaşă doar cu Madeline?
Ideea îi cam dădea fiori.
Dar nu de aceea nu reușea să adoarmiă. Își simțea corpul înfier-
bântat, mult prea înfierbântat şi... fremătând de dorință. Chiar dacă
ce făcuse cu Lucian fusese unicul moment palpitant din ultimii ani,
încă era copleșită de dorințe.
Dorinţe pe care le satisfăcea săptămânal.
Uneori, chiar mai des.
Era diferit de data asta. Mai intens. Poate pentru că, din cine ştie
ce afurisit de motiv, își petrecuse cea mai mare parte a serii gândin-
du-se la Lucian — laLucian și la clipele petrecute în apartamentul ei.
T o tul începuse când el o descoperise în camera lui Madeline și ea nu
reuș i se să mai scape de felul în care ise simțea răsuflarea fierbinte
pe gâtul ei sau cum ştia să o atingă.

rr

—

Ju li a era excit ată, şi dormitorul era întune te când işi muşcă buza de jos şi se întoars Cal și cufundat lie * PE spateNli
împotrivi și încetă să mai gândească.
nişte când işi muşcă buza de jos şi se întoars împotrivi și încetă să mai gândească. și cufundat lie * PE spate, Ny seli Mai
Închizând ochii și strângând din buze, Își strecură mă; te li a pantalonilor de pijama. Degetele îi alunecară Na pe Sub p
suă mă; betelia pantalonilor de pijama. Degetele îi alunecară umedă și excit at ă. I se tăie respirația. Simțindu-se ciud Na pe Sub peste Câtnea tddz
ncă umedă și excit at ă. I se tăie respirația. Simțindu-se ciud bată, se penetră cu un deget. peste Câtnea atde dezinh.
bată, se penetră cu un deget.
at " ât
Un geamăt răguş i t îi în tre de schi se buzele în tim cu irăîn sus. Nu se juca. Oh, nu, trupul îi era at "P ce șoldurilej „. ât deinr
ar cuiră în sus. Nu se juca. Oh, nu, trupul îi era at încât, dacă ar fi apărut Lucian, l-ar fi lăsat să "P șoldurilej „. ât de inflerbântaț
încât, dacă ar fi apărut Lucian, l-ar fi lăsat să
L-ar fi lăsat să facă tot ce își dorea.
Mişcările făcură c a marginile subţiri ale topu lui să-i alunece pe aț, apoi mai jos. Vârful unui sân se de luib sfârc întărit.
Lucian făcuse lucruri uimitoare cu degetele lui între coapsele şie sânii ei.
pe sânii ei.
Ea gemu încet.
Ju l i a revăzu cu ochii minții noaptea din apartamentul ei, amin- indu-i îl ițsLulip
pu pe ule plăcerii, stimulând umezeala lipicioasă dintre coapsele ei până când
nu mai putu să...
Plă ce rea i zbucni, sfârâindu-i prin vene, în timp ce spatele i se şldu
pu ș i ri rând întretăiat când degetele i se desprinseră din adâncurile femi-
nității ei.
Dumnezeule!
Nu- și mai provocase niciodată un orgasm atât de intens șid era -.
g și pid. Cu gâtul uscat, înghiți în sec în timp ce deschise ochii. Simți în-
i ți tr-o p arte a capului izbucnirea unei dureri surde, Probabil ce făcuse
nu era o idee prea strălucită, dar nu mai avea energie nici să-i pese Îș
n i pe acum. Își simțea corpul cuprins de o moleşeală încântătoare Şi.

păcate ziunscârțăituşorcareAîntunericulcuochiindulap.rup.Seatască.Cerceleactreceîiplutipeste!ă î emene

păcate ziunscârțăituşorcareAîntunericulcuochiindulap.rup.Seatască.Cerceleactreceîiplutipeste!ă î emene
.
dincutoturea.Totfeluldegânduridinațiradecnapătânduiacum,,dulapuluipânăiseinceţoşăvedeă .laUS ;
impânz 5sunctulnuseaET ,PaeunuldintrefrUșae!Cuintr irăînminte.Dac
ăcefăceaşi0găsiseatingând- pazii ,;dicol.Eramultpreatârziupentrucavreunuldintre
Bine. E
ci să treacă pe la ea.a se cu
Bii să treacă pe la ea.julia se întoarse cu faţa spre uşă. Băgând o mână sub pernă, în-și strădui să adoarmă. Dimineața avea să vină
cisăjuliaseîntoarsecufaţaspreușă.ăgnchiseochiistrânsșisestrăduisăadoarmă.Dimineațaaveasăvinăun. u n
ccât de curând. o
ât de curând.Rămase cu ochii închişi,n e nt ddar somnul nu se sinchisi să o cuprin-e cât de mult se chinui, nu reuși să se
Rămase cu ochii închişi,dăîn mrejele lui- Indiferent dn in ș ea care odare cât de mult se chinui, nu reuși să sefăcea să se înfioare. Senzaţia că
dăîn mrejele lui- Indiferent ddescotorosească de neliniștea care om . e câ făcea să se înfioare. Senzaţia că desconu era singură în cameră.
Apoiau z i .
Apoiauzi.Paşi venind de deasupra. Nu putea să se înşele.fun, rvi d spre tavan,
PaşivenindeSeîncruntăşi sesă ădeasupra. N pu şItăîn fund,privindspretavan, undeventila-ln ăp eumericândlăsăcapul
Se încruntă şi se sătorul seagita în tăcere. PăruItă în fun, pr| îi alunecă peste umeri când lăsă capuld u al lui Madeline.
torulseagitaîntăcer ăîntr-oparte. Dormitorul de deasupraera... al lui Madeline.m , t ăd indu- e să audă d ntr-oparte. Dormitoru urJulia rămaseperfect nemişcată, străduindu-se să audă din nousă dă că doar își imagina-
Julia rămase perfect m csunetul. După câteva clipe, începu să creadă că doar își imagina-d deasupra şi umbla
sunetul. După câteva clipe, începu săse, dar îl auzi din nou. Cineva era în camera dedeasupra şi umbla de colo- colo.
Unul din frați?
Unul din fra iAruncând o privire spre ceasul de pe noptieifi oo la orăatâtră, se îndoia că vre-de târzie Dând pă-
Aruncândopr prunuldintreeiaveacumsăfieacololaoorăatât ridic .detârzie.Dândpă-
i e
tura
dintreeiaîş i ici iareaîșitrecupicioarelepestemargineapatuluişiseridică.dn arie dinea
DacăMadelineeraceacareumblala
pi a pdin ea. DacăMadelineeracea careumbla la
să
î
addnarie dinea.DacăMadelineerac, cevaseschimbase,înmod evi î ie ; evident,înstareaei.Trebuia săna
C educă să verifice.

A

Pr i vire a i se aţinti spre ușa masivă din c o lț. Inima îi tresăltă în dî de răiueDom pe el hian t să în p i ept când se îndepărtă iute. Do a mne, poate el chiar era Înăuntru, la di, îi mnirelajaan p o n, la câţiva paşi distanță, în timp ce amintirile cu el o ajutaseră să ajungă la orgasm...

UA

„Încetează!“

Scoţându-şi din cap gândurile despre Lucian, traversă în grabă b coridorul cufundat într-o lumină difuză. Era un spațiu lat, Și aplicele de pe pereți nu reușeau să îi lumineze calea. Nu avu cum sănu se gândească la filmul Strălucirea.

Un fior dansă pe pielea ei.

Dacă se iveau în fața ei două fete pe triciclete, ar fi fugit mân-când pământul.

Julia ajunse la scară și urcă iute la etaj. Coridorul de deasupra era la fel de dubios precum cel de dedesubt. Fie care pas pe care îl făcea o făcea să se înfioare tot mai mult. Simți furnicături în josul gâtului chiar între omoplați.

Îi a minti de ... senzaţia dea fi privită.

Muşcându-și buza, se uită iute în spate. Nu mai era nimeni pe coridor. Toate uşile erau închise, dar...

Se cutremură și mări pasul. Imaginaţia i-o lua razna după cele petre cu te cu o noapte în urmă. Ajungând la ușa lui Madeline, o deschi se și se opri brusc, cercetând încăperea.

Lampa de lângă pat era aprinsă, exact așa cum o lăsase Julia. Și Madeline era tot unde o lăsase. Odihnindu-se liniștită în pat, și nimic altceva nu părea diferit...

Aerul rece îi trecu peste brațe, făcându-i pielea de găină. Ea se întoarse spre dreapta şi văzu că draperiile care acopereau ușile spre verandă se mișcau în adierea vânticelului de afară.

Inspiră adânc, simțind mirosul jilav de afară.

-Ce nai...

Se încruntă în vreme ce traversă camera. Apucând draperiile albe subțiri, le trase deoparte.

Uș i le care dădeau spre veranda cufundată în întuneric erau larg i a g deschise. Aruncând o privire peste umăr spre silueta culcată a lui

Ma de line. spe ră din inimă că nu trecuse pe la ea cineva atât de ne-
M lijent încât să le fi lăsat deschise.
Întorcându-se spre uşi, le închise uşor şi răsuci cheia în broască.
Cum naiba se deschiseseră aceste uşi? Era evident că nu le deschise-
se Madeline. Și nu ea er acea care umblase prin încăpere.
Julia se îndepărtă câțiva paşi şi îşi încrucișă brațele la piept.
Cineva fusese aici, şi trebuia să fi fost...
Simți iar acea senzație avută pe coridor... furnicătura dintre
omoplați. De data aceasta, era mult mai puternică, trimițându-i un
fior din cap până-n picioare. Vârfurile urechilor parcă îi ardeau.
I se tăie răsuflarea când îşi depărtă încet brațele. Un fel de intuiție
ciudată clocoti în ăuntrul ei, dându-i de înțeles că nu era singură în
cameră. Că mai era cineva aici, iar acel cineva nu era Madeline.
Cu inima zbătându-i-se nebuneşte în piept, se răsuci pe călcâie.
Rămase fără aer. Avusese dreptate. Nu era singură.
Sursa fanteziilor ei de mai devreme stătea în pragul ușii.
Lucian.

când își aşeză mâna peste piept, trezind atenția lui lacomă. Materialul bluzei nu reușea să ascundă nicicum umflăturile sânilor sau sfârcurile ademenitoare care se ghiceau pe dedesubt. Nici nu te-am auzit intrând.
Închizând ochii la sunetul vocii ei, el inspiră adânc. Tonul îi era catifelat şi răgușit. Ar fi putut să surprindă tonurile glasului ei în nuanțe de roșu și maroniu. Deschizând ochii, se strădui să-i întâlnească privirea.
—Că-ţi vine să crezi sau nu, pot fi foarte silențios când vreau.
—Îmi dau seama.
- Nici nu o să te întreb de ce nu eşti în pat, spuse el cu un surâs.
- Mi s-a părut că am auzit ceva, răspunse ea, aruncând o privire spre Madeline, care dormea. Mi s-a părut că aud pe cineva umblând pe aici.
-Și ai găsit pe cineva umblând pe aici?
Ea se încruntă uşor.
- Nu.
- Nu sunt foarte surprins să aud asta.
O expresie de nedumerire îi traversă chipul.
-Și de ce, mă rog?
- N-ai auzit, domnişoară Hughes?
- Ce să aud? întrebă ea după o secundă.
- N-ai auzit zvonurile despre casa asta... despre familia noastră?
O sprânc eană se arcui în timp ce ea lăsă bărbia într-o parte.
— Habar n-am unde vrei să ajungi cu toate astea, dar...
—Se spune că este bântuită. Nu reuși să se abțină în timp ce continuă: Și că familia noastră este blestemată. Sau casa esteblestemată și familia bântuită? Mereu le încurc.
Ea îl privi lung o clipă, apoi clătină scurt din cap. Nu mai tresări de această dată, deci poate că începea să se simtă mai bine.
- Am înțeles, murmură ea, apoi vorbi mai tare: N-am găsit pe nimeni plimbându-se pe aici, nici măcar vreo fantomă, dar ușile de la verandă erau larg deschise.
Eibine, erau n detaliu... ciudat. Cu o încruntare, el se uită la sora lui, apoi la ușă. Nimeni nu ar fi lăsat uşa deschisă.

El încuviință din cap în vreme ce se desprinse de tocul „i; _ ă Pi
traversă camera.

El încuviință din cap în vreme ce se desprinse de tocul „i; _ ă Pi
traversă camera.
- l-am citit.
Ea se întoarse cu privirea spre el.
- Tu eşti cel care îi citește din Harry Potter?
- Da. De ce pari atât de surprinsă? El deschise uşile de la dulap și de
dp și se uită înăuntru, îndoindu-se că av ea să dea peste ceva, Când ea nu
răspunse, el îi aruncă o privire peste umăr. Era adorabil de uluită,
El chicoti. De fapt, de ce ești atât de surprinsă?
— Nu ştiu. Își încrucișă brațele la piept. Pur și simplu, nu mă gân-
deam că ai fi tu.
— Credeai că-i citește Gabe?
Buzele ei se strânseră uşor, iar Lucian ştiu de ce nu răspunde.
Încerc să o fac în fiecare seară. Uneori, nu reuşesc, explică el în
timp ce cerceta baia, chiar dacă nu trebuia neapărat să o facă. Dar
cred că, atunci când îi citesc, se simte... mai în largul ei.
— Probabil, răspunse Julia după o clipă. Este mereu bine să faci
asemenea lucruri. Ar trebui să continui cu asta.
Trecându-și palma peste piept, el nu prea știu cum să răspundă
la replica ei.
-Ei bine, nu se ascunde nimeni în dulap sau în baie, gata să sară
la noi.
—- Mă bucur să a ud asta, remarcă ea, iar el zâmbi când îi auzi
tonul sec. Gabe sau Devlin ar fi lăsat uşile deschise?
-Nu.
Întorcându- se spre ea, Lucian fu consternat să vadă că se apro-
piase mai mult de uşa care ducea spre coridor. Voia să plece. Nu prea
mai aveau ce să facă aici. Maddie dormea. Era foarte târziu, iar Julia
ar fi trebuit să d oarmă, dar el nu era pregătit săo vadă dispărând în
cam era ei. Și era un om egoist.
-Nici n-ar trece pe aici să vadă ce face, adăugă el.
Ea deschise gura de parcă ar fi vrut să răspundă, dar se răzgândi.
-Ei bine, cineva a lăsat ușile deschise.

Ki bine, dacă mergem pe ideca ta, nici tu nu mă cunoşti peiipbils - icts uş pe mine, dar te-ai gândit că este imposibil să-i citesc surorii mele _ surorii mele gemene. Și veni mai aproape, atât de aproape, Încât să simtă notele vagi ale unui parfum. Vanilie? Aceeaşi soră pentru care am cerut să angajăm o asistentă. Aceeași soră pentru care am călăto-rit până în Pennsylvania în dimineața de după moartea tatălui meu,
Buzele ei senzuale se întredeschiseră, iar ea inspiră apăsat.
Trecu o clipă, dar ea îi susinu privirea.
-E un argument bun... Pe care nu-l pot contesta.
Lucian cobori bărbia și vocea.
- Mă pricep de minune la adus argumente.
Colţurile buzelor ei zvâcniră de parcă s-ar fi luptat cu un zâmbet,
—Îmi pare rău că te-am judecat greşit!
— Am impresia că urmează un „dar“, domnişoară Hughes.
Ea mai făcu un pas în spate.
- Te-ai înșela.
- Hmm, murmură el, proptindu-și cotul în tocul uşii, chiar dea-supra capului ei. Mă încearcă gândul că minți doar ca să-mi dove-dești că mă înșel.
Ea miji ochii.
—Iar pe mine mă încear că gândul că n-ai pic de respect pentru spațiul personal al altora.
-Nu cred că ai avut o problemă cu asta înainte. Cobori capul spre ale i. Dar ai avea perfectă dreptate cu asta.
— Nu este ceva cu care să te mândreşti.
- Dar măcar eu pot recunoaşte când tu ai dreptate. Tu poți să recunoști când a meu dreptate?
Ea trase adânc aer în piept, iar gestul îi înălță uşor umerii.
— Poate că nu recunosc nimic pentru că încerc să fiu politicoasă.
- Și unde este distracţia când eşti politicos?
Ea făcu ochii m ar i când se uită la el, de parcă ar fi avut de-a face cu un copil de cinci ani.
- — Poate nu este distractiv, dar, cum tu eşti şeful meu — sau unul dintre șefii mei -, cred că se impune să fiu politicoasă.

Privirea lui alunecă spre gura ei, iar Lucian se mai întrebă o dată cum s-ar fi simțit atingerea buzelor ei pe ale lui... şi pe alte zone de pe corpul lui.
- Ştii ce cred eu?
- Nu chiar, răspunse ea ironic.
— Cred că să fii nepoliticos este mult mai bine decât săfii politicos. Ştii de ce?
El îi apucă o şuviță şi îi frământă firele de păr între degete. Fine ca de caşmir.
Ea întinse mâna şi își eliberă şuvița din degetele lui.
-De ce?
— Pentru că oamenii sunt adesea sinceri atunci când sunt nepoliticoşi. El ridică privirea spre ea. Și adesea mint când sunt politicoși.
-Îmi imaginez că nu cunoşti mulți oameni cumsecade dacă chiar crezi asta.
— Poate. El înclină capul într-o parte. Tu cunoşti mulți oameni cumsecade?
— Cunoştea m, mormăi ea și îl scrută din priviri.
Căutând să citească printre rânduri, el chicoti amuzat.
-Sugerezi cumva că eu nu sunt cumsecade?
O sprânceană delicată se arcui în sus.
tot timpul.
O expresie de surprindere traversă din nou chipul ei.
-Ei bine, acceptarea este primul pas, nu?
-— Așa se zice.
Fa zâmbi şi trecu pragul uşii spre coridor.
-De ce erai trează?
Flo luă pe urmele ei, închizând ușa de la dormitorul surorii lui.
Oprindu-se în mijlocul coridorului, ea rămase cu brațele înfăşurate în jurul corpului.
—Eu... O mică insomnie.
- Da? Și eu.

arama

P a rţial. În această scară zăbovise în cămăruța de lângă salonul udbăîan
dt să se uite lung l a o pânză goală, cu mâinile curate și o minte plină aulluș
plă de gândur i în ca re se amestecaseră așa-zisul lui tată, frații și sora luișiuia ”
bineînţeles, Julia.
În mod normal, când era în starea asta, își petrecea noaptea la
Red Stallion, până găsea o femeie care să-i alunge toate gândurile
tulburi. Doar că Lucian refuzase să-l însoțească pe Gabe când acesta
îl i nvita se să ise alăture.
Pr o babil pentru că nu se simțea confortabil să o lase Singură pe
Julia în casă după lovitura serioasă cu care se alesese ea la cap. Și nici
nu voia să lipsească prea mult de acasă, din moment ce Stefan tot
dădu se târcoale pe aici. Să se ducă să vadă ce făcea Madeline pentru
că era sincer îngrijorat? Aiurea.
Își tot repetase asta în gând.
- Ştii ce mi se pare că ajută când nu p o t să adorm? o întrebă el
în loc să răspundă.
Fa se uită la el de parcă i-ar fi fost aproape frică de răspunsul lui.
- Ar e Livie un ceai în bucă tărie. Cred căe de muşețel. Mă ajută
mereu. Să mă relaxez un pic măcar.
- Oh, mușețel. Ea își desprinse un brat şi își dădu o șuviță de păr
pe spate. Are sens.
El își împreună mâinile la spate şi spuse:
- Te mai ajută şi să ţi-o tragi până ajungi leoarcă de transpirație
şi ești la un pas de epuizare. Mi se pare un mod mult mai distractiv și
m a i neobrăzat de a adormi.
Gura ei se mișcă fără să scoată vreun sunet.
- Asta... asta e chiar...
- Nep o trivit? Da. Știu. Îi făcu cu ochiul. Hai, o să-ți fac o ceaşcă
de ceai!
- Mda, nu este nevoie.
- Știu, dar îmi doresc. În plus, am devenit foarte priceput la făcut
ce ai . O să dormi cât ai zice peşte.
- Mulţumesc, dar cred că o să mă întorc în camera mea.
El îi surprinse și îi susținu privirea.

- Dar insist, domnişoară Hughes,
Totul la e a p ăru să încremenească în vreme ce ordinul lui ă pluti înddîțes
ă
gm om bun şi cumsecade nu ar fi făcut ce făcuse el, dar Lucian nu min-
țise când îi spusese că era un neobrăzat. Voia să-și petreacă mai mult
timp cu ea și, pentru asta, era dispus să recurgă la orice mijloace,
Fa răsuflă brusc.
— Doar o ceașcă de ceai.
- Desigur, repetă el, mândru peste măsură. Doar o ceașcă de ceai,
domnişoară Hughes.

Julia se boscorodi pe tot drumul care îi purtă până la etajul de
dedesubt. Cum na iba permi sese să ise impună să bea o ceaşcă
de ceai cu Lucian atât de târziu în noapte?
Și Lucian sigur îi impusese să facă asta. Printre lucrurile pe care
ar fi putut să i le impună un angajator și de care să-i fi fost teamă
Juliei nu se afla și invitația la un ceai de mușețel.
Casa era cufundată în linişte în timp ce își croiră drum spre bu-
cătărie. Fa rămase cu câţiva paşi în spatele siluetei lui impunătoare.
Cât coborâră cele trei etaje, ea urmări cum muşchii spatelui și ai co-
loanei lui se contractă și se netezesc la fiecare pas. Se detesta pentru
asta, la fel cum se detestase puțin şi pentru că și-l închipuise mai
devreme. Dar, serios vorbind, el era absolut uluitor.
Julia nu se putu abține.
Trecând pe lângă încăperea cu masă ovală şi scaune elegante, el
deschi se uşile duble, apoi o prinse pe una din ele înainte să se balan-
se ze înapoi și să o lovească. Ea trase adânc aer în piept șise strădui
să înainteze în timp ce el aprinse luminile din tavan.
Bucătăria era la fel de absurdă pe cât își închipuise. Mai mare de-
cât jumătate din apartamentul ei, avea dulapuri ce nușii ce se înălțau
până în tavan, cupt o are multifuncţionale din oţel inoxidabil, o plită
pe gaz și unul dintre frigiderele acelea ultramoderne care probabil
ţine a u evidența a ceea ce puneai și scoteai în și din el. Blaturile pă-
reau acoperite de marmură albă cu nervuri cenușii, pe care le mai
văzuse doar la televizor.

Si bucătări a n ici măcar nu păr e a folosită... Oh, Doamne, j a ivi un gând în minte. [ra aceasta una dintre familiile acelea fe ai varii v. ebtr?Un de ilm & amp;
ivi u n gând în minte. [ra acea s acelea fe avarii v. e de bogate care aveau două bucătării? Una de ochii lumii și una & amp;n
a r e găe Cine avea nevoie de două bucătării?
C n o în demnă el în timp ce traversă bucătăria, picioare le - la loc! păede
la ot pe plăcile de gresie. goale păşin d fără nici un zgom dnl dintre scaunele de
a le p şi Ea sc apropie târşâit de unul dintre scaunele de bar din fata deâtdFcg -
E a sc ari insulei mari. Trase scaunul, surprinsă decât era de greu. Făcu o gri- îl Îm
insulei m a g masă la auzul scârțăitului îngrozitor pe care îl scoase. Încremeni și
ridică privirea.
dicpr Lucian încă era cu spate l el a ea și scotea o cutie mică dintr-un

dulap.
u la . Rămasă în picioare, ea îl privi cum ia un ce ai nic și aproape se bu de t
Răm a pi lovi de blatul din marmură. Acum, nu-i mai trebuia decât să se mai
l o vească o dată la cap.
v ea c - Nu poți să încălzești apa la microunde? Pe mine nu mă
deranjează.
r a n j e a z — La microunde? El clătină din cap de parcă i-ar fi sugerat să bea dierț
La apă stătută. C e aiul trebuie făcut cum trebuie. Aici e toată diferența.
- Chiar așa?
Umplând ce a inicul, buz el e lui se curbară la colțuri în timp cesegu
îndreptă spre capacul grătarului.
Zâmbetul acela.
Doamne!
D o n Zâmbetul lui o ademenise în bar. Avea în el ceva malițios și fer-
mecător, foarte sexy și îndrăzneț.
xy Fu nevoită să înto arcă privirea și se uită la plită şi la mâinile lui.
M a i bine așa decât să se zgâiască la chipul lui. El îşi trecu mâna dădu
a a peste butoane, și șuieratul flăcărilor albastre se auzi imediat ce dădu
drumul la gaz.
g a z Complet dezarmată, ea ridică privirea. El o fixă din priviri în
timp ce puse c e a ini cul pe plită, uitându-se laeacu acea intensitate
care începea să-i fie atât de familiară.

Se uita aşa la toată lumea... de par că ar fi putut să-și întipărească în minte fiecare detaliu?
Gândurile răzlețe începură să se pună cap la capîn imagini pe care căută să le împiedice... imagini în care el făcea lucruri la care Julia nu ar fi trebuit să se gândească.
Fusese o idee proastă să vină aici.
— Chiar nu trebuie să te chinuieşti. Sprijinindu-și mâinile pe insulă, ea dădu să se ridice. În plus, mi s-a făcut somn.
-Nue nici un chin. Fl se apropie de insulă, dar nu cu pași normali. Ci se apropie ca un adevărat animal de pradă, oprindu-se de ce a laltă parte a insulei. Și trebuie să vorbim.
-Da?
— Da. El se sprijini cu coatele pe insulă şi se aplecă uşor în față. Barba scurtă de pe maxilarul lui părea să se mai fi închis la culoare. La cât era de aproape, Juliei i se păru că ochii lui erau mai curând albaștri decât verzi în clipa asta. Vreau să-ți povestesc despre proprietate... despre noi.
Ea își arcui sprâncenele.
— Despre povestea cu blestemul și casa bântuită?
El încuviință din cap, și sclipirea din ochii lui deveni de-a dreptul diabolică.
— Cred că, dacă tot o să rămâi o vreme pe aici, trebuie să ştii ce se spune despre casa asta, despre noi şi... despre femeile care vin aici.
Bine.
Părea o poveste care se anunța plină de tot felul de detalii pe care nu voiai să le auzi.
Juliei îi plăce a să creadă că avea curiozitatea sănătoasă a oricărui om normal. Și, chiar da că sclipirea din ochii lui îi dădea de înțeles că o tachina, ea își dorea să afle încotro voia săo poarte cu povestea lui.
—Bine. Ea se aşeză din nou pe scaun, proptindu-şi coatele pe masă și sprijinindu-și bărbia în palmă. Povesteşte-mi despre fantome, te rog!
-Sigur? El prinse între dinți buza senzuală de jos și o împinse uș o r în afară. Era o imagine frumoasă. Și cam sexy. Bine, foarte sexy. S-ar putea să te sperie.

Ea zâmbi.

- Nu o să mă sperie.

El își lăsă genele să cobo are când își puse o Mână pe bi - Legenda spune că femeilor din fami li a de Vincent = liae

Vincent il o r ca re vin aici li se pot întâmpla doar două lucruri a feme. labi le psihic. Urmărind o nervură cenușielidictle ajung,

c a labile psihic. Urmărind o nervură cenușie, el ridică ut le ajung, Fie mor. Tea Spre ea,

Fie mor.

G a be a încercat la un moment dat să caute dovez i şi n-a BĂSIL mar, ei ,disuue
G a be a lucru. Dar au fost şi multe incendii, care au distrus o mulţime de oaimiac.
lur documente. Ştim însă că au fost îngropați oameni aici. lbutre
o Chiar dacă pe tot drumul până la bucătărie nu voise decât să_| u
Ch i a pe dea una, Julia era acum interesată de povestea lui.
- De unde ştiţi?
p i _ L-am adus câteva îmbunătățiri, acum câțiva ani.
- Evident.
Bogaţii. Ea oftă.
B a — Când am făcut prima piscină... El aşteptă ca ea să mai spună
ceva, ş i Julia își dădu ochii peste cap. ... S-au descoperit fragmente ti
și de oase. Destul de mul te. Suficiente cât să te întrebi ce naiba s-a
întâmp la t aici. Le-am trimis la un laborator din Baton Rouge, şi ni re
pl s-a confirmat că erau oase de oameni. Se crede că, pe vremuri, ar
fi existat aici cripta unei familii, dar care s-a deteriorat de-a lungul
anilor. Ori oasele au ajuns până la urmă în pământ, ori proprietatea
este locul unde se aduceau oamenii bolnavi.
Un fior i se prelinse de-a lungul șirei spinării. Cine își dorea să
știe că existau șanse să l o c uieşti pe un fost cimitir sau peunlocbon
șt unde fuseseră lăsați să moară și să putrezească oamenii bolnavi
de ciumă? Of, nimeni.
— Este... înfricoșător.
Aburul șuieră încet prin ciocul ibricului în timp ce Lucian încu-
viință din cap.
iesc aici le supără pe spiritele rămase blocate în pământul ăsta. Ştii,
ea s-a născut aici, în primul corp de casă, la fel ca mama și bunica
ei . Și-a dorit să se dărâme casa din temelii şi familia eisăse mute.
—Pare o dorință extremă.
-Fi bine, ce s-a întâmplat aici este extrem. Sprijinindu-şi
o brazul în pumn, o privi printre genele dese. Casa are o istorie
plină de întâmplări ciudate. Luminile pâlpâie neîncetat chiar
dacă nu există nici o problemă cu sistemul electric. Camerele video
nu funcționează.

[ia se încruntă.
pl ridică din umeri şi o privi atent.
_ Cine ştie? Poţi să faci poze, dar înregistrările video? De pe camerele de securitate? Pur și simplu, nu f uncţionează. E un fel de interferență. Buzele lui se strânseră. Cineva a spus odată că aici sunt nu ştiu ce hotare intre portaluri. Orice naiba ar însemna asta, Dar se aud și zgomote bizare. Ciocănituri în perete. Voci care vin din
Ț i p
camere ce nu mai sunt folosite de multă vreme. Țipete. Râsete când nu e nimeni prin preajmă. Umbre.
Îi sugera că ceea ce văzuse în baie era o fantomă?
- Și pași? îl întrebă ea.
Ea chi ar nu credea în a semenea inepții, dar simți cum pielea ise înfioară uşor pe brațele dezgolite.
- Și pași . El se întinse peste insulă și o bătu uşor cu arătătorul pe mână. l-ai auzit în seara asta. Și nu era nimeni în camera aceea.
—Deci vrei să spui că a m auzit o fantomă şi căofantomăa deschis uşile?
Îndoiala vibră în tonul ei, în timp ce Julia ignoră tresăltarea inimii când degetul lui o atinse.
— Nu spun asta, dar spune-mi tu cea i auzit.
Nu putea să răspundă, pentru că nu avea nici cea mai vagă idee. Dar nu însemna că explicația pentru pași sau pentru ușile deschise ținea de supranatural.
- Ce legătură au toate astea cu femeile?
-Păi, în mod evident, oricine locuieşte pe acest pământ este blestemat.
El se îndepărtă de insulă.
- Evident, răspunse ea sec.
Un surâs îi înflori în colţul gurii când se îndreptă din nou spre dulap. Privirea ei cobori încet. Doamne, avea un spate extraordinar.
- Pământul întinat îi întinează pe oamenii care locuiesc aici.
Ea clătină din cap la auzul cuvintelor lui ridicole, în timp ce îl urmări cum alege două căni mari.
—- Cred că familia ta s-a descurcat foarte bine pentru cineva care trăiește pe un pământ întinat.

Revenind cu cele două căni, el zâmbi larg.
r - Aş a pare, şi n-am de gând să te mint, Oa a s-au bucurat de o viaţă grozavă. De cele mai Mmenii din fami multe o lia
mea s-au bucurat de o viaţă grozavă. De cele mai insula și, când trecu prin spatele ei, îi prinse o șu Mmii din fami multe ori, E] ocoli viță dă lia
insul a și, când trecu prin spa tele ei, îi prinse o șu i-o aranjă peste umăr. Ştiai că reședința inițială ute ori, E] ocoli viță de păr pe Care ade
i-o a ranjă peste umăr. Ştiai că reședința inițială când a fost construită? vță de păr pe Care a ars de trei ori de
când a fost construită?
Dacă era așa, părea o construcție de calita te în tezi pe după ureche părul dat de el peste umăr. doielnică, Julia își
netezi pe după ureche părul dat de el peste umăr. o
-Nu ştiam.
- Da. Primul inc e ndiu a ar s casa din temelii. Au ră-stră-strămătușă și fiica ei. Al d o leini murit atunci o
stră-stră-strămătușă și fiic a ei. Al d o ilea incendiu, anilor 1900, a distrus ultiultaj şi usuit atunci od el a începutul
n a nil or 1900, a distrus ultimul etaj şi a ucis-o pe Emma de Vincenţ care tocmai o adusese p el m El isl lia începutul
asta, mi-au murit ambele mătuși.
- Doamne! Ce poveste tragică!
El a şeză laptele și zahărul pe blat, în dreptul ceștil o r. Ea nu băuse codaăaid
asemenea combinație.
-Poat e ar trebui să puneţi pe cineva să verifice din nou problema lmiie
diu în casă cu ea înăuntru.
-Nu e nimic în neregulă cu instalaţia electrică. Mergând spre it,l
e gsr plită, el apucă mânerul izolat și reveni cu ibricul aburind. Puse în
căni cele două plicuri de ceai. Ai remarcat ceva ciudat la cei care au
murit în incendii?
Chiar remarcase.
— Numai femei.
El încuviință din cap în timp ce turnă apa fierbinte în căni.
-Bunic a noastră a murit aici, chiar lângă casă. Era în grădina de
trandafiri, și venea o furtună. Furtunile se pot dezlănțui din senin
și sunt violente prin zona asta, îi explică el, punând ibricul deopar-
o te. Fulgerul a lovit un copac din apropiere, iar copacul s - a prăbușit

pe ste ea, ucigând-o pe loc.
- Doamne! şopti ea, cu ochii mari.

Du p ă aceea. bunicul nostru a tăiat toţi copacii, de par că ar fi delpfir
i na l o r oastră, a murit chiar p e drum, Frân el e mașinii în ebr A utloŞoelnci fost V gtrămătuşa
ctajul doi.
u _ Oh, vai... e... nici nu ştiu ce să spun.
Ea dătină cin cap în timp ce el puse zahăr în fiecare ceaşcă.
L-a terminat. Lucian se d use aproape de chiuvetă și scoase mtdu
L o l i ngură d intr-un s ertar. Mai multe verișoare au murit în moduri direăNsi
o lgu bizare. De fapt, una s-a sinucis din greşeală. Nu sunt sigur cum s-am?
b i z a întâmp la t asta, dar s-a întâmplat. Iar mama? lană.
nl Julia se încordă când el reveni la insulă. r
Ju Lucian se aşeză pe scaun lângă ea, cu corpul înclinat astfel încât
să stea cu faţa spre ea.
st _ Mama noastră s-a aruncat de pe acoperiș când eu aveam 18 ani.
D a n Jul ia c o bori mâinile în poală și aruncă o privire furişă spre el. El loius d a
Ju l se înt i nse s p re cele două căni. Şti a că mama lor se sinucisese, dar nu fi âmpagiă
se în t i n p r și cum. Nu că ar mai fi contat. Oricum s-ar fi întâmplat, tot tragică p
și și sfâșietoare rămânea povestea.
f și r El nu păru să o audă în timp c e îi întinse una din căni. eoe
p ă - Și a u mai fost c e le care nuau murit. Verişoarele carenuaubleUneaât
Ș murit înainte de vreme au avut tot felul de... p robleme. Unele atât pnstl
mur i t în a in de serioase, încât alți membri din familie le-au internat prin spitale
şi aziluri.
- Poftim?
Ea se uită lunga el.
Ea se u i g — Asta a fost cu mult timp în urmă. Privirea lui se îndreptă uă
Ast a af o s p l i ei i se tăie răsuflarea. Ochii lui... aveau o nuanță blmn le d in plafon, spre a ei, iar Ju
l i e că se a fla chiar sub luminile d in plafon, almi, îi spre a ei, iar Ju atât de frumoasă. Acum,
cana. Încearcă!

a,

Mutându-ş i privirea de la el , ea luă cana caldă. Mirose giţiăc,frin dle
Me mitor. Luând o înghițitură mică, fu surprinsă de gustul dle , *
e , * şi
uşor afumat.
- Ce zici? întrebă el.
Încuviinţând din cap, ea înghiți.
- E foarte bun.
Zâmbetul reveni pe buzele lui.
- Deci... crezi că blestemul ăsta are ceva de-a face cu sora ta?
întrebă ea.
El întoarse privirea.
- Aşa s-ar părea.
Curio a să, chiar dacă ştia că nu arfi trebuit, ea întrebă:
- Şi chiar nu ştiți unde să fi fost în tot acest timp?
Lucian clătină din cap în timp ce își luă cana. Se lăsă Puțin pe
spate şi îşi împinse un picior mai în faţă. Genunchiul lui atinse Coap-
sa ei în tr ea căt, trezind îneaun iureş de fiori pe care Julia se chinui
din răsputeri să-l ignore.
- Ştii că a dispărut în aceeaşi noapte în care a murit mama. La
început, ne-am gândit că a fugit pentru că era supărată, dar, când
nu s-a mai întors...
Ea îl urmări cu atenție.
- Şi nici unul dintre voi nu-și doreşte să afle unde a fost sau ce
s-a întâmplat cu ea?
Un muşchi zvâcni de-a lungul liniei severe a maxilarului lui.
— Eu îmi doresc, dar nu este... Oftă şi luă o gură de ceai. Nu este
atât de uşor.
B i i se părea destul de uşor. Înțelegea că poate nu agreau ideea
dea fi în lumina reflectoarelor, dar să afle ce se întâmplase cu sora
lor trebuia să fie mai important decât neplăcerea dea îndura atenția
presei și a reporterilor.
— Ştiu la ce te gândeşti, spuse el.
Ea se uită la el.
— Nu înţelegi de ce nu ne străduim să aflăm c ei s-a întâmplat. e
j o Familia noastră... ei bine, uneori, gestionăm lucrurile altfel. Poate fi
greu de înțeles, dar aş asta u lucrurile.

Julta trase adânc acer în piept.
V greu de înţeles.
crasa 2
a sa 2
[El î i m ar susţinu privirea o clipă şi mai bă Blestemul pare să le afestraa i pe ferate car
e care nu fac parte
din familie.
Fa își arcui sprâneanele în timp ce sorbi din ceai. Cât de repede sb!
Fsr a schimbase subiectul!
_ De-a lungul anilor, prin jurul casei s-au tot petrecut acciden- u
uu te care au rănit grav personalul. Nu mereu femei, dar, de cele mai
multe ori, da.
-Deci ar trebui să fiu atentă la scări, spuse ea în glumă.
-Eu sigur m-aş ține de balustradă.
Când se întoarse spre insulă, genunchiul lui îi atinse din nou
e piciorul. Privir ea ei se îndreptă spre a lui. Fl zâmbi.
Julia se aplecă spre stânga.
Zâmbetul lui se adânci.
- Au mai fost alte morți și accidente. Iubita lui Dev din facultate
a murit într-un accident ciudat de avion. Şi chiar cred că i-a plăcut
de ea, ceea ce spune multe.
—-Eibine, dacă se vedea cu ea, sper că o plăcea, comentă ea.
Lucian îi aruncă o privire stranie şi râse.
— Nu-l cunoşti pe Dev. Nu cred că Dev simt e ce simt mai toţi
oameni i față de alți oameni din afara familiei. Sunt aproape convins
că singurul moment în care se implică emoţional este când alege ce
pereche de pantaloni arată cel mai bine cu cămașa lui Oxford.
Ea scoase un râset surprins.
— Asta e cumplit.
—-E adevărat. El aşeză cana pe b la t. Apoi a mai fost iubita lui Gabe
de pe vremuri. Povestea asta... da, nu s-a terminat bine. Zâmbetul n
jucăuș îi dispăru de pe buze. Nus-a terminat bine pentru nici unul
dintre noi.
Ea își cobori ca na. O mare parte din ea şi-ar fi dorit ca el să intre
în amănunte. Nu avu însă norocul ăsta.
Lucian îşi drese glasul.
îi gl -Deci asta e le genda. Pământul este blestemat și, prin extensie,
și familia e.

- Pare cam nedrept că se răsfrânge asupra femeilor. Un ssîțibu el u
Un surâs încolți pe buzele lui.
- Cred că reuşeşte să-i a fecteze și pe bărba ! a urma urmei, suntem cunoscuți pentru ți, în diverse Moduri Scand al u le !
le provocăm.
La urma urmei, suntem cunoscuți pentru le provocăm. de r se Moduri Scandalurile ! pe Care
- Fără în doială, încuviință ea, apoi se uită din nou la el. Îău le itrăînă
o u la el. Înăuntrul ei se treziră în trebări p e care își dorea cu dis adreseze, chiar dacă ştia că trebuia să se ducă înp,S Perare să j
p a e târziu şi încep ea să se simtă obosită. În sfârșit. Și, ne de alte motive, chiar nu ar fi trebuit săfiaci : făcea prea dintr-o multitud. e.
ne de alte m otive, chiar nu ar fi trebuit să fie aici do cuel.
Dar nu se ridică să plece.
— Pot să te întreb ceva? zise ea după o clipă.
Privire a lui alunecă spre a ei.
-Mă poți întreba orice, domnişoară Hughes.
l a r începea să-i spună așa. O făcea să se simtă... Do ; u ştia, dar nici odaăână ai dr amne, nici
nu şti a , dar niciodată până atunci adresarea formală a nuj răsuna se atât de sezl.m ne ,nici melui ei nu
răsunase atât de senzual.
El cobori ge ne le şi își muşcă din nou buz a de jos. Doamne! Julia unetăărieă în at p
fu nevoită să privească în altă parte.
n-ai făcut-o?
-Nu știu de ce.
Neincrederea în ce p u să o roadă în tim lu.pce Îşi aținti privirea asu-
pra lui.
-Nu se poate să vorbeşti serios. Trebuie să ştii de ce.
cu p us a l încăperii. Ușa era cufundată în întuneric, iar ea își închipui că ducea
spre un antreu sau ceva de genul.
-Ai drept ate, spuse el după o clipă și reveni cu privirea spre ea. ihia
și... ar fi trebuit să-ți spun atunci.

Sprâncen el e ei se a rcuiră, pentru că aproape că nu-i venea să aăel
creadă că el recunoscuse asta,

BE.

spus?
şi de ce nu MITA
ş sincer? A trecul foarte mult timp de când am vorbit cu cineva
re să nu ştie cine sunt. De când am avut ultima oară o discuție da îi
r re să mă întreb dacă ce îmi spune persoana cu care vorbesc este bţnă de lmn El în cal
sin virea. Dacă cineva caută să mă convingă sămă implic într-o afacere, nldifrii ei
vr să ajungă prin mine la unul din frații mei sau să urce nu ştiu ce scară dâd în lnfee
să uă socială stupidă. De fiecare dată când întâlnesc o femeie care ştie d
s cine sunt... Mă întreb dacă este interesată de mine sau dacă vrea să
arogant ca naiba, dar n-ai idee cum este să pui mereu la îndoială
intențiile oamenilor din jur.
Oh, Doamne!
în falca lui. Ai vorbit cu mine de parcă aş fi fost un tip oarecare. Nu
aveai vreo agendă ascunsă. Şi... mi-a plăcut asta.
Julia se lăsă pe spate, oarecum uluită pentru o fracțiune de se-
cundă că el îi dezvăluise toate astea. Dar când se gândi serios la cele
spuse de el, își dădu seama că știa cum este să ai mereu îndoieli în
privința cuiva. Cu fostul ei soţ, Adam, făcuse mereu asta.
-Înțeleg.
Lucian clipi o dată.
Ap o i încă o dată.
Julia aproape că râse văzând expresia uluită de pe chipul lui.
—Serios? întrebă el.
Ea ridică dintr-un umăr.
să te întrebi mereu de ce face sau spune cineva ceva. Dacă există
vreun alt motiv pentru c ar e se poartă cum se poartă. C aş icumar
trebui să ghi cești în ce dispo ziție osă fie sau să fii cu băgare de sea-
mă când eşti prin preajmă. Nu este uşor să...
Fără să continue, ea se lăsă fascinată de intensitatea privirii lui.
Fra ca și cum e la r fi îndepărtat strat după strat, pătrunzând până
în străfundul ființei ei, riscând să se ajungă la ceva prea personal.
-În orice caz...

azi

Jul i a îşi drese glasul şi mai luă o gură din ceai, Urmară IN cât hia te uia să sc culce. Avea săf ceva
Julia îi gl IN c te tăcere. Chiar trebuia să sc culce. Avea să se facă eva ente d moment dimi
neaţă cât de curând.
ţău d - Vre a u să ştiu mai multe despre tine, rosti el, apoi fi ni da
a p, şi g m ai apro . ai întrebări. Am întrebări. Sunt tot numa
Fa râse uşor și clătină din cap.
Fa rsş o și Nu ai ce altceva să ştii despre mine în afară de ceea ce știi de .
N — Seri o s, trebuie să ştiu totul despre tine, insist ă el. Unde ai stsăolp
Se diat? Ce te-a făcut să accepți o slujbă ca asta, care săte oblipe să laşi
totul în urmă?
ul în —_ Am stu d i a t la Universitatea Shippensburg. Probabil n-ai auzit dărda
A n i ci o d a tă de ea. Dar nu era dispusă să răspundă vreodată la ulți- e,chițăâbe E foa
n i ci o a ma întrebare. Terminân du-și ceaiul, ea schiță un zâmbet. E foarte c!Crd
ma târziu, și trebuie să mă culc. Mulţumesc pentru ceai! Cred că o să
aibă efect.
ă — Dar nu ţi-am pus cea mai importantă întrebare.
ţ i a pu Coborând de pe scaun, ea își lăsă părul să alunece în față,
peste sâni.
— Care anume?
e care a m văzut-o vreodată în viața m ea ?
Capul Juliei se înto arse spre el atât de repede, încât avu i m pre- oimr
a u sia că avea să îi zboare de pe umeri. Tonul lui și ochii ușor măriți
îi spuneau că era sincer, dar nu era cu putință să vorbească serios. de t
pn Privirea îi deveni scrutătoare. Oare el bea ceva mai tare decât
ceaiul de mușețel? Pentru că nu se putea să o considere cu adevărat
cea mai frumoasă făptură pe care o văzuse în viața lui.
Întrebarea î i ardea pe vârful limbii. Dacă i se părea că era atât
de frumoasă, de ce plecase din apartamentul ei în noaptea aceea?
Se abținu, ca să nu fie nevoită să-și calce pe mândrie.
La urma urmei, ea ştia cine era Lucian.
Era genul de bărbat care nu putea să stea un weekend fără să se
cu lce cu cineva. Existau și asemenea tipi pe lume. Ea întâlnise vreo
câțiva pe când era la facultate și pe vremea când îşi făcuse practica
la spital. Nu aveau neapărat cine ştie ce standarde când venea vorba

despre femeia cu ca re să se culce. Nu trebuia decât cafemeiasă fic disponibilă.

Coca ce în semna că nu se putea lăsa impresionată de complimente rătăcite rostite cu aceeaşi frecvență cu care duci gunoiul.

Lucian se aplecă şi vorbi în şoaptă:

— Mai este un motiv pentru care nu ţi-am spus cine sunt,

Schimbar ea de subiect o tulbură, iar ea întrebă cu glas șoptit:

— Care anume?

Fl îş i înclină capul, astfel încât gura să i se oprească exact deasupra urechii ei.

— Faptul că am ştiut că, dacă afli cine sunt, nu o să mă lași să intru în apartamentul tău.

Răsuflând sacadat, Julia știu că trebuia să se retragă și să pună punct discuţiei. Era reacția profesionistă și matură care se impunea, dar nu făcu nici o mişcare. Rămase înmărmurită locului, și inima în cepu să-i bată nebunește în piept.

Dar el nu terminase ce avea de spus.

— Am știut că, dacă afli cine sunt, nu o să mă laşi niciodată să-mi strecor mâna între coapsele tale minunate și n-aş fi aflat niciodată cât de catifelată și de alunecoasă poți fi.

O dorință incandescentă îi explodă prin vene în timp ce fierbințeala i se revărsă până în centrul feminității. Cuvintele dezlănțuiră o furtună înăuntrul ei. Un tremur îi traversă corpul.

—Deci, da, iată un alt motiv pentru care nu ţi-am spus cine sunt.

Buzele lui îi dezmierdară în treacăt l obul urechii, trezindu-i o înfiorare interzisă peste piele.

Cu inima bătându-i nebunește, ea se trase în spate. Se simți amețită când Luci an se îndreptă pe sca unul lui. Se simțea la un pas - la nici un pas — de a face un lucru nespus de nesăbuit. Precum a sări de pe scaun direct în poala lui.

- N-ar trebui să vorbeşti despre asta, îi aminti ea. Ai promis.

Elăsă capul într-o parte.

- N-am promis.

Ea deschise gura.

- Nu am promis, insistă el.

Iar când ca reluă iute în minte discuția, își dădu Seama eptate. CĂ avea dreptate.
Nu fi promisese.
Miji ochii.
- Ch iar şi aşa, ar fi decent să faci asta.
-Cred că şt i i deja ce părere am despre lucrurile decente Pecare tbui să lefac ar trebui să le fac.
Ea clăt i nă din cap. Trecuse de mult momentul când ar fi trebuit ce diţa să încheie discuţia.
- Mulţumesc pentru ceai, Lucian, dar...
O răsuflare întretăiată o întrerupse.
Lucian se ridică şi se postă în fața ei atât de repede, încâţ Julia tresări.
- Spune din nou!
C o nfuzia o învălui cu totul.
- Să spun ce?
- Numele meu.
Erau aproape unul de altul, iar el se înălța deasupra ei cu peste 30 de centimetri. Julia se întinse și apucă strâns în mână marginea insulei.
-De ce?
—Pentru că te-am rugat? rosti el cu buzele curbate într-un zâmbet. Și pentru că îmi place cum sună rostit de tine.
Inima ei tresăltă ciudat. Nu avea idee cum să răspundă la rugămintea lui. Nici cea mai vagă idee.
Apoi el se mișcă. Anulă distanța dintre ei, prinzându-i șuvița de păr ca re îi alunecase pe obraz. Înainte ca ea să se îndepărteze, dosul mâinii lui îi pluti peste obraz în timp ce îi dădu părul pe după ureche. Corpul ei nătâng reacționă numaidecât.
Un foc i se înteţi în vene, strecurându-i-se până în pântec... ceea ce era atât de greșit din atâtde multe motive, că ar fi trebuit să-i fie rușine, Ştia însă că ideea aceasta nu schimba cu nimic ardoarea cu care corpul ei își dorea ce voia el să-i facă. Crâmpeie de fiori îi dansară pe piele. Își simți sfârcurile întărindu-se în timp ce apropierea de el îi învălui toate simțurile.

Lucian lăsă capul în jos, oprindu-se când gurile le erau despăr-
țite de nici un centimetru. Ea se chinui să respire, inspirând aroma ul ai
ț i ct a s nebunitoare a parfumului lui masculin. în
Ce o ruga?
Pr i virea lui cobori şi buzele i se mai curbară puțin, într-un zâm-
bet plin de subînțeles, când ochii lui îi căutară pe ai ei. Julia ştia ce
vedea. Sfârcurile ei întărite.
Un alt gen de fierbințeală i se furișă prin vene, forțând-o să bată
în retragere. Încrucișându-și iar brațele peste piept, ea își înăbuși
injurăturile care îi stăteau pe limbă.
_ Aveam o conversație atât de interesantă — ciudată, dar intere-
s a ntă -, și a trebuit să strici tu totul.
În râsetul lui nu răsună nici urmă de regret când se sprijini cu
un șold de insulă.
-Tind să cred că anumite părți din corpul tău nu sunt de părere
că am stricat ceva. Aş putea chiar să bag mâna în foc că părțile în
cauză sunt foarte, foarte interesate.
Doamne, vorbea serios?
În timp ce se uită lung la el, își dădu seama că avea doar două
opțiuni în clipa asta. Fie îl lăsa să o tulbure cu flirtul lui îndrăzneț,
fie punea punct nebuniei.
Merse pe ultima variantă.
-Uite, înțeleg că eşti un maestru al flirtului. Aşa eştitu. Probabil
nici nu -ţi dai seama că o faci sau nu te poți abține. Nu contează.
Trebuie doar să știi că linguşelile mie îmi intră pe o ureche şi îmi
ies pe cealaltă. Nu sunt aici ca să-ți alin plictiseala sau orice altceva.
El cobori din nou privirea, iar zâmbetul lui deveni înțelegător.
- Ai dreptate. Nu mă pot abţine.
- Cred că ar trebui să-ți dai mai mult silința. Ea se întoarse
în a inte să fie din nou prinsă în altă bătălie inutilă a voințelor.
Noapte bună!
- Noapte bună, domnişoară Hughes! strigă el după ea.
Ea ridică o mână și, în loc să-l ignore complet, își flutură degetele
în semn de rămas-bun.
-Crezi? întrebă el chiar când ea ajunse lângă ușă.

Știind că a r fi trebuit să- și vadă de drum, ca se Opri te t o arse cu fața spre el dorindu-și pentru a suta oară cel tu șișite
în to a rse cu fața spre el, dorindu- și pentru a suta oară ca el mai degrabă cu Big Fool, nu cu bărbatul care îi înflăărușiși te să S€mene
mai degrabă cu Big Fool, nu cu bărbatul care îi înflăcăra ?€men Visele,
Ce să cred?
Blestemul... despre casa și familia mea?
Fa râse încel.
- Nu. Nu, nu cred.
Aşezându-se pe sc a unul pe care îl ocupase ea adineauri, e] , privi ae își l
galeş în timp ce își luă cana.
- Ar trebui. Chiar artrebui.

Lucian o urmări pe Julia plecând din bucătărie și dispărând valvârtej în timp ce sorbi din ceai. Nu se ridică. Nu, aşteptă,
Și nu trebui să aștepte mult.
-De ce i-ai spus toate astea? întrebă o voce din spatele lui,
El lăsă cana pe blat.
- Și tu de cât timp tragi cu urechea la discuția noastră?
— De ceva vreme.
Întorcându- se spre ușa din colțul opus al camerei, el se sprijini cu un braț pe insulă.
- Eşti treaz la ora asta, Gabe.
Fratele lui intră în bucătărie.
-Nu puteam să dorm.
- Insomnia mea e, probabil, contagioasă.
— Poate. El se uită spre ușile duble. Julia chiar pare un om... drăguț. Un om bun.
El își înclină capul într-o parte și se uită la fratele lui.
-Da.
Gabe luă cana ei, uitându-se lung la ce mai rămăsese din ceai, de parcă i-ar fi putut dezvălui viitorul.
—- Ar trebui să o lăsăm în pace, să-și facă treaba.
„Interesant“, se gândi Lucian.
- Și de unde vine acest plural imperativ?
- Ştii ce vreau să spun. El aşeză din nou cana pe blatul insulei şi întâlni privirea lui Lucian. Ştii ce suntem. Și ce reuşim să le facem

mereu oamenilor din preajmă. Îi distrugem și apoi ne ve dem de
O mare parte din Lucian voia să nege spusele fratelui său, dar nu
ărurile nu se schimbau la un moment dat? a devi Gbede
Tăcerea se aşternu între ei, iar Gabe se îndepărtă de insulă.
G a be plecă, dispărând în întunericul a ceea ce fusese pe vremuri
În bucătăria liniştită, Lucian se răsuci pe scaun şi îşi luă cana.
Înainte să o ducă la gură, se opri când simți un curent de aer
rece care îi agită firele scurte de păr de la ceafă. Întoarse privirea
în dreapta chiar când se de schise ușa de la dulapul din care sco-
sese ceaiul.
Undeva, în mărunta i ele ca sei, ise păru că aude răsete.
Ş i i se păru că semănau teribil de mult cu râsul străbunicii Elise.

Julia își ținu respirația când încercă din nou și îi întinse pensula
subţire lui Ma deline. O ținea îndreptată spre eade cel puțin o jumă-
t a te de oră, și singurul progres de până acum era că Madeline părea
să se uite lung la pensulă.
—Hai! murmură Julia.
Lucian își respectase promisiunea. Pânza albă și șevaletul fuse-
seră aduse în dormitorul ei, alături de o serie de pensule și culori ce
fuseseră lăsate pe masa de lângă fotoliu.
Se putea să fie cea mai stupidă idee din istoria omenirii, dar me-
rita să încerce. Cel puțin așa credea Julia.
Răsuflând, ea coborî pensula şi se întoarse spre uşa deschisă
când auzi niște pași apropiindu-se de cameră. În clipa în care îi văzu,
i se scurtcircuită puțin creierul.
Lucian intră primul în cameră, și nu foarte departe în spatele lui
se afla Gabe. Doamne Dumnezeule... Imaginea cu ei doi îmbrăcați
în costume negre era fasc i nantă. Pentru o clipă, aproape că uită cum nu i
nr o cheamă și rămase cu privirea pierdută spre ei. Slavă Domnului

at

Fra parțial adevărat. Dacă se apleca prea repede, începea să-i fi be
ă a .enees - i pubuie de parcă ar fi imitat bătăile pr o priei inimi, dar era toeâtezle 0 reacție
firească pentru următoarele câteva zile.
- Mă bucur să aud asta. Îi scrută chipul, zăbovind asupra buzelor
a aa. ei. Și cum ai dormit aseară? Sper că a ajutat ceaiul.
Căldura i se mișcă din pântec şi păru să ise prelingă alene între du
i coap se. Trebuia să se adune.
-Da.
Zâmbetul lui se lărgi, iar privirile li se întâlniră, Ea simți că nu
slă i prea mai avea aer în timp ce el îi susținea privirea. Pe măsură ce
se cund el e se înlănţuiră, Julia se întrebă dacă nu cumva el simțea pe
atracția nedorită care o copleșea.
La norocul ei, sigur o simţea.
Gabe își drese glasul, atrăgându-i atenția.
-O să plecăm în curând. Slujba pentru comemorarea tatălui
nostru este în după-amiaza asta.
-Oh! Mâna ei se strânse pe pensulă. Ce repede!
-Este, răspunse Lucian. Mai bine așa.
Gabe își înclină capul.
- Ai nevoie de ceva înainte să plecăm?
-Richard și Livie o să ni se alăture, adăugă Lucian.
Ea clătină uşor din cap, deși un fior i se strecură de-a lungul
şirei spinării. Ide e a dea rămâne singură în această casă uriașă o
cam înspăimânta.
-Nu.
Lucian se uită prin cameră.
- Ai telefonul la tine?
-Da.
Ce întrebare ciudată!
—Pot să-l vad?
Neștiind sigur de ce îi cer ea un a semenea lucru, ease ridică şi
se îndreptă spre noptieră. Scoțându-şi telefonul de la încărcat, ea se
îndreptă spre el.
—De ce trebuie să-l vezi?
-Nu o să mi-l dai, nu? întrebă el cu o licărire jucăușă în ochi.
-Nu.

lt

ln.
Gabe puli.
— Chiar îmi place de ea.
- Normal, murmură Lucian. Notează numărul meu!
Iniţial, s e simți tentată să refuze, dar ar fi f o st doar o rea c n. El îi ăr, iar ea îl în regsrăîte ție Încă.
pățânată. El îi spuse numărul , iar ea îl înregistră în telefon, itruîi dă d și Gbenumărul lui. țin că . 0) dlipă
mai târziu, îi dădu și Gabe numărul lui.
- Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă, îi spuse Lucian.
- S a u pe mine, sugeră fratele lui, trimițând un zâmbet malițio oilîuăîdufan
mi o spre Lucian când ochii lui se îngustară în două fante foarte Mu
:
E un u sunt la fel de autoritar ca el.
Julia zâmbi.
— Asta e adevărat.
— E un u sunt autoritar.
Lucian se încruntă.
Fratele lui scoase un râs înăbușit.
Serios, tu chiar nu-ți dai seama?
Lucian își încrucișă brațele.
-— Habar n-am despre ce vorbeşti. Domnișoara Hughes nu crede
că sunt autoritar.
Ridicând dintr-o sprânceană, el aşeză telefonul înapoi pe
noptieră.
-— De fapt, cred că ești foarte autoritar.
-Bine. Lasă-mă să reformulez, răspunse el. Îți place stilul meu

autoritar.
Privire a ei țâşni spre a lui, iar Julia se îmbujoră când zări ochii lui
înflăcărați și plini de aluzii. Ştia exact la ce se referea el și avea să-i
dea una — urma să viseze din nou la el mai târziu, dar sigur putea
să își închipuie şi că îi dă una peste ceafă.
-Bine. Gabe își trecu un braţ peste umerii lui Lucian. Trebuie să
plecăm. Dacă întârziem, Dev o să se urce pe pereți, şi nu osă mai
ştim pe unde scoatem cămașa.
- Trist, dar adevărat. Lucian dădu să se retragă. Nu uita! Dacă
ai nevoie de ceva, sună-mă! Dacă îl suni pe el, o să îmi răneşti or-
goliul delicat.
-Ar fi păcat, spuse ea sec.

Ştiu. Nu ne-am dori să se întâmple una ca asta. Făcându-i cu
ERIN
Julia cobori surprinsă privirea. Ce Dumnezeu îi plăcea la ținuta
pv ea ci? Purta o uniformă albastră simplă. FI era atât de plin de el, un
l.C
Don Juan incorigibil. Când ridică privirea, Gabe îl înghiontea
pe Lucia n afară din dormitor. li șopti ceva prea încet pentru ca eaia fi îl fă
p să audă, dar orice i-ar fi spus îl făcu pe Lucian să râdă... râsul lui
profund care îți lua pur și simplu mințile. dip
n Amândoi păreau într-o dispoziție bună, chiar dacă se duceau la
slujb a de comemorare a tatălui lor.
- Ciudat, șopti ea.
Spunându - și că problemele legate de răposatul lor tată nu opri -
v ea u, ea se întoarse spre Madeline şi se așeză pe scaun. Nu reușea
să nu se gândească la faptul că Gabe nu încercase în nici un fel să
interacționeze cu Madeline. Dacă fata suferea cumva de sindromul
locked-in, dar era perfect conştientă de ce se întâmpla în jurul ei,
trebuia să fie dureros.
Julia oftă.
-Sunt multe poveşti în familia ta, nu-i aşa?
Madeline nu răspunse, dar Julia ridică din n ou pensula. Trecu o
clipă, și privirea lui Madeline alunecă spre mânerul negru, lung și
subțire. Degetele de la mâna dreaptă zvâcniră, iar Julia încremeni,
așteptând și sperând că ceva — orice — avea să se întâmple.
Apoi, încet, aproape dureros de încet, Madeline ridică mâna şi
își înfăşură degetele subțiri pe mânerul pensulei.

Capitolul 14

Lucian avea nevoie de un butoi de whisky ca să treacă cu bine de slujba de comemorare. Ar fi preferat să fie oriunde altundeva și, tehnic vorbind, aceasta nu era nici măcar înmormântarea reală. Era d o ar o slujbă de pomenire în care cei mai bogați oameni socializau şi se prefăceau că se respectă unul pe altul.
În l o cul unui sicriu trona o fotografie mare înrămată cu dragul de tata. Trupul tatălui lor nici măcar nu fusese încă scos din morgă, După ce se întâmpla şi asta, aveau să organizeze o înmormântare mai restrânsă și mai intimă.
Cu alte cuvinte, nu exista nimic mai ridicol decât evenimentul la care participa acum.
Într-un colţ în atriumul cel mare, îl urmări pe Dev jucând rolul maestrului de ceremonii. Parcă era făcut pentru porcăriile astea, pregătit și crescut în sensul ăsta. Dev părea ca un peşte în apă, în timp ce Lucian se simțea sufocat de gulerul dela cămaşă, iar costu-mul îi provoca mâncărimi peste tot.
Curând, Dev avea să se îndrepte spre platforma amenajată în față, să urce pe podium şi să îndruge atâtea aiureli despre tatăl lor, încât Luc i an urma să aibă nevoie de o pastilă ca să nu i se aplece. Spera să plece neob servat înainte săse întârnple asta.
Reușise deja să evite vreo jumătate din seria nesfârşită de condoleanţe, și, dacă se mai apropia cineva de el cu un zâmbet

compătimitor şi forțat pe buze, erau şanse mari să-l pocnească fără gu
p vă mai stea pe gânduri.
singurul lucru bun în tot circul ăsta blestemat erau donațiile ge-
neroa se care aveau să se strângă. Altfel? N imic. rafi
- Ai putea măcar să te prefaci că vrei să fii aici, spuse o voce din
spatele lui.
a Lucian zâmbi când aruncă o privire peste umăr, spre Troy.
_Nu cred în deviza „Prefă-te până îți iese“, Aşteptă ca Troy săi
se alătu re. Şi tu ce cauţi aici? b
Troy işi încrucișă brațele.
- M-am gândit să-mi aduc un ultim omagiu.
Fl pufni.
Serios?
Ochii lui negri îi întâlniră pe ai lui Lucian.
-Nu mi-a plăcut omul ăsta de nici o culoare, dar pentru mine
sunteți ca frații mei. Și, pentru asta, pot să îndur câteva minute.
Lucian râse în barbă.
-Sunt solidar cu tine.
Gabe se îndrepta spre ei prin forfota de oameni. Înainta cu pași
lungi și hotărâți și păru să se simtă cam la fel de bine ca Lucian când
ocoli cu talent un politician bătrân care dădu să se apropie de el.
— Aproape că te-a prins în gheare.
Troy chicoti când Gabe se opri în dreptul lor.
— D o amne, iartă-mă, mormăi Gabe, trecându-şi o mână peste
păr. Șuvițele lungi îi alunecară nu maidecât înapoi pe față. Dacă mai
ascult o poveste despre vremurile frumoase de odinioară de la Eton,
bat pe cineva.
În de sându-și mâinile în buzunarele de la pantaloni, Lucian se
legănă pe călcâie. Privi cum o blondă înaltă și subţirică apare lângă
Dev. Buzele i se curbară într-un surâs ironic.
-Bine că te-ai pus la adăpost.
Lucian.
să fie!

al

Lângă Dev se a fla Sabrina Harrington, logodnica PACĂ scoa.. din reviste şi putred de bogată a lui Dev. Cu silueta zveltă şi e, a,
şi e de un blond glacial, părca la fel de rece și de intangibilă caa,l
a , lo r mai mare. Lucian nu înțelegea nici p ână în ziua de azi cur mule oiîraieâ
M a i ales că ca fusese îndrăgostită lulea de Gabe cu ani î nu rtți să delfutae mă,
după ce reveniseră cu toții acasă de la facultate.
Pentru Lucian nu era clar nici cum reușea Dev să o suporte atât de
cât să se gân de a scă la ideea dea o lua de nevastă.
Cei trei o priviră cum își trece brațul palid pe dupăal lui Dey, Cel
mai mare dintre frații de Vincent cobori privirea spre e a, Ea schiță pi,
shă un surâs, dar chipul lui Dev răma se impasibil, iar surâsul ei se stinse
ca flacăra unui chibrit.
— Uau! Par atât de îndrăgostiți, comentă Troy.
— Da, răspunse Lucian uitându-se la Gabe.
Acum, era ocupat să se holbeze la mocasinii lui lustruiți, părând
dornic să intre în pământ și să nu mai iasă de acolo.
— Unde este unchiul vostru? întrebă Troy şi se încruntă.
— Într-una dintre camerele din spate cu vreo câțiva prieteni, răs-
punse Gabe, întorcându-se cu spatele la Dev și Sabrina. Probabil
se îmbată.
—Îmi pare că o să se distreze mai mult decât noi, răspunse Troy,
aruncând din nou o privire spre mulțime. Ei bine, o să mă car de
aici, dar, înainte să plec... Troy se întoarse sp rece i doi frați. L-am
am ânat pe comisar cât am putut de mult, dar va trebui să vorbim
curând. Chiar foarte curând.
Lucian își dădu seama că rapoartele autopsiei aveau să ajungă cât
de curând. El încuviință din cap.
— Am înțeles mesajul.
Troy îl bătu uşor pe umăr, apoi îi făcu acelaşi lucru şi lui Gabe.
— Ne vedem mai târziu!
Fraţii priviră cum Troy îşi croieşte drum printre grupuri-
le binevoitorilor prezenți la slujbă. Gabe rupse primul tăcerea
cu un oftat apăsat, care părea mai răsunător decât flecăreala din
jurul lor.

183
Am împre sia că nu o să fim pre 1 incântaţi de rezultatele opsi ei .

Am împre sia că nu o să fim pre 1 incântaţi de rezultatele opsi ei .
Maxilarul lui Lucian se încleşt Ă pentru o clip Şi u. ă, apoi el spuse:
Şi cu.

Maxilarul lui Lucian
se încleşt Ă pentru o
clip Şi u. ă, apoi el
spuse:
Şi cu.

Ca să fa ci pr o gr e se, aveai nevoie de o răbdare dumnezeiască eecinevă - iîd la Madeline.
Femeia ținu se pensula în mână vreo oră Înaint ivir ea spre paleta de cu lor. Julia îi făsede a-și îndrepta
a privir ea spre paleta de cu l o ri. Julia îi mai făcuse atăăedsoiai îndrepta o demonstrație cu altă p ensulă pe ceva ce de sc o peri că nu era o pâ de ci otrație cu nză reală, cio serie de coli groase.
Julia pictă un fel de omuleţ cu un zâmbet strâmb, dar mai bine detC
de atât nu putea. Cu vreo treizeci de minute în Urmă, hâr iar si dăduse laoparte
ră hârtia pe care se pr o stise ea, iar acum Madeline seoaabăloa uita concentrată la coala albă, cu pensula tremurându-i în mână.
Un amestec de plictiseală și nerăbdare pâlpâi înăuntrul Juliei în vreme ce stătu nemişcată. Ar fi putut să dea drumul la televizor, dar nu voia să îi distragă atenția lui Madeline, chiar dacă își dădea seama că faptul că ținea pe nsula avea să fie, probabil, singurul progres pe îl fc care avea să îl facă...
Madeline se mişcă.
Julia îşi apucă buza între dinți în timp ce mâna femeii pluti deasupra tăvii cu culori. După câteva clipe, vâri pensula într-un recipient cu vopsea maro și ridică mâna spre hârtie. Încheietura ei pocni, și o linie maronie estompată apăru pe pânză.
- Asta e, Madeline, spuse ea pe măsură ce urmări cum femeia de senează tuşe de un maroniu intens. Este uimitor!
Şi era chiar uimitor faptul că Madeline picta deja... mici grupuri de linii, dar, chiar și așa, era o minune.
„P o ate chiar o minune cam prea mare", îi şopti o voce undeva în adâncul ei,
Julia se simți numaidecât îngrozitor pentru ce gândise, dar avea daave așteptări realiste de la demersul pe care îl propusese. Pacienților

cu asemenea afecțiuni le putea lua săptămâni, luni, uneori ch;ca să facă vreo schimbare. Chiar şi aşa, nu era Puțin lucr Ch iarânj
ca să facă vreo schimbare. Chiar şi aşa, nu era Puțin lucru Chs ol
Dar doctorul Flores credea că afecțiunea ei era Psiholo dt
s odacă așa stăteau lucrurile, Madeline era în stare, din punct tt i,F
u ttfizic,săfacătotcefusesecapabilăsăfacășiînainte.SufereaFablocajmental,nudeunulfizic. *Un
blocaj mental, nu de unul fizic.
Muşcându-și buza, o studie pe Madeline, care continuăopseaua maro. După o vreme, schimbă uo săPic-
tezecuvopseauamaro.Dupăovreme,schimbăculoarea,îi in iJuieid atif Pic-alegând
unroşucareîiamintiJulieidecatifeauacareacopereascay;sl ulî f duă â ds s ac. a gândneledin
salonul în care fusese condusă când sosise aici.
ÎntimpceMadelinecontinuăsălucrezelatablou,Juliaeraîn don de feict ă us ăpc Sfâși-
atăîntredorințadeaofelicitacăreușisesăpictezeșiincapacrde î âmpa dv fși-itatea
de a crede că se întâmpla cu adevărat un asemenea lucru.
Darpoatepictatuleraunfeldecheiecareaveasăoajutepee i ia ădinle e ia Juia bu
peMadeline să iasă din letargie, iar Julia trebuia să profite de Ocazie.
- Ştii unde eşti, Madeline?
Mâna ei se opri deasupra hârtiei.
Sperând că nu făcea o greșeală, trase scurt aer în piept.
-Ştii că eşti acasă?
Madeline începu să picteze din nou, aşternând purpuriul de-a
lungul marginii colii de desen.
— Tu... ştii unde ai fost? Când Madeline nu răspunse, ci continuă
să picteze, Julia își frecă palmele de genunchi. Nu-i nimic. Trebuie
doar să știi că eşti în siguranță aici.
Pensula încremeni în aer, iar Madeline păru să tragă brusc aer
în piept. Încet, ea întoarse capul spre Julia. Ochii femeii erau mari,
pupilele contrastând puternic cu marea de un verde-albăstriu din
j urul lor.
Lui Juliai se tăie răsuflarea când văzu frica din ochii ei. Nu încă-
pea îndoială. Părea îngrozită, iar Julia simți un gol în stomac.
— Madeline.. .
Julia închise brusc gura când observă că privirea îi era îndreptată
peste umărul ei. Mii de furnicături îi cuprinseră ceafa și i se împrăș-
tiară peste umeri.
Încercând să-şi tragă sufletul, ea se întoarse pe scaun. Simți că
i se oprește inima când văzu un străin în pragul dormitorului lui

, r el : imeni a casă, deci, oricine ar fi fost bărbatul acesta, sigur nu PU _ dabral
: imeni PU _ -a ute aici. Şi nu era neapărat de bine, dar bărbatul nuera E a
a v E a unul care să fluture o armă ş i să ceară săi se deschidă N plnc
N plin cu lingouri de aur. Purta un tricou polo albastru vârât în _ aă m
N plc o _ p a ntalon i scurţi kaki. ŞI era în că lțat cu m ocasini. nfmoicăbgao
_ p a a i er în ăț m o a Asta era un fel de uniformă oficială a bogătaşilor. deoiămisîbrcî
A Dar Julia nu credea totuși că oa m enii se îmbrăcau în negru când m
D a Jl se băse apucau să jefu i ască diferite locuri ziua în amiaza mare. bbăralîaeJlia
pucn _Cine ești tu? întrebă bărbatul înainte ca Julia să apuce
să vorbească.
_Cine sunt eu?
Socată, simți cum își încordează degetele. Bărbatul acesta dădea
buzna în casă şi o întreba pe ea cine era? Dar omul avea un aer ușor
familiar, chiar dacă era sigură că nu îl mai văzuse niciodată.
El intră în cameră, iar Julia se încordă când inima începu să-i
bată de să-i sară din piept.
-Eşti asistentă, spuse el, şi un muşchi zvâcni vizibil în maxilarul
lui proeminent. Ei te-au angajat, nu-i aşa?
Bă nu ia că prin „ei" se referea la frații de Vincent, dar nu avea de
gând să răspundă.
- Nu ştiu cine eşti sau cum ai intrat în ca să , dar o să te rog să...
- Să ce? Să plec? Sunt mai îndreptățit decât tine să fiu aici. El făcu
un pas într-o parte, iar Julia se mişcă, rămânând între el şi o femeie
lipsită de apărare. Bărbatul se opri şi miji ochii. Chiar nu ştii cine
sunt? Sunt Daniel Gabon.
Deși se îndoia că majoritatea tâlharilor şi ucigașilor în serie se
obo se au să se prezinte, Julia nu se simți mult mai uşurată.
- Nu-mi este cunoscut numele ăsta.
Bineînț el es că nu, răspunse el cu amărăciune. De ce să-ți
povestească despre mine?
r i vir ea ei ţâşni iar din nou spre telefon, şi studie încăperea, că-
P Ulând
Ulând ce va ce să poată folosi drept armă, pentru orice eventualitate.

m

Ap o i aura pe c ar e o emana bărbatul se schimbă, Umerii i ş voiară când clătină din cap. Se În.
covoiară când clătină din cap.
- La n a i ba, nu încerc să te sperii și nici să flu un nesim şi t cu nimic şiai.Fir-rsă fie, habar n-i încet ej țit. Tu N-ai bă '
gre şi t cu nimic şi ai... Fir-ar să fie, habar n-ai în ce te-aj u băgat,
Neliniştea Juliei se accentuă.
-Îmi pare rău, dar nu...
-Sunt vărul lu i Madeline... Tata era fratele mamei ei, Spuse c] du și țeșifuivs
c] trecându-și o mână prin şuviţele scurte și ciufulite, N-am vrut să
în spatele ei, și Julia îşi dădu seama că o putea vedea pe Madeline, El
E în jură încet în barbă. Am f o st luat pe nepregătite când am VĂZut - o,
,. :
când v-am văzut pe amândouă.
Acum, înțelegea de ce i se părea cunoscut. Unele trăsături ale lui
aminteau de Madeline şi de Lucian — nasul și linia maxilarului. Julia
Î și aminti și că senatorul spusese ceva despre un văr.
- Chiar n-am vrut să te sperii. Ridică mâinile în timp ce privirea
lui stăruitoare se întoarse spre Julia. Dar trebuia să vin astăzi aici.
E prima dată când ei nu sunt aici.
Nesigură dacă să-l creadă sau nu, ştia că trebuia să ajungă la
t el efon şi să-i trimită un mesaj lui Lucian. Nu știa dacă el chiar era
vărul lor sau dacă avea voie să fie aici.
-Bine. El păru să înghită în sec. Îmi dau seama că te-am speriat
rău. Trebuia doar să văd cu ochii mei dacă este adevărat.
Julia nu trebuia să întrebe la ce anume se referea.
El o privea lung pe verişo ar a lui, de parcă ar fi văzut o fantomă.
Julia se întoarse și observă că Madeline lăsase pensula jos şi îşi bă-
gase mâinile în buzunarele bluzei ei lălâi.
Daniel se apropie și îngenunche lângă Madeline. Ridicând privi-
rea spre ea, trase chinuit aer în piept.
- Uită-te la tine! N-am crezut... niciodată că o să te mai revăd,
dar ești aici, chiar eşti aici.
Cu inima încă bătând nebunește, Julia se îndreptă spre telefon.
— De unde ai ştiut că Madeline este aici?
El aruncă o privire spre ea, şi o urmă de asprime se simți din nou
în încordarea maxilarului.

V ei
Ver i i mei sigur nu mi-au spus. Nările i se dilatară, Au dat me-
rev vina pe mine, Ştii? De fiecare dată când, copii fiind, făceam
chestii de copii, era vina mea, spuse el, iar senatorul menționase
că fugiseră impreună. Uneori, chiar aşa era, dar eram copii. Un
„âmbet slab se ivi pe buzele lui când se întoarse spre Madeline. Au
d a t vina pe mine când ... cânda dispărut ultima dată. Au crezut
că am vreo legătură cu asta. Nu aveam. Urmă o pauză, Se sim-
te bine?
Julia își inşfăcă telefonul de pe noptieră.
-FE bine. Nu mi-ai zis de unde ai ştiut că este aici.
- Am auzit nişte zvonuri acum vreo săptămână, spuse el în timp
ce ridică o mână spre Madeline. Nu o atinse. Ci doar o ținu ridicată
spre ea. Am un prieten care lucrează la spitalul pe care îl conduce
doctorul Flores. Mi-a spus că a văzut pe cineva care semăna atât de
mult cu Madeline, că ar fi putut jura că ea era.
Julia se aşeză pe marginea patului și își deblocă rapid telefo-
nul. Coborând privirea, căută prin agendă, oprindu-se când îi
văzu numele.
-D a r au muşamalizat totul. Ştii? Toată lumea credea că a murit,
continuă el. În afară de mine. Eu n-am crezut asta,
Degetele ei încremeniră când văzu că Madeline își scoase mâna
stângă din buzunar. Buzele Juliei se întredeschiseră când tânăra îi
întinse mâna lui Daniel. Doamne! Dacă nu ar fi stat jos, arfi căzut
din picioare.
Daniel inchise palma peste mâna lui Madeline, și zâmbetul lui
îi trădă uşurarea.
-Pictezi? întrebă el cu voce răguşită.
Madeline se uită la vărul ei, dar buzele nu ise mişcară. Nu se auzi
nici un răspuns verbal, însă Daniel închise oricum ochii.
Julia nu înțelegea ce se întâmpla, dar îi trimise iute mesajul lui
Lucian și ținu strâns de telefon în timp ce se ridică, apropiindu-se de
Madeline, în caz că... ei bine, încazcă se întâmpla ceva.
-F a ... abia a început să picteze, spuse Julia, simțind că trebuia

Să spună ceva.
Daniel îi ridică mâna și şi-o apăsă pe frunte.

Lui M adeline îi plăcea să picteze . Putea săpicteze și zile Întrezi dacă o lăsai în pace. Cobori mâinile lor împreunate. | a naiba! €
a € a.
mă bucur să te văd!
Juli a simți că telefonul îi vibrează în mână şi rezistă Împulsulu; .La ui dea verifica ecranul. Suna Lucian.
-O să fii bine, spuse el, și părea că vorbea mai degrabă pentru dubz etu cl. Îi eliberă mâna şi se ridică, strecurându-și mâinile în buzunarele bz pantalonilor. Îi aruncă o privire Juliei. A spus ceva despre locu] În c a re a fost?
Julia clătină din cap.
El cobori privirea spre Madeline, care se uita acum la pictura ej,
- Ştiu că i-ai trimis mesaj unuia dintre ei.
Daniel scoase un chicot răgușit.
Jul i ei i se făcu inima cât un purice. Nu avea nici un rost să mintă,
-— Da. Este de datoria mea.
—Înț el eg, spu se el aproape epuizat în timp ce se trase înapoi. Mai bine să-mi iau tălpășița înainte să vină să mă dea afară în șuturi.
Julia făcu ochii mari.
— Te surprinde? N-ar trebui. Frații... El se opri brusc, cu un alt râset aspru. Voiam doar să văd dacă este cu putință. Dacă Madeline este aici. Atâta tot. Își mușcă buza, amintindu-i de Lucian. Pot să-ți las numărul meu? În caz că ... ei bine, în cazcă se întâmplă ceva? Ai putea să mă anunți? Ți-aș rămâne etern recunoscător.
Julia acceptă şi îi salvă numărul, chiar dacă nu avea de gând să-l folosească.
- Mulţumesc, spuse el, înclinând din cap înainte dea o lua spre ușă. Chiar îmi pare foarte rău pentru cum m-am purtat mai devre-me și că te-am speriat! Sincer.
Ea se chinui să schițeze un zâmbet în timp ce telefonul începu să îi bâzâie iar în mână.
-Nu-i nimic.
-Plec singur. Dădu să treacă pragul, dar se opri, privind înapoi spre Madeline. Ea ridicase din nou pensula şi o lăsa să plutească pe pânză. Uite, simt că trebuie să-ţi spun asta.
—Ce anume? întrebă ea.

_ să a i grijă cu ei. .. cu frații. Privirea lui Daniel o întâlni pe aei.dră,d?N mă u,da de să gr Nu sunt ... NU sunt tipi de treabă, da? Nu mă cuno şti, dar crede-mă oint periculoși și că nu trebuesă ai îrde
Nu sunrb când îți spun că toți sunt pericu lo și șică nu trebuie să a i încredere şiasa,și uite ce s-a întâmplat cuea
când îți pu pe icș în i. Madeline ştia asta, și uite ce s-a întâmplat cu ea.

Capitolul 15

În timp ce Lucian stătea pe veranda din dreptul camerei lui uvpel la
Îp Maddic, se simțea de parcă intrase într-un univers paralel la undm
M a moment dat după ce plecase de acasă, mai devreme. balu
o medă _ Lasă-mă să înțeleg. Mâinile i se odihneau pe balustradă, spatele
î i er a uș o r încovoiat. Madeline chiar a reacţionat la toată chestia cu vzoi
ş o pictur a . Chiar este acum acolo şi pictează. Am văzut asta cu ochii dapcz?Făaă și
p i mei. Habar n-am ce naiba pictează, dar pictează? Făcu o pauză și se
uită la Julia. Nu?
O expresie de empatie traversă chipul Juliei.
er —Sunt o mulțime de lucruri pe care trebuie să le procesăm cum-
Şi să te sperie şi să o facă pe sora mea să reacționeze? Și-a pus mâna
într-a lui?
Julia încuviință din cap.
— Așa... mi s-a părut...
cându-şi-o peste piept.
Era bucuros să audă că Madeline reacţionase la cineva. Serios,
dar asta durea ca naiba. El era fratele ei... geamăn. Și, când se afla
prin pr eajmă, ea nici măcar nu părea să-i observe prezența.
Lăsându-şi mâna jos, el răsuflă întretăiat când se uită din nou
la ea.

=

prohuia să le previn in legătură cu Daniel. Doar că n-am crezut
E a fle despre Maddic Da
E jul i a îi p ovestise « ă Daniel îi spusese de spre cineva de la spital Madio fi
jul „ a r ma i e p ă ruse că o văzuse pe Maddie. Toţi ar fi trebuit să fie mai tbilitt ea a unele zv nu riăjă la
„ ar m bune pregăti pentru posibilitatea ca un ele zvonuri să ajungă la ure- el
bp Ch i le lui D a miel şi ale altora asemenea. aiicJia
M-a speriat, dar... nu-i nimic. Julia îşi încrucişă brațele în drep-
Fl scutură din cap.
Nu. Nu, nu e deloc bine. El ştie că n-ar trebui să fie aici.
Lucian se încruntă în timp ce Își ținu privirea pironită în pământ.
şi leg at la ochi, așa că, dacă a rămas vreo fereastră deschisă, sigur
a găsit-o.
g ă i Îl însărcinase deja pe Richard să verifice acest detaliu.
tocm a i a început să picteze. O adiere uşoară și caldă îi agită firele
răzlețe de păr în jurul feței. De fapt, nu a pus multe întrebări. Nu
cred că a avut ocazia. Și-a dat seama foarte repede că ţi-am trimis
un mesaj și a plecat.
e j — Nu cred că i-ai fi spus ceva ce nu ne-am fi dorit să se ştie. Își
strânse degetele pe balustradă, zdrobind firele de viță sub palmă.
Lui Maddie fix aiurelile lui Daniel îi lipseau. Privind pământul de
de desubt, își desprinse degetele de pe balustradă. Nu-mi fac deloc
griji pentru asta.
Chiar dacă nu se uita la ea, el o simţi venind mai aproape. După
o clipă, ea întrebă:
că -Șt iu că nu am dreptul să întreb, dar de ce nui se permite lui
Ștdti D a n ie l să vină aici? Adică eaa reacţionat la el. Este un lucru
foarte bun.

foarte bun.
Lucian se împinse dinspre balustradă și se îndreptă spre ea.

În primul rând, a i dr e ptul să întrebi, Locuieşti aici dic Și irtăetnisăfaăat Ai Br
i Brijă de
ş a Madd i c. Și ai r e ușit să o determini să facă altce Ai Bri Va decât să st tîolle Așa căţi - iâ şi gd
Si să
să st se u i te în gol l a un perete. Așa că ţi- ai câştigat acest drept Îdadimiiailx, '
Încordarea din umerii ei se mai relaxă,
- Bine,
El s e sprijini cu un șold de balustradă și Încrucișă braţe! er nongalant. * CU ur
aer nongalant.
- Est e mult de povest i t pentru a înț elege motivul pentru car iel nu i se permite să vină ai ci. e lui
Dan i el nu i se permite să vină aici.
- Avem timp, insistă e a . Madeline a luat cina Și o vedem de-aici bn
de - ai Ea făcu un semn din bărbie spre ușă. Maddie stătea în bn
șevaletului.
Prin ușă, Luci an se uită o clipă la sora lui, încă surprins să o vadă a
vdă pictând. De l a revenirea ei acasă, el se ter nuse ca starea einu avea a
se schimbe niciodată. Că toată viața avea să depindă de cineva care
să o ajute cu aproape toate nevoile de bază. Să o vadă făcând ceva
a /
or i ce, de una singură i se părea aproape copleşitor.
Și, oricât ar fi părut de groaznic, era încântat că se putea bucura
de toată atenția Juliei. Descoperea că era foarte greu să-i atragă aten-
ţia, acesta fiind un lucru pe care nu-l mai experimentase până acum,
În mod norm al, se bucura mereu de atenția nemărginită a
femeilor.
Aceasta era o experiență plină de smerenie pentru el.
Lucian îşi întoarse privirea de la Julia, uitându-se înspre uşi.
—În copilărie, eu și Maddie am fost apropiați. Eram... Dev și
Gabe, și eu și Maddie , dar, pe ntru că eu eram băiat, peMaddie o
ignoram de foarte mult ori, de fiecare dată când eu și frații mei vo-
iam să facem ceva. Nici unu l dintre n oi nuo făcea cu intenție.
-— Bineînțeles că nu, zise Julia. Erați copii.
El încuviință din cap.
- Cred că tocmai de aceea s-au apropiat ea și Daniel. Tatăl lui era
fratele mamei. Veneau foarte des pe aici, iar Daniel era singur la pă-
rinți. Mama lui a murit de cancer când el eram ic, iar tatăl lui... un-
chiul meu ... nu s-a recăsăt orit. Când euo ştergeam cu Dev şi Gabe,
căutând să scăpăm de ei... Se opri și râse uşor. Maddie rămânea mai
mereu cu Daniel, el fiind cu un a n mai mic decât noi.

țul i a se apropie de unul dintre scaunele din răchită de lângă ușă iău
q capul pe spate, urmărindu-l atent.
Fl trase adânc aer în piept.
- În orice caz, mereu intrau în belele. Spărgeau chestii, Umblau h
peste tot fără să spună nimănui. Chestii de genul. De vreo câteva ori,
hd au fugit împreună, și ne-am panicat toți. Frecându-și absent maxi-
larul, el î și aminti de fiecare ocazie când elși frații lui își petrecuseră
ore întregi căutându-i pe cei doi. Au continuat să facă asemenea
Jucruri și în adolescență. Tatăl nostru nu-și bătea capul, dar mama
a început să aibă o problemă cu asta.
Sprâncenele ei se încrețiră.
— Dar de ce ? Pare că făceau ce fac toți copiii.
-Da, în mare parte. Crezi sau nu, n-am fost eu cel care i-a dat
lui Maddie prima bere sau prima țigară cu iarbă, Nici prietenii ei.
Ci Daniel. Firește, mama era foarte supărată din cauza asta. Umbra
unu i zâmbet i se ivi pe buze. Dar, la naiba, cu vreo șase luni înainte
ca Maddie să dispară și mama... ei bine, ştii cei s-a întâmplat, lui
Dan i el i s-a interzis să mai vină aici. El și Maddie au fugit din nou,
i a r Maddie a lipsit foarte mult de la şcoală. Cumva, au reușit să
ajungă în Florida. Lucian clătină din cap. Nici nu-mi amintesc de ce
au făcut-o, dar atmosfera aici nu era... foarte primitoare. Pe vremea
aceea, Dev și Gabe erau la facultate, iar acasă mai rămăseserăm doar
eu și Maddie. Coborând bărbia, el închise ochii. Dev şi Gabe deve-
niseră experți în a-i distrage tatei atenția, și, ei fiind plecați, nu mai
exista nici un paravan între el şi noi. Nici măcar mama.
-Nu v-aţi dus toți la şcoli private? îl întrebă ea.
—Ba da, dar noi am rămas aici. Eram acasă în fiecare seară și la
final de săptămână. Nu stăteam în cămin, ca majoritatea studenților.
Julia răma se tăcută, iar, când el deschise ochii şi se uită la ea, își
dădu seama că îl privea. Privirile li se întâlniră, iar el se simți inca-
pabil să se uite în altă parte. Nici nu-şi dorea.
Doamne, era frumoasă. Oare îşi dădea seama de asta? Așezată
acolo, îmbrăcată în uniforma albastră simplă și cu părul prins
într-un coc, era mai uluitoare decât oricare dintre femeile rafinate
care își făceau veacul pe la Red Stallion.

Gencle ci dese coborără, iar privirile li se despărțiră. Ea își drese
zlasul. gla
a su l .a —Îmi închipui că se considera că Daniel avea o influență negativ;
asupra ei, nu?
r — D a . Când Maddie a dispărut, după moartea mamei, toți Ne-am
gândit că nu a reuși t să facă față situației șia fugit cu e l . Bineînţeleş, fi fduâdl
gâBî el a negat, şi se poate... ca eu să fi fost cam dur când nu l-am CTezut,
—Serios? replică ea sec.
Cu buzele strânse, el plecă bărbia în piept și Își frecă maxilarul,
—Doar că... chiar și când eram mai tineri şi Daniel era prin preaj-
mă, eu și Maddie eram apropiați. Dar, după cea m devenit adoleş-
cenți, între noi a apărut o distanță care nu existase până atunci. Nu Î
ci ştiu. Poate că a fost ceva firesc. El cobori mâna. În orice caz, Daniel
a nu a avut cea mai bună influență asupra ei.
— Dar, dacă ar putea ajuta la ameliorarea stării lui Madeline, poa-
t ea r fi mai bine să dați uitării cum s-au purtat când erau adoles-
cenți, nu? sugeră ea. Chiar ar putea să ajute.
P o ate. Ce să mai ştie el? Singurul lucru care îi reușise fusese săo
facă pe Maddie să se ridice singură.
Julia se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.
—Daniel mi-a mai spus ceva. Nici măcar nu ştiu dacă ar tre-
bui să -ţi spun asta, pentru că eu chiar cred că p oate săo ajute pe
Maddie, dar simt că trebuie să-ţi spun, fiindcă... ei bine, pur și sim-
plu, trebuie. Ea trase aer în piept. Daniel...
— Te-a avertizat în privința noastră? A spus că suntem răi sau
periculoşi? încheie el în locul ei, căci ea părea că nu-şi dorea
să continue.
Julia închise gura.
— De fapt, da, ceva de genul.
El chicoti, lipsit de umor.
- După cum am spus, eu chiar nu m-am înțeles cu Daniel. Și nici
frații mei. Face parte din familie, și știu că ține la Maddie, dar este la
fel de util pe cât ar fi o decapotabilă într-o tornadă. Nu este cel mai
strălucit tip din lume şi, în ultimii doi ani, a aruncat pe apa Sâmbetei
moștenirea pe care i-a lăsat-o tatăl lui.
Ea se îndreptă de spate.

Nici tatăl lui numai e?
! I
. î
Nici ! . A murit a cum Vreo şapte ani. I-au cedat mai multe organe, îi ab el g la o
A m Imu o nî a cl. Tata i-a împrumutat bani de-a l un gul anilor, toc mai pen- explică _ sarte din familie. Dar, când a în cetat să mai facă asta, înă pi
_ srte din m ă pi sase luni, Daniel s-a lansat într-o campanie de defăi- mrs
i sa se m are să însemne sfârşitul nostru. are că x i ari1, "m Fmiia ta es
x
re să în ss i e că x i ari1, d rati Doamne, murmură ea. Familia ta este... complicată.
Este un fel d drăguţ de a o spune. El zâmbi când zări surâsul care dspu
i nfl o ri pe buzele ei. O să mă gân de sc d a că să-i permit lui Daniel sădedatbuoins
i nf pe d ă să p m lu vină. Dev o să deteste ideea, dar va trebui să se obișnuiască.
meră. Maddie încă picta. El nu-şi dădea seama ce anume. Vedea
numai roşu şi maro la ceva ce semăna cu doi ochi desenați la întâm-
pl a re. Eu... ştiu că nu te-ai înțeles prea bine cu tatăl tău, dar îmi pare slba
p le e a rău că s-a întrerupt slujba.
El dădu să îi spună că asta fusese o binecuvântare, dar, când des-
chise gura, constată că rămăsese fără cuvinte pentru prima dată în
viață. Putea să glumească el, dar, la naiba, nimic nu schimba ce se
întâmplase azi sau ce avea să fie mâine.
Ce le spusese Troy la slujbă plutea undeva în mintea lui. Grija
pentru sora lui și cele ce aveau să se întâmple îi rodeau venele pre-
cum acidul dintr-o baterie.
Lucian avea senzația că nu era cu putință să mai păstreze prea
multă vreme secretul despre reapariția lui Maddie. Și, când totul
urma să iasă la iveală, oamenii aveau să înceapă să cerceteze atent
cronologia evenimentelor. Să se gândească la acelaşi lucru la care se
gândeau Dev și unchiul lor.
-Luci a n? îl strigă ea încet.
Smulgându-se din reverie, el îi zâmbi.
-Hmm?
Privire a ei o căută pe a lui,
-Eşti bine?
O nevoie aproape copleșitoare de a-i împărtăşi ce avea în minte
îl traversă cu forța unui glonț. Era al naibii de ciudat.
-D a . D o ar că a fost o zi lungă.
Julia îl studie o clipă, apoi se mută pe marginea scaunului.

A

stedeînțeles.Păi,maibinemăîntorcîncasă,Seridicășipas Înainte.Suntsigurăcă. F c
un pas Înainte. Sunt sigură că...
L ucian nu ştia ce se întâmplase.
O zări în picioare şi, în clipa următoare,se prăbuși. El se Năpust;n față şi o prinse de braţe înainte să lva ăd v
în față şi o prinse de braţe înainte să se lovească de ceva,
v- Uşurel, spuse el, privind spre cocul frumos în care Îi era prin,rul. Eşti bine? ,
părul. Eşti bine?
-Oh,Doamne,spuseeaşiînălțăcapul.Efectivm-atînpropriilepci Oîbu o îi o MÎmpiedj-
catînpropriilepicioare.Oîmbujorareîicolorăobrajiisaîntâmpa. mpiedj-.Chiarasta
s-a întâmplat.
UnzâmbetîicurbăbuzeleluiLucianîntimpceoajutăsăsedr e Celuin îc t .
de trupul lui, și Lucian simți cum rămase fără suflu.
La naiba!
Lucian își înghiți un geamăt în timp ce trupul lui răspunse lao i n
c igerat de o dorință înăbuşitoare și aproape iraţională de a o avea, de
a o revendica —și, la naiba, nu mai simțise niciodată așa ceva. Era
o nebunie. El puteasăcucereascăoricefemeieîși dorea. Dacăieșeadin dăe
p ăpentru el. Dar el era obsedat de cea care îi rezista. Egoist. Era de un
egoism incorigibil, dar nu se putea abține.
Julia înmărmuri lângă el şi făcu ochii mari, iar el îi urmări îm-
bujorarea de pe chip, observând cum i se accentuează. Aşteptă ca ea
să se retragă și să-i arunce privirea aceea care i-ar fi făcut pe mulți
bărbați să fugă mâncând pământul. Sau să-l plesnească. Pentru că se
uitase de multe ori la el ca și cum era cât pe ce să-i tragă una
în plex sau într-un loc mult mai sensibil. Dacă Își amintea bine, la
un moment dat, îi menționase chiar că i-ar fi dat un pumn în față.
Dar... Julia se relaxă.
La naiba!
Trupuli se topi în brațele lui cumis e topea untul cald pe limbă,
iar lumea încremeni în jurul lor. Fiecare celulă din corpul lui se
concentră asupra ei. La naiba, o voia acum și aici. Voia să-i dea jos

Capitolul 16

Juli a habar nu avea ce pictase Madeline pe a doua coală. Semăna
f o arte mult cu prima, un amestec de maroniu şi purpuriu cuo nu-
u anţă care îi amintea de culoarea pielii. Încă o pereche de ochi, La fel
ca în primul desen.
Julia nu era vreo artistă și deseori nu reușea să priceapă valoa-
re a artistică a operelor de artă, dar ochii plutitori erau Oarecum
înfricoșători.
Înăbuşindu-şi un căscat, ea se ridică de pe scaun.
-Revin imediat!
Madeline nu reacționă în nici un fel când Julia luă tăvița și mate-
rialele de curățat folosite mai devreme. Ducându-le în baie, se apucă
să spele tăvița și o pu se în cadă, săse usuce. Aşeză prosoapele în co-
șul de lângă uşă. Mai căscă o dată în timp ce şterse b latul dela baie.
Reuşise să d oarmă vreo trei ore cu o noapte în urmă. Numai
auzise nici un pas misterios, slavă Cerului! Numai că mintea ei re-
fuza se , pur şi simplu, să se oprească după toate câte se întâmplaseră
âps peste zi... la naiba, după tot ce se întâmplase în ultimele câteva zile.
Mâna îi încremeni, şi strânse cârpa umedă în palmă când arun-
că o privire spre dormitor. De unde să fi venit paşii, cu două zile
în urmă? Probabil fuseseră ai unuia din ceilalți frați sau doar ro-
ge Fantome? Era o... nebunie. O idee la fel de absurdă ca Lucian.
Cu toate astea, îi făcuse un ceai excelent.

Pr o babil nu i-ar fi stricat o cană din ceaiul acela cu o seară în urmă.
Când nu se gândea la tot felul de paş i ciudați, mintea ise întorcea la toate lucrur i le pe care ile spusese vărul Daniel şi la cum reacţionasc Madeline în prezența lui. Chiar spera ca Lucian să-l lase să vină în vizită, în ciuda disensiunilor lor.
Nu avea ce rău să facă.
Însă Daniel nu era singurul la care se gândea. Zâmbetul afurisit de enervant al lui Lucian îi rămăsese întipărit în minte până reușise să adoarmă.
Fl era ... Doamne, era mai mult decât ţi-ai fi putut închipui vreodată în viață. Juliei îi era foarte uşor să înțeleagă câte femei și-ar fi aruncat pe fereastră rațiunea, la pachet cu lenjeria intimă, când venea vorba despre el.
Fusese la un pas dea face acelaşi lucru cu o seară în urmă, pe veranda camerei lui Madeline. Corpul ei scăpase, pur şi simplu, de sub control. Fusese cât pe ce să închidă ochii, să dea capul pe spate și să -l lase să o sărute.
Absolut ridicol.
Ştia că nu trebuia să ajungă să se gândească serios la toate privinț el e în care putea să fie nesăbuită. Doar că el avea... un fel al lui dea fi.
Dar mai văzuse ceva la el cu o zi în urmă. În cele câteva zile de când îl cunoștea, Lucian renunțase la masca lui de nonșalanță, de fustangiu bogat c are nu are nici o grijă pe lume în afară de starea surorii lui. Era fermecător şi de-a dreptul machiavelic în felul în care tachina. Era un drăcuşor cu limbă dulce când venea vorb a de spre cuvinte, d are a vedea fisura din imaginea lui de fațadă. Simţise umbrele ascunse în spatele cuvintelor alunecoase şi al zâmbetului dezinvolt.
Era stresat, şi cine să-l condamne pentru asta? În ciuda vieții c o nfortabile de care se bucurase, trebuia să se ocupe deo mulțime de lucruri. la r salvato are a din ea, cu nevoia ei aproape nebunească de a oferi alinare, își dorise să-l caute şi să facă întocmai.
Motiv pentru care stătuse cu fața în pernă toată noaptea.
La propriu.

A

Cu un oftat, în tinse prosopelul peste robinet şi se Întoarse în.Sşăldlâgăp,eâdu
sau roșiatică, doar palidă.
Julia se apleacă în față, sprijinindu-și cotul pe genunchi şi bărbia
în palmă.
— Ce ți s-a întâmplat?
Nu primi nici un răspuns.
Pr i vir ea femeii rămase ațintită la tabloul ei. Ce ştia despre aei?
pr Madeline? Fusese o fire rebelă în copilărie și în adolescență. Fusese
foarte apropiată de fratele ei geamăn înainte să ajungă la vârsta pu- beiddv
c Madeline nu avusese vreo legătură strânsă cu ceilalți frați, nici îna-
inte să dispară, nici după ce reapăruse. Dispăruse în noaptea în care
murise mama ei. Cu apr o ape zece ani în urmă. Moartea mamei o
afectase atât de tare, încât devenise vulnerabilă în fața vreunui agre-
gr sor? Sau moartea declanşase vreo boală mintală ascunsă? Din cele
spuse de Lucian în noaptea în care îi povestise despre familia lui,
părea să existe un istoric de boli mintale în familie și, în multe ca-
zuri, unele boli putea u fi ereditare. La Madeline, putea să fie vorba
despre o combinație între cele două.
Dar cineva trebuia să fi avut grijă de ea cât fusese dispărută. Nu
însemna că nu profitase de ea. Deci cine o îngrijise? Cum scăpase?
Sau scăpase?
Atât de multe întrebări!
Telefonul sună și îi întrerupse firul gândurilor. Crezând că este
Anna, care o anunţase printr-un mesaj cu o seară în urmă că avea
să o sune az i , se ridică și se duse spre telefon. Îl luă și simți căise
înmoaie genunchii.
Simți o apăsare în piept când zări prefixul și numărul. Îi era
cunoscut, prea cunoscut, și sigur nu-i aparţinea Annei, peal cărei

num ă r îl avea de ja în agendă. Întorcându-se ă să btl i rcin spre uşile de la veran-
d ă , apăs ă butonul care red i recționa apelul s ş äâteciepruie la veran- Pre mesageria vocală,
R ă ma se nem i şcată câteva clipe, sperând şi bil.D o îi hibaege vocală, äse înșele. Pentru că
era imposibil. Do ar își schimbase nu m ă rul Părnţii ei nuar fi acceptat nici d aă să i-l de șeentru că după ultimul
lui apel.
P ă rinţii ei nu ar fi acceptat niciodată să i-l dea. uă
Câteva clipe mai târziu, primi un mesaj format din doar patru nte. Patru cuvinte peva le
cuvinte . Patru cuvinte pe care nu voia să le vadă.

Sunt Adam. Sună-mă!

-La naiba! mormăi ea.
Închizân d o chii, strânse telefonul până simți că o dor daaba ! La ba!Laa egetele.
La naiba! Lanaiba!Lanaiba!
Cineva îi dăduse numărul sau îl descoperise el cumva, deloc sur-
pr i nz ă tor, având în vede re din ce-şi câştiga existența. Probabil știa deăaiî
deja că nu mai era în Pennsylvania.
Nu voia să răspundă.
Dar avea vreun rost să tacă? Îl tot evitase, fără nici un rezultat.
Nu pe termen lung. Dar de ce trebuia să se ocupe de asta? Nu-şi
dorea absolut deloc.
Deschizând ochii, ştet se repede mesajul și se pregătea să pună
telefonul deoparte, când sună din nou. Același număr.
Adam.
- Doamne, murmură ea şi reduse telefonul la tăcere.
Nu se putea așa ceva...
- Toate bune?
Scoa se un scâncet când auzi vocea lui Lucian, apoi se întoarse și
icni. Se afla la doar câțiva metri în spatele ei. Doamne, cum reușea
să fie atât de silențios, deşi era așa masiv?
Îşi lăsă privirea să-l măsoare din cap până-n picioare.
Și de ce arăta atât de bine, când, în mod evident, tocmai făcuse
duș? Avea părul ud şi ceva mai închis la culoare decât atunci când
era uscat. Cămașa de bumbac de un cenuşiu-deschis i se așeza per-
fect pe piept și pe abdomen, lăsând să se ghicească muşchii puter-
nici de dedesubt. Arăta de parcă ieşise de la duş, dar se plictisise să
se usuce și să se îmbrace şi venise direct aici.

02

mn e , spuse e.ş a telef o nul din mâna ci, cu Sc uită stăruitor | Toabne? repetă el. Doat - Se prea poate.
bătea haotic. Desigur.
— Eşti sigură?
ştgu Julia se chinui să scoată un râset.
- De ce să...
- De ce să... ! Telefonul sună din nou, sunetul fiind uşor înăbuşit de sânii ei,
Era oficial. Dumnezeu o ura.
El ridică dintr-o sprânceană.
Ai de gând pu Strângând din buze, ea cl ătină din cap, în timp ce își lăsă degetul nlpuu. Și rfităde momen
Strângând din b, să alunece în lateral şi opri iar sunetul apelului. Și profită de moment
ca să dea telefonul pe silențios.
— De ce nu răspunzi?
De ce npu — Lucrez, ceea ce înseamnă că n-ar trebui să pierd vremea la
telefon.
Lucian înclină capul într-o parte.
— Ai v o ie să răspunzi și să vorbeşti la telefon. o
pu Bineînţeles că avea, dar nu despre asta era vorba.
Privirea lui se ridică și îi cercetă chipul.
pe Julia nu ştia ce anume o făcu să răbufnească . Poate faptul cădo
Juşt Adam îi aflase cumva numărul de telefon. Poate faptul că nu dor-
mise. Habar nu avea.
— Chiar nu cred că e treaba ta.
Un zâmbet pieziş se ivi în colțul gurii lui.
iat pentru care nu vrei să răspunzi la telefon.
— Nu contează dacă am sau nu un motiv.
Cu telefonul în mână, ea își încrucișă brațele. Își împinse bărbia
în față.
— Apropo, îmi place ținuta ta.
Ea lăsă capul într-o parte.
- De ce tot spui asta? Este o simplă uniformă.

Dar sunt multe lucruri care să-ţi placă la uniforma asta.
Julia decise să ignore remarca lui.
— Pot să te ajut cu ceva?
FI c o bori uşor bărbia, iar ea își dădu seama că nu pusese o întrebare inspirată.
-Sunt multe cu care mă poți ajuta.
Julia îşi dădu ochii peste cap, chiar dacă simți în pântec un fior ispititor.
— Permite-mi să reformulez. Există ceva cu care să fiu dornică să te ajut?
-Oh, d o mnişoară Hughes! Vocea lui răsună cu o tărăgănare joasă și senzuală. Ai fi dornică.
Buzele ei se întredeschiseră, în timp ce corpul ise înfierbântă mult , foarte mult și apoi deveni rece.
Serios, există vreun lucru pe care să nu-l poţi face să sune sexual?
— Nu. Este un fel de superputere a mea.
Ea miji ochii.
Lucian zâmbi.
Nerăbdarea se luptă cu urma unui amuzament reticent.
- N-ai un serviciu la care să te duci sau ceva?
- Să duci o viață în totală desfrânare se pune ca serviciu?
Zâmbetul lui deveni diabolic. Pentru că, dacă se pune, merit o mărire de salariu.
- Nu. Ea oftă. Nu, nu se pune.
Chicotind, el se întoarse spre sora lui.
— Ce mai face Maddie?
Ușurată de schimbarea de subiect, ea se întoarse.
-Bine. A pictat toată dimineața.
El se apropie de sora lui. În vreme ce el vorb ea prea încet ca ea să audă, Julia rămase în spate până când el spuse:
- Cum tu ai multă experiență cu asemenea pacienți, ameliorarea ei este... normală?
Hotărând să se ocupe de telefonul primit mai târziu, Julia se apropie de picioarele patului şi se gândi cum să răspundă la aceeași întrebare pe care și-o pusese şi ea.

p

—

Am avut pacienţi intraţi în comă și alții cu funcții foarte |; Una ei
vu mai e |; mitate. Unii au dat semne de ameliorare şi s - au arătat intereşaţ; ehbby-ri le p e care le aveau, dar nici u nu l.tâtdrpnu
reşa de hobby-urile pe care le aveau, dar nici unul... atât de repede, n
Lucian îi aruncă o privire.
- Vrei să s p ui că n-ai mai lucrat cu cineva în cazul căruia Să nu xiţicăfapl
pentru că reuşeşte să picteze, dar nu să vorbească?
Nedorindu- și să mintă, ea incuviință din cap și se întinse, în-
n dreptând pătura pe marginea patu lui. Putea să simtă privirea lui
aţintită spre ea.
- Nu se preface.
Fa ridică brusc bărbia şi îi întâlni privirea.
— Nu sugerez asta.
Maxilarul lui era încordat, şi nu spuse nimic.
- Ar fi foarte greu să te prefaci în cazul ăsta. Nu cred asta.
Lucian îi susținu privirea o clipă, apoi se întoarse spre sora lui.
- A... insinuat cineva că se preface? întrebă ea.
El nu răspunse preț de un moment.
—-Cred că frații mei bănuiesc că lucrurile nu sunt chiar cum par.
Privirea ei reveni spre chipul lui Madeline. Expresia îi era ne-
schimbată. Se simți traversată de un iureș de empatie pentru ea.
— Au vreun motiv să creadă asta?
Lucian tăcu din nou, atât de mult, încât Julia trebui să se uite la
el. El ridică din umeri.
- După cum am mai spus, nu erau apropiați de ea. Făcu o pauză,
în de părtând părul de pe chipul lui Madeline. În mare parte, din ca-
uza tatălui nostru. Chiar cred că nu şi-a mai dorit să aibă alți copii
în afară de Dev și Gabe.
Ea îşi dori să-i spună că asta era imposibil, pentru a-l face să
se simtă mai bine, dar cele auzite despre răp osatul de Vincent o
făcură să înțeleagă că vorbele nu ar avea efectul scontat. Lucian ştia
mai bine.
-Fl... nu v-a acordat prea multă atenție ție și lui Madeline?
El zâmbi, în timp ce își lăsă mâna să coboare.
- Hai să spunem că ne-am fi do rit să nu ofi făcut singura dată
când ne-a acordat atenție. Mama...

- Ce anume? întrebă ea, dat fiind că el nu mersese până la capăt.
- F a... a încercat să compenseze. Răsucirea ironică a buzei lui dispăru- Chiar a înce rcat, ceea ce provoca uneori alte probleme.
— Cum așa?
- Dorinţa de a compensa pentru comportamentul tatei provoca diferite probleme între ea, Dev și Gabe. Ca și cum nimeni nu putea să facă niciodată de ajuns, știi? spuse el aproape ca pentru sine. Fiecare pas în ainte pentru unul dintre noi însemna doi paşi în spate pentru celălalt. În orice caz, am venit şi cu alt scop, spuse el.
Julia se gândise că voia să petreacă timp alături de sora lui.
— Dacă vreți să vă las singuri, pot...
- De fapt, pe tine am venit să te văd. El se întoarse spre ea, iar seriozitatea dispăru de pe chipul lui. Rânjetul tachinator reveni de parcă nici nu i-ar fi vorbit cu doar câteva clipe în urmă despre familia lui. Ai mâncat de prânz?
1 se adusese prânzul odată cu al lui Madeline, dar încă nu apucase mănânce.
—Să nu minți! spuse el. Pentru că îmi dau seama că n-ai mâncat.
-— Atunci de ce ai întrebat?
-Din politețe.
Încrucișându-și brațele din nou, ea zâmbi ironic.
- Credeam că nu faci chestii din politețe.
-— Fac un efort pentru tine.
E a se uită lung la el .
- Chiar ar trebui să cred asta?
Ochii lui licăriră.
— Eu așa sper.
-Eu, nu.
- N-am spus că aș cre de asta, clarifică el cu un zâmbet. Dar e discutabil.
-Cum aşa?
—Pentru că am pus-o deja pe Livie să ne pregătească prânzul.
Ea rămase aproape mută de uimire.
-Și Richard ne-a pregătit un loc drăguţ, ca să mâncăm în grădina de trandafiri, pentru că este frumos afară. Așa că, dacă mă refuzi,

i-ai făcut pe Livie şi Richard să se chinuiască degeaba, În Plus, Liv; vnesă stea cu Maddie, ca să iei o pauză. E vine să stea cu Maddie, ca să iei o pauză.
Preţ de zece secunde, ca nu reuşi să formuleze o frază coerentă Tu
ă :
-Tu eşti... eşti...
- Incred i bil de sexy? Seducător. Uluitor, sugeră el, Extrem del?St!iân.Ști
e inteligent? Nu. Stai! Ridică o mână. Știu. Sunt irezistibil şi unic
în felul meu.
Buzele ei zvâcniră.
- Mai degrabă, imposibil şi manipulator.
- Acestea sunt însuşirile mele mai puțin fermecătoare, dar sunt
afu
ef i ciente, nu ? Rânjetul lui afrisit se adânci. Pentru că nu o să mă
refuzi. Ştii de ce?
- Fiindcă m-ai convins mişeleşte să spun da?
-Ei bine, pe lângă asta, am pus-o pe Livie să facă celebrele ei
g0g o și, care o să eclipseze orice altceva.
La naiba!

Nu putea să refuze așa ceva.
Și, fireşte, el ştiuse asta.

Aerul ca ld și casa care le oferise destulă umbră făcură ca timpul petrecut afară să fie suportabil. Peste vreo lună, nu avea să se mai vadă nici urmă de umbră care să potolească umezeala înăbuşitoare. În să Lucian era dispus să îndure aerul lipicios dacă reușea să petreacă timp cu asistenta lui.

Chiar dacă Julia părea să prefere oricând să umble desculță prin-tr-o mlaștină decât să i se alăture, era foarte mulțumit de sine, mai ales când expresia de venerație o înlocuise pe cea de iritare atunci când ea zărise grădina de trandafiri.

Fusese lăsată uşor în uitare. Trandafiri şi viță-de-vie creşteau pe alee şi înghițeau nenumăratele spaliere și gardul din fier forjat care împrejmuia grădina până ce nici nu mai reuşeai să le distingi. Probabil, peste câțiva ani, trandafirii aveau să acopere masa şi scau-nele de bar, dar Lucian nu accepta să se atingă careva de ei.

Grădina rămăsese aşa cum îi plăcuse mamei lor,

Şi, dacă se lua după încântarea cu care ă şi fiecare frunză în drumul l Julia atinsese fiecare pe-
t a lă ş i fiecare frunză în drumul lor spre 1 ăxct aşa cum era a se fiecare pe- Masă, ise părea că și ei îi
plăcea exact aşa cum era acum,
El o să câi cu tot felul de întrebări, fără să îi sp un ea evaziv. Cât la ăân se lase descurajat când
e a î i răspundea evaziv. Câ t luară prânzul, descoperi că Julia nu călă- st şi căâni să-i cu rajat când
a accep t a jobul de aici. Află că nu mai fusese la cinema detrusaăfapulă Tei ani și ajunse să îi
mărturiseas că faptul că era apr o ape im fără să te umpli de zahăr. și ajunse să îi posibil să mănânci o Bogoașă
fără să te umpli de zahăr.
Cu f i e care întrebare la care îi răspun de a, își dădea seama că re- ăidelp ei ie
ș a ma că re- uşea să ma i dea laopar t e un milimetru d in armura lxățínisătaâtd ei. Julia se mai
relaxă puțin, nu mai s t ătea atât d e rigidă pe scaun și inştită Și, d fi dăJl ia se mainusemai foia
ș i neliniştită. Și, de fiecare dată când el mai anula câte din i ea e, îi demai foia un milimetru
c d in re t icența ei, își aducea aminte de noaptea aceea d să fi f la tcnm im etruin bar, înainte
ca ea să fi aflat cine era.
Părul î i er a prins în creştet, răsucit într-un coc. Î și d orea să se idăaăși
treacă degetele prin şuvițele ei,
D ar nu era sigur că ea ar aprecia asta.
—Deci. El se lăsă pe spate, cu un pahar de ceai în mână, când
Ai fost măritată?
Paharul ei de ceai încremeni pe drumul spre gură. O umbră îi
traversă chipul. El nu rată nici umbra, nici felul în care Julia se în-
cordă din nou.
- Am fost...
Surprins să audă că îi răspunde, el înlemni.
- Eşti divorțată?
Ea încuviință din cap.
— Ce s-a întâmplat?
Privirea ei se îndreptă spre trandafirii de un roz aprins.
-— Nu cred că trebuie să intrăm în povestea asta. Ea dădu să lase
paharul jos. Şi trebuie să...
- Să fugi, sugeră el.
Maxilarul ei se încleştă într-o linie încăpățânată. Drăguţ!
-De fapt, trebuie să mă întorc la treabă, spre deosebire de unii.

Lucian chicoti. Dacă ar fi ştiut ca.
N am lipsit d e cât vreo jumătate de oră, Cei mai Mulți oa ăeălâ. Mai aem timp. Menj au o pauză de o oră la prânz. Mai avem timp.
Julia sc uită la cl, iar sprâncenele de un castaniu-inchiş se încruntară.
De ce? Lăsând paharul jos, ea îi susținu privirea. De Ce vrei lce vi să petreci timp cu mine şi să ştii toate lucrurile astea despre mine?
? :
Nu era sigur cum să reacționeze la întrebarea ei,
- Ţi-e atât de greu să crezi că pot fi sincer interesat să petrec timp cu tine? Sau să te cunosc?
Ea aruncă o privire în jur.
- Da. Îmi este.
- Bine. Fl se aple că în față, fără să întoarcă privirea. Este clar că nu înţelegi. Sunt interesat de tine, să te cunosc și să petrec timp cu tine. Și, dacă mă întrebi de ce, chiar nu pot să-ți răspund. Nu știu. Pur și simplu, așa stau lucrurile.
Lucian făcu o pauză, asigurându-se că ea îl asculta.
- ȘI știu că ai impresia că fac asta doar pentru că sunt plictisit, Nu sunt. Crede-mă! Dacă vreau să găsesc ceva sau pe cineva cu care să-mi ocup timpul, opțiunile mele sunt literalmente nelimitate. Şi știu că ai impresia că fac asta pentru că vreau să mă culc cu tine, Asta e adevărat. Vreau să mă culc cu tine. În mod evident.
Ea făcu ochii mari în timp ce trase aer în piept brusc şi zgomotos.
- N-am de gând să mint în privința asta. Am zăcut ore în şir în pat, gândindu-mă până în cele mai mici detalii la c ea ş vrea să-ți fac, continuă el. Dar este ciudat. Faptul că vreau să mă culc cu tine și să te și cunosc. De obicei, cele două nu vin împreună.
- Uau, spuse ea. Pur și simplu, uau.
Lucian ridică din umeri.
— Da, mă surprinde şi pe mine, dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce-mi doresc.
Obrajii ei se înroşiră, în timp ce Julia se lăsă pe spate. Buzele ei senzuale erau întredeschise. Își dădea seama că habar nu avea cum să răspundă. Şi chiar nu se jucase aiurea cu ea. Fusese mai mult decât sincer.

Ku... nici nu ştiu ce să-ţi spun, zise ea, iar cuvint ele aveau în ele
Zgomotul unor paşi pe piatră îl făcu să închidă gura. Lucian se
trase înapoi şi ridică privirea chiar în clipa în care logodnica lui Dev
îşi făcu apariția în curtea din spate.
Ah, la naiba!
Dacă era ceva care să-ți strice tot cheful, clar apariţia ei reu-
şea asta.
Moştenitoarea imperiului Harrington Shipping înaintă cu pași
mari, rochia ei neagră până la genunchi contrastând puternic cu
părul de un blond glacial şi cu pielea palidă.
Julia se răsuci pe scaun, urmărindu-i privirea.
-Oh...
— Aceasta este logodnica lui Dev, zise el și oftă.
- Am mai văzut-o. Julia se întoarse imediat spre el. O urmă de
în cântare licări în ochii ei. Prin reviste.
Lui Lucian nu-i plăcu nerăbdarea ei. Sabrina era... ei bine,
pe dinăuntru, nu era la fel de frumoasă sau de dichisită cum părea
când o priveai.
— Serios? Sabrina se opri undeva la marginea curții, iar buzele
roșii ca sângele se strânseră într-o linie subţire. Ochelari fumurii
îi ascundeau ochii și o poşetă cântărind probabil jurnătate din gre-
utatea ei i se legăna pe încheietura subţire. A cum, iei prânzul cu
personalul, Lucian?
- Ai grijă! o avertiză el, în timp ce Julia înlemni pe scaun. Nu
trebuie să mă port frumos cu tine.
- Ultima dată când am verificat, nici eu nu trebuia să mă port
frum o s cu tine. Lăsă capul într-o parte, dar nici măcar o șuviță nu
alunecă din coafura ei. Și tu cine eşti?
— Numele meu este Julia.
Ea aruncă o privire spre Lucian.
- Ştie despre Maddie, o asigură el.
- Tu eşti asistenta? întrebă Sabrina şi apoi scoase un râset scurt.
Bine, atunci.
- Uau, mormăi Julia în barbă.

este?
De p ar că Dev chiar ar fi fost de găsit pe afară, tocmai în Brădina eard
Ba de trandafiri, dintre t o ate locurile de pe pământ. La cum o CUnoștea
n pe Sabrina, aceasta o zărise pe Julia din casă și venise să Cerceteze,
Ț i
-Ți se pare că aş şti pe unde este?
Buzele de un roșu strident se ţuguiară.
-Ei bine, speram să fii şi tu util măcar o dată în viață,
-La naiba! murmură Julia.
- Scumpo, singura problemă este că nu-ţi pot fi util cum ţi-ai
dori. El zâmbi afectat când nările ei se dilatară. Dar, după cum sunt
convins că-ți dai seama, ne-ai întrerupt și...
Gabe se ivi pe aleea din grădină, venind dinspre cealaltă intrare,
Fratele lui se opri brusc.
Ei bine, Lucian se înșelase.
Probabil Sabrina îl văzuse pe Gabe dând să iasă și venise după el,
- Gabe, ce surpriză plăcută!
Tonul Sabrinei se schimbă când mâna ei pluti spre colierul cu
diamante de la gât, degetele jucându-se cu lanțul.
Fratele lui tresări.
—B un ă, Sabrina. Apoi făcu un semn din cap spre Julia și zâmbi.
Ce mai faci, Julia?
—Bine. Eram pe punctul de a-mi termina masa de prânz. Ea ri-
dică şervetul din poală. Am avut la desert gogoşile lui Livie. Au fost
uimit o are. Am mâncat o grămadă.
- Ne dăm seama, o întrerupse Sabrina, iar tonul ei îl făcu pe
Lucian să se simtă prins în vâltoarea unei ploi acide. Jurnătate dintre
g o goşi par să fie pe ceea ce cred că este o cămașă.
Lucian se întoarse încet spre Sabrina, dar, până să răspundă,
o făcu Julia:
-Ei bine... Coborând privirea, își trecu un deget peste zahărul
pudră care i se adunase pe piept. Ducându-și degetul la gură, îi zăâm-
bi Sabrinei. Păstram pentru mai târziu.
Apoi băgă degetul în gură și supse zahărul.
„La naiba!“

Mădu la rul lui Lucian de veni atât de tare, door că fermoarul dela blugi
Ridicându-se, Julia îşi netezi pantalonii cu mâinile,
â Trebu i e să mă înto rc la treabă. Aruncând oâiMulţ privire în direcţia
lu i , îi zâmbi uşor. Mulţumesc pentru prânz! Ap Nditâru!dţi a oi se întoarse spre
Gabe. Ne vedem mai târziu!
Gabe se uita la ea cu a ce ea şi uimire ca Lucian, ceeace nu-i în-
cânta prea tare n i ci pe el, nicipe Sabrina, dacă era să te ie dhple.i după
expresia de pe chipul ei.
Îndreptându-se spre terasă, Julia făcu un semn din cap spre
Sabrina.
- Mi-a făcut plăcere, spuse ea și își văzu de drum, fără a-i oferi
celeilalte femei șansa dea răspunde sau dea o ignora.
Lucian o urmări cu un surâs pe buze.
— Chiar îmi place de ea.
- Și mie, comentă Gabe.
El aruncă o privire spre fratele lui.
— Ce să vă placă la ea? întrebă Sabrina, coborând în grădină cu
to cu rile ei atât de ascuțite, că ar fi putut ucide pe cineva cu ele. Arată
de parcă ar putea să vă frângă pe oricare din voi.
Privirea lui Lucian țâşni spre ea.
-Pari puțin geloasă şi înfometată...
- Ştii că-mi place când mă faci în toate felurile, Lucian. Ea zâmbi
cu un aer de superioritate când își trecu o mână peste spătarul sca-
unului pe care stătuse Julia. Îmi încălzeşti sufletul de fiecare dată.
— De parcă ar exista ceva cald înăuntrul tău, răspunse el.
Expresia lui Gabe deveni disperată când Lucian se ridică.
- Distracţie plăcută vă doresc!
Îi făcu cu ochiul fratelui lui, car e părea că ar fi vrut să-i dea una
de să nu se vadă.
Lăsând repede gră dina în urmă, pătrunse în casă pe uşa din spa-
te. Nu o zări pe Julia pe nicăieri. Deşi se ţinuse tare pe poziții cu
Sabrina, voia să se asigure că era bine, mai ales fiindcă se simțea
oare cu m responsabil pentru felul în care se purtau oamenii cu Julia.
Ceea ce era ciudat ca naiba, și... nu ştia de ce.

p

Înaintândpecoridor,încetinipasulcândîlvăzupeDev ies;bi ltăluilor.Interesant! “Șind
— Logodnica ta este afară și-l hărţuieşte pe Gabe. Poate ajd
Loo ajsăorecuperezideacolo.Șipoateoavertizezisănumai daSA
d aS A
O sprânceană se arcui în sus.
- Nu e asta important acum.
Dev continuă de parcă el nici n-ar fi vorbit:
- Tocmai am primit veşti de la comisar. Este de părere că moar.pn u
prtea tatălui nostru este neconcludentă. Începe investigațiilepentru
omucid ere.

Capitolul 17

Familia de Vincent avea saloane private la etajul al treilea dela Red Stallion, la care puteau să acceadă doar membrii de elită, dar Lucian îl găsi pe Gabe acolo unde îl găsea de fiecare dată - la barul de la parter.

Lucian inspiră parfumul pământos al tăriei şi tutunul bogat în timp ce traversă podeaua lustruită din lemn masiv. Zumzăiala discretă a discuțiilor se împletea cu zgomotul paharelor care se ciocneau.

-Sunt atât de previzibil? îl întrebă Gabe când Lucian se aşeză pe fotoliul din piele de lângă el.

— Da. Lucian aruncă o privire în jur. Câțiva bărbați în costume de afaceri stăteau la câteva scaune distanță şi doar câteva mese erau pline. Scoțându-și telefonul din buzunar, îl puse pe blatul barului. Ai plecat foarte repede.

Gabe îşi ridică paharul în timp ce se uita la televizorul de deasupra barului. Numere se înlănțuiau pe burtiera ecranului.

- Ştii de ce am plecat.

Da, ştia.

— Încă se ţine după tine?

Buzele lui Gabe se strâmbară într-un surâs amar.

- Tu ce crezi?

-Cred că într-una din zile va trebui să vorbeşti cu Dev.

Lucian incu viință din cap când barmanul sosi cu un Pahar și
sticlă de Bowmore
fn.
Fratele lui pufi.
O să mă asigur că primeşti locuri în față la discuția aia,
La naiba, Lucian avea să se asigure că se afla în celălal t capăt aln
pământului da că av e a să vină vreodată o asemenea zi, edabi
e n — Ai vorbil cumv a cu Dev înainte de a da bir cu fugiţii?
El scutură din cap.
Muşcătur a necruțătoare a whisky-ului îi arse buzele lui Lucian,
- Sunt oarecum surprins că eşti aici, nu la depozit.
-Da!?
— Da, admise el. Și eşti neobișnuit de evaziv.
— Ce cuvânt complicat pentru tine!
— Am un creier complicat.
Gabe scoase un râset sec.
— Ştii ce mă calcă pe nervi la tine?
— Nu sunt convins că avem îndeajuns timp sau băutură ca să par-
curgem toată lista.
El zâmbi larg.
- Eşti enervant de perspicace. Oamenii nu-și dau seama de asta,
Vezi dincolo de toate rahaturile, dar știi ce mai ştiu eu? Vezi doar
rahaturi le pe care vrei să le vezi. Cu orice altă ocazie, îți pui ochelari
de cal.
Mâna lui Lucian se strânse pe pahar.
— Ştiu unde vrei să ajungi cu asta. Ştiu că tu și Dev credeți că
Maddie se preface...
- Stă sus acolo şi pictează. Ochii lui Gabe îi întâlniră pe ai lui
în timp ce vorbi cu voce joasă și plină de tensiune. Stă în came-
ră și pictează, dar nu poate să facă altceva? Vrei să-mi spui cănu
este al naibii de dubios?
— Nu știu, dar e irelevant.
Scuturând din cap, Gabe sorbi lung o gură de whisky.
- Lasă -mă să te întreb ceva!
- Dacă este vorba despre Maddie, nu vreau să aud, pentru cănu
vreau să-ţi dau una de să pici de pe scaun și să atrag atenția tuturor.
-— Nu este vorba despre ea. Este vorbadespre Julia.

pi b ine, la naiba, iată încă un subiect care avea să se încheie in acclaşi mod.
Cei cu ea?
(Gabe îi susţinu privirea.
Ce ai face dacă ți-aş spune că sunt interesat de ea?
Ţi -
-Ţi-aş da una de să pici de pe scaun. El se aplecă fără să-şi ia o clipă ochii d e la fratele lui. Dar ştiu că nu eşti interesat dee acum sunt Cu.
.
,
Gabe işi arcui o sprânceană.
— Poate că sunt destul de interesat.
Lucian înțelese ce voia să spună.
- Am depășit de mult vremurile alea, frate.
Seri o s? Pentru că nu părea, acum vreo câteva luni. Cum o che- ma? Laurie? Am avut o noapte de toată frumusețea în trei. Făcu o pauză, mușcându-și buza. Ne-am putea bucura de o noapte la fel aă de frumoasă cu Julia.
Un muşchi zvâcni în maxilarul lui Lucian.
-E diferit acum.
— Adică ea e diferită?
— Da, șuieră el printre dinți.
-Ha!
Gabe își întoarse privirea şi mai luă o gură de alcool.
Lucian miji ochii.
Trecură momente bune înainte ca Gabe să rostească un nume care devenise tabu.
- Emma.
Lucian înțe peni. Nici unul d in einu vorbea despre ea. Niciunul nu ar fi îndrăznit să dis cute despre ea cu Gabe.
-Ce-i cu ea?
Gabe nu răspunse imediat.
- M-a sunat tatăl ei de dimineață. Se uită lung la paharul lui. Nu mi-a spus de ce, dar m-a întrebat dacă pot să merg până la Baton Rouge săptămâna viitoare.
-La naiba! Lucian simți că motivul din spatele invitației era ex- trem de serios, Ș in u ţi-a spus de ce?
Gabe clătină din cap.

Şt i i că n-am mai vorbit cu ea de ani buni. Nici NU Ne-am ăiullrlăc
ea m văzul, aşa că s ingurul lucru la care mă pot gândi este că, fir tremurător. Probabil i s-a întâmplat ceva. Plră
tremurător. Probabil i s-a întâmplat ceva.
La naiba, dacă era aşa, era de rău.
- Vrei să vin cu tine?
- Nu. R i dică privirea. Dacă se simte bine , nu are NEVOIE să nedământ o i sau pe Dev. Mi-a spus-ăscl
am vorbit.
Era adevărat, dar nu îi plăcea ideea ca fratele lui să se aventureze uî o .Emfăa din
eze s i ngur în ne cu noscut. Emma făcea parte din tr-un trecut com ăranciuldinr ei ui plicat,
asupra căruia nici unul dintre ei nu-și permitea să zăbovea âGaeplt, SCă, cu
atât mai puțin Gabe.
-— Dar mă îndoiesc sincer că ai venit până aici ca să vorbim des-
pre asta. Dece eşt i aici, când ştiu că ai prefera să stai cu ochij asn? pe
asistenta ta?
-Nu sunt singurul perspicace de aici. Îi vorbi în ȘOaptă, ca să nu
fie auziți. Poliția deschide o anchetă pentru omucidere. Vestea osă
ajungă la știri cât de curând.
Gabe strânse mâna pe pahar.
-Nu că ți-ar păsa ție de asta.
- Mie nu, dar ştii că lui Dev îi pasă.
- Da. Trecură câteva clipe. Gabe se întoarse din nou spre el.
Vreau să ştiu. Rămâ ne între noi. Fără săne ascundem după deget,
Tu crezi că tata s-a sinucis?
Lucian răsuflă întretăiat și lăsă capul pe spate, terminându-și
băutura.
- Nu . Nu cred.

Trezindu- se cu un icnet, Julia se rostogoli pe spate şi deschise
och i i. Inima i se zbătea în piept în timp ce rătăci cu privirea prin
întunericul din dormitor.
Avu nevoie de câteva clipe pentru ca împrejurimile puțin fami-
liare să capete sens. Era în camera ei din reşedința de Vincent. Era
joi seara... sau vineri dimineața. De fapt, adormise destul de repede,

a ţin timp după ora 23.00. Da „p e măsură ce păienjeni l : a DU | T l al = mai limpezi, simți că o trezise ceva.
om nul“ eec
Numele ci.
,
Asta cra
SEI st
,
Asta , SEI , Arf i putu l jura că auzis e cum îi striga cineva numele. disigădifetlf în t
Arfi p Cu o chii mijiți, înc e rcă să distingă diferitel e forme întunecate o cu u de lPreee din
Cu din încăp ere. Conturu l sc a unului de lângă uşă. Perdelele dinspre dreFltdelngul podelei depaă
din în ă e sc a ure verandă. Măsuţa, draperiile. Fluturau de -a lungul podelei de parcă de
v e ră ar fi fost agitate de un curent de aer.
Oh, Dumnezeule!
O h Inima i-o luă la goană când se ridică brusc. Uşile erau deschise?
Cu gura uscată, se apl ecă iute în față și aprinse lampa de pe nop- lâdmre
gr țieră. O lumină delicată inundă camera, alungând umbrele. Mâna
ț i ei stângă se strânse de marginea cuverturii în timp ce scrută încăpe- v l buduvz.
ei âgă rea. Perdelele albe se legănau alene, centrul învolburându-se vizibil.
Aerul rece cu note de mucegai se strecură înspre pat, învăluindu-i
brațele dezgolite.
e l Fiecare muşchi încremeni pentru o secundă, pe măsură ce o fri-
că glacială prin se rădăcini în adâncul pântecului ei; apoi, Julia se
g l c mișcă. Azvârlindu-şi pătura de pe picioare, se grăbi să se ridice din
pat. Se repezi sp reuși , cu inima bătându-i nebuneşte în vreme ce
trase draperiile.
Uşile care dădeau spre veranda întunecată și liniștită erau larg
deschise.
Pentru o clipă, nici nu reuși să se mişte în timp ce privi lung în
noapte. Pur şi simplu, nu înțelegea. Era imposibil.
- Le-am încuiat, își spuse ea.
Sau nu?
O pasăre se lansă într-un tril undeva în depărtare și o smulse din
amorţeala în care încremenise. Întinzându-se în față, apucă u șile și
le închise, răsucind cheia în încuietoare.
Frecându- ş i braţele, se întoarse, şi privirea ise opri asupra uşii.
Se grăbi într-acolo şi descoperi că era încuiată. Era aproape sigură
că în cui a se ușile de la verandă înainte dease urca în pat.

: S
: ; i n d r e pt tavan. Sunetul sc auzea limpede. Nu avea cum Să se înșele O ci d,ril
ș e le Ocolind patul, urmări zgomotul paşilor prin Cameră, a rămase în picioare la câțiva metri în fața dulapului. Păr POI se Opri
m, a şi rămase în picioare la câțiva metri în fața dulapului. Păr, paşilor se oprise cam în aceeași zonă. POI se Opri Ca că SUrsa
paşilor se oprise cam în aceeași zonă.
Ea se uită la ceas. Era aceeaşi oră ca zilele trecut 00 dimineaţa. e. Puțin după
2.00 dimineaţa.
Julia aşteptă și, cum nu mai auzi din nou sunetul, făcu ne era sus trebuia să fie încă în cameră. Nu ip Ochii Mici,
C i n e era sus trebuia să fie încă în cameră. Nu auzi pașii d u-e spre nici una din uşi. Ohii Mici, îndreptân_
du-se spre nici una din uși.
Răsucindu-s e pe călcâie, înşfăcă iute cardiganul lung de pe spă- rul scaunului şi îl trase pst e. Dee r /
hotărâtă să afle cine umbla prin camera lui Madeline.
Făcu vre o câțiv a pași înainte ca ușa d in dreapta să se deschidă și ci ansăisăcido
Lucian să se ivească pe coridor.
Oh, măiculiță...
Lucian era la bustul gol.
Nu uit a se nici o clipă imaginea pe care o întrezărise în noaptea naml d a
a a ochilor. Umerii îi erau lați, iar pectoralii — bine definiți. Privirea ej
zăb o vi o clipă pe sfârcurile întunec a te, înainte de a cobori. Nu era
exagerat de musculos, ci suplu și zvelt.
Doamne sfinte, trupul lui era întruchiparea perfecțiunii. Adam
nu avea un asemenea corp. Nu că al lui ar fi fost chiar de ignorat.
Era doar normal. Și normalul erau n lucru bun. Normalul însemna
siguranță, mai ales pentru că ceea ce trezea Lucian înăuntrul ei îi
dă de a o mulțime de bătăi de cap.
Avea un corp pe care voiai să-l atingi. Simți furnicături în vârfu-
rile de getelor l a simplul gând dea urmări adânciturile și unghiurile
trupului lui.
Ştia că nu trebuia să se mai uite stăruitor la el, dar nuse putea
p abține. Pantalonii de trening pe care îi purta îi atârnau indecent de
jos pe șolduri, de zvăluind două a dâncituri de-o parte şi de alta a
ș o ldurilor și o brumă de păr.

Domnişoară Hughes.
D La maiba! Vocea În CI timbrul catifelat și adânc, combinat cu eur
L fclul în care îi rostea numele, i se furişă până în vintre. ie.
lul —'Te holbezi la mine, spuse el.
Oh, făcea mai mult decât să se holbeze. Doamne, se uita atât
nt, în cât er a si gură că imagin ea lui i se întipărise în minte și de ate Ea andaanear
E
de a t Ea a avea să mai genereze niciodată imagini neclare cu memoria ei nu
el fără cămașă.
Înroşindu-se până în vârful urechilor, își impuse să întoarcă
privirea.
-Îmi pare rău!
- Te rog nu-ţi cere scuze! Îmi place când mă sorbi din priviri.
Privire a ei o reîntâlni pe a lui, şi îl văzu zâmbind. Răsucirea buze-
lor amintea de eleganța animalelor de pradă, un surâs care aproape
te făcea să-ți doreşti să fii prada.
El își încrucişă încet braţele, iar mișcarea îi sublinie bicepşii.
— Bănuiesc că ai auzit paşii.
În cele din urmă, amintindu-și de ce se afla pe coridor, își găsi

vocea.
-]-ai auzit şi tu?
Lucian încuviință din cap.
Era tentată să-l întrebe dacă avea să se ducă să cerceteze sau ur-
ma să rămână l ocului ca săo lase pe ea să-l soarbă din priviri. Decise
să nu facă asta. Ocolindu-l, îşi înăbuşi un geamăt când el o urmă.
—- Ce faci? îl întrebă ea.
-Sunt aici să te protejez.
Julia lăsă ușor capul într-o parte.
-De?
- Nu se știe niciodată.
Ea își dădu ochii peste cap în timp ce se apucă de marginile pu-
loverului și înaintă pe coridor.
—Sunt ferm convinsă că nu trebuie să mă protejez decât de cine
susține că mă protejează.
- Mă rănești, domnişoară Hughes. Profund.
-Cum să nu?! replică ea, aruncând o uşoară încruntătură spre
lampa care pâlpâia în perete.

Lucian îşi potrivi pasul cu al ei.
N-ai venit la cină astă-seară.
Nu mersese.
— N-ai venit nici cu o seară înainte.
Nu.
Folos i nd alimente le pe care ile adusese Livie în cea de-a doua
o zi petrecută aici, își pregătise o gustare în ambele seri. După ce o
cunoscuse în treacăt pe logodnica lui Devlin, chiar nu-și dorise să
stea la cină cu ea. Nu avea încredere că ar rămâne politicoasă dacă
femeia ar mai face un comentariu meschin.
-Și am impresia că m-ai evitat, spuse el în timp ce urcau Scările,
Da.
Un alt motiv pentru care Julia nu luase cina cu ei. După ce el îi
spusese ce î și dorea de la eași după felul în care reacționase Julia
la sinceritatea lui — corpul ei fiind dornic și nesupus —, își dăduse
seama că era mai înțelept să păstreze distanța.
Și făcuse exact acest lucru.
În timpul zilei, ur ca pe scara exterioară ca să nu treacă pe lângă
gă apartamentele lui. Când el venea să o convingă să ia prânzul împre-
p ună, se asigura că era greu de păsit şi lua adesea prânzul în camera
ei. Și, când el venea să stea cu sora lui, profita de oca zie casă se
furișeze afară şi să vorbească cu ai ei.
Sau să se prefacă a vorbi.
Dar cu o zi înainte vorbise cu mama ei de spre Adam şi desprede
dr cum de reușise el să facă rost de noul ei număr. Nici unul din părin-
ţii ei nu ştia, şi era sigură că nu ar fi mințit- o. Adam nuo mai sunase
Și, până în acest moment, operațiunea „Ține-te departe de Lucian"
mersese ca pe roate.
Din fericire, el rămase tăcut, în timp ce se îndreptară spre came-
ra surorii lui.
Desigur, nu găsiră pe nimeni în camera lui Madeline. Uşile de la
verandă erau închise și încuiate, iar ea d ormea, Având grijă să nu o
deranjeze, părăsiră repede încăperea.
-O
să-i verifici camera de fiecare dată când auzi paşi? o întrebă
el după ce reveniră pe coridor.

_ Da. Ţinând marginile pulo verului una peste ! alta, ea dădu să o.l
ilover
pe ! ilover aa, ea dădu să traverseze coridorul. Cel mai inspirat lucru pe cu care îl putea face
cu
e
cra să se întoarcă în camera și în patul ei. Singură. Este de datoria b
aa mea să mă asigur că este bine. Dacă cineva o deranjează în miezul
- Dacă ce?
El se înființă lângă Julia, ţinând pasul cu ea fără nici cel mai
mic efort.
Ea nu voia să sugereze că paşii ar fi fost ai lui Madeline, dar, în p
_ Trebuie doar să văd ce face.
Lucian tăcu o clipă.
-Îți iei slujba în serios.
-De ce nu aş face asta?
În mijlocul coridorului, el se opri și se puse în fața ei.
Îmi place asta la tine.
— Pot spune că mă simt, în sfârșit, împlinită.
El schiță un zâmbet larg.
—- Nu încă, dar pot să te ajut cu asta.
Fa își dădu atât de tare ochii peste cap, încât i se păru o minune
că nu-i ieşiră din orbite.
- Am o curiozitate. Te-ai fi dus să verifici dacă nu mă du-
ceam eu?
- Noi suntem obişnuiţi cu zgomotele ciudate, îi explică el, încă
pironit în fața ei. Ne-am petrecut multe nopți nedormite urmărind
sunete le și n-am descoperit nimic. Acum, am ajuns să le ignorăm.
-— Dar sora ta...
- Asta aș fi verificat, interveni el. Prezența ta este ca un mic bo-
nus binevenit.
Julia îi ignoră spusele.
- Auziţi de mult timp pași din camera asta?
El nu răspunse imediat.
- Am auzit paşi în toată casa.
-Dar din camera lui Madeline?
Întinzându-se, el își trecu degetele prin părul ciufulit.

Ştiu cum o să sune a sta, dar nu-mi amintesc Să fi auzi a cameră până... "Ceva di
acea cameră până...

Ştiu cum o să sune a sta, dar nu-mi amintesc Să fi auzi a cameră până... "Ceva di
acea cameră până...
Ea aşteptă, cu sprâncenele arcuite.
- Până in no a ptea în care a murit tata, încheie el, Atunci am, ai şi . N-am descoperit nimic. zi
paşi. N-am descoperit nimic.
Ei bine, iată un detaliu interesant și... suspect, Nu-i plăc ea de] eea, dar cui i-ar fi plăcut? dc
ideea, dar cui i-ar fi plăcut?
— Și este imposibil să fie Gabe sau Devlin?
El scoase un râset sec.

— După cum am mai spus, nu sunt ei,
Juli a se gândi la u şi le deschise d in camera ei. Probabil le lăsase ea eşileîhisbindaa?
a a Dacă nu erau frații, iar și p o vestea cu fantome le era ridicolă, imao;. nialolejcfee Magi-
nația lor le juca feste.
Nu exista altă variantă.
Ea oftă.
- Trebuie să mă duc la culcare.
- Dar am să-ți spun un secret, domnişoară Hughes.
Numai bunul Dumnezeu ştia despre ce fel de secrete era vorba.
Julia făcu un pas într-o parte şi dădu să plece.
— Ai reuşit să mă eviți cu atâta succes dintr-un motiv anume,
spu se el, şi ea îi aruncă o privire tăioasă. Discuţia aceasta nu se în-
cheiase înainte să ajungă în camera lui Madeline? Pentru că n-am
forțat eu nota.
Ea aproape se opri, aproape mușcă momeala.
— Lucian...
El se mișcă atât de repede, că ea nu mai avu șansa să reacționeze.
Era la câțiva paşi în spatele ei, şi, în clipa următoare, se trezi
brusc cu spat ele lipit de perete și cuel în fața ei, cu mâinile fixate
de -o pa rte și de alta a capului ei.
Dumnezeule!
Trupuri le le erau despărțite de do ar câțiva centimetri, dar Julia ar
fi jurat că simțea căldura pe care o emana corpul lui când cobori ca-
pul și o privi în ochi. Julia îşi ţinu respirația când se apăsă în perete.

ă d a nsă pe ste obrazul ei , agitându-i a ui ca ld „f la rea lui ca, ! bunie cum suna numele meu pe iba! RăS g aiba: : x eăă . Îmi place la ne
a ui l d „f la r ea lui ca , ! bunie cum suna num el e meu pe iba! R ă S g aiba: : x e vămplă. Îmi place la ne
arul de la păr lăbdaea trecu alene peste pie-
e o
a p l je tale puzele !*
arul d e rl je ta le euz el e !* ație asemănătoa Q sen re cu nerăbdarea trecu alene peste pie-
lea ci
!
hi l or lui ă ei în unghiul perfect pentru un sărut. cl mai ridicole gânduri se treziră în mintea Nuanţă oC ndu-şi BUTE CU
cele ma i ridic o g de lucru chiar atât de r ău? Susținea că o dorea. O recunos- idiă sinceritate. Pielea ei sfârâi la simpla idee
A
l ucru ch i a r atât de ui A i directă sinceritate. Pielea ei sfârâi la simpla idee cu cea malila par dde a-i explora pielea dezgolită și buzele. Nu
d i rectă sincu ce a mali la | atinge din n o u, de a-i explora pielea dezgolită și buzele . N un clî față șiapoi. apoi, trebuia să se
| atinge din nou, p l nl de cât să plece uşor capul în față și apoi... apoi, trebuia să se rel Să f un deîn promisiunile enigmatice pe care
nl decât să p le ș o rel buc ure de clipă. Să se cufunde în promisiunile enigmatice pe care ucd albastru ca marea.
b uc r e că uc i l e o ferea u ochii lui de un albastru ca marea. ițimenința tă . A bso
l e o fereau ochii lui de u În mod bizar, nu Se simți amenințată. Absolut deloc. În ciuda ollt decât frică sau furie.
În mod b izar, ți simțise cu totul altceva decât fric ă sau furie. poveștii cu Adam, uăt
ș Se simțise cutezătoare.
Fa nu era așa. Deloc.
F a nu era așa. După cum nuera un lucru obişnuit pentru ea nici faptul că îl
dusese în apartamentul ei.
se se în p am Nici m ă car nu îi plăcea de Lucian. Bine, îiplăceade Taylo r, băr- oă
N i ci p b a tul pe care îl întâlnise în bar, dar nu îi plăcea versiunea cunoscută fi buts-ipa că la
batul p ca Lucian. Și nimic din ce știa despre el nuar fi trebuit să-i p lacă la
un bărbat. Sau cel puţin așa credea. I se părea exasperant și arogant,
agres i v și... ei bine, faptul că îi citea din Harry P o tter surorii lui era dioo
a rs drăguţ, iar ea ştia că el ținea sincer la sora lui. Simțea că, dincolo
imaginea de fațadă pe care o proiecta, dincolo de aura lui de senzu-
alitate, ascundea mult mai multe, dar...
Dar își dorea doar un sărut şi trecuse atât de mult timp de când
nu mai fu se se sărutată, o veșnicie de când nusemai simțise devora-
tă de dorinț a dea fi să rutată. Ce să se întâmple rău? Se simți parcă tfâ re
de trezită din nou la viață, iar senzația îi săgetă corpul și sfârcurile în-
te tărite sub cămaşa subţire.
u ne tu l pr ofund și masculin răsună dinspre Lucian și trimise o
S străfulger a re de dorință prin ea. O simțise. Nu ştia cum, da rel ştia

la ce se gândea ca , Gencle lu i Îngreunate Stiu că avea să o facă, Avea săo sărule de somn Coborărs , ; hi
, i a d ca
gnte St i u c ă av ea să o facă, Avea săo săru le c ţintuiască d e perete și să îi prindă trupu să-l simtă. de somn Coborărs , ; i hiar pe Coridor Ava d ca eal sub al lui, iareaÎș =
să-l simtă.
ă ue c ţ intuiască de perete și să îi prindă trupu să-l simtă. Ce i hiar pe Coridor Ava ea l sub al lui, iarea Își
Ce putea să meargă prost?
Re a litatea crud ă o izbi cu a naiba! Tou , da toată forța, Ce
La na iba! T o tul, dar mai ales Eroi c .o ă forța, slujba ei.
Era oficial.
Uru că ea îşi pierdea mințile, Pr
Blestemul care plana asu u că ea îşi pierdea mințile, Chestia Pra casei de Vincenţ era adevăraţ pe » pen.
i - Chestia asta este dat ste cap. ă rău peste cap,
peste cap.

Dar nu îl respinse,
Apoi Lucian scoase di.
se încleştă cu disperare. Cumva, nici

moment înainte de a fi prea târziu.
- La naiba! mormăi el.
Şi o sărută.

Capitolul 18

Prim a atingere a buzelor lui pe ale ei fu timidă sau întrebătoare.
Gur a lui apăsată pe a ei spulberă fiecare urmă de neliniște carei se
ridicase pe vârful limbii. Lucian îi prinse uşor între dinți buza de jos, ulr El
js i ar ei i se tăie răsuflarea. El profită de reacţia ei şi adânci sărutul, până
pâ când ea se simți învăluită de gustul și de senzația atingerilor lui.
O degustă cu înflăcăr ar e, sărutând-o de parcă ar fi vrut să-i de-
voreze fiecare respirație. Și Julia chiar se simțea așa.
Devorată.
Nu mai fusese niciodată sărutată astfel.
Gur a lui o acope ri pea ei în timp ce veni mai aproape, aliniind
cele mai interesante părți ale trupurilor lor. Şold pe şold. Piept peÎ
Pt pe piept. Îi cuprinse maxilarul în palmă, înclinând-o uşor pe spate,
ca să adâncească sărutul, iar ea se supuse, în timp ce inima începu
să- i bată cu putere și pulsul i se întețí într-un iureş înnebunitor.
El îşi lăsă o mână să alunece peste coastele ei, pe sub bluză și
peste şold, până la coapsă. Degetele i se îngropară în carnea ei, apă-
sându-se în materialul subţire al pijamalei. Trupul Juliei preluă frâ-
i el e fără să se mai gândească. Când el îi înălță coapsa, ea își înfășură
piciorul peste al lui.
lulia gemu când el se împinse spre ea. Hainele lor nu mai
erau decât o piedică subțire între căldura ei și mădularul lui tare.
Ridicând mâinile peste pieptul lui, ea îl apucă strâns de umeri,

cl - lipită de perete,
Tremură lipită în timp ce şoldurile lui sc legănară spre ale ci, cl - lipită de perete, de
Ridicându şi gura atât cât să vorbeasc l conturul maxilarului ci, ă, Lucian Urmări cu “ge
tul conturul maxilarului ci,
Do a mne, mi-am dorit să fac ast m văzul! a din prima Clipă în c Alte
te-am văzul!
Julia se cutremură şi se chinui să respire. O urmă der i în mintea ei. Nu se cuvenea să facă asta Nu pe u
ațiune păj.
păi în minte a ei. Nu se cuvenea să facă asta. Nu peun cori îi puteau descoperi frații lui. Și nici altundeva,
aine păj. dor în Care
îi puteau descoperi frații lui. Și nici altundeva,
- Lucian...
O să rută din no u, reducând la tăcere orice împotrivire as - r fi chinuit săo exprime, dar de data asta pe Care
ea s-ar fi chi nu it să o exprime, dar de data asta era complet Snuăîtătol și dând pe Care diferit.
Se a ventură într-un sărut molcom și adânc, de parcă iăfliaze fi rili era lbudrit. își lua
timp c a să se familiarizeze cu fiecare milimetru al buzelor ei. Nuer l fel dda la fldist în îi lua
fă în timp ce o durere profundă crescu şi se intensifică la fiecare apă pu lua e Sare
a corpului lui peste alei.
Era năucită de săruturile lui.
Ușurința cu care îi distrăgea atenția era de-a dreptul perfidă, 3.
când- o să se întrebe dacă nu cumva de aici își câștigase pore cl a
a .
Ar fi avut sens, pentru că abia își mai amintea propriul nume și,
i fără îndoială, nu se împotrivi în vreun fel când mâna lui îi părăsi
p șoldul şi își croi drum pe sub tivul cămășii, alunecând de-a lungul
pielii dezgolite.
Ea își legănă șoldurile pe ale lui, tremurând când el scoase un
geamăt aproape animalic. Cu răsuflarea întretăiată între săruturi,
spatele ei se arcui când mâna lui îi găsi un sân. Dorința vibră înăun-
trul ei, în vreme ce își înfipse unghiile în umerii lui.
- Julia, genu el, apoi îi urmări din nou cu limba conturul buze-
lor, cerându-i să-l lase să intre.
Degetele ei atinseră șuvițele lui scurte şi fine chiar în clipa în
care degetul lui mare îi dezmierdă sfârcul. Julia ţipă, iar el îi înghiți
strigătul cu un alt sărut pasional.
-Îmi plac sunetele pe care le scoţi, spuse el cu voce gravă. Numai
când le aud și-mi vine să-mi dau drumul.
Ea își pierdu orice urmă de suflu.

i m și
.
0 e Atât de HATE
— _
ENE I
„ ureche. l a a
ureche. cazi io a să te ajut să O faci. Vrei?
L
Ţ
a ju h i i Juliei se închiseră când își prinse buza între dinți. Era o ii _ La Ţ _Trua să se oprească, dar nu se opri când el o apucă i
:
& am p; : : Îl lăsă să-i coboare mâna peste piept, peste abdome
h i Ju ii _ La Ţ _ Trebuia să se o prească, dar nu se opri când el o apucă ie . & am p; : : EA Îl lăsă să-i coboare mâna peste piept, peste abdome de înc .
încord a t. a
RE
nc o rd a RE - ! aci când vârfuril e degetelor ei îi atinseră alene betelia e

pn

pn
întrebă el, iar buzele i se mişcară pe gâtul ei. Dacă
spu i da , te ajut. O să-ţi arăt că mai am puțin și explodez. Elîi prinse dgt în rdin,r ii țdfug
pn r i pielea de licată de pe gât între dinți, trimițând un fulger de plăcere
perversă prin venele ei. Dându-i drumul, îi potoli înfierbântarea cu
o dezmierdare a limbii. Pot să-ți arăt ce fac eu.
Luci a n își lăsă gura să urce pe o parte a gâtului ei. Ea răsfiră de-
g e t el e în aer, în timp ceel îi țintuia înc heietura.
-Pot să-ţi arăt ce fac când mă gândesc la tine.
Corpul ei se afla în război cu mintea. Rațiunea îi impunea să
pu sp un ă nu, dar nu era ce își dorea. Ar fi trebuit să ştie mai bine, dar
nu voia să asculte de vocea prudenței.
Julie simți un nod în gât când cobori piciorul şi spuse cu
un suspin:
-Da.
Ge a m ă t ul lui se transfo rmă într-un să otaerulgnl de ăru Tut pătimaş, care îi răpi
tot a e rul , genul de s ă rut cu care S la văCeu,păaş,care îi răpi Julia avea foarte puţină experiență. e,
-Sl a v ă Cerulu i , ntal o nilopţină experiență. șopti el, apoi îi trase mâna pe sub betelia
pantalonilor,
Apr o ape imediat, degetele ei plutiră peste vârful umed şi tare. l se 'rase uoî
r a e pap nu ca ea să va cobori privirea, capul mădularului său.

Cu cealaltă mână, işi împinse pantalonii mai înjo *» &puMnngimea groasă a erecției lui. Ea făcu ochii mari, [] simțiu jo *» &puMnlungimea groasă a erecției lui. Ea făcu ochii mari, [] simțio vagă idee despre cât era de mare, dar să-l vadă în re pu i avea“V Itae
mțovagăideedesprecâterademare,darsă-lvadăînrepu iaveatotulaltăpoveste. “VItateeracu
totul altă poveste.
Doamn e! “
„ Do
Lucian îi mută mâna spre bază și își înfășură de, strângându- e în jurul grosimii lui. Apoi se mișcăBetele pestealdin p m,
ei,strângându-leînjurulgrosimiilui.Apoisemișcăbânu iî ân în șiî jos pestealdinN0u,plim,
bându-i încet mâna în sus și în jos.
Ea ştia cum să facă asta, dar faptul că se lăsa îndrumată demn
demcările lui era incredibil de senzual. El deținea controlul n -
n5 ,
Doamne, ea se simțea excitată de asta. Excitată de Mâna luin
întunecată care o înghiți pe a ei și de felul în care zvâcnea în nd:
n:
pielea lui încinsă.
-Uită-te, spuse el, sărutându-i tâmpla și apoi celălalt colţ al gurii
i i :
Uită-te la noi!
Nu trebuia să-i mai spună asta. Julia n-ar fi reușit să întoarcă
privirea nici dacă ar fi încercat. El îi folosi mâna ca să se atingă, [a
început încet, apoi tot mai repede, și o strânse de mână până când
tot corpul i se cutremură.
Trupul lui începu să se mişte în acord cu mișcarea imprimată
de mâinile lor. Broboane de lichid se iviră în vârful mădularului
lui şi bătăile inimii ei se înteţiră. Nu-i venea să creadă că făcea asta
și nu se putea opri.
- Julia.
Îi rosti numele cu un geamăt, de parcă ar fi fost deopotrivă un
blestem și o rugăciune.
Ea ridică privirea spre el, iar intensitatea mistuitoare din ochii
lui aproape o nimici. Julia se aplecă în față, apropiindu-și gura de
a lui. Îl sărută, bucurându-se când trupul lui începu să tremure
brusc. Strânsoarea ei se înăspri, şi avu nevoie de o clipă ca să-și dea
seama că el nu-i mai mişca mâna. El își înfipse mâinile în perete de-o
parte și de alta a capului ei. Aproape că-şi dori să o ia de la capăt, în
timp ce adânci sărutul, împletindu-și limba cu a lui.
Atunci își dădu seama că ea deţinea controlul.
Poate îl deținuse dintotdeauna.
Şi trecuse atât de multă vreme de când nu se mai simțise așa.

,
. , ,atirbarăîntr-un,,âmbetlargpestealelui.Numaibăratîsat.Apoi
Bu rel e *
irbarăî rdă, pentrucăelosărutăcaunbărbatînsetat.Apoiop c l oitu âtuluiei.Semai
dă, pentropându-şi capul în scobitura gâtului ei. Se maii umurăo na
datăspreeași m - onăpepieleaei.JuliaîlsimțizvâcnindînpumnuleicândJm
acoloundeîlduseseea.impinseorăturăaspr
pe pi eJme - acolo unde îl dusese ea.ăsună tremurător când elrătură asprajunse pe “UT lu
Jme acoăsună tremurător când el se lăsă moale în bra-şi își tr jenată dosul palmei“UTţia lui
țe antaloni.dep
antaloni. , aBine,spuseel,cuglasrăguşit.Camtreizecidesecunde.Poate
Flînă ț pucu care îlsatisfăcuse. Susţinându-i privirea, duse mâna la gură șin l lm i e .
cudepuse un sărut în centrul palmei ei.
Ea simți un gol în stomac.
Doamne!
Un zâmbet înflori în colțul gurii lui când el îi înălță mâna spre
piept, trezind senzații și mai ciudate în pântecul ei.și ici ăc
t- Stau pe coridor cu pantalonii în vine și nici măcar nu-mi pasă.
Juliei ar fi trebuit să-i pese, dar nu reuși decât să izbucnească din
nou în râs.
—Ce bine că suntem doar noi treji la ora asta. Ei bine, noi şi
fant omele .
—-Da. La naiba, domnişoară Hughes! Își lipi fruntea de a ei în
timp ce trase chinuit aer în piept. Cred că o să vreau să te păstrez
pentru mine.
Cuvintele lui o luară prin surprindere, zguduind-o până în
străfundul ființei. Nu ştia dacă pentru că îi plăcea ideea asta sau
pentru că se gândea că probabil nu vorbea serios. Sau poate că,
acum, când aerul rece se furișa între trupurile lor, rațiunea revenea
în forță.
Oh, D umnezeule!

E

Ce naiba se întâmpla cu ea? Își jurase că nu avea ă niciodată aripile înfierbântate, cu atât mai puți să își Mai nti U, Pe '
unde îi putea descoperi oricine.
dă n iciodată aripile înfierbântate, cu atât mai puți unde îi putea descoperi oricine. își Mai nti U, P eu n Co; ' Fidoy
Jul i a încremeni când îşi abătu privirea, făcând Breșeala d, jDuaciai
d, în jos. Doamne, era ur i aş chiar și atunci când nu era... ei i Privi d el ă je
e i i avea să se gândească la asta. Se concentră asupra umărului je n E u UI
- Eu...
- Nu-mi spun e că nu trebuia să se întâmpl e. Voce a lruîn timp ce el se aplecă într-o parte, fi xându și ui Tăsună aspru în t i mp ce el se aplecă într-o p arte, fixându-și privi ei. Nu mi sp un e că regreți sau căar trebui să utuTsună Tea ASUpra
e i . Nu-mi spune că regreți sau că ar trebui să uit ce s-a în Năr l eeidi la a.Upra tâmplat
Nările ei se dilatară.
- Nu-mi spune ce să spun!
-Nu te preface că lucrur i le pe care le-am făcut n -au fost al naibii eu utaaâno,hiadado
n i i de uluitoare pentru amândoi, chiar dacă doar eu mi-am dat drumul
u l :
Julia rămase mută de uimire.
-— Extraordinar. Orgoliul tău chiar nu are limite.
-— Asta nu are nimic de-a face cu orgoliul meu. El întinse gâtul în cealaltă parte când ea întoarse privirea, prinzând-o din nou pe picior greșit. Ştiu sigur că ţi-a plăcut la fel de mult.
- Oh, chiar așa?
- Da, ripostă el. De unde știu? Pentru că este prima dată când te-am auzit râzând din toată inima după noaptea noastră petrecută în bar. De parcă te-ai fi bucurat cu adevărat de tot ce s-a întâmplat. A fost un râs la fel de sincer ca zâmbetul tău de acum câteva clipe,
Jul i a dădu să nege, dar gura i se închise brusc, în timp ce pieptul i se ridică în clipa când inspiră profund.
- Și felul în care m-ai sărutat? N-ai cum să mimezi asta, şi sigur nu săruți așa dacă urmează să regreți totul după aceea.
Doamne! Avea dreptate. Julia îl detesta pentru asta şi trebuia neapărat să se îndepărteze de el. Trebuia să-și revină în fire.
— Nu contează. Ea își retra se mâna liberă șise strecură pe sub brațul lui întins, punând distanță între ei. N-ar fi trebuit să se întâmple.
— Poate ar fi trebuit. Lucian clătină din cap în timp ce se întoarse spre ea, ridicându-și pantalonii — lucru pentru care ea îi era pe deplin recunoscătoare. Te-ai gândit vreo clipă la asta?

De ce mas gândi la asta? Fa ridică neîn crezătoare mâinile înintru familia ta. Eşti, practic, șeful meu.
D e ce mgâ cz pentru tine... pentru familia ta. Eşti, practic, șeful meu. 1 Luc! 5 edi : efaemn spre el - este chi ar ultimul lucru la care ar
cz e n 1 Luc! 5 edi : e estia asta facu semn spre el - este chi ar ultimul lucru la care ar Chestii â ne sc.
e esCheti rebui să mă gândesc. ee lui se un
rebui să sprâne enele lui se uniră într-o încruntare: dă ei sau nu angajată aic
sprân Cui îi pasă dacă eşti sau nu angajată aici? Asta nu c o ntează fiCoădoim
Cip „c e ntru mi ne sau pentru frații mei. Ce cont ează este cene dorim. râubreeea făcu un pas în spate.
c e ntru Încrucișându-şi brațele, ea făcu un pas în spate. cz ăle
Încrâ _ Lucrurile nu funcționează aşa pe lumea asta. Alte lucruri
contează:
nt e Fl se avântă în față, anulând distanța dintre ei într-o clipită.
Julia rămase uluită în fața lui, pentru că, serios, cum naiba să
răspundă la una ca asta? d
pd Dar el o surprinse din nou.
Cuprinzându-i o brajii în mâini, el coborî capul și o sărută...
Cd o sărută ca prima dată. Și prostuța de Julia nu îl respinse. Se des-
chise pentru el ca unul dintre trandafirii sălbatici care înfloreau
în grădină.
Lucian încă o ținea când îi spuse:
- Și, domnişoară Hughes? Acum, eşti în lumea mea.

Capitolul 19

Degetele și lateralul mâinii lui Lucian erau pătate de cărbune,
Urme mici negre se întindeau pe pieptul lui dezgolit. Dâre despre ş
e care habar nu avea cum ajunseseră acolo. Îşi simțea ochii obosiţi, și
câr ce lul de la gât nu părea să dispară. Dar, în timp ce se lăsă pe spate
și se uită atent la ce făcuse în ultimele câteva ore, durerea deveni
d o ar o neplăcere minoră.
Să renunțe la v o psea în favoarea cărbunelui fusese o idee genială.
Schițele în cărbune dădeau senzația de mai multă intimitate,
Poate pentru că degetele erau mai aproape de pânză și erau impli-
cate în definirea umbrelor și în conturarea detaliilor mai fine. Lui
Luc i an i se păruse dintotdeauna o artă romantică, mai caldă și mai
imperfectă decât uleiul și pensula.
Privirea lui Lucian hoinări peste pânză.
Se apucase de schiță în clipa în care se întorsese în camerele lui.
Fără somn. Fără nimic de băut sau de mâncat. Trecuseră ore peste
ore, și, chiar da că în această încăpere nu existau ferestre, el ştia că
soarele trebuia să se fi înălțat pe cer de ceva vreme.
Juli a se holba la el; linia delicată a maxilarului ei și conturul
senzu al al buzelor erau redate în pete și tușe de un ce nu şiu-închis.
Îi surprinsese expresia de pe chip cu câteva momente înainte de a-și
fi dat seama de ceea ce făcuse cu el.
Sprâncenele îi erau relaxate şi ochii — plini de dorință. Îi fusese
nespus de greu să-i redea perfect genele, dar pentru reprezentarea

▬

Ve
cu
- c prin restul trupului ei din a mintiri și imaginație. o de- alpnt
m i tr o d sen a se culcată pe o parte, sn capul sprijinit într- un pumn menp de tioldueșaunconae
s a ntmlt i cearșaf îi acoperea şoldurile și aluneca uşor intr-o parte, de zvălu- aăPânlșâdei
o de și a l un ecnr - ae, indu-i o gambă. Pântecul și sânii îi erau dezgoliți, umflăturile moi
Pnlsâ fiind schițate şi nuanțate în cărbune. Era o Venus, propria lui Venus.
probabil domnișoara Hughes i-ar fi dat una peste scăfârlie dacă
ar fi descoperit desenul.
Un surâs i se ivi în colţul gurii.
D ar ar fi meritat.
Lăsând cărbunele pe o tavă aflată în apropiere, el se ridică şi în-
tinse brațul ca să-și dezmorțească muşchii încordați. Apoi ieși din
cameră, simțindu-şi mintea de un milion de ori mai limpede decât
atunci când intrase. De secole nu-şi mai petrecuse cea mai mare
parte din noapte în atelierul lui.
Și se simțea ca trezit dintr-un somn lung de secole.
El și Maddie m o şteniseră talentul de la mama lor. Ea fusese o
artistă, reuşind să dea viață oricărui desen, indiferent că era realizat
cu o simplă peniță sau cu cea mai scumpă pensulă pentru picturile
în ulei.
Însă altceva îi deosebea pe el și pe sora lui de frații lor.
După ce făcu un duş în gr abă și se schimbă, se duse la etaj. 1 se
în tâmplă cel mai nebunesc lucru în timp ce urcă treptele în fugă. Îl
rptuă Îl luă cu asalt un amestec straniu de emoție şi nerăbdare. Încetini
pasul când simți cum o încruntătură îi apare pe chip.
De fapt, de ce avea emoții? Fiindcă urma să o revadă pe Julia?
Trecându-și o mână peste piept, el traversă coridorul. Când avu-
se se ultima dată atâtea emoții înainte dea se vedea cu o femeie? Nici
nu-şi aducea aminte.
La naiba!
Neștiind ce să mai creadă despre asta, coti pe coridor și observă
Că ușa de la dormitorul surorii lui era deschisă.

O

Madd i c era la şevalet. Doamne! Încă nu-i venea Să creada -: i se ridicase și picta. Totul mulțumită ideii Juliei. Ceea Că sora
lui se ridicase și picta. Totul mulțumită ideii Juliei. Ceea asi
că probabil avea dreptate și în privința lui Daniel. Oricât de p
O i t de i-ar fi displăcut să -l aibă pe Daniel prin preajmă, dacă era un pl care să o ajute pe sora lui, avea să găsească elo ce d E
p care să o ajute pe sora lui , avea să găsească el o cale de a. fa E frații luisă accepte. s*ipe
fa ț i i lui să accepte.
Pr i virea i se mută spre locul în care Julia stătea Pe Un scau pv lui iti își ăibzj
scau O pr ivea pe s o ra lui in timp ce își ronțăia ușor buza de jos. Area xeb să , dacă iduăîtrlno
j a expresie absentă, de parcă era pierdută într-o lume a gândurilor tbădafăem
m h o noapte în urmă. Era o aroganță să presupună că în viața e in uen
n mai întâmpla nimic altceva, dar ar fi putut să bage mâna în foc că en;
sodul de pe coridor era cel care nu-i dădea pace. Probabil adu-
d na acum pe listă toate motivele pentru care nu ar fi trebuit să
se întârnple.
Rezemându-se de tocul ușii, Lucian își drese glasul.
Julia tresări în timp ce smuci iute capul şi îl intoarse într-o parte.
O îmbujorare î i coloră obrajii, iar inima lui începu să i se zbată ne-
bunește când privirile li se întâlniră.
Nici unul d in tre einu spuse nimic vreme îndelungată. Complet
neaşteptat, Lucian se trezi... că nu știa ce să spună.
Julia rupse tăcerea.
Încrucişându-şi brațele, ea se lăsă în față pe scaun.
—Bună dimineața!
El ridică dintr-o sprânceană.
— Atât de formală și cuviincioasă, domnişoară Hughes.
Roșeața din obrajii ei se intensifică în timp ce Julia strânse
din buze.
— Ce pot să fac pentru tine, Lucian?
S un etul numelui lui rostit de gura ei dezlănțui un val de dorință
în ăuntrul lui . Dacă nu s-ar fi aflat și sora luiîn cameră, arfi făcut
astfel încât să nu mai aibă nevoie de imaginație pentru o parte din
ce ea ce desenase.
- Nimic pentru moment. Îndepărtându-se de uşă, el traversă ca-
mera cu paşi mari, pe deplin conştient că ea îl urmărea cu un aer
şovăitor. Îngenunche lângă sora lui. Bună dimineața, Maddie!

sora lui nu răspunsecând își trecu pensula pe pânză. Fl sesd â În incruntă în timpcestudie pânza.În nuanțele palide, ise părucăfe la ui inc ân .Înprindeconturuluneifețe.SeuitălaJulia.e ?sur|
p_ Câte pânze a desenat?
_ Trei. Este la a patra, răspunse ea. Le-am pus bine în dulap.
El încuviință din cap şi se concentră din nou asupra lui Maddie.
- Mă gândeam, spuse el în timp ce sora lui își trecu pensula prin vopsea. Ce-ai zice dacăl-aşinvita pe Daniel aici peste weekend?
l vMânalui Maddieseopri.
El își ținu respirația în timp ce sora lui rămase înmărmurită. Era un semn bun? Rău?
— Poate duminică, la prânz? Ți-ar plăcea?
Ea își plecă uşor privirea. Dupăo clipă, se apucă să picteze din nou.
Lucian rămase ghemuit câteva momente, fără să rostească vreun cuvânt.
—- A fost o reacție. El se uită la Julia. Ai văzut, nu?
Uimirea i se citi pe chip când încuviință din cap,
-Sigur a fost ceva.
El răsuflă brusc în timp ce se ridică.
- Habar n-am dacă e de bine sau de rău.
Julia își desprinse brațele.
-Cred că e de bine. Adică erau prieteni apropiați. Nu văd cum ar putea să fie de rău... pentru ea.
Lucian trebuia să fie de acord cu asta. Trecându-şi degetele prin părul ud, își cobori mâna.
- O să vorbesc cu Dev. De obicei, este plecat aproape toată duminica, așa că el nu o să fie aici. Dacă ar fi acasă, totul ar putea să se ducă repede de râpă,
-Atunci probabil este cel mai bun moment să facem asta, încuViință ea. Nu trebuie să fie stresată.
Dar cum aveau să își dea seama dacă era? Deşi era de acord cu Julia, dacă venirea lui Daniel avea să o streseze? Nu avea vreun moliv să creadă că avea să se întâmple asta — în afară de faptul că nu-i plăcea de nenorocit. Trebuia să renunțe la asta.

Întor c ându-se spre Julia, el îi studie profilul în timp c
tp ve Maddie. Se apucase din nou să-şi muşte buza de jo, Pt da,
e Mp jo, P i nvitându-l să facă ceva în privința asta. Voia să guste din na, *P* tbie
dna pură, dar avea suficientă minte încât să -şi dea seama că trebuie ă-
i e să-i
dea timp.
Ceea ce îi spusese cu o seară în urmă era adevărat. Ea era
în lumea lui, dar el trebuia să o ajute să se obișnuiască și cuy șicu realitatea. “ea,
și cu realitatea.
O expres i e bănuitoare i se citi pe chip.
-De ce?
Pr i virea ei se îndreptă spre Maddie în timp ce buzele ise Strân-
se ră într-o linie subțire și severă. Ea se ridi c ă și trecu pe lângă el nc
apucându-l de mâneca d el a cămașă. Îl trase spre ușă, iar e] nici
măcar nu reuși să-și ascundă zâmbetul încântat.
— Taci! rosti ea șuierător.
El chicoti.
Îmi cam place.
—P e ntru că e ceva în neregulă cu tine. Ajunși pe coridor, îl trase
la vreo câțiva pași distanță de ușă. Îi eliberă mâneca și se întoarse
cu fața spre el. În caz că nu ţi-ai dat încă seama, sora ta are, în mod
evident, două urechi cu care aude perfect și poate să înțeleagă ce
zice lumea din jurul ei.
—Da. Cred că înțeleg asta. El zâmbi când ochii ei se întunecari.
Nu-mi doresc să ascund că sunt interesat de tine.
Ea făcu un pas în spate și clătină din cap.
-Poate ar trebui.
-Ei bine, at unci aș fi un mincinos. Dar eu nu sunt nici fals, nici
mincinos, domnişoară Hughes.
—Oh, Doamne! mormăi ea și își frecă uşor fruntea.
- Nu cred ca El să aibă ceva de-a face cu asta.
Ea ridică încet privirea și îi aruncă o privire ucigătoare.
-Ce vrei?
El zâmbi.

„rc a să fii aici când vine Daniel, în caz că se întâmplă ceva. = a fie ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat ea. -
—
a f -— n-am chiar un program fix. Dv mi-a spus că în week-
e v
f a
— face ce vreau, dar nu aveam nici un plan pentru acest md
f c e ce cnd m Sigur o să-mi fac timp când vine Daniel. _ et pe ?îtăe.
m Sigu _ et Şi ştii ce mai este perfect? o întrebă el.
Fl râse.
,
Fl râs x , _Nu, Asta înseamnă că poţi lua cina cu mine şi Gabe mâi-
ne-seară.
_Stai! Ce?
Cu privirea ațintită spre clama care îi ținea părul strâns, Lucian fi
prr se întrebă cât ar fi deranjat-o dacă i-ar fi scos-o. lnldi
urante din oraş în fiecare seară de sâmbătă. Mă gândeam că, din
moment ce ţi-ai dorit să vezi orașul, ai vrea să ni te alături.
Fa deschise gura.
-Nu e mare lucru. O să fie și Gabe, şi pe el îl placi, spuse el. Poate
nu atât d e mult pe cât mă placi de mine, dar ăsta e un lucru bun.
Umerii Juliei se îndreptară. Trecu o clipă.
-Cine o să aibă grijă de Madeline?
-Vor fi oameni care să se ocupe. Trebuie doar să ne întoarcem
înainte să se facă prea târziu, spuse el cu un zâmbet când ea îşi dădu
ochii peste cap. Hai, spune da!
-Și, dacă spun nu, o să mă manipulezi astfel încât să accept?
Lucian își înclină capul într-o parte.
-Dacă asta trebuie să crezi ca să accepți, atunci da.
Ea pufni.
- Ştii, eşti... Chiar nu există cuvinte ca să descrie cum eşti. Ea
dlătină din cap. Deci nu o să fim doar noi doi, corect?
Luptându-se cu un zâmbet triumfător, el încuviință din cap.
-O să fie și Gabe cu noi.
- Mai sigur în mai mulți.
Oh, dacă ar fi ştiut numai cât de greșită era această convingere,
dar el încuviință iar.
Cu o răsuflare greoaie, ea își încrucișă din nou braţele.

Bine. O să vin cu tineșicu Gabe, dncămdecină,apoi măîntorcacasă. Ar Nimic mai Mult, [,"Uoar
mâncăm de cină, apoi mă întorc acasă.

La naiba!

Acasă.

El şovăi o clipă, gândindu-se că îi plăcea când se referea lai ca fiind acasă. Păstră ideea pentru el. =
lui ca fiind acasă. Păstră ideea pentru el.
-Ce-ai zice dacă ne vedem la 19.00?

- Bine. Ea făcu un pas într-o parte şi se opri. Strângând dinbuzeică privirea spr e. N şiu daă ţi
ze m:
buzeridicăprivireaspreel.Nuştiudacăţi-amspussaunuieri,dar m:gâde laaaş. șiti ă ei r a d u ârmă
gândeamlaastași...șiştiucănueraiapropiatdetată]tău,căslujba-adu țieșifr il tăi sid îce rmădarsper
că slujba v-a adus ție și fraților tăi un soi de încheiere.
Șocul îl făcu să înlemnească în timp ce se uită lung la ea. Erac . El îi i ți sic a
strânse în piept.
Şi, chiar dacă ştia că trebuiasă-i deatimp și Spațiu, Lucian erat ălo l m Î a
eaun ticălos lacom. Înainte ca ea să-și dea seama de ceea ce avea el de
gând, Lucian cobori capul şi apăsă un sărut rapid și prea inocent
pe colțul buzelor ei. Răsuflarea ei întretăiată răsună înăuntrul lui,
- Mulţumesc, murmură el pe buzele ei, apoi se trase în spate,
lăsându-și privirea să hoinărească peste chipul eidrag.
dÎi zâmbi şi se întoarse, lăsând-o singură pe coridor.

Gabe zăbovi lângă ușa camerei lui Madeline, rezemat de tocul
ușii, cu brațele încrucișate. Nu intră, dar își urmări sora la şevalet.
Când deveni limpede că Gabe nu avea să intre în încăpere, Julia se
apropie de el.
-Vrei să te las câteva minute cu ea?
Fără să-şi ia ochii de la tablou, el clătină din cap.
— Nu. De fapt, trebuie să iau legătura cu un client. Își înclină ca-
pul într-o parte, în timp ce miji ochii. Ştii la ce lucrează?
Ea scutură din cap.
— Habar n-am.
-Nici eu, murmură el, trecându-și o gleznă peste cealaltă. Deci
legat de mâine-seară. Se uită la ea cu o privire piezișă. Sunt încântat
de cina noastră.

X

-
p rivire a lui, la fel ca a fratelui său, o captură pe a ei. Măcar Lucian rivirea Ul - 1 & amp; ini d îi li lătuGaelad piirivre Ul - 1 & a mp; ini când îi spusese că avea să li se alăture și Gabe la cină, dar „ mințise : : ” | dat stomac. „ minți : : ” | ciudat în stomac. mot simți un 89
_Serios?
_ Da. Umbra unui zâmbet pluti pe buzele lui. Sunt încântat să-ţi arăt New Orleansul. : îdr
rătNO a x x Privirea ei se îndreptă spre a lui. Felul în care o spusese...
in de părtă de ușă. Seară frumoasă, Julia!
er -Şi ție! murmură ea.
Gabe plecă, iar înserarea se lăsă cu paşi repezi. Când veni momentul să -l cheme pe Richard ca să o ajute săo mute pe Madeline în patul ei, Julia se simțea epuizată. Își petrecuse cea mai mare parte din zi mustrându-se pentru cele petrecu te cu o noapte în urmă și apoi pentru că acceptase să iasă la cină cu cei doi frați.
Se simțea ciudat că acceptase o întâlnire... cu doi bărbați... în acelaşi timp.
Plimbându-se agitată prin în că pere în timp ce îl aşteptă pe Richard, își dori să o poată suna pe Anna și să-i ceară sfatul, dar cum să facă asta fără să-i spună pentru cine lucra? Avea încredere în Anna, dar...
În orice caz, se săturase să-şi tot reproşeze diverse. Julia trebuiasă fie realistă. Nu ar fi fă cu t ce făcuse cu o seară în urmă dacă nu şi-ar fi dorit. Nu arfi acceptat să ia cina cu ei dacă nuşi-arfi d o rit. Ce nu vo iasă înfrunte, ceo îngrozea, dacă era să fie sinceră, era faptul că își dorea.
Îl dorea pe Lucian.
Netezindu-şi părul cu o mână tremurătoare, se opri în fața ușilor. Nori groși şi grei acopereau cerul, cufundând toată proprietatea în umbre. În depărtare, răsună tunetul.
Chiar îl dorea.
Simplul gând îi făcea inima să-i tresalte în piept. Cum ar fi fost dacă ea ar fi spus-o cu voce tare? Ce se întâmpla dacăse lăsa în voia dorinţei? Fl era evident interesat de ea, chiar dacă Julia habar nu avea încă de ce se oprise în noaptea aceea în apartamentul ei, dar ce se întâmpla dacă ea... pur şi simplu se dezlănțuia?

Juli a î nchise ochii, în tim era în pericol, dar era fe P ce Îşi muşcă buz FM convinsă că ag a de jos, Slujba n enţia a nu
îi er a în pericol, d ar era fe probat toate activit ş u că buz FM convinsă că ag a de jos, Slujba ățile extracurriculare a enţia ei ar fi de
ez 2
UTE şi libertinism.
probat toate activit că ag Sb ățile extracurricul ar e care enţia ei ar fi ; UTE Vineau d e qjp,_. şi libertinism. ded
Nu -şi per misese să se gânde a scă nici rmasă îl primească după încheierea co măcar la bonus ntract ul ui. Nuulpe Care
u r ma să îl prim ească după încheierea co imagineze ce avea să însemne ăr la bonus ntractul ui. Nu r pentru eape termen l un ulpe Care eUşea Să-și
im a gi n eze ce av ea să în semne nct u lui . Nu r pentru eape termen lung Deci ce anume o trăgea îno?Daăe
a
pme n l un g Deci ce anume o t r ăg ea înapoi? Dac ă o Suna pe Ann E să $ a d , acmasă fie întrebarea pe care avea să i-o adres ez eIuanSi
_ n
< ;
u n a pe Ann E să $ a d, ac urma să fie întrebarea pe care avea să i - o adreseze. Iar Julia nn _ n- : :< ; ' U voi să intre în detalii oferindu-i un răspuns. *Sla
_ n - : :< ; să intre în detalii oferindu-i un răspuns.
A d evăr u l er a că se tem ea Să-și permită să simtă... să Simtă ori utească devi n ă mai mult decât inefsad
t. să Simtă ori put ea să d evină mai mult decât un interes trecător. Așa fitsesa d când îl părăsise pe AdmReaţ al f P ,
e. Aş a fitsesa d când îl părăsise pe Adam. Relaţia lor fusese un dezastru de Pro, porții epocale, şi poate .poate îi era tăăpa,
ea t r u de Pro, porții epocale, şi poate ... poate îi era teamă să nu repete experiența, Și orice s-ar fi întâmplat cu Lucian arfi fost de :
pe eexp Și orice s-ar fi întâmplat cu Lucian arfi fost un dezastru,
Pe n t r u că avea un fel al lui d e a-i intra pe sub piele. E ra fer- ecăt o r şi deştep.Edutşinsu
de Vincent făcea parte din elita americană.
Cum să nu fie tulburată de el?
O rel aţie cu el o putea face să simtă mai mult decât dorință. Își ode
d ăÎi dorea cu adevărat să se întâmple una ca asta? Pentru că o relație cu
ei Lucian nu ar duce nicăieri. În cele din urmă, ea avea să plece de aici,
şi voia să plece cu inima întreagă.
Bubuitul unui tunet o făcu să se trezească din reverie, obligând-o
o d să deschidă ochii. Câteva secunde mai târziu, fulgere strălucitoare,
intense şi orbitoare secerară cerul. Mai răsună un bubuit puternic,
urmat de înteţirea vântului şfichiuitor care vui pe verandă.
Julia se trase înapoi dinspre uşi, uşor tulburată de apropierea
fulgerului.
—-Uau!
— Ne aşteaptă o furtună în toată regula.
Cu sufletul la gură, Julia se răsuci pe călcâie şi îl văzu pe Mele
e lângă uşă. Toată lumea din casa asta era un ninja sub acoperire!
Doamne, Dumnezeule!

=.

de vă mişcați cu toții atât de discret? Sunteţi oameni, Cum x
măcar?
ă c Richard chicoti.
R i ch a rd _ D o m nului de chia Vincent... lui Lawrence... nu-i pl ă ceau zgomotele doiîvțatăișăâtmi
_ D o m inutile. Cei mai mpu. ulți dintre noi am învățat să ne mișcăm cât mai
ă t
Srl
i «cert cu putință. ic Srl ; ă to a tă ri — zgomote inutile? Juliei i se părea ciudat cătoată lumea a de inăpna , aiuin
ri m a tea mişca într- o linişte deplină prin casă, mai puțin noaptea, se pași i fantomatici hoinăreau fără nici o reținere șifărănici cân
o țintă.
A îțe , , -Eşti gata să o mutăm în pat? o întrebă el.
Încuviințând din cap, Julia se întoarse spre locul unde se odih-
nea Madeline, pe jumătate adormită în fotoliul comod. Richard se
aprop i e și se opri, studiind tabloul la care lucrase ea aproape toat ă băhi.
a r vinerea. O expresie ciudată îi străbătu chipul.
Pentru ea era totul foarte abstract.
Chipul lui redeveni impasibil, iar el clătină din cap.
-Eşti gata?
O ajutară pe Madeline să se ridice. Reușeau săse miște mai re-
pede când Lucian se afla prin preajmă, pentru că el o ridica pur și
simplu și o purta în brațe până în pat. Când era doar cu Richard,
erau nevoiți să o ajute să înainteze pas cu pasîn timp ce îi susți-
neau greutatea.
După ce o așezară în pat, Julia se gândi brusc la ceva în timp ce
aranjă cu grijă picioarele lui Madeline sub pătură.
-De cât timp lucrezi pentru familia de Vincent?
-Ei bine, de dinainte să se nască băieții și Madeline. El aşeză o
pernă sub c a pul lui Madeline. Tatăl meu a lucrat pentru tatăl lui
L a wrence, A crescut cu Lawrence. Era firesc să sfârşesc prin a lucra
pentru el.
- Asta înseamnă, uluitor, foarte mult timp.
Ea își aminti de tânărul care o luase de la aeroport. Spusese şi el
Ceva asemănător.

mic suport.

mic suport.
- Ti văd pe copiii aceştia cap e ai mei. Fl aruncă O privir Julia. Eu şi Livie nu ne-am dorit să avem copii, a rat să-i răsfăţăm pe băicţi și pe Made line de fi , € Spre $a Că ne-am, buc
r a t să-i răsfăţăm p e băicţi și pe Madeline de fie avut ocazia, ea m, buc care dată când dn
avut ocazia,

Juli a îi aru n că o privire, întrebându-se dacă nu întrece; rmătoarea întrebare. a limita cu
următoarea întrebare.

-Nu le-a fost uşor în copilărie, nu-i aşa?
Un surâs trist îi traversă chipul.
- Lawrence a fost foarte dur cu ei. Avea mari aşteptări, la fel Cum vusese şi taăllid le . Se utălMaei
c e u aj avut şansa să-l cun o şti pe Lawrence. Putea să fie foarte dur, avea motivele lui Nu de odeeî dar...
avea motive le lui. Nu eram mereu de acord cu ele, însă le avea, d
Juli a se întrebă ce fel de motive putuse avea pentru a fi atât deaclu
groaznic cu copiii lui.
-M ai ai nevoie de ceva?
- Nu. Asta e tot.
El înclină din cap și se îndreptă spre ușă, unde se opri.
-lei cina cu băieții astă-seară?
Julia aproape izbucni în râs.
- Nu, în seara asta mă relaxez,
— Desigur. Vrei să-ți trimitem cina în cameră?
Ea deschise gura, dar avu nevoie de câteva clipe pentru a-și găsi
cuvintele.

-Nu este nevoie, Mi- a rămas din ce a avut Livie amabilitatea
să-mi trimită.

-Nu e nici o problemă. Pielea din jurul ochilor lui se încreți
când îi zâmbi. Este cotlet de vită fript cu unt și mirodenii. Te lingi
pe degete.
Cotlet de vită fript? Stomacul ei chiorăi înfometat.
- Cum să refuz așa ceva?
—Nu poți. Îţi aducem cina la 19.00 fix.
x.
- Mulţumesc! spu se ea, continuând să se simtă de parcă nuar fi
trebuit să accepte.

Richard încuviință din cap şi se întoarse, făcându-se nevăzut pe
î coridor. Scuturând din cap, ea intră în baie, Era ciudat să aibă cineva c Nu câ
care să facă lucruri pentru ca. Nu conta cât timp petrecea aici, se iua
crca Nu indoia că avea să se poată obişnui cu asta. f
at Luă prosoapele curate care fuseseră puse mai devreme în baie
ci le duse în dulap. Închise uşa dulapului când ieşi. Se lovi cu cotul d
de teancul de reviste și cărţi lăsate pe suportul de lângă comodă.
d Acestea se prăbușiră pe p odea într-o harababură, una după alta. ndo
- N o rmal, mormăi ea, aruncând o privire spre Madeline.
Ochii îi erau închişi, dar Julia se îndoia că dormea.
Aplecându-se, ridică iute revistele şi cărţile, În timp cele așeza la
loc pe suport, zări ceva alb pe podea.
Cu o încruntare, Julia se întinse și luă bucata de hârtie, Era o
foaie de caiet, ruptă din colțul unei pagini și împăturită. Hârtia nu
părea învechită devreme , ştearsă ori îngălbenită.
Julia aranjă teancul în timp ce se ridică, despăturind în același În
ci timp hârtia. Înlemni, încruntându-se când citi cele două rânduri
scrise de mână.

Mi- e dor de tine, dar nu mai e mult.
Te iubesc, dar ai știut mereu asta.

Capitolul 20

- Mulţumesc, spuse Dev la telefon. Apreciem că ați sunat, Urmă o pauză în timp ce Lucian își frecă fruntea cu un deget. Dev se în. cruntă. Da. Dacă avem nevoie de ceva, vă anunțăm. Închise telefonul. Ce abordare matură!

Lucian zâmbi larg.

- Aşa mi s-a părut și mie.

Ridicând dintr-o sprânceană, Dev se lăsă pe spate în scaun.

- Telefonul sună încontinuu.

Dev se ocupase de cei care își transmiseseră gândurile de bine, de telefoane, de oaspeți și de presă, de parcă pentru asta fusese născut. Și chiar așa era. Asumându-și rolul de cap al familiei, capul afacerilor era un lucru la care se așteptase.

La care se aşteptaseră cu toţii.

Dar Lucian nu era aici ca să vorbească despre cât de bine își asuma Dev rolul de patriarh al familiei.

- Voiam să discut ceva cu tine.

- De ce am impresia că asta înseamnă, de fapt, că o să faci ce ţi-ai pus în gând indiferent de ce aş zice eu?

- Nu ştiu. Poate există ceva date statistice care susțin convingerea asta.

- Poate, murmură Dev, făcându-i semn să continue în timp ce se întinse spre paharul lui.

Mă gândesc să-l invit pe D a niel să petreacă timp cu Maddie, Lal
e pe rp a e, med că ar ajuta-o. Lucian le povestise fraților lui că Daniel își făcuse Cred
uals
îi fu se d j a la scurt timp după ce aflase, Nici unu l nuse ar: = Șircâtdrataa fi ătase prea
= m
ja la puăNci unu l nu se ar: = Și, oricât de enervantaar fi, n-are ce rău să facă. mă
hy - Aş prefera să am în casă un cangur turbat decât pe Daniel .
un Pe frunte îi apărură cute de încruntare.
-Cangurii turbează?
-Nu ştiu, d a r îmi imaginez că Daniel este la fel de distructiv ca în tgnde o an
D,Lci a n se întrebă dacă nu cumva fratele lui era uş or fa Când? pilit. Ştiu deja căo să faci asta. Când?
Lucian se mişcă pe scaun, ruui lui Dev. păstrându-şi picioarele Pe marginea
birou lui lui Dev.
-Duminică. Nu o să fi aici.
-Perfect. Dev făcu o pa uză. Eşti res aă fac b le m ponsabil de povestea asta.
Dacă face probleme...
-Ştiu. O să mă de scurc. Lucian Îşi lăsă o mână pe braţul scaunu- .Apdeb le mai
p o i - Am vorbit cu Troy mai devreme. Cri i pe eei ed că va fi scos din anchetă
din cauza prieteniei noastre, Comisarul nu a discutat scos din anchetă îi explică Dev, rotind lichidul în pahar. mnînc
Comis a rul nu a discu tat cuxplD mine încă,
— Avocaţii îl împiedică?
Umbra unui zâmbet pluti pe buzele lui Dev.
-Fireşte, Nu-mi fac griji.
Lucian se încruntă,
-Păreai îngrijorat înainte.
Dev ridică privirea spre Lucian.
- Asta a fost înainte.
pu Propulsa în carieră pe comisar,
Dev zâmbi, i a r curbarea rece a buzelor lui te făcea să te înfiori. S
"Sau un asemenea caz i-ar putea... încheia cariera.

*

Julia era la un pas d e o cădere nervoasă în vreme ce fă cu dîtliracu Lucian și Gabe, Faptul că IuȘ șies
pr e găti pentr u întâlnirea cu Lucian și Gabe, Faptul că se sp b le d ă ori îi lăsă impresia căseptuȘșie âlase
p şampon și balsam de dou ă ori îi lăsă impresia că se pregătea pe u . & amp; IE , nt Ba hse epilă, din .mtil ru se
şamp și pe . & amp; IE , n t am o roasă. Ba chiar se epilă, din... motive la care n ru Via o întâlnire
să se gândească.

g Căută să se concentreze la altceva decât la evenimentul Petit p _
care se pregătea. Mintea îi aluneca neîncetat la bilețelul pe _
gă Madeline și, dacă da, cum ajunsese acolo?

Unele dintre cărți erau mai vechi... de zeci de ani. Poate îl stre.
curase într-una dintre ele ca semn de carte? Julia nu era sigură, dar
îl pusese la loc sub reviste și cărți.

p Voise să-l întrebe pe Lucian despre asta, dar nu-l mai văzuse de
când o invitase la cină. Nici măcar o dată din dimineața zilei anteri.
oare, ceea ce era ciudat, din moment ce în mod normal dăde ai de e|
la fiecare colț din casă. Nici n-ar fi ştiut că era acasă dacă nu s-ar fi
dus dimineață să vadă ce făcea Madeline și nu l-ar fi auzit citindu-j,
Julia se speriase şi se întorsese iute, în loc să dea ochii cu el, cum
ar fi făcut un adult.

Când revenise în camera lui Madeline, chiar înainte de ora prân-
zului, Lucian nu mai era pe nicăieri. Sincer, dacă nu ar fi stat în
aceeaşi casă cu el, probabil ar fi anulat cina din simplă neliniște.
Dar nu avea această opțiune.

În timp ce își uscă părul şi își ondulă şuvițele lungi în bucle am-
ple, se lansă într-o luptă aprigă cu propria conştiință, cu rațiunea
și cu hormonii ei. Un fel de reţetă perfectă pentru deciziile proaste
pe care le putea lua un om în viață. Un sfert din ea ştia că nu ar fi
trebuit să amestece profesia cu treaba asta, orice ar fi fost ea. Unalt
sfert îi spunea că ieșirea din seara aceasta era o greșeală uriașă, care
pr o babil avea să genereze o grămadă de alte greșeli.

Celelalte două sferturi se întrebau dacă să poarte lenjerie intimă

sau nu,

Ea își dădu ochii peste cap în fața reflexiei din oglindă, ştiind
foarte bine că avea să poarte.

BE

, s
a
, fi
işi aplică ultima tuşă de rimel, decise să nu se mai agite Ş Ă ce , ; a, Dup fi Acesta era planul ei. Nu voia săsemai stre-
işi p Ş Ă ce , ; a , Dup o fi. Acesta era planul ei. Nu voia să se mai stre- ic ci bine fie ce : S eă
S
n
ic ci b : Si măcar o secundă. seze nic! măcar 0 S , i sp re re
seze nic! măc 0 S ct n "ai d e noi, şopti sp re re cxiaei. di
"a i ce i Fra cel mai neinspirat plan din istorie, dar altceva mai bun ră
,
!
nu avea.
u avea. a , hi , d , ! d Reusşi totuşi să-ŞI facă un machiaj de seară pentru prima dată în
viaţă. Yv e
a ţă. IRINEI Î n d epărtându-se de oglindă, își atinse cu degetele cordonul dedugn
eă n a ha la t în t i mp ce aruncă o privire spre duş. Nu reuşi să nu se gân- alaid
a de ască la umbra pe care o văzuse. Capul abia deo mai durea, dar, de
fiecare dată când făcea duş, îi era prea frică să închidă ochii.
Ş i se simţea cu atât mai îngrozită să-i ţină deschişi.
Tremurând, de schi se uşa de la baie şi se opri de îndată ce privirea
ii ateriză pe pat. În mijlo cul patului se odihnea o cutie mare şi albă,
cu o fundă neagră deasupra.
-Cenai..
Fără îndoială, cutia nu fusese acolo când intrase în baie. Miji
ochii și privi spre uși. Toate era u închise, șileși încuiase.
Şt i a că le în cuia se, pentru că, după ce ușile ise deschiseseră în
toiul nopţii, le verifica de două ori.
Apr o piindu-se încet de cutie, o ridică cu grijă şi o trase spre mar-
ginea patului. Julia își dădu pe spate o parte din păr și trase adânc
aer în piept, apucând funda din mătase și desprinzând panglica.
Aceasta alunecă într-o parte.
Julia apucă marginile capacului şi îl ridică, trăgându-se în spate,
ca și cum s-ar fi aşteptat să fie atacată de o cobră.
Nici urmă de cobră.
Doar valuri de metri de hârtie velină neagră.
După ce dădu hârt i a subţire laoparte, i se tăie respiraţia
Când văzu ce se afla înăuntru. Sigur nu o cobră, dar ceva la fel
de primejdios.
O pată stacojie într-o mare de negru. O rochie era împături-
tă frumos în cutie, şi nu era chiar genul de ţinută pe care și-ar fi
cumpărat- o de la Old Navy. Fără să o atingă, îşi dădea seama că era
Ny a gă făcută din cel mai fin material ; un material despre care probabil nici

nu ştia cum sc numea, pentru c ă nu avu se se nici o dată de stuj să facă cumpărături în locurile în care se vindeau tina ban Pentru o clipă, aproape nu-și dori săo atingă, de ——_ “ochij, iă
Nr,
t ă — — strice cu degetele ci neindemân a tice, dar fetița dinăuntru Nr, suprafață, şi Julia se repezi spre cutie. € leşi a
suprafață, şi Julia se repezi spre cutie.
Apuc ă rochi a și o scoase uşor. Era uluitoare. Cu Mâneci n decolteu în formă de inimă, brodat cu mărgele, ae “Ocheţ ă
şi un decolteu în form ă de inimă, brodat cu mărgele, avea ta tâsb sâni. O cheţă "e înală
ce se strângea sub sâni.
— Doamne iartă-mă, șopti ea, înd epărtându-se de pat și dne ci le d el icate la umeri. "când mânecile delicate la umeri.
Rochia îi cobora până sub genunchi.
E ra o adevărată operă de artă, și probabil ultima oară Când fusle.E
tase ceva atât de frumos fusese la nunta ei.
Dar putea să o poarte?
C o borând rochia, o privi lung. Nu se vedea pe nicăieri vreo eţ;.
chetă cu prețul, dar se îndoia că putea costa cât ar fi fost ea dispusă
în mod normal să dea pe haine. Era evident că era un cadou...
În cutie se mai întrezărea o licărire de purpuriu. Punându-și ro.
chia pe braț, ea se aplecă în față și dădu laoparte și restul de hârtie,
Izbucni în râs.
Pantofi roșii cu toc și curelușe.
Apoi observă bileţelul. Ridicându-l, întoarse cartonașul care avea
aceeași culoare cu rochia. „La Firestone se cere ținută protocolară,
Am vrut să fii pregătită.“
Scrisul de mână era frumos, fără nici o asemănare ca bilețelul
pe care îl găsise mai devreme. Nu știa de ce, dar Julia râse din nou.
- Asta e... o nebunie.
Ea clătină din cap, dar continuă să zâmbească în timp ce scoase
pantofii şi îi aşeză pe pat, lângă cutie.
D o ar o singură persoană ar fi putut să-i ofere rochia și pantofii.
Lucifer.
Să-i cumpere rochia fără permisiunea ei era un gest atât de agre-
siv, atât de tipic pentru el. Respira aroganță și autoritate, dar, în ace-
laşi timp, era un gest de o atenție înduioșătoare.
O parte din ea nu-şi dorea ca el să-i cumpere haine. Era ceva
mult pr ea intim. Cealaltă parte din ea abia aştepta să probeze rochia.

Aşerând rochia pe pat, Își scoase halatul intr-o clipită și își puse c
şanc „n sct de lenjer i e r o șle, PEnETUA SE POMII cl rochia. Un set asortat âlcrderobaLrcibr
„n scșe , O I o ca Un cum rareori întâlncai în garderoba ei. Luă rochia și o îmbrăcă.
[i venea.
II şl
,
II , Doamne, Îi venea perfect, şi ulei nu voia să Își imagineze cum
şi lnv o a de reuşi se Lucian să găsească rochia și săse asigure că îi venea
ca turnată.
a , - Lucian nu ar fi trebuit să-i cumpere rochia sau pantofii. Încă un
lucru nepotrivit de adăugat la o listă nesfârșită cu lucruri nepotrivite
de care se făceau responsabili amândoi.
Dar avea să o poarte.
Punându-şi pantofii, reveni încet în fața oglinzii de la baie, sim-
țindu-se ca o cenuşăreasă ieftină. Reflexia îi atrase atenția.
Julia abia dacă se mai recunoscu.
Inima îi bătea nebuneşte, în timp ce își trecu mâinile peste mate-
rialul catifelat, care îi punea în evidență formele. Nici într-un milion
de ani nu și-ar fi închipuit o rochie mai potrivită pentru ea, în care
să se simtă... perfect încrezătoare și frumoasă,
-B i ne, spu se ea, înghițindu-și nodul de emoții haotice care ise
puse brusc și de nicăieri în gât.
Clipind ca să-şi înăbușe lacrimile, ieşi din baieși își luă geanta.
Bănuia că urmă să se vadă cu frații la parter. Oprindu-se la ușă, Își
adună iureşul de emoții, le potoli și ieşi din dormitor. Nu făcuse nici
câțiva pași, când se de schise ușa de la apartamentele Lucian.
În clipa în c ar e îl zări, Julia se simți de parcă ar fi urcat într-un
roller-coaster. Era uluitor, îmbrăca t ca la înmormântarea tatălui său,
numai că fără cravată şi sacou. Purta o cămaşă albă și pantaloni
negri cu o croială perfectă. Părul îi era drept, aranjat pe spate, dar
avu impresia că unele dintre onduleurile mai rebele aveau să se răz-
Vrătească înainte de încheierea serii.
Nu era prima şi nici ultima dată când se gândea la asta, dar
Lucian de Vincent era atât de chipeş, încât nu părea real.
Pașii ei încetiniră când se apropie de el. Abia atunci își dădu sea-
ma că o privea cu aceeaşi atenție cu care îl privea ea. O învolburare
de fiori dansă peste pielea ei, în timp ce privirea lui o studie din cap
până în picioare.

m,

La naiba, murmură el, chinuindu-se să revină cu pri spre chipul ei. Domnişoară Hughes, eşti absolut superba şi
Ea simți cum roşeşte.
_ Mulţumesc! Încet, ridică privirea spre a lui. Și mulțumesc ai . pen
tru rochie și pantofi.
-Îți plac? El făcu un pas spre ea. Trebuie să recunosc... știam că lid în că
o să-ţi stea splendid în roşu.
Inima ei părea dornică să-i iasă din piept.
— Apreciez intenția, dar nu trebuia să-mi cumperi așa ceva,
—De ce nu? El ridică o mână, trecându-și degetele peste Părul
ei, şi îi prinse vârfurile între degete. O femeie frumoasă merită |y.
cruri frumoase.
—Este o replică foarte frumoasă, sunt sigură că ai citit-o pe un.
deva, dar nu se...
— Cuvine? Nu s-ar cuveni să nu porți rochia asta. El îi aranjă
şuvițele p este braț. Și nu este o replică pe care să o fi citit undeva,
A fost un gând pe care am decis să-l rostesc cu voce tare.
—Bine, spuse ea, pe deplin conştientă că degetele lui zăboveau
pe brațul ei. Julia se trase înapoi. Dar nu-mi mai cumpăra astfel de
lucruri fără acordul meu.
El înclină capul într-o parte, și expresia de pe chipul lui o făcu să
se întrebe serios dacă nu cumva îi vorbise despre un concept care ii
era cu totul străin.
—Deci pot să-ţi cumpăr lucruri frumoase dacă îmi dai voie?
Julia se încruntă. Nu era deloc ce își dorise să transmită.
-O să țin minte asta. Buzele lui se curbară într-un zâmbet.
Eşti gata?
Nu era chiar o întrebare, dar ea încuviință din cap, chiar dacă nu
era nicicum atât de pregătită pe cât ar fi trebuit să fie.

Luc ia n abia reuşi să-și ia ochii de la Julia în timp ce se îndreptară
spre etajul principal. Nu era singurul care să aibă această problemă.
Nici Gabe nu încetase să o cerceteze din priviri.
P o ate că rochia fusese o idee proastă, pentru că nu-şi dorea decât
să o dezbrace.

Ea se opri între ci în aerul cald al serii, cu o mână pebrațul lui. Gabe îi lăuda felurile de mâncare de la Firestone, în timp ce Luci a n urmări fiecare linie a chipului și fiecare formă a corpului ei.
- Trebuie să încerci langusta înăbuşită. Este extraordinară.
-Sincer, n-am mâncat niciodată langustă.
- Ei bine, rectificăm în seara asta. El se uită la Lucian, Să facem din seara asta o... noapte de premiere pentru Julia.
Lucian îşi arcui o sprânceană.
Aruncându-i o privire peste umăr, Julia cobori uşor bărbia.
-Îți plac... fructele de mare?
Bucurându-se de atenția ei, el veni mai aproape.
- O să descoperi că există o dezbatere aprinsă pe tema langustelor — dacă sunt sau nu fructe de mare, dar, da, mie îmi place toată mâncarea.
- Nu este chiar adevărat, comentă Gabe, mișcându-se și oprindu-se în fața ei. Lucian nici nu vrea să audă de orice mâncare de culoare verde.
- Serios? întrebă ea.
-Păi... El își puse mâna pe umărul ei, uşurat când ea nu reacționă urât la atingere. Legumele chiar sunt mâncare?
Julia clătină din cap.
- Cr e d... hmm. Ea încremeni. Asta e pentru noi?
Lucian ridică privirea, surprinzând cu coada ochiului limuzina neagră care venea dinspre sensul giratoriu.
- Așa sper, din moment ce este a noastră.
- Am cerut să fie dusă la spălătorie. Gabe își netezi părul pe spate. A trecut ceva vreme de când am folosit-o ultima oară.
Julia rămase mută de uimire preț de câteva secunde.
- Voi vorbiți serios? De obicei, vă deplasați cu limuzina?
- Da. Lucian își lăsă mâna să alunece în josul spatelui ei. Destul de des.
Limuzina se opri în dreptul treptelor din faţă, iar Gabe cobori.
- N-aș spune că o folosim foarte des, dar seara asta este specială. El deschise portiera din spate. O să-ţi arătăm cum trăim.
Julia șovăi, iar Lucian aproape simți neliniștea ei crescândă.
- Ce s-a în tâmplat? întrebă în șoaptă.

fa
Julia făcu un pas în fţă, trimiţându-i un zâmbet încord îi îiâliGae at, în
timp ce îi întin se mâna lui Gabe. Ea îş i arcui o şGaeFreeluiaju at, în prânc ea nă şi apoi se
int o ar se spre Gabe. Frat el e lui o ajută să urce L sâdlseelâspra şi apoi se pe bancheta din spate.
f
Lăsând capul pe spate, el râse Şi o la te spate. pe înfundate. La naiba, amuzantă
mai era. Şi era... cu totul altceva.
Gabe îi făcu cu ochiul şi se strecură în limuzină, L ş brâdtr pe e de l ai n ucian se puse
în mişcare, coborând treptele de la intrare, Urcând iădăăGae pu se În maşină, se
simţi uşurat să vadă că Gabe se aşezase pe bancheta tbuas - lf o miă,se din faţa Juliei.
Măcar nu trebuia să-l mute cu forţa pe fratele lui.
Desigur, Lucian se aşeză chiar lângă Julia.
- Gata, Denny, spuse Gabe prin geam. Îmi pare rău pentru tre!
întârziere!
-Nici o problemă, se auzi răspunsul.
Lucian aruncă o privire spre Julia. Cu ochi mari, ea verifica fie-
care centimetru din interiorul spaţios, de la barul plin cu de toate
până la scaunele din piele. Când se închise g eamul despărţitor, ea
părea gata să râdă.
- Este prima dată când mergi cu o limuzină? o întrebă Gabe.
Julia clipi când îşi încrucişă mâinile în poală, peste gentuţa pe
care o luase cu ea.
- Am mai mers cu una, dar nimic de genul ăsta. Făcu o pauză.
Este lemn masiv?
—Da, răsp unse Gabe cu un zâmbet. De fapt, m-am ocupat chiar
eu de detaliile din lemn. Vrei să bei ceva?
- Hmm... Ea încuviinţă din cap şi spuse: Sigur.
Gabe se îndreptă spre bar. Scoase o sticlă de whisky.
— Să începe cu ceva mai uşor, îi spuse Lucian fratelui lui. Ce-aţi
zice de nişte şampanie? Cred că avem o sticlă de Krug.
— Fără îndoială.
Gabe scoase sticla şi o desfăcu, făcând-o pe Julia să tresară.
Cu un zâmbet larg, Gabe umplu trei pahare şi le întinse spre ei.
Lucian îşi întinse braţul de-a lungul spătarului banchetei. Ea îl
privi, dar el nu se mişcă din loc.
—Se pricepe la tot ce presupune lucrul cu mâinile.
-La fel şi tu, răspunse Gabe, întinzându-şi picioarele.
Pantofii lui aproape îi atingeau pe ai Juliei.

Cred că ar fi un joc antren cp şi ? ant. Gabe îi privi pe deasupra paharului. Pot să particip şi eu?
Nu, spuse Lucian. Pentru că n-ar fi corect faţă de domnişoara Hughes, nu?
- Nu ştiu de ce, dar nu cred că jucaţi corect vre un joc, comentă Julia sec.
Gabe îşi arcui sprâncenele.
— Extraordinar! Ne-a prins.
Într-adevăr, se gândi Lucian în timp ce îi înfăşură $uvița pe de get. Pe măsură ce se apropiară de oraş, Gabe cobori geamurile fumurii, pentru ca ea să se bucure de luminile strălucitoare. Din clipa aceea, Julia se lipi la propriu de geam, paharul aproape gol atârnând uitat în degetele ei.
Traficul le încetini inaintarea când ajunseră pe Canal Street.
Forfota de muzică și țipete, de claxoane şi râsete se îmbina cu diferitele arome ale oraşului care pătrundeau în mașină prin geamurile de schise. Lucian uită complet de fratele lui.
Era concentrat cu toată ființa asupra Juliei.
Ea aproape fremăta de încântare în timp ce se lăsa învăluită de magia orașului, întor când u-se spre ei când zări indicatorul spre Bourbon Street.
-— Sărim peste Bourbon, îi spuse Gabe, cu buzele curbate într-un zâmbet blând. Dar acesta este drumul cel mai pitoresc spre locul în care mergem. O să traversăm o parte din Cartierul Francez peste câteva momente.
— Nu mâncăm în Cartierul Francez?
- Nu. Privirea lui Lucian călători de-a lungul unuia din picioarele ei frum oase. Lăsăm Cartierul Francez pentru turişti, dar cred că o să-ţi placă unde mergem.
Firestone se afla la câteva străzi distanță de canal, lângă Gravier Street și aproape de zona de afaceri a orașului, într-unul dintre dep o zitele transformate de curând în altceva. Totuşi, Denny o luă pe drumul cel mai pitoresc, străbătând Royal şi revenind pe Decatur, pentru ca Julia să vadă unele dintre hotelurile mai vechi cu balcoane din fier forjat şi alte clădiri istorice.

Îna i ntar ea pe străzile oraşului cra o provocare, $Uvoaie i el mae prin baruri, aventuâdu de 0a-
meni ieşeau de-a valma de prin baruri, aventurându-se petro tăzl ei e Chiar era cazul să-i el iDe 0a- tuarele
ş i străzile inguste. Chiar era cazul să -i dea lui Denny un ba săr ce astăcălătie Răbdarea dear el e C$iş pe
măsură pentru această călător i e. Răbdarea de care aveai ne u ia esziîădâbăt$ișpe VOIe ca să c o nduc i pe aceste străzi în tr-o seară de sâmbătă era oboţni ei înle ca Calitate
de care se bucurau doar puţini oameni în lume.
Dar merita pe deplin, ca să vadă cum se lumina chipul Juliej,
- Am ajuns, anunţă Gabe în timp ce Denny opri limuzina lângă u
bordură.
Jul i a se trase înapoi de la geam și cobori privirea spre paharul iş
- Lasă-l pe bar, spuse Lucian când Gabe deschise portiera și ieşi
din mașină. Se ocupă Denny.
Ea făcu înt ocmai şi se aplecă în față, mulțurnindu-i lui Denny l de lo
prin geamul de la mijloc.
Lucian ieși din mașină şi se întoarse, în vreme ce Gabe îi urmă-
rea de pe bordură, de sub copertina roșie care se unduia în bătaia
vântului serii. Lucian întinse mâna în timp ce Julia alunecă pe ban-
chetă. Când ajunse lângă portiera deschisă, ochii ei mari și căprui
plutiră de la chipul lui spre mâna sa întinsă.
Fireşte, Julia își amintea ce îi spusese înainte să plece de acasă,
- Domnişoară Hughes? zise el încet.
Ea păru să tragă adânc aer în piept și să ia o decizie, în timp ce
inima lui începu să bată straniu în piept. Apoi, cu o lentoare aproape
dureroasă, ea Își așează mâna într-a lui.
Lucian zâmbi.

Capitolul 21

Langusta era delicioasă.
Nu-i păsa dacă făcea sau nu parte din categoria fructelor de mare. Era minunată. La fel şi aperitivul cu burrata şi felul principal cu file şi scoici. Avea să fie nevoie ca Julia săfie scoasă din restaurant în brațe după cât ă mâncare și cât vin consumase, și, desigur, băieții comandară desert.
Ea aruncă o privire spre Gabe. El îi zâmbi în timp ce ridică paharul de vin spre ea. Ap o i Julia se uită la Lucian. El doar... o privea cu un aer care o făcu să se înfioare când sorbi din vin, abia simțindu-i gustul sec. Ea întoarse repede privirea, scrutând în grabă restaurantul.
Se afla u la o măsuță rotundă, ascunsă lângă perete, feriți de privirile indiscrete. Restaurantul era fabulos, decorat numai cu lemnărie şi ornamente artizanale, cu mese acoperite cu fețe în nuanțe de crem și roșu, luminate de lumânări înalte conice.
De câteva ori de-a lungul cinei, mai mulți oameni se apropiaseră de masa lo r... de cele mai multe ori, bărbați în vârstă care o priveau cu rioși. Nimeni nu fu sese nepoliticos, nimic nuse compara cu întâlnirea pe care o avusese cu logodnica lui Dev. Lucian o prezentase de fiecare dată, spunând pur şi simplu că era domnişoara Hughes, fără să dea alte explicații.
Până acum, cina fusese splendidă. La fel și plimbarea prin oraş şi ce apucase să vadă din New Orleans. Abia aştepta să revadă

SR
SR«ci
ferivi
străzi
Julia
q
voia să
se
plimbe
pe
balcoan
ele pline
cu flori
și ferig]
[pitt ă
istoria.

străzi
q

Ș «ci ferivi. Julia voia să se plimbe pe balcoanele pline cu flori şi ferig] [pitt ă istoria.
balco anpr că atingă clădirile să atingă istoria. .
Dar nu în ac castă scară.
Dar nu în ac cast sc îndo i a că ar fi putul să facă o plimbare pe stradă acum, uiţia. Nu părea să fie prea
se îndo ia că ar p ă, atrăgându-i atenția. Nu părea să fie prea mul t ulliLan se sprijinea deal ei și,
din Lucian se mişc
ă, g ul lu i Lucian se sprijinea deal ei și, din bai atingea în treacăt. Lucianse mişc loc la masă, pentru că picior
Toate bune? întrebă el.
Toate bune? mea b i ne de-a lungul cinei. Grija lui O tot întrebase dacă se sil iă cel puținaa îi
O tot întrebase că era sinceră -— sau, cel puțin, asta îi cra... dulce, pentru că simțea
transmitea vinul.
ansm i t ea vn Astfel că Julia încuviință d in cap. Totul era bine. Băieții Își văzură viduid spre perioada facultății
Astfel că J ul în c o ntinuare de conversație, ovestindu-i despre perioada facultății ânăonă
în c o nt i nu şi de spre belelele în care intrase delu ră, în vreme ce mâncară o cină care
şi p trebuia să fi costat cât o mașină de lux.
bu i a să Dar continua să se simtă ca un oaspete — unoaspete în casa lor, ci că ş -
D în l imuzina lor şi acum la masa pe care își închipuia că și-o permi- făuănimcgt
în lș teau d o ar ce i mai înstăriți oameni. Frații nu făcură nimic greșit care o,daiăr
teau d o să o facă să se simtă aşa. De fapt, făceau exact opusul, dar ise părea
să că era atât de stră i nă de toate acestea, încât se simțea ca o impos- hielg
că toare în rochia elegantă, înconjurată de oameni chiar mai eleganți. ar
algn Julia se tot aștepta să se ivească din senin cineva precum Sabrina
și să o acuze că era o prefăcută.
nurile tale pe termen lung, Julia?
Smulsă din propriile gânduri, Julia se întoarse spre el.
Hmm, adică ce am de gând să fac după slujba mea de aici?
El își sprijini trupul zvelt de spătarul scaunului şi încuviință

din cap.
- Vrei să rămâi aici sau să pleci acasă?
— Nu ştiu. Dintr-un motiv stupid, ea se uită la Lucian şi, apoi, își
d o ri să -și dea una. Cel mai probabil, osă mă întorc acasă, dar nu
m-am gândit serios, pentru că nu mi-am fixat un termen.
E își înclină capul într-o parte şi aruncă o privire spre fra- tele lui.

le-ai gândit să rămâi aici? Cred că, “unii dintre noi ţi-ar duce
Sprân ce nele e i se arcuiră în timp ce sorbi din vin, Cura avusese âtiuiiGaeî dor
u se doar vreo câteva discuții cu Gabe, se îndoia că el se număra printre
- Mie mi- a r fi dor de tine. Lucian se aplecă în față, sprijinindu-se fifa
cu coatele pe masă. Mi-ar fi foarte dor de tine,
- Hmm... da, murmură ea, aruncându-i o privire piezişă. due
pă -'Te îndoieşti de spu sele mele? El îşi lăsă umărul săse lipească de
ale i . Aş i mai mult decât bucuros să-ţi dovedesc asta.
Ea îşi simți gâtul şi pieptul înroşindu- se când privirile li se în-
tâlniră, Prea mult vin, se gândi ea, pentru că nu reuşi să îşi ferească
privirea, şi chipurile le erau aproape. Gurile lor erau despărțite de
doar câţiva centimetri,
-Nu cred că ar trebui să te îndoieşti de el, spuse Gabe gânditor.
Julia clipi și se retrase brusc, ațintindu-şi privirea spre Gabe.
El îi aruncă un zâmbet senin.
- Cred că, dacă ai pleca, ar fi tare nefericit.
Sorbind lung din vinul ei, ea încercă să își adune gândurile.
- Cred că este o exagerare.
Răsufl a rea caldă a lui Lucian pluti peste partea laterală a gâtului
ei, înflorându-i pielea.
- Cred că mi-ai lansat o provocare.
In i ma i se zbătu în piept când Lucian se aplecă, ridicând mâna și
făcându-i semn chelnerului.
Zâmbetul lui Gabe se adânci aproape imperceptibil.
Dintr-odată, își dădu seama că se întâmpla ceva când chelne-
rul veni iute cu nota. Apăru la vedere unul dintre cardurile negre
American Express pe care Julia nu le văzuse niciodată în realitate.
- Revin imediat, spuse chelnerul, apoi plecă.
- Trebuie să vezi ceva înainte să plecăm.
Lucian se lăsă pe spate și își întinse brațul pe spătarul scaunului ei.
Complicitatea se citi pe chipul lui Gabe.
— L a naiba, aproape am uitat de asta. Privirea lui o întâlni pea ei.
O să-ţi placă la nebunie.
-Ce o să-mi placă la nebunie? întrebă ea.

”

—

Lucian bătu darabana pe spatele ci.
Surpriză!
Înainte ca ea să continue cu întrebările, Gabe făcu Un semn dj p spre o masă dintr-un colţ. In cap spre o masă dintr-un colţ.
- H e i, vezi cine e aici?
Rămânând cu braţul pe scaunul ei, Lucian se uită Peste umăr ai vă z de
r :
-La naiba, nu i-am mai văzut de o veșnicie!
Curi o a să , ea se intinse să vadă de spre cine vorbeau, Zări doi băr. iădeâraloul pe e
a ădş - chisă , c elălalt de cul o are. Erau în soțiți deo femeie foarte frumo; săteînrc. asă, care stătea între ci.
- Cine sunt?
-Prieteni vechi, spuse Gabe, ridicând mâna ca să-i Salute, în parte, alături de noi, din câteva comitete de binefacere.
Julia nu reuși să nu se întrebe din ce fel de comitete de caritate făceau parte frații.
- Nu o să vină să vă salute?
Lucian se lăsă pe spate, cu un zâmbet secretos pe chip.
- Nu cred că vor să-şi întrerupă întâlnirea.
- Ceea ce este de înțeles.
Gabe sorbi din paharul lui şi cobori privirea.
Ea mai aruncă o privire spre masă. Femeia se apleca spre bărbatul de culoare, și un zâmbet frumos îi lumină chipul când el se apr o pie de ea și o sărută pe obraz. Privirea Juliei coborî spre masă.
Celălalt bărbat o ținea pe femeie... de mână?
Julia înlemni cu paharul de vin ridicat când înțelese ce îi spuse-se ră frații și ce vedea cu propriii ochi. Femeia se întâlnea cu amândoi . Nu lua cina cu doi bărbați, ci se întâlnea la propriu cu cei doi.
Oh, Dumnezeule!
Întredeschise uşor buzele.
Lucian chicoti.
— Cred că tocmai a înțeles ce se petrece la masa aceea.
- Mă văd nevoit să fiu de acord, comentă Gabe.
—Este o escortă? întrebă ea fără să stea pe gânduri.

- Poftim? Lucian tuși, înecându-se cu băutura lui. Nu, Nu este o escortă.
- Banii n-au nici o treabă cu ce se întâmplă acolo. Gabe păru gata să izbucnească în râs. Ai încredere în noi.
Privirea ei se mută de la un frate la altul. Şi îşi dădu seama. Ea era în oraş cu Gabe și cu Lucian. Amândoi fuseseră concentrați exclusiv asupra ei, exact ca... ca bărbații de la masa de vizavi. Atât Gabe, cât şi Lucian aproape se luptaseră pentru atenția ei pe durata întregii cine. Amândoi făcuseră exces de atingeri și tachinări, dar ei... erau frați şi ... şi ea era Julia.
Deschi se gura, dar nu reuşi să spună nici un cuvânt în timp ce îşi mută privirea de la Gabe la Lucian. Ochii acestuia din urmă erau plini de mistere, ascunzând o multitudine de secrete.
Lucian o avertizase că acum făcea parte din lunea lui. Poate că asta — genul ăsta de lucruri — era ceva obişnuit în lumea lui. Cu siguranță nu şi în lumea ei. Cel puțin, din câte ştia ea. Privirea ei țâșni din nou spre masă. Femeia vorbea, și ambii bărbați erau concentrați asupra ei într-un mod care o făcu să simtă o tensiune în vintre.
Nici măcar nu auzi când chelnerul reveni.
În clipa următoare, Gabe o luă de mână şi o îndemnă să se ridice. Fa aruncă o privire în spate, dar văzu că Lucian avea deja geanta ei sub braţ. Traversară zona de me se, dar, în loc să se îndrepte spre ușa din față, Gabe îi conduse printr-un coridor îngust, trecând pe lângă toalete.
- Unde mergem? îi întrebă ea.
- Este o surpriză, îi aminti Gabe și o trase după el.
Un tremur neliniștit începu să-i vibreze în capul pieptului.
— Nu știu dacă îmi plac surprizele.
Mâna lui Lucian o atinse uşor pe spate.
- Asta o să-ți placă.
Julia nu era atât de sigură, mai ales când Gabe coti brusc și deschise ușile pe care scria „ACCESUL PERMIS DOAR ANGAJAŢILOR".
— Avem voie să intrăm aici?
Lucian chicoti în spatele ei.
-Bineințeles.

ji era mai frică să nu rămână blocată cu ei, dar nu răspunse, p
ă Inim a îi bătu nebunește în piept când simți mâna lui Lucian pe bra- nrsrGae
ep i științLui a n țul ei . Privirea ei se indreptă spre Gabe, și inima îi tresăltă când el se de ln
țnptsr a și tinse şi îi prinse o şuviță de păr care îi alunecase pe obraz. în
O urmă de zâmbet curbă buzele lui Gabe în timp ce îi aranjă
pe după ureche părul desprins. Privirile li se întâlniră când mâna al brlS
pP i en li r lui Lucian cobori alene pe brațul ei. Se simțea amețită, de parcă nu
mai reuşea să inspire suficient aer. Un tremur subtil îi porni dinspre
mâini şi urcă de -a lungul brațelor. Reveni cu gândul la femeia dela
parter, şi i se tăie respirația.
Erau frați.
În ac el moment, reuş i să-și de a seama decelise mai spunea
Lucifer unuia și Demon celuilalt.
Erau cu adevărat malefici.
Ea întoar se privirea și se concentră asupra ușii. Trebuia să fie cea
mai lungă plimbare cu liftul de care auzise omenirea.
Mâna lu i Lucian se lansă într-o atingere lungă, și ei ise păru
că Gabe venise mai aproape. Nu era convinsă și nu se uita, dar era
sigură că nu îi spusese nici unuia din ei să se retragă. Nici măcar o
clipă nu simțise cu adevărat dorința dea face asta. Nici nu-i trecuse
prin minte. Pielea îi era înfiorată, nervii — întinși la maximum.
Ce naiba se întâmpla cu ea?
Julia știa al naibii de bine că nu putea să dea vina pe vin.
Liftul se opri brusc, făcând-o să se clatine spre Lucian. Elo ajută
să-şi recapete echilibrul, în timp ce ușa se deschise și un aer rece
binevenit pătrunse în liftul devenit brusc înăbuşitor.
Avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama că se aflau pe un acope-
riș. Gabe ieși primul, apoi Lucian o apucă de mâna de care o ținuse
fratele lui mai devreme.
-Ce este asta?
Era şocată de cât de răgușit îi suna vocea.
Mân a lui Lucian se strânse pe a ei.
-Vino!
Simțindu-se ca într-un vis, ea ieşi din lift. Cercetă acoperişul cu
ochi mari. Îl pierduse din privire pe Gabe. Baldachinele albe flutu-
rau alene în vânt, acoperind o serie de șezlonguri mari. Plante înalte

in ghiv ece se în trezăreau ici-c o lo pe tot acope ri șul, oferind fifa te şi, își închipuia ea, umbră în timpul zilei. Simți miros de rio,dee
e r tra versară ac o pe rişul, deci probabil că se afla o Piscină peenaeS te llîpăşi să c,
pe e prin apropiere . Stelele se împrăştiau pe cerul fără nori și străluci, argintie a lunii proiecta atâta lumină cât să vezi P de .
și străluci, argintie a lunii proiecta atâta lumină cât să vezi Pe unde mergi - impresionant, spuse ea cu răsufl în st
e CE
impresionant.
Lucian o trase mai aproape.
= Și încă n-ai văzut nimic.
Avea dreptate.
O îndrumă spre un zid jos.
-Uite!
Erau la câ teva etaje de asupra celorlalte clădiri și se bucurau depvișterll in ded
E e de d in strâns o a rea lui, se sprijini cu mâinile de pe rete Și privi spre Oraș, Rămasă fără cuvinte îfațnipeno
-E frumos, Lucian. Ridică privirea spre el. Serios,
Privirea lui îi urmări expresia fascinată.
- Da, este. Poţi să vezi mai multe în timpul zilei, dar nu cred că
se compară cu felul în care arată noaptea.
Mușcându-şi buza, ea se întoarse spre oraş. Scoase un râset
tremurător.
- Mulţumesc!
Lucian nu răspunse.
Ea îi aruncă o privire furişă în timp ce îşi lăsă palmele să alunece
peste supra fața aspră a balustradei.
- Acum... o lună, nici n-aş fi visat că o să ajung vreodată aici, să
mă uit la Cartierul Francez sau să mă plimb prin New Orleans. Este
absolut uluitor pentru mine.
- Tu eşti absolut uluitoare pentru mine.
Julia îşi dădu ochii peste cap.
- Vorbesc serios.
-Și eu.
Scuturând din cap, mai privi câteva clipe luminile scăpărătoare.
— Unde este fratele tău?

_p e a i ci. Lucian se îndepărtă de perete. Prinzând câteva uvițed
e ă de pe Pnzââș d i n părul ei, i le dădu peste umăr în timp ce veni în spatele ei. Cred
că ne lasă puțin spațiu. ,
ă ne p , Ea se simți traversată de un fior.
de ce ar face asta?
şi... d
- Ştii de ce.
Mâna Juliei încremeni pe balustradă. Avea dreptate. Ştia de ce.
O mână o strânse uşor de umăr.
-Ai prefera să nu? Pentru că știu că apare aici într-o secundă
dacă îl chem.
[se uscă gura în timp ce pulsul i-o luă la goană.
— Despre asta e vorba în seara asta?
- Va trebui să fii mai clară, domnişoară Hughes.
Ea simțea cum îi ard obrajii.
- Tu... tu și fratele tău împărțiți femeile? Ca acei doi bărbați de
la masă. Asta faceți?
El nu răspunse multă vreme.
-Eu nu împart nimic când contează.
Ea își lăsă uşor capul pe spate.
-Nu e răspunsul la întrebarea mea.
Chipul lui era pe jumătate ascuns în umbră.
- Ba da. Doar că încă nu vrei să accepți asta.
E a îi studie linia severă a maxilarului.
-Eu... n-am făcut niciodată aşa ceva.
Ce a laltă mână a lui Lucian se opri pe şoldul ei.
-Nu mă gândeam că ai fi făcut. El cobori capul, oprindu-se îna-
inte ca gura lui să-i atingă obrazul. Pun pariu că sunt multe lucruri
pe care nu le-ai făcut.
Avea dreptate.
Dar nu simți nevoia să îi confirme.
Buzele lui Lucian îi atinseră obrazul.
-Ai face?
Ea simți un g o l în stomac. Ştia ce o întreba.
-Eu... nu cred că aş putea. Ea închise ochii, nevenindu-i să crea-
dă că vorbea despre aşa ceva. Nu judec pe nimeni. Doar cănu cred...
- Înţeleg, Sincer, asta am vrut să aud.

Capitolul 22

Când Julia se îmbrăcă duminică dimineața, îşi dori să-şi pună iar r o chia roșie frumoasă , doar ca săo îmbrace cât mai mult cu putință. Oare când urma să mai aibă șansa să poarte ceva atât de frumos după ce avea să revină acasă?

Acasă.

Cuvântul i se păru ciudat, chiar dacă nu ajunsese aici de multă vreme, dar avea să plece până la urmă. Mai devreme sau mai târziu, slujba ei aici avea să se încheie. Probabil, curând. Cu ajutorul picturii şi, spera ea, al vizitei lui Daniel din această după-amiază, Madeline începea să se simtă mai bine. Fie Madeline avea să devină mai independentă, fie frații ei o mutau într-o instituție specializată.

Nu şi-l putea închipui pe Lucian fiind de acord cu cea de-a doua soluție, dar singura opțiune rămasă era să aibă pe cineva care să o îngrijească pe termen nelimitat. Nu era un lucru atipic, ci doar dificil.

Nu-și permitea să se gân de ască la posibilitatea dease ocupa de Madeline pe termen lung, pentru că, atunci când se gândea, mintea îi zbura la lucruri care nu aveau nici o legătură cu îngrijirea tinerei, ci numai cu fratele ei.

Era ceva complet nepotrivit.

Pe de altă parte, mai bine renunța cu totul la povestea cu lucrurile care se cuveneau sau nu. Mai ales după noaptea trecută.

Nu se întâmplase nimic. Nu chiar, dar se simțea... de parcă întămplat totul. “varf
întămplat totul.
Îmbră c a tă în bl ugi şi cu o bluză largă, ie era ndă. Chiar dacă urma să lucreze azi c Și CU cana de cafea + euMaeieș
v e randă. Chiar dac ă u rma să lucreze azi csă se îmbrace în uniformă. cafea + eu Madeline, nu felșea
să se îmbrace în uniformă.
Îşi pu se c a na pe unul dintre suporturile mici, al ustradă. Proprietatea fndaă în ăc poi se apropie de
b a lustradă. Pr o pr i etatea era cufundată în tăcere și nu se întrezăr, pe iăimşaiosaropie de
ă i — o alios Vița-de-vie, în principal pentru că o speria de moarte. Dând întoarcă aidân Să se dvâ înto arcă spre scaun, auz i ceva purtat de vânt.. fi oșrsnri. Să se - CEVA care îi trimise
un fior pe șira spinării.
Sunetul... semăna cu râsul unei femei.
J u lia se întoarse şi ridică privirea. Nu vedea decât podeaua bal- uu
conului de deasupra.
Înainte să-şi dea seama ceea ce făcea, o luă spre dreapta și urcă
scăril e exterioare care duceau la etajul al patrulea. Când ajunse pe p ie Se
pe palier, se opri. Scările se conti nuau, mergând spre acoperiş. Julia nu
fusese niciodată acolo. Nu avusese de ce.
Mușcându-şi buza, se uită spre veranda ce dădea în camera lui
Madeline şi în toate celelalte încăperi pustii, apoi ridică privirea, Ştia
că nu avea cum să fi fost râsetul lui Madeline și că probabil auzise
doar vreo pasăre ciudată, dar curiozitatea nu îi dădea pace.
Julia urcă restul treptelor, ferindu-şi ochii în timp ce soarele di-
m i neții apăru printre nori. Broboane mici de sudoare i se prelingeau
pe frunte când ajunse pe acoperiș.
Își dădu seama că locul acesta fusese folosit cândva. Spaliere
înalte se aliniau pe o parte, acoperite de viță-de-vie sau de liane.
Ici-colo, vaze mari și goa le pe care șile închipui pline cu flori ce
iubeau soarele. Ceva alb flutură în apropiere şi îi atrase atenția.
Traversă suprafața extinsă, aruncând o privire spre arcadele și su-
p o rturile care se înălțau de o parte şi de alta.
Ca la restaurant cu o seară în urmă, pe acoperiş trona un bal-
dachin care acoperea o canapea mare şi moale, ce părea fixată în
şuruburi. Era atât de linişte aici, încât Julia se gândi că locul acesta
trebuia să fi fost oaza de pace a cuiva.

Răsucindu- se , observă cum razele soarelui se reflectau într-un p
o biect argintiu. O luă spre dreapta, încetinind pasul când ajunse oşu
pe ajn la marginea ac o perişului. Aici, nu mai era balustradă. Ci doar o
pantă abruptă în capăt, dar pe podeaua acoperișului era fixată
o vază argintie.
Julia îngenunche în timp ce privi lung florile proaspete din vază, e
zele lui acoperișul, era evident că florile erau proaspete.
Se ridică și făcu vreo câțiva paşi în jurul vazei, apropiindu-se dutd
pr i d cât putu de mult de margine, înainte să i se taie răsuflarea din
cauza înălțimii. Julia surprinse cu coada ochiului pământul uscat dt
de dedesubt. Un petic de iarbă moartă, Nici urmă de piatră, Nici
viță-de-vie. Nimic.
Era...
Jul i a se trase dinspre m ar gine și reveni cu privirea spre vază. aciăril o
capăt vieții?
Cu un gol în stomac, Julia îşi încrucișă braţele peste talie, țdu de
dă vaza cu flori și se retrase cu pași repezi. Cobort scările cu sufletul
la gură și fugi spre veranda din dreptul camerelor ei, neputând să-și
s și alunge din minte i deea că tocmai invadase un spațiu care ținea de
intimitatea familiei lor.
Așezându-se pe unul dintre fotoliile mari de răchită, luă cana
caldă și o cuibări între mâini în vreme ce rămase cu privirea ațin-
tită spre balustrada acoperită cu viță-de-vie. Muguri mici se des-
prindeau dintre frunze. Probabil casa ar fi avut un aer magic dacă
tranda fi rii ar fi înfl orit printre firele de viță-de-vie — o casă scoasă
din tr-un basm, nu cum arăta acum, de parcă jumătate din reședință
era mereu cufundată în umbră.
Un vânticel cald îi agită șuvițele de păr, învolburându-i-le în ju-
rul umărului cât sorbi din cafea.
„O să vii tu la mine."
E În ciuda căldurii de afară, ea tremură când se ghemui pe fotoliu.
pe f o o Julia abia dacă pusese geană pegeană cu o noapte în urmă. Fusese

bântuită - ispitită - de cuvintele lui Lucian. Se agitase și se foise nedorindu-şi nimic mai mult decât să se ducă la el. “e
nedorindu-şi nimic mai mult decât să se ducă la el.
Ştia ce punea cl la cale. Din clipa în care se întâlniseră eăî, el fsdut o ;el Si până
cu o se a ră î n urmă, el fusese mereu seducă torul; cel care nă şi călăasrelcii te zsDdu Si până O lua de
mână şi o călăuze a spre lucruri interzise. Dar numai era dispu- să ă ce jo la aAvesă facă săd cu a de
alegere conștientă.
Dacă se ducea la el, era numai și numai decizia ei.
Și ce avea să se întâmple dacă se ducea? Aveau să facă sex - cel
cl mai probabil, o partidă grozavă și uluitoare de sex — și apoi, ce?
Fie ca re avea să- și vadă de viață cași cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dd
g a povestea lor? O situație de genul „prieteni cu beneficii“? Evident,
nu mai făcuse niciodată una ca asta, Nici măcar nu era convinsă că
era în stare să o facă... să se culce cu cineva fără săse implice senti-
mental. Și, dacă se lua după t o t ce ştia despre Lucian, adică nu foarte
mult, acesta era singurul lucru pe care cl îl putea dori.
Sex.
Fără nici o obligație.
Urme de pași îi întrerupseră firul gândurilor. Ridicând privirea,
aproa pe se aşteptă să-l vadă pe Lucian, dar îl zări pe Gabe.
- Bună, spuse ea, zâmbind când își simți obrajii arzând. Nu era
nimic mai ciudat decât să te gândeşti la a face sex cu cineva şi să fii
luat prin surprindere de fratele acestui cineva.
Aparent, fratele care fusese implicat într-o relație în trei.
Julia se foi stingherită.
Chiar nu trebuia să se gândească la asta.
—P o t să stau cu tine? o întrebă el. Când ea încuviință din cap, el
se așeză pe f o toliul de alături. Am auzit că stimatul nostru văr o să
treacă azi pe aici.
— Da. Ba îi aruncă o privire. Îmi închipui căo să fie... interesant.
El chicoti.
—Este un fel de a spune. Urmă o pauză. Daniel nu este aşa rău.
Este incredibil de nechibzuit şi de imatur. Este genul de om care o
să aibă mereu nevoie de un adult pe lângă el.

lei prânzul cu noi?
pi NNE Gabe sc uită lung în zare în timp ce clătină din cap,
ce Plec peste o oră sau cam aşa. Mă duc la Baton Rouge.
— Da. El ridică o mână, dându-și pe spate câteva şuvițe de păr.
De fapt, mă duc să văd o veche... prietenă. Fi bine, familia unei de
e ce bi vechi prietene. Nu ne-am mai văzut de , oh, demai bine de Șapte ani.
La drept vor bind, este ciudat. Habar n-am de ce vor să mă vadă.
Ea îl privi cu coada ochiului.
-De ce să nu?
Un zâmbet crispat se ivi pe buzele lui.
- Eu... am fost cu fiica lor vreo câțiva ani. Când eram în facultate
și încă vreo doi ani după aceea, cu pauze.
- Lucrurile nu s-au terminat bine între voi?
El pufni.
-Puţin spus. El se sprijini cu mâinile pe genunchi. În orice caz,
m-am simțit bine aseară. Sper că și tu.
Schimbarea bruscă de subiect o făcu să tresară.
- Da. A fost foarte distractiv.
- Trebuie să repetăm experiența când mă înt orc. Privirea lui o
întâlni pe a ei. Fireşte, îl invităm și pe Lucian. Îi făcu cu ochiul. Nu
vrem să se simtă exclus.
Ea îi aruncă o privire reținută.
- Nu ştiu despre ce vorbeşti.
—P e naiba! Fratele meu e aşa fascinat de tine, că, dacă îl strigi,
Vine mâncând pământul. Ştii prea bine asta.
Ea făcu ochii mari.
El lăsă capul pe spate şi râse.
- Ştii, poate nu vrei să auzi asta, dar nu l-am mai văzut niciodată
purtându-se cum o face când vine vorba despre tine.
Ea ridică din sprâncene.
- Mă tem că nu pricep.
—Poate este mai bine aşa.
Ea se întoarse spre el.
- Nu... nu ştiu ce să spun. N-am venit aici ca să-mi găsesc o rela-
ție sau ceva de genul. Eu...

N - ai am e steca afacerile cu plăcerea. Ştiu. Eşti mai de mlbiecunzându- şi ochii. Nu în r odă Ve. ch e . Fl cobori genele, asc unzându-şi ochii. Nu întru totul, ebeîâltău Simt asa.ă Ve. Ai Și un dram de nebunie în adâncul tău. Simt asta.
Gân din du-sc la scena din lift, Julia roşi. Nu avea genul mil
de nebunie.
Mutându-şi mâinile pe braţel e fotoliului, el se ridică,
- Dar lăsând gluma deopar te ? Nu mă aştept să te încurci cu Mine
sau ceva de genul ăsta, dar vreau doar să ştii că ești diferită pentru el.
Ea își cobori cana.
- Nu sunt convinsă că e de bine.
- Nici eu.
N ea şteptându-se la un asemenea răspuns, ea nu știu cum să
reacționeze.
Gabe dădu să se ridice, dar se opri.
—P o ate o să fie de bine, spuse el şi făcu o pauză. Tu eşti un plus,
clar. Oricum, ne vedem în curând. El se apleca și o sărută pe obraz
înainte ca ea să-și dea seama de ceea ce avea el de gând să facă. Să
te asiguri că Lucian se poartă frumos și nu-l omoară pe Daniel azi!
Și apoi plecă, făcându-se nevăzut pe după colțul verandei. Julia
răma se nemişcată, întrebându-se dacă glumise când o rugase să se
asigure că Lucian nu avea să îl omoare pe Daniel.
Probabil nu glumise.
Cu un oftat, Julia se lăsă pe spate şi închise ochii. Frații de
Vincent erau atât de... ciudați și, totuși, atâtde atrăgători, încât mai
că li se anula ciudățenia.
Dar nu chiar.
„O să vii tu la mine.“
Julia se înfioră din nou.
Putea să o facă?
.
Putea să se elibereze de toate rezervele și îngrijorările? Puteasă
se ducă la Lucian doar pentru că așa îşi dorea — pentrucă îl dorea?
Era în stare să renunțe la trecut și să trăiască ... sătrăiască clipa?
Nu era sigură, pentru că toate astea o mai îngrozeau încă. Dacă se
întorcea totul împotriva ei?
Putea să facă această alegere?

Capitolul 23

Lucian îl întâmpină pe vărul Daniel la ușă.
-Nu te vreau aici.
Daniel rămase afară, cu ochelarii de soare pe cap. Întâlni în trea-
căt privire a lui Lucian înainte de a se uita peste umărul lui.
- Ştiu și apreciez că m-ai lăsat să vin,
-De parcă împotrivirea mea te-a oprit când ai apărut aici
neanunțat.
-Îmi pare rău pentru asta, dar trebuia să văd.
-Nu trebui a să vezi nimic. Făcând un pas în față, îl apucă de gu- ultiu lui abăr
pugu lerul tricoului albăstriu şi îl trase înăuntru prin ușa deschisă. Dacă
mai apari vre odată neanunțat aici s au omaisHughe perii pe domnișoara
Hughes, te nenorocesc!
Vărul lui făcu ochii mari.
—Bu..
- M- ai înțeles? Și ai face bine să te gândeşti la întrebarea asta
înainte s ă-mi răspunzi, pentru că este singurul avertisment pe care sl
o să-l primeşti.
Nările lui Daniel se dilatară.
- Înţeleg,
-Serios?
Bărbatul înghiți în sec.
- Serios.

împleticiți.
Luci a n îi dădu drumul, și Danicl s e trase Înapoi apleticiți. V pași
Închide uşa în urma ta!
D a niel făcu în tocmai. După ce închise uşa, îl ajunse din Urmă cianîn coridorul principal.
uiD Lucian în coridorul principal.
-Devlin şi Gabe sunt acasă?
Lucian pufni.
-De ce? Îți faci griji?
Mergând umăr la umăr cu el, Daniel își aranjă tricoul,
- Voiam doar să fiu pregătit în caz că mai sare careva la El chicoti. Bâtul mey,
El chicoti.
-Prefer să rămăi într-o stare constantă de frică.
Daniel nu răspunse până nu ajunseră la scări.
- N-a m vrut să o sperii pe asistentă. Nu ştiam că osă dau de ea, No.Luaîșdo
a și de a-l imbrânci pe Daniel pe scări. Toată viața ta ai făcut lucruri fără
să vrei.

a și de a-l imbrânci pe Daniel pe scări. Toată viața ta ai făcut lucruri fără
să vrei.
- Eşti cam aspru.
- Adevărul nu e mereu plăcut.
Urmă o clipă de tăcere, înainte ca Daniel să răspundă:
- Adevărat.
Nu își mai spuseră nimic în vreme ce își croiră drum până la eta-
jul al treilea, dar Lucian îl opri înainte să se aventureze pe coridorul
care ducea în apartamentele lui Maddie.
— Dacă sora mea devine neliniștită sau pare stresată, pleci
imediat!
Daniel se întoarse cu fața spre el.
- Ştii că n-aş vreau să -i fac nici odată vreun lui Maddie sau săo
stresez. Nu trebuie să-mi repeți asta.
Trăgând adânc aer în piept, Lucian strânse din dinți când întoar-
se privirea. Daniel nu vorbea aiurea. Oricât de mult i-ar fi displăcut
nemernicul, ținea la Maddie . Ținuse dintotdeauna. Și Maddie ținuse
la el. Era singurul motiv pentru care Daniel se afla aici.
—Hai! mârâi el.
Uşa camerei lui Maddie era deschisă. Sora luiera în fața șeva-
letului. Azi părea să picteze o parte din chipul unui copil. Poate?

vr a lui eră îmbrăcată frumos azi, î n ceea ce părea să fie un compleu nag
r n rochie şi cardigan.
n r o c a g ăel 1 CSTul: Dar prima pe rsoană pe _ remarcă el nu era sora lui, Ci Julia. clă
p _ C a de nebunesc era lucrul ăsta? Mad i bu
! e n
a raăs - ! ! julia stătea lângă Maddie, buclele lungi şi b o gate incadrându-i c.Domuupdp
bl n b o gn a dn atât de frumos chipul. Doamne, nu-i purta părul desprins atâtde fi păulukșdofd
a tâDam,u - purdsp i s des pe cât i-ar fi plăcut lui. kși dori să-și afunde mâinile în părul
puțș ci, să strângă şuvițele în pumni...
La naiba, trebuia să se concentreze — și nu la asta. Altfel, risca să
revină cu viteza unui fulger asupra cel or spuse cuo seară în urmă.
Julia aruncă o privire peste umăr când cei doi intrară, zăbovind
o dipă a supra lui Lucian înainte de ase opri la Dani el .
-Bună ziua!
D a ni el dădu să înainteze, dar se opri şi se uită mai întâi la Lucian.
Lucian zâmbi încordat, şi umerii lui Daniel se încordară.
-Bună ziua, domnişoară Hughes! Ce faci?
-Bine. E a se întoarse spre sora lui Lucian. Madeline a mâncat
deja, dar prânzul ne-a fost adus aici.
Ea făcu semn spre platourile acoperite, trimise, probabil, de
Livie.
- Te deranjează dacă stau să vorbesc puțin cu Maddie înainte?
întrebă Daniel.
Julia scutură din cap.
-N-am o problemă cu asta. Se întoarse spre el. Lucian?
N o rmal c ăel avea o problemă . Avea oproblemă și când Daniel
respira, dar scutură din cap. Vărul lui se apropie încet de locul în
care stătea Maddie. Fiecare mișcare trăda prudență când se așeză pe
scaunul ocupat de obicei de Julia.
-Bună, scumpo! spuse Daniel cu glas plăcut. La ce lucrezi?
Nu se auzi nici un răspuns. Maddie continuă să picteze, dar
Daniel continuă să vorb ea scă cu ea de parcă i-ar fi răspuns. La fel
cu m vorbea și Lucian cu ea. Își privi vărul și sora pentru câteva cli-
pe, apoi privirea îi fugi spre locul unde se afla Julia.
Cămașa crem pe care o purta lăsa să i se ghicească umflăturile
catifelate de sub material în timp ce se aplecă şi ridică una dintre

pe nsule, pe care Maddie o scăpase la un mome NL dat,
Wr Mări
infometat cum pune pensula pe tava de lângă Maddie
a În timp ce Julia se trase înapoi ca s ă le ofere puțin se apropie de ea. Ea ridică privirea spre el, dar îă ÎNtimitaț,
u el se a propie de ea. Ea ridic ă privirea spre el, dar o în ltă parte. timitaț, VArse iute în altă parte.
El se apleacă şi şopti:
- Mi- a plăcut uniforma. Mi s-a părut drăguță. Mi-aj l în rochia de aseară. Erai aşa frumoasă Dasăv Plăcut terj- d
bil în rochia de asear ă. Erai aşa frumoasă . Dar să te văi in blugi? Ești al naibii de sexy, Plăt terj- d, în Sfârşit
in blugi? Ești al naibii de sexy,

Wr Mări
a În timp ce Julia se trase înapoi ca s ă le ofere puțin se apropie de ea. Ea ridică privirea spre el, dar îă ÎNtimitaț,

- Mi- a plăcut uniforma. Mi s-a părut drăguță. Mi-aj l în rochia de aseară. Erai aşa frumoa să . Dasăv Plăcut terj- d
bil în rochia de asear ă. Erai aşa frumoasă . Dar să te văi in blugi? Ești al naibii de sexy, Plăt terj- d, în Sfârşit
in blugi? Ești al naibii de sexy,
Privire a ei țâşni spre a lui.
Luci a n îi f ăcu cu ochiul și își împreună mâinile la Spate, afi edspicisităâdDa el $ând o expresie de nepăsare plictisită când Daniel aruncă o privire Să îdrz! îi iJuiâd$do Spre ei,
-Să nu îndrăzneşti! îi şopti Juli a când Daniel reveni cu MadieSr ei, atenția spre Maddie,
El îşi arcui o sprânceană când se întoarse uşor spre ea, Privind în continuare cu coada ochiului la vărul Daniel și la sora lui.
— Ce să îndrăznesc?
-Să st ai acolo de parcă n-ai fi spus ce ea ceai spus,
Lucian își apăsă o mână pe piept.
- Nu ştiu despre ce vorbeşti.
Buzele lui se curbară într-un surâs când Julia își dădu ochii peste cap. Apoi îi zâmbi şi clătină din cap.
- Ești ridicol.
-Fibine, poți să silabiseşti ridicol fără...
Julia îl lovi în braţ - îllovi zdravăn. El chicoti când ea roşi până în vârful urechilor, pentru că Daniel se uită din nou la ei. Prânzul se desfăşură în a celaşi stil. Cei trei gustară din mâncare în timp ce Daniel purtă un monolog, ce ea ce îi trezi tot felul de amintiri lui Lucian.
Maddie reacționă prea puțin de-a lungul prânzului. Se opri din pictat pe alocuri şi privi în direcția lui Daniel, aşa că Lucian presupuse că o ameliorare exista.
Doamne, spera din inimă să fie aşa.
D a că prezența zilnică a lui Daniel aici o putea ajuta pe Maddie, atunci avea să accepte fără să-l pocnească pe nenorocit.

—1scurci de minune, îl spuse Julia când cl o ajută să ducă e, coridor şi să le aşeze pe o tavă. Mă aşteptam să fiu ut
P un e v o i i
u el l n i i ! e puțină încredere ai în mine! n
pu i n degrabă, puține aşteptări, bazându-mă pe cuvintele tale și
pe a le lui Gabe. Ga
_ Cam ce mi-ai mai zis şi tu, spuse ea, aranjând şervetul din pân-
ză peste farfuriile goale.
!
ăpfrr o . ! N FI fi cercetă din priviri pe Daniel şi pe Maddie. Erau la şevalet,
unde îi lăsaseră. Reveni cu privirea spre ea.
Ea se aplecă, ridicând șervețelul care alunecase de pe tavă.
—În mod evident, când nu erai tu prin preajmă.
—Serios? Sunt puțin... gelos.
Îndreptându-se, e a îl țintui cu o privirea muzată.
-S-a oprit în treacăt când eram pe verandă. Mi-a spus că se duce
în vizită la familia unei foste iubite.
- Ţi-a menționat asta?
Julia încuviință din cap, punând şervețelul pe tavă.
- Da. Ce-i?
- Nimic. D o a r că... a fost o relație dificilă. Chiar a iubit-o.
- Și ce s-a întâmplat?
Cur i ozitatea i se citi în voce.
—E a a dat de probleme, iar noi ne-am ocupat de asta.
Julia ridică din sprâncene şi îl privi lung.
— Ce înseamnă asta?
-Exact ce am spus, răspunse el.
Ea îl mai privi stăruitor o clipă, apoi scutură din cap.
- Am face bine să mergem înapoi.
- Ce s-a întâmplat?
- Nimic.
El o urmări cum porneşte spre camera lui Maddie.
- Eşti mândră de mine?
Ea se opri în pragul uşii.
- Poate un pic.

O să mă mulţum e sc cu a sta. Trecând pe lângă ea, cl se Întinse., le,hiad
îsi şi
a
x
r '
x a : e o r Ka se dădu iute într-o parle şi se întoarse spre el, Vai... S ' CUZă-mă)
ă :
Sunt tare neîndemânatic.
Trebuia să strici tu totul, mormăi ea.
Cu un zâmb et larg pe buze, el traversă încăperea. Dar Zâmbetu| e.
se frânse când Daniel se întoarse spre el.
- Am o idee, spuse el.
Lucian Își încrucișă brațele.
- Mor de nerăbdare să aud.
-Ce ideeai?
Ju li a li se alătură.
Daniel se uită la Maddie, Ea nu mai picta. Pânza era plină,
— Asta e vechea ei cameră, dar... n-are nimic dintre lucrurile
ei aici.
- Lucrurile ei a u fost strânse. Ce am putut am donat. Tot ce a
răm a s a fost aruncat.
Julia îi aruncă o privire tăioasă, o expresie de neîncredere fiin-
du-i gravată pe chip.
-Ce?
- N-am făcut eu asta. Puțin enervat că îl crezuse în stare de așa
ceva, el îi întâlni privirea. Ci tatăl nostru.
Ea păli.
- Ai... ştiut că făcea asta?
O parte din el își dori să nu răspundă, dar o făcu:
— Nu, Nu până n-a fost prea târziu.
Pe chipul ei se citi compasiune când se întinse și își trecu mâna
peste brațul lui. Îl strânse uşor.
- Dar lucrurile mamei voastre? sugeră Daniel. Ştii cât de apropi-
ate erau ea și mătuşa. Aţi păstrat o parte dintre lucrurile ei sau le-a
aruncat Lawrence şi pe ele?
Lucian se încordă.
— Nu. Lucrurile mamei sunt în camera ei.
- Toate?
O notă de neîncredere răsună în glasul lui.
Chinuindu-se cu nodul din gât, el încuviință din cap.

C a m era ci a rămas cum era în noaptea în care a murit.
serios? O sclipire de incântare se aprinse în ochii lui Daniel. cvr
poate reuşim să aducem câteva dintre lucrurile ei, Ceva la care săt
pcâv a nr sc uite, poate să atingă? Sună stupid ce zic? El se răsuci pe scaun si ui Tu e
Stpd si ridică privirea spre Julia. Tu ești asistenta. Ce zici?
u. Tu ei Nu cred că este stupid. Ea își petrecu un braţ peste mijloc. Să
f o o
di o tehnică de s folosită, mai ales când este vorba despre probleme de
memorie. lar noi nu ştim dacă ea are probleme de memorie,
-Deci n-ar avea ce rău să-i facă, nu? o întrebă Daniel.
Ea scutură din cap.
-Nu dacă au avut o relație bună. Își retrase mâna de pe brațul lui
Lucian. Au fost apropiate?
- Da. Vocea lui sună răgușit. Au avut disensiunile lor. Ca orice
mamă și fiică, presupun, dar erau apropiate,
-Crezi că Maddie ar reacționa la ceva în mod special? îl în-
trebă ca.
:
Doamne, opțiunile erau infinite. În copilărie, Maddie obişnuia să
se joace ore în șir cu bijuteriile mamei, în special cu colierele lungi
ni de perle. Mai erau albumele foto și jurnalele mamei. Maddie umbla
mereu cu ele.
— Ar fi câteva lucruri.
-Deci ce ziceţi?
Daniel își lăsă privirea să se plimbe de la unul la altul.
Lucian nu era convins că voia să dea curs ideii. Nici unul dintre
ei nu intra prea des în camera mamei. La naiba, Livie era cea care
făcea curat acolo.
-Crezi că ar fi de ajutor? o întrebă el pe Julia.
Ea îi căută privirea.
-Nu are ce rău să-i facă.
Ceea ce însemna că era posibil să nu aibă nici un efect... dar era
p o sibil și să o ajute pe sora lui. Și, ca să își ajute sora, era dispus să
facă orice.
-Bine. Lucian își frecă bărbia cu o mână, uitându-se spre Julia.
Ea încuviință. Pot... să mă ocup eu de asta.
- Minunat!

Dan i el sc întoar se spre Maddie, iar lui Lucian ise Păru că bra unui zâmbet pe chipul surorii lui. Vede umbra unui zâmbet pe chipul surorii lui.

Jul i a t o cmai se întorsese în camera ei, când te lefonul îi vj ldlSţândteefon,ii că i bră în buzunarul de la spate. Scoţând telefonul, simți că i se oprește dpixuldePnlvabă în inima în piept când văzu prefixul de Pennsylvania.
Adam.
Intuiţia îi spuse că era Adam, iar ideea o tulbură profund, în Vre-
me ce se uită lung la telefon. Nu o mai sunase după ultimul mesaj Șt să să ar
ej dar ea nu cra vre o proastă. Știuse că avea să o sune iar... şi jar, dar
scurtul răgaz o făcuse să lase garda jos.
Julia dădu să facă ce făcea de fiecare dată. Degetul îi pluti peste
butonul „Respinge', dar se opri. Nu părea să rezolve mare lucru dacă
îl evita. Schimbarea numărului ei de telefo n îl oprea o vreme, până
când îi afla noul număr. Julia de pe vremuri ar fi ignorat apelul,
Dar ea nu mai era acea Julia, nu-i aşa?
Nu.
Nu mai era.
Telefonul continuă să sune, sunetul fiind la fel de enervant acum
ca unghiile care zgâriau o tablă.
Ceva explodă în interiorul Juliei. Sau poate ceva se schimbă înlă-
untrul ei. Oricum ar fi fost, ea reacționă. Julia răspunse și simți încă
o strângere de inimă când spuse:
- Bună.
- Julia.
Vocea era familiară în felul în care erau coșmarurile, iar reacția
la auzul vocii lui Adam fu o răbufnire incandescentă de mânie. Frau
de mult apuse vremurile în care vocea lui reușea să provoace deza-
măgire și regret pentru tot ce ar fi putut să fie.
- Ai răspuns. El părea surprins. Slavă Cerului! Mi-am făcut

griji...
— Opreşte-te! îl în trerup se ea brusc în timp ce se îndreptă spre
uşi. Trebuie să te opreşti chiar acum. N-ai nici un drept să fii îngri-
jorat. A trecut de mult timp ziua aia.
- Julia...

Vârtejuldegânduridinmintenuvoiasăsepotolească Probâ e la t b a Mae “m
b “m
obcra cănici măcarnu segândealacetrebuia. Madelineși “m"Prânzu|Daniel,precum şi discuţia cu Adam erau ultimelelucruri Cu
ă
şPr nzu|Daniel,precumşidiscuţiacuAdamerauultimelelucruri Cueia ă
CAFEnuădeaupace.ReuşiseaproapetoatăziuasănuseBânde s i
eia ă CAFEnudădeaupace.ReuşiseaproapetoatăziuasănuseBândeasce ratrecută,laceîispuseseLucian,daracum?
: iâlaCina
de scara trecută, la ce îi spusese Lucian, dar acum?
Listaeidepriorităținumaiaveanicionoimă,pentrucă,e i ot i Întim
ceseîntoarsepeoparteșiserostogolipespate,câtevacliâru ti ăsă âdescălael. timPemaj
târziu, continuă să se gândească la el.
Arfitrebuitsăsesimtăjignităcândîiatinseseîntreacătfud - a .L ba fit bu tsă m in ndul,
înaceastădupă-amiază.Lanaiba,arfitrebuitsăsesimtăjignitlu Do ă dl,dmai
m inmereuînpreajmaluiLucian.Doarcănusesimțiseașa,Corfl s în ci mipulei
reacționaseimediatşiseînflăcăraseîntr-oclipită.Eramaifer ă pu eiMerey
cuprinsă de o stare de excitare febrilă.
Şi era încă teribil de înfierbântată.
Julia ardea de dorință, de parcă o cuprinsese o febră pe care Nu o
puteai trata cu aspirină și odihnă. Mistuită de neliniște, se ridică si
si:
Își trecu picioarele peste marginea patului.
La drept vorbind, nu se gândea doar la el. Încerca... să-și adune
cura ju l .
Să ia decizia.
-Oh, Doamne, şopti ea și își trecu o mână peste față. Mânaîi
tremura și inima îi bubuia de să-i sară din piept. Nu ar fi trebuit să
fie atât de complicat. Fie se ducea la el, fie nu. Și, dacă se ducea, ştia
ce urma. Sex. Nimic altceva decât o partidă incredibilă de sex. Putea
să trăiască împăcată cu asta.
Sau, cel puțin, așa credea.
„O să vii tu la mine.“
Înghiți în sec în timp ce rămase cu privirea ațintită spre uşa
dormitorului. Bătăile inimii i se întețiră când se ridică. Picioarele îi
tremurau când își încrucișă brațele peste piept. Își simțea sfârcurile
întărite prin cămaşa subţire. Își mușcă buza şi, doar pentru o clipă,
Își permise să-și imagineze cum iese pe uşă şi face cei câțiva pași
acare o duceau la Lucian, Își permise să-și imagineze ce avea să se
întâmple dacă bătea la uşă și el deschidea.
Se gândi la ce i-ar face el.
ȘI știa ce ar permite ea să se întâmple.

Nu mai avusese niciodată atâtea emoții. Niciodată. Era de bine eusde-b
N sau de rău? Nu ştia, dar risca să înnebunească de-a binelea dacă se slA o ând
sau eeas de -bl sil gândea mult lect, Aeon oare, să rămână trează noapte deiăuul
siglct, o e noapte, dorindu-și să aibă curajul ar Doduab
o apteicuul ar Pi Julia răsuflă brusc. Dorindu-și să aibă curaj. Mai devreme în acea oÎ
Jai i, simțise că nu mai era Julia de odinioară. Îl înfruntase pe Adam. Jliddiă fi ae
o ii Își luase viața în mâini. Julia de odinioar ă ar fi rămas încremenită d
șra locului, petrecându-și o noapte de nesomn măcinată de dorințe.
Şi dacă înceta să-și dorească? Să-și imagineze? Și, în schimb, în-
cepea să trăiască?

Capitolul 24

Bătaia uşoară ce răsună în uşa lui Lucian îl făcu să se întoarcă nc dinspre pânză. Aruncând deoparte cărbunele, apucă o cârpă aflată la îndemână și se ridică, ştergându-se pe mâini.

Nu ştia de ce, dar inima îi bătea nebuneşte în piept când trecu e de canapea. Instinctul îi spuse cine era — sau poate că erau doar dorințele lui deșarte.

Doamne, își dorea să fie ea.

După prânzul cu Daniel, știind că trebuia să umble prin lucrurile mamei lui, își dorea atât de mult ca ea să fie dincolo de ușă. Pentru că , dacă era ea, Lucian ştia că nu avea să se mai gândească la sora lui sau la ce trebuia să facă. Avea să se concentreze cu toată ființa asupra ei. Și peste toate celelalte himere avea să se aştearnă liniștea.

Avea nevoie de liniştea aceea.

Lucian îndesă cârpa într-un buzunar de la blugi și deschise ușa, sprijinindu-se cu o mână de toc.

Julia venise la el.

La naiba!

Aproape se aruncă în genunchi ca să-i mulțumească. Se abținu, pentru că, da, ar fi fost o reacție teribil de dubioasă.

Sub puloverul lung şi deschis în față, ea purta un top drăgălaș cu volănaşe. Picioarele îi erau aco perite de colanți negri. Pantaloni pe care el nu-și dorea decât să-i dea jos.

Se strădui din răsputeri să nu o cuprindă în braţe şi săo întindă ăcd
pe po dea. Trebu i să se ăpănesacă, pentru că, dintr- o simplă privire, ă ca era din cale -farăde agitată. Era reîbri
pe pă să c,dt i şi dădu seama că ca era din cale-afară de agitată. Era ro şie în obraji eeetic îi boidin
i şeaar de ai «își frângeă degetele în timp ce privirea îi cobori dinspre chipul dbu
« ş i ti ce spre cămaşa lui albă pătată de cărbune. a?ibui
Dece eşti așa murdar? izbucni ea.
El işi înăbuși un zâmbet larg.
_Ei bine. o seară frumoasă și ție, domnişoară Hughes!
Îmbujorarea din obraji de veni de un roşu trandafiriu, genul de
culoare care era greu de reprodus.
Ea făcu semn spre pieptul lui.
— Schiţam ceva în cărbune. Și se face mizerie.
-Oh! Privirea ei țâșni dinspre chipul spre pieptul lu işi făcu apoi
cale întoarsă. Deci şi tu desenezi?
—Printre multe altele. El se îndepărtă de cadrul ușii. Vrei să intri,
domnişoară Hughes?
Buzele i se mişcară, dar nu scoase nici un sunet preț de câteva
clipe.
-Scuze! Ştiu că este târziu. Nu puteam să dorm.
- Și ai venit la mine?
Julia închise ochii şi încuviință din cap.
- Dacă eşti ocupat...
— Nu sunt niciodată prea ocupat când vine vorba despre tine. Mă
pregăteam să-mi pun ceva de băut, îi spuse el şi făcu un pas în spate.
Poţi să-ți ofer și ție un pahar, dacă vrei.
Lucian nu crezu că avea să îi răspundă sau căaveasă intre. Ea șo-
văi mai multe secunde, apoi trecu pragul. El închise ochii, trimițând
o rugăciune de mulțumire în gând Dumnezeului care îi ascultase
d o rințele. După ce închise uşa, o găsi lângă canapea.
-Ia loc!
Julia se aşeză.
Gândindu-se că era prima dată când făcea aproape imediat
ce va ce o ruga el, Lucian mai că izbucni în râs. O privi în timp ce
se indreptă spre bar. Doamne, chiar era cumplit de agitată, iar lui

nu-i plăcea deloc asta. Îşi dorea - nu, avea nevoie — ca Julia să se simtă în largul ei.
Privirea ei cercetă iute încăperea.
—- Uau! Nu ştiam că ai atât de mult spaţiu... al tău.
- N-ai mai fost niciodată aici, nu?
Ea scutură din cap când el luă sticla de whisky şi două pahare,
- Este ca un apartament în toată regula.
- În mare parte. Este un loc bun, în care pot să mă relaxez fără să-mi bat capul cu frații mei. Turnă doar whisky în paharul lui, dar decise să o ia mai ușor în cazul ei şi îi adăugă în cola doar un deget d de tărie. Îşi dorea ca ea să se relaxeze, nu săse îmbete. Am Camera asta, o încăpere pe care o folosesc pe post de atelier şi un dormitor cu o baie.
Ea își trecu mâinile peste genunchii îndoiți.
— Mereu lucrezi în atelierul de aici?
-— De cele mai multe ori.
Punând paharele pe măsuța de cafea, el ocoli piesa de mobilier şi în genunche în fața ei, pentru ca ochii să le fie la ac el aşi nivel.
Julia se trase în spate și făcu ochii mari.
El îşi aşeză mâinile pe genunchii ei şi îi întâlni privirea.
— Știu de ce ai venit la mine.
Jul i ei i se tăie răsuflarea.
-Și o să -mi petrec ore, poate chiar toată noaptea, ca să mă asigur că nu o să regreți, spuse el, rostind cu toată seriozitatea fiecare cuvânt. Dar nu o să se întâmple nimic , absolut nimic din ce nu-ţi doreşti. Mă înţelegi?
Înghițind în sec, ea încuviință.
-Poţi să pleci în orice moment și... putem să încercăm din nou mai târziu. Spera din inimă să nu fie cazul, dar nu se putu abţine. Sau decizi să rămâi și vedem încotro ne poartă noaptea. Bine?
Ea îşi umezi buzele, şi gestul acela aproape imperceptibil făcu să izbucnească înăuntrul lui un iureș de dorință.
-Bine.
-Bine. El zâmbi şi se ridică, întinzând mâna. Luă paharulei şi i-l oferi. De ce nu puteai să dormi?
Ea sorbi uşor din băutură când el se așeză lângă ea.

Am avut mereu probleme cu somnul. Nu la fel de serioase ca n
IE
ţa alți oameni, dar este enervant. lci. Îşi
a lți o anr IE - Ştiu. li privi lung chipul. Îşi dorea să o atingă. Dacă nu reu- ct felul d
Ştci o eşti să adormi, nu ui la că am tot felul de variante pentru tine. Sunt îi tla dispoziție.
e ştct aici să te ajut, îți stau la dispoziție. î li ăhil
i a udp. Un surâs efemer îi lumină chipul când cobori paharul.
Trandafiriul drăgălaș reveni în obrajii ei.
_ Deci eu... Eu, hmm, am explorat un pic azi-dimineață, înainte
să vină Daniel. Am urcat pe acoperiș.
Fl se sprijini mai comod pe perne și își întinse un braț pe spăta-
rul canapelei.
_ N-ar trebui să urci acolo. Nu este un loc sigur.
Pentru că nu sunt balustrade?
Lucian nu răspunse.
Eaîl privi cu coada ochiului.
— Acoperişul ar ăta de parcă ar fi fost folosit adesea.
— Mama îl folosea. Îi plăcea să stea acolo zi şi noapte. Probabil
pentru că era singură.
Ea își trecu degetele peste marginea paharului.
—Ribine, cineva se duce acolo. Am văzut flori. Păreau proaspete.
Tu faci asta?
El scutură din cap.
- Dacă-ți vin e să crezi, e vorba despre Dev.
—Oh! Ea clipi. Sunt surprinsă.
-Da, încuviință el. Dar, serios, nu te mai duce acolo! Ultimul
lucru pe care mi l-aș dori este să ți se întâmple vreun accident.
Ea scoase un oftat tremurător.
—Se întâmplă des accidente acolo?
- Accidentele se întâmplă des peste tot în casa asta. Mai ţii minte
episodul din baie?
-Oh, D oamne! Trebuia tu să-mi aminteşti de asta. Ea îşi apăsă o
mână pe față şi închise ochii strâns. Încercam să-mi şterg amintirea
din minte.

O

Amândoi ne dârim asta,
Ia cobori mâna şi îl privi cu un aer curios,
Ce? Să te găsesc go a lă în brațele m i doream să văd. fratelui meu nu a fost ch lar
ce-mi doream să văd.
- Cev a ce nu-ţ i doreai tu să vezi? Încearcă să te pui în lo, a râse, iar Lcian strânse din buze la auzul sunetului de i cul Meu,
E a râse, i ar Lucian strânse din buze la auzul sunetului delic i să cred că așa lam întâlnit prima dată pGa eu Meu, at, Nu-mi
vine să cred că așa l-am întâlnit prima dată pe Gabe,
- Să nu crezi că i-a părut rău, răspunse Lucian sec,
-Nici nu vreau să mă gândesc la asta.
Ea sorbi din băutură.
Luc i an s e aplecă în faţă, aşezându-şi paharul pe Măsuța creată de eciui îl fix
ă /
iar el chiar avu impresia că simțea fluturași în stomac.
- Vrei să-mi povesteşti despre tine, domnişoară Hughes?
Ea îi susținu privirea.
- Ştii foarte multe despre mine. Ai știut de la bun început, chiar
în a inte de a ne cunoaște oficial.
- Nu e adevărat.
Julia scutură din cap.
-Ce vrei să ştii?
- Ai fost măritată. Ce s-a întâmplat?
Ea întoar se pri virea, iar umerii ise încordară.
- Bineînțeles, trebuia să întrebi asta.
- Vreau să ştiu.
-— Poate nu vreau să-ți spun.
-Hai! El îşi mută mâna de pe spătarul canapelei și o bătu uşor cu
degetele pe umerii încordați. Îți povestesc și eu despre relațiile mele.
—-Nu e nevoie.
- Ba eu cred că este. Își lăsă degetele să se odihnească pe umerii
ei. N-am avut niciodată o relație serioasă de lungă durată.
—Poftim? Privirea ei ţâşni spre el. Vorbeşti serios?
Da. Pur și simplu, nu mi-am dorit asta niciodată. În general, nu
mă întâlnesc cu aceeași femeie a doua oară.
Ea rămase mută de uimire.
-Există rare, foarte rare excepții, dar este o regulă pe care o res-
pect de obicei. Nu te culci a doua oară cu aceeași femeie.

Nu-mi vine să cred că ai spus asta.
Sunt doar sincer.
Da. poate chiar prea sincer, spuse ca. Ai fobie de relații serioase?
El chicoli.
Cred d o ar că n-am întâlnit niciodată o femeie cu care să-mi
d o resc o relație serioasă. n
Ea îşi arcui sprâncenele.
_ Cred că ce a mai lungă relaţie pe care am avut-o a fost acum
vreo doi ani. Am fost împreună cam şase luni.
-De ce v-aţi despărțit?
El ridică dintr-un umăr.
—Ea şi-a dorit mai mult . Eu nu aveam maimult de oferit.
Julia îl privi lung.
-Îți doreşti vreodată... să oferi mai mult?
Lucian chiar se gândi la întrebare.
— Da, îmi doresc.
Ea întoarse din nou privirea.
-Eibin e , atunci, nu e chiar atât de rău. Strâmbă din nas. Nu-mi
vine să cred că n-ai avut niciodată o relație serioasă.
- Nu. El își lăsă degetele să mângâie muşchii încordați ai spatelui
ei. Deci cum îl cheamă pe fostul tău soţ?
Julia cobori bărbia și oftă apăsat.
- Adam.
- Și păstraţi legătura?
Degetele lui urcară alene spre gâtul ei.
- Nu. Ea mai luă o gură din băutură, iar el simți cum muşchii
gâtulu i i se încordează. El... mă mai sună uneori, dar nu vreau să
vorbesc cu el. Bine, nu este chiar adevărat. De fapt, m-a sunat mai
de vreme, dar cred ... cred că a fostul t i ma dată când am auzit de el.
Lucian deveni mai vigilent când şi-o aminti ignorând telefonul
și reacționând foarte straniu la apelul primit.
- Deci n-a fost o despărțire frumoasă?
- Nu. Ba schiță un surâs când întoarse privirea spre el. A fost
primul iubit serios pe care l-am avut. Am fost împreună încă din

290
290 facultate. şi părea pur şi simplu firesc să ne căsătorim. Fa râse, sila b
f a ce îl iubeam. Chiar il iubeam.âa?
,
ub ea m Şi apoi ce s-a întâmplat? ăl
Şi a pic [a păru să se gândească la ce urma să spună. ejns pentru a-l face... fer
[a păru să se gân de Iubirea nu a f o st de ajuns pentru a-l face... fericit. Toulorpul îi încremeni.
Iubire a nu af o jn Degctele lui incremeniră. Totul corpul îi încremeni.
Ce vrei să spui, Julia?
Ce vrei să spui, J - Spre final... nu a fost cel mai drăguţ bărbat de pe pământ. Ea se aiting ea Doamne, nu-mi vine să cred
- Spre final... nu aplecă în față, iar elnu o mai atingea. Doam ne, nu-mi vine să cred
că vorbesc despre asta.
vorbesc despre asta. ! - Te rog nu te opri, spuse el, aproape dorindu-și în acelaşi timp dp povestea, pentru că nu era şi-
- Te r o g nu te or , pu ca ea să nu meargă mai departe cu povestea, pentru că nu era şi- dă afla că fostul ei soț o rănise în
c a ea să nu meargă pa gur de cum avea să reacți o neze dacă afla că fostul ei soț o rănise în
vreun fel.
e un fel. Ea își puse paharul pe măsuța de cafea șiîși strânse puloverul
mai pe corp.
i pe c o rp. ! —Nu a fost mereu așa. Doar că... era o persoană dificilă. De la iicmi reușea să-l facă
—Nu a fost mereu aa un punct încolo în căsnicia noastră, nimic nu mai reușea să-l facă lc câte ore munceam, cum arăta
un punct încolo în fericit. Critica absolut orice lucru... câte ore munceam, cum arăta cinm arătam. Chiar nu
fericit. Critica absolut casa când ajungea el acasă, cum era cina... cum arăt am. Chiar nu c.Chiaram încercat. Julia
casa când ajungea e la m mai avut ce să fac, ştii? Am încercat. Chiar am încercat. Julia și t o Nimeni nu mă poa-
am mai avut ce să fc , șt râse din nou, de data asta mai puțin șovăitoare. Nimeni nu mă poa- nimc. Fiecare dis-
râse din n o u, de data pu te acuza că n-am încercat. Doar căn-amers nimic. Fiecare dis- piet devenea o
te acuza că n am cuție se transf orma într-o ceartă. Fiecare compliment devenea o
remarcă malițioasă.
Lucian se strădui să rămână tăcut.
Lucian se strădu —_ Am dat vina pe slujba lui. Era un jo b stresant. Era ofițer de deoci -
— Am d a t vin pe sjb p o liție , spuse ea, și Lucian simți că nu avea să îi placă deloc conti- lu,daduăo vreme, n am
p o ți , pu nu a rea. Da, probab il îi era greu la muncă, dar, după o vreme, n-am aaip,i
nu a r ea a , pr mai putut să accept. Abia dacă mai dormeam în acelaşi pat, iar eu
mă simțeam de parcă...
ășțep a — Trebuia să fii mereu cu băgare de seamă, spuse el, amintindu-și
că îi spusese asta mai devreme.
Julia încuviință din cap.
Ju un ă - A f o st înfricoşător să mă despart de el, pentru că lui — elera o
t o ată lumea mea, iar eu am fost mereu o fire şovăitoare — i-a fost

ama frică. Nu este ca şi cum n -aş face lucruri noi. C ” A : A- Doar că-mi
A : ă ja mult până i mi fac curaj. Am tendința de a-mi pâr ar că mi "di prea mult
orice MIŞCaTE.
-Nu mi-aş fi închipuit niciodată asta, o tachină el,
Urma unui zâmbet înflori pe buzele ei.
- Ori cu m, m-am d e sp ă rțit de el acum vreo trei ani. N-am fost cuălbădîg
că iubirea avea să fie de ajuns.
- Eu nu te consider slabă de inger.
Încă un surâs.

- Uneori, nu este d e a juns să iubeşti. Nu vreau să vorbesc cu cudadg
o c cu a mărăciune, d ar dragostea nu poate să rezolve toate le are un om. La fi ldz,hia
problemele pe
c ar e le are un om. La final d e zi, chiar nu mai este dâd ă ulpbe pe e ajuns. Atunci
pe cineva care să nu fie un membru al familiei lui.
- Și încă te sună?
- Sper c ă nu o v ama i face. Ea se întinse după pahar şi luă o gură rvăn. Ai zicc-iplă
t e st a sta, așa c ă -l ignor. Chiar mi-am schimbat num d aetăflul ărul de telefon,
d a r a reușit să afle noul număr.
Lui Lucian nu-i plăcea deloc ce auzea.
- Știu c ă nu vre a să ne împăcăm. Ea Își lăsă d in nou paharul pe măsăș,nrida
lucru - și încă cum. S-a recăsătorit.
-Mie mi se pare că este un nenorocit.
-Da, încuviință ea.
Lucian nu era sigur dacă ar trebui să îi adreseze următoarea
intrebare.
Ţi -
- i- a făcut vreun rău?
Sprâncenele ei se arcuiră în sus.
- Fizic? Nu .Nu a făcut niciodată asta. A apelat la tot felul de mi-
zerii emoționale și mentale. Ştii tu, lucruri care nu lasă dovezi.

_ Lucruri de care nu sunt neapărat mândru, dar pe carenu aș vrea să le schimb. El îşi lăsă mâna să alunece în sus pe coapsa ei in vreme ce îi susţinu privirea. Aş face orice pentru cei la care țin. îLa drept vorbind, și fraţii mei ar face la fel. Mâna lui continuă să ur ce , trecând peste șold. Nu există nimic ce n-am face pentru oamenii la care ținem.
_E... e cam înfricoşător.
Se aşteptă ca ea să se retragă sau să-i îndepărteze mâna, dar, cum nu o făcu, Lucian veni mai aproape.
— Dar nu cred că eşti înfricoşată. Nu ai mai fi stat aici dacă aifi fost. Chipurile le erau despărțite de doar câțiva centimetri. Nu?
Ea închise ochii.
— Ce fel de lucruri ai făcut, Lucian?
- M-am asigurat că cei care le-au făcut vreun rău oamenilor la care țin n-au mai apucat să rănească pe nimeni, șopti el pe gura ei. Nu i-am ucis, dar ar fi fost mai amabil din partea mea să o fac.
Julia rămase tăcută preț de un moment.
- V- a ţi ocupat cu toții de situația legată de fosta iubită a lui Gabe?
La naiba! Ce memorie extraordinară avea!
-Da.
- Și acest cineva a meritat ce i-ați făcut?
Înclinând ușor capul într-o parte, el își trecu buzele peste obrazul ei.
- Cu vârf și îndesat -și merita chiar mai rău.
Ea tremură.
- Voi... familia ta trăieşte într-o lumea ei.
Mâna lui urcă pe sub puloverul ei.
- Ştii ce?
-Ce?
Mâna ei se apăsă pe pieptul lui.
Lucian o împinse uşor pe spate, până se întinse pe canapea și el veni deasupra ei. Ochii frumoşi de culoarea whisky-ului îi întâlniră pe ai lui.
- Vreau să fii în lumea asta... înlumea mea. Tu vrei să faci parte din ea?
Degetele ei a pucară partea din față a cămăși lui.

D o ar... doar pentru o vreme.
Un zâmbet s i ncer cu rbă buzel e lui Lucian p reţ o secundă, ina; elăăre Fără ncițiePnrc,dcu en,n a ; ca el să o sărute. Fără n i ci o reţinere. Pentru că, dacă ea nu-i din il de ândsăp.Îșdoo, u i n inceteze, el nu avea de gând să se o prească. Își dorea asta _. își lori, din clipa în care o zărise în bar. _
din clipa în care o zărise în bar.
Luci a n o revendică prin sărutul lui, și, când trupul ei înc t îi dăd de tbua “pu să se cutremure, î ș i dădu se ama de ceea ce trebuia să facă maPerc,daăfăcșidbrcpusăi Întâi, Pentru că, dacă nu o făc ea ș i se dezbrăca, nu avea să reziste mult. Nu âddeașirăttti, când era deja tare și pregătit pentru ea.
Se ridică, sprijinindu-se într-un genunchi.
-Dă-ți jos puloverul!
Cu obrajii îmbujorați, ea se ridică și își scoase puloverul, Rămase prins sub ei, dar nu-i mai păsa.
-Îmi place la nebunie topul ăsta. El își trecu un deget peste de. colteul din dantelă. Apoi îşi lăsă mâna să alunece spre pantalonii ei. Apucându-i cu mişcări h o tărâte, îi trase uşor în jos şi o dezgoli.
d Nu porţi nimic pe dedesubt? Domnişoară Hughes, sunt șocat.
- Taci din gură! spuse ea cu voce răgușită.
El chicoti în timp ce îi scoase repe de pantalonii. O prinse de gleznă, depunând un sărut pe talpa ei, apoi urcă încet spre interiorul piciorului, sărutând și mușcând uşor.
— Oh, Doamne, spuse ea cu răsuflarea întretăiată când el trecu de genunchi.
El se opri şi ridică privirea, observând cum sfârcurile se întăreau sub materialul subţire. Îşi dorea să le vadă. Prinzând marginea topu- lu a g i pu lui subțire, îl ridică uşor deasupra sânilor. Ea îl îndepărtă și rămase complet expusă sub privirile lui.
Pentru o clipă, Lucian nu mai ştiu să facă altceva decât săo privească lung, ochii lui admirând fiecare umflătură şi adâncitură a pieptului ei. D o amne, era frumoasă ca o zeiță. ȘI
ȘI i-o spuse.
Julia râse când scutură încet din cap. Îţ
- D a, spuse ea fără a şovăi.

Lucian o sărută cu ardoare. Mădularul îi era atât de tare, că risca
să rupă fermoarul blugilor.
- Vreau să te ridici și săte aşezi pe marginea canapelei.
Ea începu să tremure și mai tare. Părul frumos îi alunecă vâlvoi
peste față. Sfârcurile tari se întrezăreau printre șuviț ele dese când el
se ridică de pe c a napea . Cu genunchii lipiți, ease trase spre margi- ae.
nea canapelei.
El îi simți tremurul când îi sărută pulsul ce se zbătea nebunește eăin le i
ut și Își aşeză măinile pe genunchii ei. Lucian continuă să coboare șisă
depărtă uşor picioarele și îngenunche între ele.
Julia îl privea cu ochi mari și își îngropă degetele în pernuțele lde
pe care le avea de o parte și de alta.
- Eşti frumoasă , spu se el cu glas răgușit, lăsându-și ochii săse
înfrupte cu nes a ţ din partea cea mai intimă a corpului ei. Doamne, frm
ești frumoasă! Să nu te îndoiești niciodată de asta!
Aplecându-se, o sărută pe interiorul coapsei, apoi urmări contu-
rul pielii delicate până ajunse la centrul ființei ei.
Lucian o linse.
Ea urlă și îşi arcui spatele.
La naiba, era deja udă — udă pentru el. Lucian scoase un geamăt
gutural când ridică privirea.
- Ţi-a plăcut?
-Da, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, cu sfârcurile ivindu-i-se
printre șuvițele de păr. Cel mai excitant lucru pe care îl văzuse în
viața lui. Evident, adăugă ea.
Lucian chicoti când o muşcă ușor de coapsă.
- Cum îți sună asta, domnişoară Hughes? O să te gust şi, apoi,
o să ţi-o trag.

Capitolul 25

Undeva în adâncul ei, Julia știa că ce urma să se întâmple putea fi o mare greşeală. Dar, între momentul în care ieșise din dormitorul ei şi clipa în care bătuse la ușa lui Lucian, își dăduse seama că tocmai de ceea era viața interesantă. Pentru că nu era perfectă, Omul era condamnat să facă greșeli.

Iar ea nu se afla aici gândindu-se că avea să se aleagă din toată povestea asta cu altceva decât cu cea mai uluitoare partidă de sex din viața ei. Fără aşteptări. Despre asta era vorba în această seară.

Iar acum, se concentra cu toată fiinţa pe bărbatul extraordinar care stătea în genunchi în fața ei, între coapsele ei. Ceea ce îi oferea suna divin... Julia nu era convinsă că avea să facă față, dar sigur urma să afle.

—Îmi sună minunat, spuse ea şi aproape că nici nu-şi mai recunoscu vocea.

Dacă nuaar fi fost deja goală, zâmbetul lui arfifost în măsură să-i topească hainele.

-O să te uiţi la mine?

I se tăie răsuflarea.

-O să încerc.

- Ai face bine să-ţi dai silința.

Julia nu mai avu timp să răspundă.

Lucian se oprise din tachinat. În secunda următoare, îi revendică gura cu un să rut. Intimitatea sărutului o făcu să se înfioare până

a fundur i . O în flăcărare incandescentă i se învolbură în vene a pa geamătul unui bărbat cuprins de pasiune, “ să
geamătul unui bărbat cuprins de pasiune,
a agur pa s i une, “ s ă rută cu o asemen ea dorință, încât se simți cople șită ub...sbuoși sub de zmirdăepiaaeu
o i , în ât se smoșsu a p ă sarea buzelor și sub dezmierdări le ispititoare ale limbii lui. D ei îcleștarăîn materialul caeE
ă sdmdp o a u. Degetele i se încleștară în materialul canapelei. Erau şanse mari
să-l rupă:
a u şi nt
ş a a ă , Iar corpul i se mişca, fără nici o ruşine, în ritmul impus de limba
lui. Se simțea invadată de senzații sălbatice şi năucitoare. Corpul îi
era încordat într-o tensiune înnebunitoare.
- Lucian, gemu ea și lăsă bărbia în jos.
Nu mai vedea decât degetele care i se afundau în coapse și frun-
tea lui.
Apoi gura lui îi acoperi mugurul înfiorat, sugând și lingând până
pn când ea aproape s i mți că explodează. Urlă, simțind cum eliberarea i
se dezlănțu i e în fieca re co lțișor ascuns din trup, cum oasele şi muş- ciiaădo
să-şi apr o pie picioarel e, dar el nu o lăsă. În schimb, continuă săo
r ă sfeţe cu dezm i erdările lui chinuitoare, până când ea se arcui și îi lădimebi
un sărut pe interiorul coapsei ei.
-Îm i plac la nebunie sunetele pe care le scoţi, spuse el şi își l ă să âinlădihn
Julia se chinui să răsufle.
-Oh, Doamne!
Un zâmbet se desenă în colțul gur i i lui, şi Lucian se ridică, iar âinllu
care îl văzuse vreodată.
- N-am terminat cu tine.
-Sper că nu?!
Aplecându-se , o s ă rută, ș i Julia simți pe buzele şi limba lui gustul eminitățiie,
b i Ținând-o de bra țe, el o ajută să se ridice, Continuă săo sărute, hainele lui simțindu-se aspre pe pielea ei fan
pielea ei foarte sensibilă.

i
:
Vre a u să mergem în camera mea... în patul meu, î i spu : ai Se el u aproape surprins de propriile cuvinte. și
: a i păru aproape surprins de propriile cuvinte. ae
Fa își lăsă mâinile să coboare peste spatele lui.
[l sc trase ușor înapoi, cât ea să-i vadă chipul.
N i ci o femeie nu a mai fost până acum în dormitorul meu, Aici pviîci.Daaoncida =
în camera asta? Da. O privi în ochi. Dar acolo, niciodată,
Ea simți cum îi crește inima în piept, dar încercă să nu citească
mai multe în cuvintele lui.
-Bine.
Lucian o luă de mână și o ajută să ocolească încet Canapeaua m
Julia se simțea teribil de stingherită de propria goliciune, Nu mii
umblase de zbrăcată prin casă de pe vremea când era măritată, Dar
privirea mistuit oare pe care i-o trimise Lucian, în timp ce apucă o
cutie din lemn de pe un raft? Își dorea ca el să o privească. Privirea
lui înflăcărată chiar o făcea să se simtă ca o zeiță.
Fl deschise ușa și îi eliberă mâna când ea pătrunse în încăperea
mai răcoroasă. O lumină se zărea dinspre patul cel mare. Restul în-
căperii părea cufundat într-un soi de ceață. Nu mai avea ochi decât
pentru el.
Lucian o studie cu o privire fermă și plină de dorință în timp ce
deschise cutia, aruncând pe pat unul sau două plicuri argintii. Așeză
cutia pe un dulap.
Fără să o scape vreo clipă din priviri, își scoase cămașa mânjită
de cărbune. Julia îl mai văzuse fără cămașă, dar, de fiecare dată când
îl vedea așa, i se părea că era prima dată. Corpul lui era impresio-
n a nt. Se descheie la nastur el e și la fermoarul dela pantaloni, scoțân-
du-și la repezeală blugii și, odată cu ei, boxerii bleumarin.
Julia doar privi lung.
Fiec a re parte din corpul lui Lucian era uluitoare. D el a părul
vâlvoi de un blond-castaniu, pomeții înalți și buzele frumoase până
la pectoralii bine definiți și abdomenul parcă sculptat. Iar când pri-
vir ea Juliei continuă să coboare, ea își dădu seama că și restul cor-
pu lu i lui era tot perfect. Mușchii ce i se de senau de-o parte și de
a lta a șoldurilor, adânciturile pe care nu-și dorea decât să le atingă...
Brum a de păr ceva mai închis la culoare care ducea spre... Doamne!

BE

Plăcerea îi sfârăi prin vane afin] ări pentru prima dată cu ade- î E
a i u vărat ce văzuse doar în treacăt pe coridor. El era... Doamne, = superb, iar ca nici nu ştia de unde să înceapă să exploreze misterele
trupului lui.
Lucian ii întinse o mână.
Cu inima fremătând la fiecare bătaie, ea se apropie şi îşi aşeză l
pu rilor lor, piept pe piept, eliberaţi de orice constrângere a hainelor,
curmă orice crămpei de gând coerent.
Degetele lui Lucian plutiră peste şoldurile şi trunchiul ei. Îşi
pm vrătite. Îi trase uşor capul pe spate. Când vorbi, gura lui dansă
peste a ei.
-Este mult mai bine decât un ceai, nu?
Julia râse când îşi strecură o mână la ceafa lui.
- Cu mult mai bine.
- Ţi-am spuse u.
Ap o i buzel e lui le întâlniră pe a le ei, şi elo degustă şi o tachină nilbalu
d ii ridicând-o spre el, fără a întrerupe sărutul.
După ce reuşi să o ducă în centrul unchişi doar .pvioilm patului, el se aşeză în ge-
nunchi şi doar... o privi cu ochi lacomi. p
In i ma Juliei bătea atât de tare p, » încât i se făcu teamă că avea să
i se oprească,
-Ce... ce faci?
- Îm i întipăresc în minte imaginea ta, ca să te pot desena mai rziu îi el
- Poftim?
El îşi trecu de getele peste maxilarul ei, ap o i îi urmări conturul eo
buzelor.
- Te-am desenat.
-Da?
Cuvintele lui o luară prin surprindere.

E

- Da.
Gura lui luă l o cul degetelor. Desenă o cărare de Săruturi la rul ei, apoi cobori de-a lungul gâtului. FI pe mg,
xilarul ei, apoi cobori de-a lungul gâtului.
Ea îl prinse de umeri.
-Pot să văd desenul?
-Poa te . Buzele lu i dansară peste clavicula ei. Dar acu i bine cum să te desenez. M, știu Mult mai bine cum să te desenez.
Din mo ment ce era dezbră ca tă în patul lui, nu credea re să facă față unui asemenea desen. Însă ocat Căar fi În
stare să facă față u nu i a se men ea desen. În să o rice alt gân când gura lui își porni asaltul, cople și nduifârlear fi Îndse Cisip
când gura lu i își p o rni asaltul, copleșindu-i sfâr curile înd poe de ăr.Csip Urerate cu
o ploaie de săruturi.
Doamne, chiar știa să-și folosească gura.
Julia își prinse uşor între dinți buza de jos când gura lui se închi-
ș i spatele i se arcui în sus când el supse pielea înfierbântată, Degetele
D lui găsiră celălalt sfârc şi, înnebunită de gura și de degetele lui, ea
aproape că se pierdu din nou în senzații. Plăcerea se descătușă înă-
untrul ei când coap sele îi tremurară, și se împinse spre mădularul
lui tare.
Mâna lui Lucian alunecă de pe sânul ei. Palma lui pluti spre vin-
trea ei în timp ce buzele lui minunate îi înlocuiră mâna. Când gura
lui revendică celălalt sfârc, el își lăsă un deget să se strecoare înăun-
trulei.
Un geamăt zbură de pe buzele ei când lăsă capul pe spate. Trupul
ei reacționă ca de la sine.
- Mi-aş putea pierde mințile la gemetele astea, spuse el, lăsân-
du-şi un al doilea deget să o exploreze.
Julia deschise ochii, respirând întretăiat.
- Eu mi-aş putea pierde mințile din cauza ta.
O licărire malițioasă se aprinse în ochii lui când Lucian cobori
bărbia și limba lui se învârti peste sfârcul ei.
- Fiecare parte din tine creează dependență.
Mâna ei cobori peste pieptul lui, degetele zăbovind peste mușchii
în cordați. Sângele începea să îi fiarbă din nou în vene.
- Aş putea spune același lucru despre tine.
Și era adevărat.

Totul la el crea dependență. Julia se simțea disperată acum, aș- rlb
fri
p o o cau degetele şi gura lui. Un tremur nerăbdător se născu undeva în
adâncul ei. Avea nevoie de mai mult.
-Te rog!
Ea reveni cu mâna în șuvițele mai scurte ale părului lui.
El își ridică gura de pe sânul ei. Degetele lui continuau să o ex-
ploreze cu penetrări ameţitoare.
- Ce mă rogi?
O făcea să-l roage... să-l implore.
-Te vreau!
Lucian își îndoi mâna și apăsă palma pe sexul ei.
- Mă vrei ca să fac ce?
Ea își strânse degetele în părul lui şi trase, făcându-l pe Lucian să
scoată un chicot răgușit.
-Te vreau în mine!

- Asta aşteptam să aud.
Lucian se mișcă și de sfăcu unul din plicurile de pe pat. Își puse rul
u prezervativul într-un timp-record. Mici fiori de plăcere vibrară în
toate fibrele din corpul ei când trupurile li se întâlniră. El se sprijini
sn în tr-o mână, cu cealaltă încleştată pe şoldul ei, în timp ce se împin-
se ușor înăuntrul ei. Amândoi se opriră brusc, răsuflând întretăiat
în tandem.
—-A...a trecut mult timp, şopti ea.
-Da? El o sărută și îi captură limba în acel sărut. Poate par un
nemernic egoist, dar mă bucur să aud asta.
Julia ridică un picior și îl petrecu peste şoldul lui. Mişcarea îl
o bligă să o penetreze mai adânc. Sunetul pe care îl scoase când îşi
lipi fruntea dea ei aproape o făcu pe Julia să-și dea drumul.
-O să mă ucizi, gemu el.
Apăsarea mădularului lui înăuntrul ei o lăsă fără suflu.
- Cred că o să te descurci.
-Nu știu ce să zic. Buzele lui alunecară peste ale ei în timp ce
trupul lui masiv se cutremură. Aş vrea să ne lungim la nesfârșit, dar
nu cred că pot.

E

PEPE

Jennifer l Armentroul

302

i Nu o face! Eafi

aştept
şt e p El închise ochii o clipă
Slavă Corului!
si o făcu a lut.
si Gur
s i o făcu a lut. ! Gura lui Lucian se apăsă pe a ei când el își retrase mădularu| di nou. Urletul Juliei fu înghi- Gur:
: r
ur a lu i Luciap un s e din n o u. Urletul Juliei fu înghi- e deschide tot mai mult, plăcerea se Gur: : aproa pe complet și apo1 o pătr
t e n s i fi că l a fiecare pe ! Mâinile lui păreau să fie peste tot. La fel și ale ei . Degetele eilluiciepesteânle.
Mă i ni l e lui pă se afundară în fesele lui ferme. Palma luise închise peste sânul ei. şlluiîtţiră când Julia îp
se afundară în fe ş o ldurilor lui se înteţiră când Julia începu Legănările stăruitoare ale iond să-i ofere mai mult.
Şi el îi oferi mai mult.
Şi e l îi oferi m a u ! În cuvinte fierbinți, Lucian îi spuse cât de mult îi plăcea cum seMlderăfrnc
În cu vntfr i simț e a, și șoaptele lui o consumară. Mișcările deveniră frenetice. cvneDo
simțea, ş șo t Orice urmă de ritm se frânse. Nu mai existau cuvinte. Doar șoapte Ea își
Or l i mbajul secret al cărnii care întâlneşte carne. Ea își arcui și gemete, âdu.driduimi
bu și g e e, Idurile în sus, căutându-l... dorindu-și mai spatele și își împinse șo
mult și mai mult.
ş Apoi si mți că zboară spre culmea unei senzații despre care știa ăsim,
Ap o că avea să fie frumoasă și cutremurătoare. Lucian păru săo simtă,
pentru că își mută trupu l în unghiul perfect din care să o penetreze lo
pe și să o revendice, impunând dansului dintre trupurile lor un ritm tot
mai intens şi mai nimicitor. Şoldurile li se ciocneau într-o încleștare
din care dispăruse orice pretenție de control şi seducţie.
Tensiunea deveni tot mai intensă, apoi el își întinse mâna spre
lo cu l în care trupurile li se împreunau şi făcu ceva incredibil cu
de getul mare. Julia simți că se frânge în mii de bucățele, elibera-
rea explodând cu forța unui vulcan în fiecare ungher din trupul ei.
Valurile de plăcere îi luară cu asalt întreaga ființă. Abia dacă mai era
conștientă de corpul care se izbea de alei.
- Julia...
Voc e a lui răsună ca un geamăt răgușit pe buzele eiîn timp ce șol-
durile lui se cutremurară, după care el încremeni adânc înăuntrul ei.

Se scurse aproape o veșnicie înainte ca vreunul din ei să se mişte.
Lucian se ridică încet, sprijinindu-şi greutatea într-un braț.
— Eşti bine?
_ Mai mult decât bine, murmură ea. A fost...
— Incredibil? Cea mai minunată partidă de sex din viața ta? îi
să ri el în ajuto r. Nu osă mai fii niciodată aceeași? Ai simțit că ești :
ești :
în rai, nu?
Julia râse şi îl înghionti uşor în braț.
El îi prinse mâna și o duse la gură.
—- A fost incredibil. Nici n-am cuvinte, iar eu am mereu cuvin-
tele la mine. După ce îi sărută fiecare deget în parte, îi aşeză delicat
mâna pe pat. Revin imediat!
Julia îşi prin se între dinți interiorul obrazului în timp ce el se
retrase încet din ea. Acum, că dispăruseră greutatea și căldura lui,
Julia se întoarse pe o parte. Îl urmări cum se îndreaptă spre o ușă
închisă, care, descoperi ea, dădea spre o baie. Auzi curgerea apei
când ea se ghemui în pat. Inima încă îi bătea cu putere și își simțea
trupul de parcă fiecare părticică din el se dezintegrase și căpătase
consistenţa aerului.
Lucian reveni agale în dormitor, pe deplin încrezător în corpul
pe care îl afișa fără nici o reținere. Ea nu avea de ce se plânge în timp
ce îl studie din priviri. Și-ar fi dorit să ştie să deseneze, pentru că
degetele ei erau aproape disperate să o facă.
Camera se cufundă în tăcere când Lucian se întoarse în pat.
Dădu aşternuturile laoparte și se strecură lângă ea, întinzându-se pe
spate. O neliniște se furișă perfid înăuntrul ei, înlocuind moleșeala
minunată care îi luase cu asalt simţurile. Ce să facă? Să rămână?
Să plece? Bărbatul întins lângă ea nu întreținea relații şi nu se ve-
de a cu o femeie de mai multe ori. Probabil nu-şi dorea să doarmă
împreună cu ea în patul lui. De altfel, poate ăsta era cel mai înțelept
lucru. Nu ar fi trebuit să doarmă în patul lui.
Dintr-un motiv stupid pe care nu îl înțelegea, simțea că lucruri
mai imp o rtante, nu doar sexul, o legau de el.
p o Probabil trebuia să-și facă un control la cap, se gândi ea când
dădu să se ridice.
- Unde crezi că te duci?

ol

Julia se opri brusc.
—În camera mea.
-Hmm, nu. Nu, nicidecum.
Lucian își trecu un braţ pe după mijl ocul ei șio trase în . Olipi de trupul lui. apoi lângă el. Olipi de trupul lui.
Părea că nu avea să plece nicăieri.
L a început, rămase înțepenită, fără a şti cum să interpreteze f, de a o Îc
tre f, tul că nu o trimitea de acolo. Încetul cu încetul, se relaxă, lăs obrazul să se odihnească pe pieptul lui şi mâna bdm ându-șj
obrazul să se odihnească pe pieptul lui şi mâna pe abdome Șt?îtbă el dpăâtcipd-şj nul lui,
— Ştii ce? o întrebă el după câteva clipe.
-Ce?
— Cred că o să am nevoie de a doua repriză. El Își apăsă Mână limi la d
înfrupt din tine la nesfârşit.

Capitolul 26

Privirea lui Lucian ţâşni spre tavan. În încăpere era întuneric, și lldhtîbr el de
corpul cald ghemuit în brațele lui dormea liniştit,
Pași . Pași afurisiți.
Ştia prea bine ce auzise, pentru că nu adormise. Nu, rămase
în tins în pat, uitându-se ca un ciudat cum dormea Julia, Totuși, bțnArp
T i nu se putu abține. Aproape nu reușea să creadă că venise la el, că îi
povest i se despre fostul soț şi că nu ise făcuse frică atunci când el
îi mărturisise că făcuse lucruri de care nu era chiar mândru.
Se încordă ca să audă orice alte urme de pași, dar, după câteva
clipe, se trezi că întoarce din nou privirea spre Julia. Sincer, și dacă
se apuca cineva să sară pe sus pe acolo, probabil nu s-ar fi sinchisit
să se dea jos din pat.
Lucian nu se mai simțise niciodată așa,
La naiba! Chiar se simțea altfel decât în mod normal când se în-
tinse spre ea, apucând ușor câteva șuvițe de păr de pe gâtul ei pentru
a ile înde părta de pe față.
Era fermecat de liniile chipului ei. Unghiuri interesante se îmbi-
n a u pentru a crea acea formă perfectă. Era fascinat de fiecare con-
tur catifelat, dorind să şi-l întipărească în minte... degetele, buzele,
fiecare colțişor din corpul ei. Și era fascinat de bunătatea autentică
pe care o vedea în ochii ei și o auzea în cuvintele ei.
În lumea lui, acesta era un lucru rar.

Nimeni nu er a bun sau săritor fără a aștepta ceva în schimb ăşta la nimic. , Julia
cr a şi una, şi alta, fără a se aştepta la nimic. ăb
şi Îşi iubise f o stul soţ... iubise un bărbat care, evident, nu o RE: rita,
iar Lucian voia...
Se opri. L a ce Dumnezeu se gândea? De fapt, ce făcea? Pentru că fusa
p ştia. în adâncul sufletului, că în seara asta nu fusese vorba deștrea de Nici de A
şt se clibera de o obsesie care nu-i dădea pace. Nici pe departe,
Şi atunci, ce însemna?
Şi Îşi dădu seama că habar n-avea în timp ce își trecu degetele peste pdu
ş brațul ei dezgolit. Ea se foi uşor, împingându-se spre el, iar mădy-
ueg o larul lui se întări dintr-odată. Ca prin minune. Nu era nici măcar
trează şi nici nu încerca să-l seducă, iar el se simțea deja sedus,
şi Lăsându-şi degetele să alunece peste trupul ei, își spuse că ar fi bu
trebuit să o lase să doarmă. La naiba, poate că trebuia sădoarmă
şi el, dar nu făcu asta.
Se înt o ar se pe o parte, zâmbind când ea se răsuci pe burtă cu un
murmur uşor. Îndepărtându-i părul, apăsă un sărut pe ceafa ei,
apoi coborî de-a lungul coloanei până ajunse la conturul dulce ln.
p o al fundului ei... sărutând şi lingând.
Lucian simți exact clipa în care ea se trezi. Corpul îi încremeni
sți pentru o secundă, apoi se re la xă. Else ridică în spatele ei, sprijinin- atuuie.
pn du-se în ge nunchi de-o pa rte și de alta a trupului ei. oumdu
gu Ea trase un picior în sus, șoldurile mişcându-i-se neliniştite în
timp ce mâna lui continuă să coboare netulburată.
p - Mmm, murmură ea . Ceai de gând?
— Celelalte reprize, îi spuse el. Am nevoie de celelalte reprize. bu
er Şi se lăsă cuprins în vâltoarea clipei, cu Julia întinsă pe burtă și el
Şur cu fundul uș or înălțat, împingându-se spre el în timp ce elo prinse
de ş o lduri. Se bucură de c elelalte reprize şi, după ce termină, cu ei eiel își doi
ş o trupul lui a sudat și al ei tremurând ca urmare a eliberării, el își dori
mai mult.
Lucian avea nevoie de mai mult.

Prinzându-şi părul în coc, Julia își înfipse o agrafă mare care să
îi țină șuvițele la un loc.
— Eşti sigur că vrei să faci asta?

Lucian nu o privi în timp ce verifică inelul cu chei,
- Da.
,
, e , julia nu îl crezu nici măcar o clipă. Din secunda în care el Își c îăcuse apariția, in timp ce ea lucra cu Madelinc, şi îi spusese că voia c a si recupereze din camera mamei lucrurile pentru sora lui, ai fi zis ă era o cu totul altă persoană.
Devenise tăcut şi distant, iar Lucian nu era niciodată — niciodată - tăcut sau distant, cu atât mai puţin noaptea trecută... sau în această dimineață, când o trezise din nou, de această dată cu mâna po între picioarele ei și gura pe sânii ei.
Își primise a doua repriză de sex.
Și a treia.
Aşa că ea nu lua personal senzația ciudată pe care i-o inspira el acum. Nici nu-şi permitea să zăbovească prea mult asupra celor în tâmplate între ei. Nu regreta, sub nici o formă şi înniciun fel, noaptea trecută. Lucian îi spusese limpede cine era. Nu era nevoie să-i spună că ce se petrecea între ei era o aventură de-o noapte. Ea ştia să citească printre rânduri. Nu începeau o relație.
Nu începeau nimic.
Dar nu însemna că... ei bine, nuînsemnacă nu-i păsa de Lucian.
Că se simțea împăcată cu ce își dorea el să facă.
La început, se gândise că avea legătură cu Daniel, dar, chiar și după pleca rea acestuia şi a doua zi după aceea, Lucian tot tăcut rămăsese.
Se tot gândise ce să facă până spre amiază, când el o ajutase săo mute pe sora lui înapoi în pat. Dar Lucian fusese cel care sugerase că era mai bine să termine cu povestea asta. Şi iată că se aflau aici, unde Julia nu mai pusese piciorul până acum, în timp ce Livie rămăsese cu Madeline.
Arip a stângă a casei arăta identic — coridoare lungi cu nenumărate uşi închise și aplice care pâlpâiau de-a lungul pereților. Doar că aici era mai întuneric. Părea că lumina soarelui nu reuşea să se strec o are prin ferestre. În aer plutea o răcoare pe care nu o întâlne a i în cealaltă parte a casei. Cum Devlin şi Gabe locuiau în această aripă, își închipui că le plăcea să păstreze acest loc mai rece, și astfel se explica diferența de temperatură. Partea ilogică din mintea

308
e Us PUsese
-.
pe care îl traversaseră. î
e c a re îl traa. -. ! Lucian înjură în timp ce privi lung cheile. fi dr
Lu ci j Îi părea rău pentru el. Trebuia să fi e dureros să umble _ fiutdl
Î i p _ lucrurile mamei, oricâți an i ar fi trecut de la moartea acesteia îtib ă n;
lucr Muşcându-ş i buza, se uită peste umăr în timp ce bătea neliniştit; fac Euşid o
Muş ci din picior. Luci an nu trebuia să fac ă asta. Ea nu-şi dorea ca el săfacădasăfac. Că își
d i n pi asta. Ştia c ă pr o babil el se simțea dator să o facă. Că își ajuta ara, mă în
Şt și aceasta era camera mamei lui - o camer ă î n care era evident că n îi lsjăt
și se intra prea des, pentru că lui Lucian îi luase o jumătate de oră să c
descopere unde pusese Livie cheile.
— Le-am găsit.
Lucian băgă cheia în broască. Un păcănit răsună ca un tunet,
b ă şi, cu o răsucire a încheieturi, ușa se întredeschise. Dinăuntru se
revărsă un parfum de vanilie.
Lucian nu se mișcă din loc în timp ce Julia aruncă o privire prin
de schizătura de câțiva centimetri. În cameră era întuneric, astfel că
nu reuși să vadă nimic. Umezindu-și buzele, ea apăsă o mână pe
braţul lu i . Capul lui se întoarse brusc spre ea, și ochii ise întunecară,
ţu Trase aer în piept, c ăutând disperată o cale prin care să - l facă
să renunțe.
— Mi-e foame, răbufni ea.
El se încruntă.
Bine. Trebuia să dezvolte.
azi. Nu zic cine.
Expresia de pe chipul lui Lucian se îmblânzi puţin.
— Așa că mi-e foame. Crezi că ai putea să-mi faci un sendviș?
Fl se uită l a ea de parcă i-ar fi crescut un al trei le a sân în frunte.
—Îmi ceri să-ți fac un sendviş?
Lipindu-și un zâmbet pe buze, ea încuviință.
—Un sendviş cu brânză la grătar. Îmi place la nebunie, și n-am
mai mâncat unul de secole.
El înclină uşor capul într-o parte.
—Un sendviş cu brânză la grătar?

pa. N-am cerințe speciale legate de i pu lde pâine. Îmi place l
s p ce tplc „inca aceea gusto asă şi LL — Culaa albă -, dar, dacă es te itegal sau “ o—NA pu mă uţm
„icL din grâu integral sau “ o —_
L — l NA? pu mă mulţumesc şi cu ea, ă ol aj ar aci
uuumsc ar a cu m chiar işi dorea un
gr “ — A simțea cum începeau să-i ardă o l aj rPoămfacn
sim e să ăl sendviş cu brânză. Poţi să-mi faci unul? l
o ţi Lucian doar o privi lung.
- Mil-aş face chiar eu, dar nu vreau să ating nimic din bucătăria a
ba aia. Orice pare să valoreze mai mult decât toți banii mei. Zâmbi
atât de larg, că se temu să nu-i crape fața. Dar chiar mi-e foa dmnâd îmi foa me, şi
nu i-ar plăcea de mine când îmi este foarte foame.
-De ce?
— Devin foarte irascibilă. Adică duc totul la următorul nivel, îi
s p use ea, ceea ce nu era o minciună. Dacă stai să cauţi „foame“ pda de p
pe Google, o să dai de poza mea. Pe deasupra, amețesc foarte tare şi dăănân
mi se face rău dacă nu mănânc atunci când îmi este foame.
-Serios?
-Da. Nu era adevărat . Cum nueraadevărat nici ce urma rd că fel dhi p o im să spu-
nă. Cred că e un fel de hipoglicemie.
- Crezi? O sprânceană se arcui în sus. Păi, n-ar trebui să mănânci
ceva dulce?
La naiba!
-Ai ceva dulce ? Pentru că şi asta ar fi min un at. Ceva dulceşiundvibâz
sendviș cu brânză.
Lucian c o bori bărbia şi întoarse privirea când ridică o mână, udus
m apucându-se de ceafă. Se lăsă o tăcere adâncă, și ea chiar avu im-
presia că avea să o refuze, dar el oftă.
- Să încui după ce termini.
Julia clipi.
- Ne vedem în bucătărie şi o să te aştept cu un sendviș cu
brânză. El ridică cheile. Și cu ceva dulce... pentru problemele tale
de hipoglicemie,
Julia se mușcă de obraz când el lăsă cheile să cadă în palma ei.
- Așa facem.
Lucian dădu să se înto arcă şi se opri brusc. După o clipă, făcu
un pas spre ea. Fără vreun cuvânt, îi cuprinse chipul între mâini şi
cobori capul.

Julia rămase fără suflu.
Sărutând o delicat, el își trecu degetele peste linia obră iibâat jilor €j
Ura un alt fel de sărut. Nu era infierbântat prec um toate cț. €j elelalte
Părea... părea un fel de a-i mulțumi.
Apoi Lucian plecă.
Julia închise ochii, răsuflând apăsat în vreme ce își duse degetele

Julia închise ochii, răsuflând apăsat în vreme ce își duse degetele
pe buze.
Trebuia să se concentreze. Scuturându-se în sinea ei, deschise larg ușa și păși înăuntru, pipăind peretele până ce descoperi între-rupăt o rul. Apăsă ușor, și o lumină orbitoare inundă încăperea,
-Oh, uau!
Camera părea locuită, de par că încă ar fi fost folosită, Cuvertura frumoasă de culoarea lavandei era așezată cu grijă într-o parte, dez. văluind un munte de perne la capul patului. Mobilierul crem era aranjat atent în cameră... un fotoliu și un scaun, o oglindă ovală înaltă și d o uă comode. Pe noptiera de lângă pat se afla o pereche de o chelari. Sticle de parfum și bijuterii erau împrăștiate pe o măsuță de toaletă cu oglindă. O ușă undeva în stânga era deschisă, dezvă-luind o garderobă.
În timp ce Julia se plimbă prin încă pere, observă că nu se vedea nici un fir de praf pe mobilă. Dacă nuar fi știut mai bine, arfi crezut că cineva chiar locuia în această cameră.
Dar dormitorul era ca un instantaneu înghețat în timp.
Nu era de mirare că lui Lucian îi era greu să vină aici. Ai fi zis că mama lui mai era în viață. Pe pat era așezat un halat din mătase albastră, de parcă mama lui l-ar fi pus acolo pentru a-l îmbrăca de îndată ce revenea...
Julia se încruntă privind halatul.
De ce să fi pus cineva un halat pe pat dacă nu avea de gând să se întoarcă pentru a-l îmbrăca? Părea foarte ciudat.
Dar nu avea de unde să știe că mama lui pusese halatul acolo.
Poate îl pusese Livie, Nu avea de unde să știe, dar imaginea halatului îi zăbovi într-un colț al minții când aruncă cheile pe pat și se apucă de treabă.

Jul i a sc simțea ciudat s ă scotocească prin lucrurile femeii pentru 5 în ăiciăt
ro f
dipă u
ro dp ă în lo întrebări. Ignoră furnicăturile pe care le Simți la ceafă şi verifică se
dpu din perete. Le strânse şi le puse într-un coș de ă . paie pe care îl găsise
pe următoarea comodă.
Nici urmă de jurnale sau albume cu fotografii pe nicăieri. [i mai
r ă mâne a de ver i ficat în grămada de cutii din partea din spate a gar- cii și ătd
p ă poşetele sau pălăriile de firmă. Mai multe cutii Gucci erau așezate
una peste alta lângă o grămadă de cutii albe, Julia se uită prin fie-
pr care în parte, trecând prin diverse niveluri de invidie pe măsură ce
desc o peri diverse poșete pentru carear fi acceptat Să-şi taie o mână.
Dând laoparte cutiile Gucci, aproape că nu observă la început.
eu Jul i a se aplecă în faţă când privirea ise îndreptă spre podeaua gar-
a de robei. O parte din podea, cel puțin trei plăci de vreo 30 de metri
lungime, era asamblată ciudat. Își trecu degetele peste plăci, dân-
du-şi seama că erau puţin mai înalte decât celelalte. Nu se mişcară
când încercă să le ridice. Era ceva ascuns sub plăci sau fuseseră înlo-
cu ite din alt motiv? Căutând în jur ceva cu care să le scoată, nu văzu
altceva decât umeraşele pentru haine, cu care se îndoia că ar reuși.
Trecând peste recenta ei descoperire, își îndreptă atenția spre
următ o area cutie , ocutie albă. Aruncând o privire înăuntru, găsi
ce ea ce căuta.
-Bingo, şopti ea.
Ridicând cutia, o aduse pe pat și se așeză. Dădu capacul laoparte
ca să se uite mai bine la ce se afla înăuntru.
Dăduse lovitura.
Descoperi trei albume mari şi negre cu fotografii. Dar de ce în-
tr-o cutie? Julia nu avea nici cea mai vagă idee. Familia aceasta era
pur și simplu ciudată. Julia le puse în coş, apoi se întoarse spre cutie
și sc o ase un jurnal legat în piele roșie uzată, cu o curelușă din piele
pe care îl ținea închis. Își trecu degetele peste curelușă, ridicând cheia

d e la jurna| € t al ia ce se legăna la un capăt al acesteia, Nu părea să fie Julia îşi închipui că trebuia săfiedela vreun alt fel d » Și
la jurna| € talisman, t Julia îşi închipui că trebuia să fie d e la vreun alt fel dTrscde cureluşa din piele, dar se opri, e »
i sm a n , t ul ÎNCremep Trasc de cureluşa din piele, dar se opri, cu dege mți furnicături de gheaţă la ceafă şi un val de fiori t
t Cremep PIN tot corp, S i mți furnicături d e gheaţă la ceafă şi un val de fiori Răc fără uflu când i se fă cu toată pieedgiÎnâ
,
o t corp, Rămasc fără suflu când i se făcu toată pielea de găină. Întorcând , brusc, nu văzu decât un spaţiu gol în spatele ei, Cercetă încă U-se din priviri, aproape aşteptându-se să o vadă pem al uu Perea că din priviri, aproape aşteptându-se să o vadă pe mama lui Lucian u zări pe nimeni, fireşte. Perea "N, dar
nu zări pe nimeni, fireşte.
Im a ginaţia ei chiar o lua razna. Aerul rece era doar as t din spate de nenumărate guri deasr făt... aer propulsat din spate de nenumărate guri de aerisire,
Cobor i privirea spre jurnalul gros, apoi strânse cureluşa d iâduşăjrul îşi lă ca Neb dă
uş a Ridicându-se, aşeză jurnalul în coş şi luă cutia, Nerăb dătoare dă
într-un suflet.
Julia nu c o borâse niciodată mai repede trei rânduri de scări, Din fo
D păcate, avu nevoie de foarte mult timp ca să-şi găsească drumul
m spre bucătărie, luând-o pe coridorul greşit şi ajungând exact în ace.
eaşi încăpere de mai multe ori. Dar ştia că se apropia, pentru că
începu să o roadă stomacul când simţi miros de brânză topită şi
pâine prăjită.
Doamne, era genială.
Reuşise să-l facă pe Lucian să evite o experienţă dureroasă Şi avea
să se bucure şi de un sendviş cu brânză. Merita şi ceva dulce.
Încetini pasul când auzi vocea lui Devlin răsunând din bucătă-
r i e. Simţi că i se cască un gol în stomac când privi spre coşuleţul pe
care îl ţinea în mâini. Avea o vagă bănuială că bărbatul nu avea să
fie prea bucuros să ştie că Julia fusese lăsată singură în dormitorul
mamei lui.
— Ce naiba faci? întrebă Devlin.
— Ce pare că fac? se auzi răspunsul lui Lucian.
— Pare că faci un sendviş cu brânză la grătar.
-Felicitări! răspunse Lucian sec. Reuşeşti să faci observaţii sim-
p le şi să le exprimi.
Julia zâmbi larg.

a

313 De când ai început să mănânci ca Un copil de şase âni pe ca prins o răceală? re

313
|-a prins o răceală?
313 De când ai început să mănânci ca Un copil de şase âni pe ca prins o răceală? re
ZAmb e tul începu să se stingă. mpul sendvişuri cu brânză. Cel e Dumnezeu? Ad Puțin, așa se întâ Ulții mâncau tot
timpul s e ndvişuri cu brânză. Cel Oftatul lui Lucian aproape fă neu? Ad Puțin, așa se întâ cu Ulții mâncau tot ș mpla în lumea ei, Pereții să sedu
c Oftatul lui Lucian aproape fă - Vrei ceva, Dev? ș se întâ cu ș mpla în Pereții să se Zguduie,
- Vrei ceva, Dev?
- Oare cum. Cum n-am avut ocazia ânzulcu vărul nostru? Să vorbim ieri , ,
, ,
prânzul cu vărul nostru?
vă
mi
- Minun a t. Ştii, cred că,.. Doamne, l-am judecat Breșit pe vă anny în tot timpul ăsta. Şi apoi, mi
Danny în tot timpul ăsta. Şi apoi,
invităm la cină în fiecare...
- Uită că te-am întrebat, îl întrerupse Devlin, Urmă o pauză, piLc
pu - Chi a r îți pasă dacă Maddie a arătat vreo îmbunătățire? Pentru ar fi trebuit să întrebi cum a Teacționat sora
Oh, Doamne!
Julia se uită pe coridor. Lipită de perete cum era, mea să se miște din loc, Nu Voia ca ei ă - ide Chiar se te-
cu urechea.
Li perete cum era, mea să se miște din loc, Nu Voia ca ei Să-și dea sea; cu urechea. Chiar se te- Ma că trăgea
-Îmi par e rău, dar am avut altele pe cap decât Vacanța prelungită e care și-a luat-o sora noastră,
pe care și-a luat-o sora noastră,
nemernic,
- Vacanță pr e l un gită? Răâsetul lui emernic , Lucian răsună aspru. Eşti un
Julia trebuia să fie de acord.
d -Și desp re ce alte lucruri este v o rba? Au re investighează moartea tatălui or? ceva de-a face cu poliția
a ? Au care investighează moartea tatălui nostru? St! ce
Stai! Poftim?
Julia strânse coşulețul mai tare.
- După cum ţi-am spus, o fițerul Lyon nu o să mai fie o problemă t de curând,
cât de curând,
Devlin părea plictisit de toată discuția, Ai îrr
şu. tatălui lor? Bărbatul se sinucisese, nu?

Oarepolițiachiararfiinvestigatosinucideredacăny, arb e tulaltcev?C e m u A p , arnuitcăeravorbadesprecutotulaltceva?Ca,deexemplu,q A"9 Crimj>
De ce
Dovlinieşidinbucătărie,şiJuliasimțicăinimaeimaiarechiil ,d ceşiculoar luiLu Unpic iîisaredinpiept.Ochiilui,deaceeaşiculoarecaaluiLuciaei ,îii âln ră picN,doar că mai reci decât o dimineață de iarnă, îi intâlniră pe ai ei,
- Bună ziua, Julia!
Ea înghiți în sec şi își lipi un zâmbet luminos pe buze,
fa
- Bună, Devlin! Ce... fci?
— Bine. Privirea lui zbură spre coşuleț, dar nu se uită înăuntru. Tu?

- Şi eu bine.
Devlin încuviință din cap şi trecu pe lângă ea. Julia se răsuci și ş[az urmări cum se face nevăzut după colț. Trebuia să fi ştiut că îiauzise vorbind. Întorcându-se spre ușile de la bucătărie, se puse în mişcare, Lucian stătea lângă aragaz, şi un muşchi îi zvâcni la nivelul maxilarului când opri focul. Luând o spatulă, mută sendvișul dintr-o tigaie pe o farfurie.
ga—Bună! spuse ea şi se apropie de insulă. Am... am găsit ce căutam,
- Minunat! El ridică farfuria şi o duse spre locul în care se oprise ea, ținând coșul în mâini. Privirea lui se înălță spre ea. Ochii nu îi erau nici pe departe la fel de reci ca ai fratelui său, dar continuau să fie întunecați. Mulţumesc că ai făcut asta pentru mine!
e— Ştiu că nu ți-ai dorit cu adevărat sendvișul ăsta. El aşează farfu-- ria pe insulă. Știu ce faci. Așa că-i mulțumesc-ş i vorbesc serios.În ci pEa deschise gura, dar ce putea să spună? În plus, chiar nu voia Avea întrebări. Multe.
Nu mai apucă să pună nici măcar o întrebare.
El se răsuci pe călcâie şi plecă din bucătărie fără să mai spună unmm pcuvânt, lăsând-o acolo cu coşul în care erau puse lucrurilemamei lui. Privirea îi alunecă spre farfurie, dar nu-i mai era deloc foame, ceea ce era mare păcat, pentru că sendvișul arăta extraordinar.
Cobori privirea spre coş şi se înfioră. Nu avea nimic de-a face cu frigul care se lăsă brusc peste încăpere, ci doar cufrații.

tt tt

Capitolul 27

Adidașii lui Lucian loveau banda de alergat când melodia I Stand Alone a celor de la Godsmack fu întreruptă de apelul dela Gabe. Nu-și dădea seama de cât timp alerga. Tot ce știa era că asculta mel o di a a treia oară și că venise în sala de sport după ce o lăsase pe Julia în bucătărie.
La naiba, gândurile lui nu voiau să se liniştească. Se gândea mult prea mult. La sora lui. La vărul lui.La Lawrence. La Dev. La Julia. Încerca să scape de nenorocitele alea de gânduri.
Apăsând butonul de oprire, înşfăcă telefonul din suport şi scoase căștile în timp ce se îndreptă spre capătul benzii de alergat.
- Cum e la Baton Rouge? întrebă el și sări de pe bandă.
- Ah, a fost complicat, spuse Gabe, iar Lucian se încruntă la au-zul vocii fr atelui său. Era supărat. Cum a fost prânzul de ieri? Așfi sun a t, dar nu mi-am dat seama când a trecut timpul.
- Bine. Nu ştiu d a că Maddie a reacționat sau nu, dar cred căa f o st bine, Probabil Daniel o să mai treacă pe aici. Îndreptându-se spre locul în care îşi aruncase prosopul, el îl ridică iute. Nu conside-ră că era nevoie ca Gabe să ştie că Julia scosese lucruri din camera mamei. Deci ce se întâmplă la Baton Rouge?
Gabe râse, şi nici măcar râsetul lui nu suna bine.
-La naiba, o mule! Nici nu ştiu de unde să încep, dar osă mai rămân aici câteva zile.

ve

Încruntându sc. Lucian Îşi şterse sudoarea, apoi aruncă pl
_ a pu le i nt
în c o şul din apropiere. Se simți copleşit de o senzație de „_apul Nelinişte
Vorbeşte cu mine
|;
Emm a ... a avul un accident grav de maşină, spuse fratele
La naiba! Se sprijini cu o mână de perete, cu spatele ar
“Pot
să ajung la tine în câteva...
— Nu . Nu, nu poţi . Tu trebuie să te ocupi de Madeline şi de Juli Nupoţisă le laşi cu Dex, continuă “Pot
Gabe. Trebuie să fii acolo, | lia, ar eu
trebuie să fiu aici.
a, lui avea dreptate, dar lui Lucian nu îi plăcea deloc Vocea
li

li
— Cât este de rău, Gabe?
Urmă un lung moment de tăcere, apoi fratele lui spuse:
— - Omule, nu ştiu ce să-ţi spun. Lucian își lipi fruntea de biceps p-
ştbs Indiferent de ce susținea Gabe, Lucian ştia că sentimentele lui pen-
tru Emma fuseseră profunde. De aceea te-au chemat părinții ei...

ca Să...
Pentru ca Gabe să-și ia rămas-bun.
Lucian nici măcar nu reuși să spună asta cu voce tare.
să f ie, gemu Gabe, şi Lucian simți că i se face pielea de găină. Nici
nu-mi vine să cred.
Îndreptându- se de spate, Lucian se împinse de la perete și privi
lung spre aparatele pentru umeri şi picioare.
— Ce se întâmplă?
îâ pl Tăcerea asurzito are îi dădu lui Lucian de înțeles că orice urma o.
Tă ce r să spună Gabe avea să fie un lucru șocant... avească schimbe totul. ătăA fiu
p - Am ... un copil, zise Gabe cu voce răgușită. Amun fiu.

După ce o puse pe M a deline în pat, Julia luă pictura pe care o Fără îdoaă,ra
După pup term i na se în acea seară, la scurt timp după cină. Fără înd o ială, era blo.Jui
terminase chipul un ui copil ... uncopil cu pielea lbă şi păr blond. Julia puse
pictura în dulap, alături de celelalte.
ctur a u, Când reveni lângă Madeline, își înăbuși un căscat în timp ce
aranjă aşternuturile.

=

Am găsit căteva dintre albumele mamei tale, îi spuse ea tinerei e să tl
ea etpu acute. Mă gândeam să ne ut, pr i n ele mâine. Ce zici? tăc M ei nnir
,ă Privirea lui Madeline se iniută spre _
n i ă _ țuliei aproape că nu-i veni să creadă. Madeline o privea ca răs-
puns direct la o întrebare. Nu era mult, dar era... era ce va ce nu se
p întâmpla adesea.
a tv
a : -Ti-ar plăcea asta? Am găsit vreo trei albume. Le aduc mâine-di-
gsvre mineață. Fa trase adânc aer în piept. Am mai Băsit și alte lucruri.
Madeline o privi pentru o clipă, apoi lăsă capul într- O parte,
Och i i i se închiseră.
În de părtându-se de pat, Julia verifică ușile, apoi plecă din ca-
mera lui Madeline. Richard o aştepta în fața Ușii cu o tavă argintie dsr
pe de colanți și o cămaşă largă, se concentră cu totul asupra mâncă-
apucă să se uite pe albume.
Copiii familiei de Vincent fuseseră drăgălași în copilărie. Julia nu
avu cum să nu zăbovească asupra fotografiilor lui Lucian. Încă din ș
copilărie, avea zâmbetul acela malițios și licărirea în ochi. Închise un
album, apoi aruncă o privire spre ceas. Era încă destul de devreme. Muâdu
Nu.
Nu avea să se gândească de două ori la nimic din toate astea.
Noaptea trecută fusese incredibilă. La naiba, chiar avea ceva dureri
d peici, pe colo, pentru că trecuse foarte mult timp. Era aproape ca și
cum ar fi redevenit virgină.
Trecându-şi un picior peste pat, aruncă o privire spre uşă. În
o mintea ei se învălmăşeau prea multe întrebări. Voia să ştie despre
ce vorbiseră Lucian şi Devlin mai devreme, dar şi... să se asigure că
Lucian era bine.
Nu-l mai văzuse de la scena din bucătărie. Nici măcar nu ştia
d a că ele ra acasă.

m,

P o a te că nevoia de a-l alina o făcea să fie extraordinar de şt ls-iosăaini Upidă,
Luci a n nu părea o mul care să-și dorească alinare, iar Julia oţ ei dfaciododipidă, TU era c o nvinsă că dorinţa ei dea o face izvora doar din nevoia bi era dea se asigura că el se simțea bine.
Julia se simțea mistuită de dorul lui.
Se ridică din pat, plimbându-se neliniştită prin cameră, Mintea îi zbură spre lucrurile pe care le făcu seră împreună cu o Noapte în urmă. Felul în care o atinsese, felul în care...
În orice caz...
Scoţându- și -l pe Lucian din minte, ea se lăsă pe s pat e în patși luă jurnal ul. Îl de schise atent, descoperind că erau njurnal și un caiet de schițe. Pe unele pagini, mama lor scrisese ce făcuse într-una sau alta din zile, altele erau pline cu mâzgăleli complexe și minuțioase, de la trandafiri până la portrete ale unor oameni pe care Julia nu îi văzu-se niciodată. Pe unele pagini era menționată data în partea de sus, Pealtele, nu. Dar, tot răsfoind, Julia își dădu seama că era jurnalul în care scrisese chiar înainte dea muri. Mai multe coli de hârtie erau îndoite și puse între alte pagini. Julia scoase una dintre coli, simțind fi o ri când o despături.
Era un document scris la computer și printat cu ceea ce păreau a fi mesaje vechi de telefon sau poate un fel de discuţie online. Nu apăreau nume pe nicăieri. Doar text.

Știu că nu vrea să ne mai vedem, dar nu-mi pasă. Te iubesc
și o să fim împre un ă. Nune pot opri.
O să încerce.
Trebuie doar să fim mai atenți.
Poate ar trebui să le spunem.
Să le dăm șansa să accepte.
Vorbești serios? O să ne omoare. La propriu.

Ce Dumnezeu era asta? Mesaje între mama lor şi altcineva? Sau era vorba despre doi oameni necunoscuți? Nu trebuia să fii vreun mare expert criminalist ca să-ţi dai seama că părea să fie vorba despre do i oameni care aveau o aventură.

se gândi la bilețelul pe careîl găsise în dormitorul lui Madeline, reeh
gî „rintre cărțile şi revistele vechi. la
i nt ei ! Din câte ştia despre tatăl fraților, nu ar fi surprinsă dacă mama
ălf a lor ar fi avut pe altcineva. Tatăl lor părea să fi fost un mare ticălos.
Cu o strângere de inimă, Julia împături hârtia și o puse la loc în
jurnal. Continuă să răsfoiască paginile, oprindu-se la un text die
n 9 decembrie. Pasajul era scris cu litere cursive, și cerneala albastră
începu se să se estompeze.

Uneori, mă gândesc că ar trebui să le spun, dar nu știu la ce
ar folosi. Până la ur mă, o să ajungă, probabil, sămă urască —
Lar uri pe Lawrence mai mult decât îl urăsc deja, dar nu este
corect cum sunt tratați Madeline și Lucian și nu este corect
ce ea ce ei cred. Eu știu adevărul. El știe adevărul. Dacă încear-
că să-i dea lao parte, cum știu că va face, osă dezvălui totul.
O să le arăt d o vezile. Băieţii mei osă sufere, dar nu o să-i
permit să le facă asta.

Julia se opri din citit și închise jurnalul. Frecându-se la ochi, Îşi
Î spu se că nu avea de ce să se grăbească. Faptul că voia să citească ea
mai întâi jurnalul ca să se asigure că nu conținea eventuale deta-
lii supărătoare era o scuză ieftină. Era indiscretă ş iar fi trebuit să
se oprească...
O bătaie la uşă o făcu să tresară. Se ridică, dar, înainte dea face
vre un pas, ușa se deschise larg, iar ea simți cum o străbate un val
de încântare.
Luc i an i se dezvălui în pragul ușii, îmbrăcat de parcă ar fi fost în
sala de sport, dar... pierduse tricoul pe drum şi dăduse peste un bar.
Ținea o sticlă de whisky în mână.
- Bună, spuse ea și accentuă cuvântul, în timp ce întinse mâna în
spate și ridică jurnalul. Ai făcut... sport?
- Mda. Intră legănându-se în cameră. Acum vreo cinci, şase ore.
Poate mai mult. Nu ştiu.
Ea ridică din sprâncene când se întoarse, urmărindu-l cum îna-
intează spre pat. Mergea cam ciudat.
- Te-ai pierdut?

-E cam gr eu să te p i erzi în Propria casă, răş vire prin cameră În vreme ce mai lu FirA PUnse el i : Sl ârunc: 40 duș că din Stică “UNcă
Fireşte. Aveau propria sală de sport Tu u?uș că din -De ce nu?!
- Tu te-ai pierdut?
Julia aşează jurnalul în coş.
- Cum să mă pierd?
- În drum spre dormitorul meu?
El se întoarse spre ea și cobori stic - În drum spre dormitorul meu? la. Ochii îi Erau uşor Neclarj TI,
- Poftim?
Ea își înăbuși un râset.
- Trebuia să-ţi gă se ști drum ul spre mine. El s ea jea surprinse un miros pu ternic de alcool. În schim făcând... Else uită spre pat. Făcând habar nam pă În față, iar » te găsesc aici,
făcând... El se uită spre pat. Făcând habar n-am ce. p
-Pă i , n-a m venit la tine pentru că... Eai tit printre rânduri. și încrucișă brațele, A m
citit printre rânduri.
- Înseamnă că trebuie să citeşti mai bine.
Julia se încruntă,
- Pe ntru că nu există rânduri. El ridică sticla Și arătă cu un deget pre ea. Pe care să le fi srs și s-fi
nu-mi doresc să te mai văd.
Ea miji ochii, apoi el se așeză pe marginea patului... ei bine, eă mai
b , degrabă se trânti pe marginea patului. Ea se repezi înai f nu ls ce. mai nte și apucă
fundul sticlei.
- Eşti beat?
Lucian pufni.
-— Habar n-am despre ce vorbeşti.
Ea arcui o sprânceană.
- Eşti beat mort. Trăgând de sticlă, ea oftă când el nu-i dădu
drumul. Ai băut toată după-amiaza?
-— N-aveam cum să beau și să alerg în acelaşi timp. El își dădu
- ochii peste cap şi strânse sticla bine când ea încercă să tragă din
nou. Adică p e vremuri, când eram mai tânăr, poate. Nu maie cazul.
- Este bine de știut. De ce nu-mi dai sticla?
Lucian trase de sticlă... suficient de tare, încât ea să vină mai
aproape.
,
, -De ce n-ai venit să mă vezi? Elo privi lung cu ochii lui frumoşi.
N-ai vrut?

i se tăie răsuflarea.

JulBL , ba dă, recv
ai
| şi
a
i vi vi
a i | a nu ştiu . Pur şi simplu, nu ştiu ce fac. pu că N” . _ pentru la m vrut. lade ivi ui. se ivipe buzele
ăN pe n tru a mbet lene „âmbet : , dmară Hughe lade ivi ui. se ivipe buzele : ş?
î m
ambet le n e „âmbet : , ce să Vezi, domnişoară Hughe EL C n î ăl mpr eu n se ivi p ! : ş? Nici eu nu ştiu ce fac. Hai
ce să EL C n î ăl + nu ştim ce facem impreun de ” În ciuda stării lui, Julia izbucni în h ? Doar puțin.
În c i udi d ai sticla , te rog? Doar puțin. laa -Îm
O să am grijă de ea.
O să am gră e strângând din buze, el cobori bărbia.
- Promiți?
-Promit!
-Bine.
Fl lăsă sticla din mână.
Scuturând din cap, ea duse sticla spre măsuţă şi o aşeză acolo,
sperând că era suficient de departe.
e r - Vin o înapoi! strigă el, întinzându-se pe o parte şi alungindu-şi
gătul. Vino aici!
Ea se strădui să-și înăbușe un zâmbet.
- Aici sunt.
-Nu, nu ești. Își lăsă capul să coboare pe umăr. Ești acolo și ai
grijă de whisky-ul meu.
Julia râse.
-Ți-ar fi mai bine dacă aş sta lângă tine?
—Da. El se întoarse pe spate și ridică mâinile sub cap, întinzân-
du- se până când îș i arcui spatele, şi toți muşchii ise încordară. M-aş
simți mult mai bine. Ştii de ce?
-De ce?
Ea reveni spre pat,
-Pentru că îmi place de tine, domnişoară Hughes. Chiar îmi
: place.
Inima ei nebună tresăltă fericită.

Şi mie îmi place de tine... Julia scoase un , infăşurându şi un braţ pe după mijlocul Beamăt Când : Î *
r i dic ă , infăşurându şi un braţ pe după mijlocul următoare, se trezi pe spate lângă cl. I dibu.Bă Când : ei. În clipa imp * ă il ea naiba, te mişti tb! și
! și
când eşti băut.
Lu mă m işc mereu repede. Strecurându-și o mână bori dincolo de buric şi se opri. Cel mai mut î Pe abdorn, p
nul ci, c o bori dincolo d e buric şi se opri. Cel mai mult î Lel ameţit era u n. Lucian interesant, bdorn, Mi placi aici,
Lucian cel ameţit era un... Lucian interesant,
Cu inim a b ă tându-i nebunește, ea întoars e capul svş, din rdaă,i păru uluitor de tânr pre el, Lucian
O pr i vea, şi, dintr-odată, i se păru uluitor de tânăr.
- Cred... că te plac prea mult, spu se el, şi buzele eise întredesch; .
nd; seră când inspiră tăios. Cineva, nu știu cine, a spus cândva că il.
a :
— Cred că ai băut foarte mult.
FI chicoti.
— Fu cred că doar sunt mai sincer. Deci ce făceai aici?
Fa se întoarse cu fața spre el.
- Mă uitam prin albumele foto.
-Obh, ce chestie captivantă! Acum, mă bucur și mai tare că am
dat buzna în camera ta. El ridică privirea spre tavan. Trecu o clipă.
Ai auzit ce vorbeam cu Devlin azi?
Julia nici nu se gândi să mintă.
-— Da. Nu ştia sigur dacă era momentul potrivit pentru întrebări,
d a r oamenii băuți aveau tendința de a fi mai slobozi la gură. Există
vreun motiv pentru care se investighează moartea tatălui vostru?
El pufni în timp ce scutură din cap.
- Nici unul dintre noi nu crede cu adevărat că s-a sinucis.
Cuvintele o surprinseră pe Julia.
— Serios?
Lucian scutură din cap.
-E posibil să ne înşelăm, dar Lawrence era... ar fi trăit mai mult
d e cât noi toți la un loc. N-am găsit nici un bilețel, și aveau rmede
zgârieturi pe gât. Se încruntă. Cine ştie? Ştii, mie nici măcar nu-mi
pasă. Cât d e îngrozitoare e chestia asta? Nu era un om bun. Am mai
spus asta. Și o s-o mai spun de milioane de ori.
Julia nu știu cum să răspundă. Înțelesese pe deplin că tatăl lui
fusese un om groaznic, dar să nu-i pese dacă fusese omorât?

323
L a urma urm ei, este t o t tatăl tău, Spuse ea cu â nu i capul pe spate el râîhoh prudență,
Lăsându-şi capul pe spate, el râse în hohote.
Ce-am zis? întrebă ea.
Nu ştii? U n surâs i se ivi în colțul gurii, îl numes ălu pentru că ne-a crescut in C pe Lawrence
:
ţatăl m e u pentru că ne-a crescut pe mine st tatăl nostru, dar nu e se dv : pe Lawrence SI pe Maddie. În sensul
ăsta, este tatăl nostru, dar nu este cu adevă p rat.
Julia se ridică și îl privi lung.
- Nu e tatăl vostru?
- Nu. El râse d i n n o u. Şi nu ne- a lăsat să uită i mine, nici pe MaddieMaom vreodată asta — n i ci p e m ine, nicipe Maddie. Mama a avut o re Râ nu ile din jur.Dm dată asta — laţie cu altcineva.
Râ n dur i l e din jurnal... Doamne, avusese entură.lţiu altcineva. dreptate. Existase
o aventură.
-Mai ştie cineva? Adică Gabe şi Dev ştiu?
n Mingea
PI Sabat s i Livie, La fel Și prietenul meu t.E se de vȚi
Dev și lui Gabe.
Ș i apoi Lucian tă cu. Nu mai spu se nimic cât Tăma; int uită în tavan, dg el băâdsecu privirea m țintuită în tavan, cu degetele bătând darabana pe pie Ea ridică picioarele și tcu privirea ptul dezgolit.
pe p i E a ridică picioarele și se trase m ai aproape. La n ai ăradănmc din ptl dezgolit. iba, nu-i venea
r a e să creadă n i mic din ce auzea. F am ilia lui chiar era... un dezastru. Ca mi si u TV. Dfiadaa, nu-i venea
familie.
-De asta ai băut atât de mult azi? îl întrebă ea.
- Să beau d i n cauza lui? El râse, dar fără nici o ur m ă de haz. Nu, pmi
am primit veşti neașteptate despre Gabe.
Ea înmărmuri, ştiind că Gabe era la Baton Rouge. Es
-Este bine?
- Da. Nu. El închise ochii și răsuflă greoi. O să fie bine. Doar că...
a primit niște veşti nasoale.
Ea se concentră cu totul asupra lui.
—De la fosta lui iubită sau despre ea?
,
n m e i c a să supraviețuiască. Lucrul ăsta o să-l doboare. El... da, a iubit-o.

Din toată inima. Pieptul lui Lucian se ridică atunci când el ră Dni
cu
Din toată inimPp el ră putere. Ea... i-a ascuns ceva important. Doamne! Foarte fi cu otant
-Ce?
Fentru un moment, ea nu crezu că el avea să îi răspundă, dar
e Lucian spuse:
p — Ea are un copil. El este foarte sigur că este fiul lui,
Ea își acoperi brusc gura cu o mână.
Nu. Ridicând o mână, el își trecu p a lma peste față, apoi oaCaa
Nu. Ridicând o îi poo a ză pe abdomen. Cum să-i ascunzi existența unui copil? Ciraaa
faci asta?
c Julia nu aveau n răsp un s. Era evident cât îl rănea acea veste pe dlu
J Lucian. Îi păsa cu adevărat de frații şi de s o ra lui. Poate că bărbatul loi
Lup care îl crescuse nu îi arătase ce însemnau loialitatea şi iubirea, dar
era evident că o făcuse mama lui — sau erau pur şi simplu înrădă-
cinate în el.
asemenea secret.
Trebuia să fie o poveste mai amplă aici.
p o După câteva clipe, Julia se aplecă spre el, observând că pieptul lui
Dă se înălța și cobora acum cu regularitate. Oare... hi
în ăț a și Lucian dormea buştean. Pur şi simplu. Chiar cufundat în lumea
vis el o r și be at, el reuşea să arate ca un ZEU adormit. Ea își trecu mâna brlîalme.
vi se l o și şe peste m a xilarul lui, zâmbind când el își lăsă obrazul în palma ei. fmliali tot u, da
ste În aparență, bărbatul din fața ei și familia lui aveau totul, dar dânltutuimc
p a ă Julia își dădu seama că, în adâncul lui, înadâncul tuturor, nimic la d el mc da
Juli a ș nu era aş acum părea. Putea să aibă lumea la degetul mic, dar nu
însemna că lumea era bună cu el.
n se mn Pent r u că era o fraieră, pentru că erau șanse mari ca ea să alune- ult îl ăruă
Pentru pn ce tot mai mult în lumea lui, implicându-se totmai mult, îl sărută ăânndui
ce tot mai pe frunte. Îl sărută pe obraz, apoi se ghemui lângă el, rămânându-i de
pe aproape, fiindcă ştia că el avea nevoie de asta.
Avea nevoie de ea.

Capitolul 28

Trecură două zile de când ajunsese beat în dormitorul Juliei.
M a hmureala de a doua zi fusese infernală, dar să se trezească încă ameţit în t o iul nopţii şi să o găsească pe Julia ghemuită lângă el? Ei bine, pentru asta merita să-i răsune în ţeastă toate bubuiturile din lume.
Nu-i venea să creadă că nu-l dăduse afară din camera ei. Nu-i venea să creadă nici că îi povestise despre Gabe. La naiba, ar fi trebuit să-şi ţină gura. Nu vorbise nici măcar cu Dev. Era treaba lui Gabe, dar Lucian... se trezise în camera Juliei şi, deşi beat, fusese suficient de treaz încât să ştie că voia să stea de vorbă cu ea.
Că avea destulă încredere î nea încât să îi spună despre Gabe şi marele secret al familiei. Din câte ştia, nici măcar Sabrina nu ştia adevărul. La naiba, dacă Dev nu îi povestise despre moartea tatălui lor, se îndoia că discutau despre istoria familiei.
Lucian avea mari îndoieli că vorbeau prea mult între ei.
Nu cum vorbeau el şi Julia.
În ciuda a ce ea ce se întâmpla cu Gabe şi cu sora lui, lucrurile se desfăşuraseră aproape normal în casă. Lucian îşi petre cea cea m a i mare parte din zi găsind n o i şi noi motive pentru ao căuta pe Julia în timp ce aceasta lucra cu sora lui şi de a-i acapa tot timpul liber. Şi, la venirea nopţii, fie o aducea în camera lui, fie dădea el buzna în dormitorul ei.

Fr. m,

Nu trecuse nici măcar o noapte în care să nu doarmă im upă ce făcuseră dragoste, ceea ce era o premieră absou Preunj
m după ce făcuseră dragoste, ceea ce era o premieră absolută cl. Multe dintre lucrurile pe care le făcea cu Julia erau Preunj PEntry
aă cl. Mult e d i n tre lucrurile pe care le făcea cu Julia erau o pre Lcian se surprinse gândindu - e la Elise. Ce PEntry Mieră,
pr Lucian se surprinse gândindu-se la Elise. Ce Spusese str lui? Că, atunci când se îndrăgosteau, bărbații din familia de o făceau fulgerător și până peste urechi, fără să se Mieră, Abunica Vincenţ
o fă ce au fulgerător și până peste urechi, fără să stea prea o?Î im n îi li ncen mult
pe
gânduri sau să ş o văi e ? Îi minte îi răsări cel mai nebune PoîşaPoeobdo de do mult pe S gând,
Poate se înșelase. Poate nu era vorba doar despre dorință,
Poate era ceva mai mult.
Doamne, ce na i ba îndruga? O fem eie îi tolera aberațiile de bei el îbdaăîe să ită?Chia ţiv,
ș i el se în treba dacă începea să simtă ceva? Chiar merita Să-și dea fdînci ţiv, un
șut în fund în clipa asta.
Dar continuă să o caute.
Lucian o găsi pe Julia în camera ei, cu picioarele încrucișate înlc
mijlocul patului şi ochii în telefon.
- Mă cauţi pe reţelele sociale? Dacă da, n-am cont pe nicăieri.
Zâmbind uşor, ea ridică privirea când puse pe pat telefonul, cu
ecranul în jos.
— Nu tot ce fa care legătură cu tine.
El înaintă agale în cameră și se aşeză pe pat lângă ea.
- Nu-mi pla ce că pare sincer ce spui.
— Ce mare surpriză!
Lucian zâmbi larg în timp ce se întinse pe o parte, în fața ei.
- Ce făceai?
- Mai nimic. Ea ridică dintr-un umăr. Mă uitam la ce mai e nou.
-lei cina cu noi astă-seară?
—Cu tine şi...
—Gabear trebui să se întoarcă, dar mai târziu sau mâine.
O ştia doar din mesajul primit mai devreme. Altfel, nu avea
habar ce se întâmpla.
Chipul ei fu traversat de compasiune.
- Noi doi, răspunse el, înfăşurându-și degetele peste ale ei. Acum,
nu voi a să se gândească la ce ise întâmpla lui Gabe. Avea timp să
pro ce seze toate detaliile, din moment ce viața avea, cel mai probabil,
să li se schimbe. Ce zici?
- Lucian...

Lasă măsă- ţispunmai întâice cred! Elîîidusemânalagurășidi p es a
n c r deșisărutăpalmaîntimpceridicăprivireaspreea.Credcăartrebuiă tr i t lo
şi p es ccăicicinacunoişisăpetrecemputințintimpîmpreună,înlocsăstaia
ascunsă în camera ta.
i
a[a nu încercă să-şi retragă mâna.
FI îşi trecu limba peste centrul mâinii ei, încântat să vadă cum
i se taie răsuflarea.
- Pentru că...
Fa cobori pleoapele.
El lăsă uşor pe pat mâinile lor împreunate.
- Pentru că ce?
-Pur și simplu, nu mi se pare în regulă.
-Fi bine, chestiile distractive sunt rareori în regulă.
Julia oftă.
— Oare de ce nu sunt surprinsă de răspunsul tău?
Lucian chicoti, apoi se mişcă. Ridicându-se brusc, se aşează în
genunchi şi o apucă de umeri. Ea scoase un mic ţipăt care se trans-
formă într-un râset când el o împinse pe pat şi se lăsă deasupra ei,
cu genunchii fixaţi de-o parte şi de alta a şoldurilor ei.
- Asta te-a surprins, spuse el și o sărută.
Julia râse sub apăsarea sărutului lui şi se trase înapoi.
-Da .
Ea își trecu brațele pe după gâtul lui.
- Cred că trebuie să-ți explic ceva.
Elîi atinse obrazul, apoi mâna lui cobori pe gâtul ei.
- Abia aştept, spuse ea pe un ton sec.
Un zâmbet înflori în colțul gurii lui când îşi lăsă mâna să alunece
spre centrul topului ei, oprindu-se între sâni.
- Dacă tot mă culc cu cineva de mai multe ori, am decis că n-are
rost să mă ascund. Poate sună grosolan, dar este adevărat.
Ea făcu ochii mari.
- Uau! De obicei, ascunzi femeile cu care te culci?
-După cum ştii, de obicei, nu mă culc cu aceeaşi femeie de mai
multe ori...

Sună la fel de rău ca prima dată când mi-ai spus-o Iriiî
o a
pu FI ridică din umeri în timp ce mâna lui continuă să alu re vintrea ci ece În
spre vintrea ci

pu FI ridică din umeri în timp ce mâna lui continuă să alu re vintrea ci ece În
spre vintrea ci
D a r nu ascund nici odată faptul că am fost cu ele. Cum , d să acundnicifaptulăttnPreră
um , gând să ascund nici faptul că sunt cu ti ne. Privirea lui se ridică = ca. Şi suntcu tine, domnişoară Hughes. O să tot fiu ti Apre
sridic ca. Şi sunt cu ti ne, domnişoară Hughes. O să tot fiu cuti Fa işi ăbz de jdne,
:
F a işi muşcă uşor buza de jos când degetele lui se ne, : jucară cu a subţire a pantalonilor ei. bete.
: lia subţire a pantalonilor ei.
- Chiar?
Da, spuse el şi îi susținu privirea pe măsură ce Mâna sub pantaloni, apoi pesub lenjeria in ti ă. Și în s lui alunecă
pe sub pantal o ni, apoi pesub lenjeria intimă. Și asta înse doresc să petrec timp cu tine din coo de es alunecă AMNĂă că-rpj
doresc să petrec timp cu tine dincolo de c a merele astea, imtataAĂă că - pj -E ciudat să
simt asta, recunosc.
Ea roşi.
- Uau, Lucian!
El zâmbi larg când degetele lui mai c oborâră puțin, Dacă era să dpulslăo
dolari că era deja udă pentru el.
- Vreau să-mi petrec timp cu tine și când sunt alături de Oameni
de care îmi pasă.
Julia c o borî genele bogate când pieptul ei începu să se înalțe și bo
și să coboare apăsat. El se aplecă spre ea, și gurile li se întâlniră când
arătătorul lui atinse centrul feminității ei umede. Ea lăsă uşor capul
p pe spate în timp ce el î și lăsă degetul să danseze peste centrul eiși o
exploră cu mişcări ademenitoare. Îi plăcea la nebunie fiecare răsu-
flare întretăiată pe care o scotea.
-Şi, dacă nu vrei să accepți, o să mă gândesc cămăvrei doar în
patul ăsta și în nici un alt loc.
ă.
Ea îl cuprinse de ceafă.
-Păi, dacă pui așa problema, m-aş simți ca o ticăloasă să nu fiu
de acord.
- Așa și trebuie. Strânsoarea ei se înteți în timp ceel își lăsă de-
getul să se miște în sus și în jos, alunecând tot mai adânc de fiecare
dată. Există vreun motiv pentru care nu ţi-ai dori asta?
Buzele ei tremurară sub ale lui.
- Eu... Și dacă fratele tău nu vrea să fiu acolo cu voi?

Lucian 0 sărută în c olțul gurii. o
Lug _ Eu vreau să fii acolo cu noi. el lu
Eu i [a suspină când degetul lui se strecură înăuntrul ei.
:
_ Dar... simt că Nu... e
Împingându- şi de getul înăuntru şi retrăgându-l uşor, se sim- să ldeide Ar fi fs
Îpgşnn ți înnebunit de strigătul delicat scos de ea. Ar fi fost în stare să
o mănânce.
mă —_Ce simți, domnişoară Hughes?
Ea îşi mişca șoldurile în ritmul impus de degetul lui, răsuflând
tot ma i întretăiat când primului deget i se alătură un al doilea.
Mâna lui Lucian încremeni... t o t corpul lui înlemni când o privi.
Chiar așa simțea? La naiba! De ce era surprins? Ea nu crescuse în
ac el a și mediu, nu avusese viața pe care o experimentaseră elși frații
lui. Majoritatea oamenilor ar fi simțit că nu era locul lor acolo. Era
un fraier fiindcă nu-şi dăduse seama de asta mai devreme.
Lucian, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, împingându-și şol-
durile spre mâna lui.
El scutură uș o r din cap, apoi o sărută — osărută de parcă ar fi
putut anula cu sărutul lui toate îndoielile ei.
—Locul tău este aici, îi spuse. Își îndoi degetul mare şi îl apăsă pe
clitorisul ei. Să nu te îndoieşti de asta niciodată!
Spat el e Juliei se arcui în timp ce el își lăsă degetul mare să dese-
neze cercuri peste cercuri. Lucian se ridică, susținându-şi greutatea
pe genunchi, ca să-i urmărească expresia când ajunse pe culme. Își
trecu cealaltă mână pe după gâtul ei. Îi simțea pulsul bătându-i ne-
buneşte sub degetul mare. Buzele ei se întredeschiseră şi strigătul ei
dul ce plut i în aer în timp ce corpul i se strânse în jurul degetelor lui.
Dumnezeule!
Era frumoasă. Totul era frumos la ea. De la îmbujorarea tranda-
f i rie a obrajilor până la cuta care i se creionă între sprâncene când
tensiunea deveni aproape imposibil de suportat.
pr a pp o Lucian îi murmură numele, dorindu-și să retrăiască ultimele câ-
teva clipe şi să le privească la nesfârşit.
ce şi pr a ei După ceea ce păru o veşnicie, ochii Juliei se deschi: ăl seră. Privirile
pă li se întâlniră, și o parte din el încă zăbovea înăuntrul ei.

Bine, şopti ca, cu un zâmbet satisfăcut pe buze, Doamne! e; cu voi Vă
ies cu voi
ll surăse.
- Dar mai întâi... Julia se întinse și îl apucă de încheietur; Îi se uş o r mâna şi se ridică. Îl ajută să seîtorăâie
îi alunecară spre cureaua lui. Mai vreau ceva.
Lucian își dădu repede seama la ce se referea.
Și ea îl revendică.
Cu măinile, apoi cu gura... și în f el uri — probabil că nici ny era elrel
conştientă —, în feluri pe care el tocmai le descoperea,

Cu un pahar de vin într-o mână și mâna lui Lucian împleti-
m tă ferm cu cealaltă, Julia îl urmă prin casă, traversând un coridor
pe care nu se mai aventurase niciodată. I se alăturau lui Dev în ca-
mera de recreere. Se înd o ia serios că ideea ei despre ce însemna o
c a meră de recreere era aceeași cu a familiei de Vincent.
În copilărie, familia ei avusese un a. Înăuntru se aflau un televi-
z o r şi o canapea veche şi uzată, car e ar fi trebuit aruncată de multă
vreme. Și o grămadă de prostii pe care nu le mai folosea nimeni şi
care fuseseră depozitate în acea încăpere.
Lucian se opri brusc în fața unei picturi mari. Era un câmp cu
maci de un portocaliu aprins şi cu iarbă verde înrourată.
—-Cezici despre tabloul ăsta? Este pictat de mine sau de Maddie?
Făcuseră asta toată noaptea, înaintea şi în timpul cinei, și acum,
în vreme ce își croiau drum prin labirintul pe care îl reprezenta
casa lui. Ea trebuia să ghicească ce pictură fusese făcută de sora lui
și care de el. Până acum, fusese groazni că la joculețul lor, pentru că
nici unul din cei doi nu avea un stil bine definit.
Ea studie tabloul, uimită din nou de realismul lucrării. De la
distanţă, ai fi putut c o nfunda uşor tabloul cu o fotografie. Semăna
perfect cu cel din dormitorul lui Madeline.
—Sora ta.
- Nu. Eu. Hai cu plata!
Oftând, Julia plăti preţul asupra căruia conveniseră de la începu- ș
tul jocului. Se ridică pe vârfuri și îl sărută.

El işi înfăşură braţul în jurul mijlocului ei, lipindu-i corpul de
allui.
- Încep să cred că greşeşti cu intenţie.
Ea răse în timp ce se asigură că nu vărsa vinul.
- Nu mă deranjează să pierd, dar nu o fac intenţionat, Îmi este
aproape imposibil să ghicesc care sunt lucrările tale.
- Hmm. Elo muşcă uşor de buză şi se trase înapoi. O luă iar din
loc, trăgând-o după el. Ce păcat că le-ai ghicit pe toate la cină! Abia
aş te ptam să te sărut de faţă cu Dev.
Julia pufni.
- Nu sunt convinsă că ar fi remarcat.
El îi aruncă o privire lungă peste umăr.
— Asta sigur ar fi remarcat.
Ea strâmbă din nas.
- Sunteţi foarte ciudaţi toţi. Ciudaţi într-un fel la care nici nu
vreau să mă gândesc.
-— Mai degrabă, ciudaţi într-un fel la care te-ai gândit, fără doar şi
p o ate, o tachină el, şi ea miji ochii, pentru că, evident, Lucian avea
dreptate. Cum ţi s-a părut la cină?
-A fost bine. Şi era adevărat. Am... avut emoţii la început, dar
a fost bine.
Cina decursese normal . Ei bine, mai puţin normal fusese să fie
se rviţi aşa cum se întâmplase. Asta nu fusese chiar deloc normal.
Se simţise de par că ar fi mâncat într-un restaurant elegant, dar
Devlin fusese amabil şi chiar vorbăreţ, în stilul lui rece şi detaşat.
Lucian fusese pur şi simplu el. O dată sau de cinci ori, mâna lui
aterizase pe sub masă pe coapsa ei. Dar seara fusese drăguţă, şi
mâncarea — uimitoare.
Şi, chiar da că încă simţea că locul ei nu era printre ei, aceasta
era problema e işi nu mai a ei. Fraţii o făcuseră să se simtă cât mai în
largul ei, d o ar propria minte o făcea să se simtă ca o buruiană între
trandafiri. Faptul că Lucian îşi dăduse seama mai devreme că ceva
nu-i dădea pace, faptul că simţise asta şi apoi îi spusese că locul ei
era ac o lo... toate astea o făcuseră ... of, ofăcuseră să-şi dorească să-l
ia în braţe şi să facă tot felul de lucruri cu el.
Doamne, chiar îşi dorea să-l urască.

Dec i , în afară de tablourile expuse aici e le-a menționat Gabe, unde mai sunt lucră și prin alte locuri tille . care le-a menționat Gabe, unde mai sunt lucră - Vând o grămadă de tablouri pe la eveni și pr alte locuri tile tale? î| Întrebă . ee '
. '
- Vând o grămadă de tablour i pe la eveni El o împinse uşor pecoridor î| Întrebă mentele Caritabile
El o împinse uşor pe coridor.
- Ce frumos din partea ta!
-Scutiri mari de taxe.
Elîi aruncă un zâmbet peste umăr când ea mormăi:
o -De cea m impresia că nu este singurul motiv a, dar că asta îți doreşti să creadă le? Pentru care faci asta , dar că asta îți doreşti să creadă lumea?
i
—- Habar n-am ce te face s ă crez i că aş av ea vreo latură altruistă iă mine.
în mine.
-De fapt, sunt surprinsă că ştii ce înseamnă, replică ea,
Lucian chicoti.
- Dacă nu eram la doi paşi de fratele meu, Îți arătam cât detu
altruist nu sunt.
Roşeaţa din obrajii ei se accentuă.
Ochii lui se aprinseră, înflăcărați.
-Ți-ar plăcea asta, nu? O trase spre el și cobori gura spre urechea
ei. Îți arăt mai târziu.
Julia era într-o mare încurcătură când venea vorba despre el.
Doamne!
După alți câțiva paşi, ajunseră în faţa unor uşi duble cu panouri
de lemn.
- Aici, era bucătăria înainte să ardă casa. Dându-i drumul la
mână, el deschise ușa. Până acum vre o douăzeci de ani, era doar o
cameră inutilă.
Aveau o grămadă de camere inutile, după părerea ei.
— Ce frumos că ați apărut, într-un final! se auzi vocea lui Devlin
dinăuntru. Începusem să cred că m-ați lăsat baltă.
— N-am face niciodată asta.
Lucian ţinu uşa pentru ea.
“
Julia intră şi, da, „camera de recreere“ nu avea nici o treabă cu
cea în care crescuse ea. În primul rând, încăperea era cât jumă-
tate din parterul casei părinților ei și era o cameră de recreere în
toată regula.

O canapea uriaşă trona în centrul camerei, cu faţa spre un te-
leviz o r care era aproape cât un Hummer. Înăuntru, găseai o masă
de hochei, o masă de biliard — una dintre acelea elegante și maies-
tuoase - console de jocu ri video, un bar plin cude toate... și, oh, rd
Dumnezeule, era ridicol.
Dev ținea un tac.
—Joci biliard, Julia?
Ea răse.
— Doar dacă vreau să mă fac de râs.
Fl lăsă ușor capul într-o parte.
- Deşteaptă mişcare!
Neștiind sigur dacă era sau nu un compliment, ea sorbi din vin
în timp ce Lucian trecu alene pe lângă ea.
-] o c eu o rundă.
-Promiți să nu trişezi?
Cu un zâmbet larg, Lucian se apropie de rastel și apucă un tac.
— Hai, Dev, cum să trișezi la biliard?
Fratele lui pufni.
- Dacă există o cale, tu sigur o găseşti.
Julia râse când se așeză pe unul dintre scaunele înalte de bar.
- Cam aşa e.
-Îmi place de ea. Devlin aranjă bilele, aşezându-le atent la locu-
rile lor. E deşteaptă.
Lucian păru ofensat.
-Tuaar trebui să fii de partea mea, domnişoară Hughes!
Ea își arcui sprâncenele în timp ce sorbi din vin.
- Și, arătându-ne că este într-adevăr deşteaptă, păstrează tăcerea.
El îi aruncă o privire lui Lucian. Spre deosebire de alții.
Și următoarea oră se desfășură cam în aceeași notă. Lucian apăsă
pe fiecare buton al lui Devlin, în timp ce fratele mai mare rămase
senin și imperturbabil ca o dimineață de primăvară. Capacitatea lui
Devlin de a ignora aproape fiecare comentariu rostit de Lucian era
un talent cu adevărat impresionant.
Ceea ce probabil explica de ce câștiga.
La drept vorbind, Lucian nu era prea atent. Când nu-şi enerva
fratele, toată atenţia i se îndrepta asupra Juliei. Ea știa asta pentru

că o s i mț ea în fie care mângăiere de licată pe care mâna l u i ode : ispe brațul ci de ficare dată când Lucian trecea pe lângă ea și Pr U Upă llâăeacând era râdullu
p și Upă fel ul în care el venea mereu lângă ea când era rândul lui Devlin cum îi s usţinea privirea ori de câte orise lansa în lovitura pe așiu
a u

o anunța.
Pe măsură ce se îns era , ea Își dădu seama că îi era tot mai UȘOr si pdă
P U O r uite cine era u ei... cineera ea şi de ce se afla aici. Era uşor să pretindă
c că asta ... asta era viața ei.
—Cred că o să mă bată. Lucian se sprijini de bar lângă ea, în timp bd
mp ce Devlin se plimbă în jurul mesei de biliard. Rămăseseră opt bile :
e :
Posibil să am nevoie de multă consolare mai târziu.
Julia își dădu ochii peste cap.
Interesul se aprinse în ochii lui.
-Poţi să numeşti vreo câteva? întrebă el, dar, înainte ca ea să răs-
pundă, îi sună telefonul. Punând tacul deoparte, căută în buzunar.
p Păstrează-ţi ideea... Bună, Troy, ce faci? Zâmbetul de pe chipul lui
Lucian dispăru. Ce? Urmă o pauză. Vorbeşti seriosf
Julia se încordă şi aruncă o privire spre Devlin. El nu părea atent.
Înt o rcându- se , Lucian se îndepărtă de bar și luă o telecomandă.
Reveni, întinzând telecomanda spre televizorul cel mare montat
pe perete deasupra mesei de hochei. O clipă mai târziu, televizorul
se aprinse.
Lucian derulă iute prin canale, oprindu-se la ce păr ea a fi un
reportaj de ştiri.
— Da, am dat acum. Te sun înapoi.
Julia se concentră asupra televizorului. Părea să fie un canal local,
pe un ecran împărțit în două, reporteri în spatele unui birou într-o
parte şi în cealaltă parte o filmare de afară, pe un drum întunecat.
Lumini albastre şi roșii pâlpâiau în spatele unei femei frumoase de
cu loare, care privea cu seriozitate spre cameră.
Lucian ridică volumul, în timp ce Dev aruncă o privire spre
televizor.
s e ara. Din câte mi s-a spus, e posibil ca el să fi avut o problemă me-
dicală și să fi pierdut controlul mașinii. Vehiculul pare să se fi lovit

lu a t loc. Se crede că Lyon Re-a murit În urma
. ce impactului, relată ea. Repet, ni s-a confirmat că şoferul era ofiţerul L te rne 33 deani urma
is- |.B. Lyon, veteran de 33 deani în...
Ofiţerul Ly o n? Ma i auzise numele ă de ta acesta. Când Lucian și Devlin ălui lor discutaseră despre m o artea tat i și Devlin ălui lor. Deschisese o investigație, iar Devlin spusese...
Simțind că îi înghea ță i ni ma în piept, ea se înt o arse spre Lucian, De incăoițul dar nu avea de unde să fi ştiut că...
Privir ea Juliei o urmă p ea lui Lucian, și ea se apropie de el, iidcoş ti etădmşrâăo te ce se întâmplase cu ofițerul.
De parcă Devlin s-ar fi aşteptat la asta.
Un fior o tr aversă pe Julia în tim imbăîn jurul eidbilia,p ce îl urmări pe Dev cum se plimbă în jurul mesei de biliard,
-Buzunar din colțul drept.
Gur a lui Devlin se curbă într-un surâs slab în timp ce îşi pregă- următoarea lovitură şiae că buzunarul din colţul drept.

Capitolul 29

Lucian închise televizorul, aruncând telecomanda pe bar.

Luând- o de mână pe Julia, o conduse afară din sala de biliard.

Mân a ei se strânse peste a lui în timp ceea aruncă o privire îna-

poi spre cameră.
- Lucian, am eu o imaginație bogată sau...
—Nu-i nimic, o întrerupse el, nedorindu-și să o audă rostind ceea ce gândea şi el.
Julia își eliberă mâna din strânsoarea lui.
— Ba ceva este. Ea cobori vocea. V-am auzit discutând în bucătărie zilele trecute. Ştii cum sună asta, nu?
El ştia prea bine.
- Știu, dar nu e ceea ce crezi.
— Tu la ce te gândeşti ? îl întrebă ea. Este evident că tegândeştila ceva, altfel nu m-ai fi scos din cameră.
- Te- am scos ca să te rog săte duci sus şi sămă aştepţi.
Ceea ce era în parte adevărat.
Ea își arcui sprâncenele.
- Vrei să mă duc sus şi să te aştept?
-Te rog!
Ea își încrucișă brațele la piept.
- Nu ştiu ce altceva să-ţi spun decât că, orice ar fi, aici eşti în siguranță.

_ Nu mă gândeam că nu sunt, spuse ca, căutându - i privirea. l-flhidv
spu e Adică nu vreau să sugerez că l-ar fi lichidat cumva pe o fiţerul de îsuăDofofo
Adiăug e că fi hcv poliție şi că nu mă simt în sigur a nță. Doar căa fost... afost ciudat. ci ai de bi ce i, dar asta .astaafosthiaida.
p o ți în siu Voi sunteţi ciud a ți de obicei, dar asta ... astaa fost chiar ciudat.
FI strânse din buze.
_ Suntem... diferiți. Ştiu. Coborând capul, o sărută uşor. Mă aş-
tepți sus? Te rog! O să dureze o secundă. Și osă putem vorbi.
- Despre?
Ea își încrucișă brațele.
Elo cuprinse de ce afă în timp ce își lipi fruntea dea ei.
- Despre încotro mergem de aici.
Ea înmărmuri.
-Ce vrei să spui?
Doamne, nici el nu era pe deplin sigur, dar voia să vorbească despre viitorul cu ea, despre ce aveau să facă. Nu își dorise niciodată asta până acum.
- Vreau să vorbim despre noi... despre ce facem. El zâmbi slab când își lăsă mâna să alunece peste obrazul ei. Numai de bine. Adică sper să fie numai de bine. Asta dacă nu cumva te interesează doar sexul şi nimic altceva, caz în care cred că o să fie de rău.
Julia se trase în spate, cu o brajii uşor îmbujorați și o privire surprinsă.
- Nu... nu mă int e resează doar sexul . Vreau să zic, sexule minu-nat... absolut minunat, dar nu sunt interesată doar de...
Lucian o sărută. Nu s-ar fi putut abţine nici dacă şi-ar fi dorit, și, când ea întredeschise buzele şi îl lăsă să o exploreze, el adânci sărutul.
-Urc cât de repede. Bine?
-Bine, şopti ea şi se uită spre uşă. Chiar dacă simt că ai vrut doar să-mi distragi atenţia, dar fie.
Coborând bărbia, el zâmbi larg.
- Chiar îmi d o resc să vorbim despre noi. Nu a fost o tactică de distragere. Ci doar o sincronizare dubioasă.
Julia râse când își lăsă mâinile să cadă de-o parte şide alta a corpului.
- Ne vedem curând!

Luci a n aşteptă până când ea se făcu nevăzută înainte dea fevenj dlbad
e j în încăpere. Îşi găsi fratele mai mare stân d la bar. Luând-o prin d
p tele mesei de bar, se opri exact vizavi de Dev.
Dev zâmbi zeflemitor.
— Ştii la ce mă refer. Lucian se sprijini cu braţele de bar. Ofițerul
e mort.
— Așa au spus la ştiri. Accident de maşină, nu? Dev își luă ceva
de băut. Ce tragedie!
Un muşchi zvâcni în maxilarul lui Lucian . Lucian era ros de ace-
leași gânduri ca Julia. Era prea ciudat să creadă că Dev avea vreo
legătură cu accidentul ofițerului. Mai ales că la televizor se spusese
că individul avusese o urgență medială şi Troy menționase detaliul
la telefon. Dar Lucian nu era sigur în privința unui lucru.
—-Zici că este o tragedie, spuse Lucian în cele din urmă. Eu spun
că este o coincidență.
—Ce vrei să sugerezi, Lucian? Că am vreo legătură cu faptul că
individul a avut o urgenţă medicală şi a făcut accident de mași-
nă? El râse şi mai luă o gură din băutură. Oi fi eu talentat, dar asta
este imposibil.
A de vărul este că nimic nu era imposibil pentru familia de
Vincent. Dev o știa. La fel şi Lucian.
— Chiar crezi că am avut ceva de-a face cu asta? întrebă Dev după
o clipă.
Lucian întâlni privirea fratelui lui.
— Amândoi ştim că am lua măsuri extreme ca să ne protejăm
familia.
— Amândoi ştim că tu ai făcut-o deja, sublinie Dev.
- Da, şi nu ascund asta.
- Hmm. Dev încuviință din cap şi își lăsă băutura jos. Ştii, pare
că te-ai apropiat foarte mult de domnişoara Hughes. Chiar dacă
te-am sfătuit să nu.
- Și schimbi subiectul cu unul despre care nu trebuie să vorbim.

- Cred că este o schimbare importantă de subiect Și ceva despre be să vorbim fără d şi D
essm Și ceva despre care trebuie să v o rbim fără doar şi poate. Dey Își arcui o sprânceană. cd că îe
Nu cred că este înțelept.
Trăgându-se în spate, Lucian scutură din cap. ş
- Dacă ai aşa o mare proble mă cu faptul cămă apropii de ea, d?D
ş ai e, atunci de ce ai mai angajat-o? De ce să angajezi pe cineva c are ar
pute a atrage atenția mea sau a oricui altcuiva?
- Pentru că ştiam că o să-şi țină gura.
Lucian avu o presimțire când se întoarse spre fratele lui.
— Ce naiba vrei să spui?
-Îmi închipui că ai şi vorbit cu ea, nu doar i-ai tras-o, comentă
el, și pumnii lui Luci a n se încleștară. Ştii că a fost măritată.
— Ce treabă are fostul ei soţ?
-Chiar nu trebuia să te duci să verifici tu nimic, Lucian. I-am
verificat eu atent antecedentele. Ştii asta. Făcu o pauză. Și am des-
coperit nişte chestii interesante despre ea. O femeie care rămâne
alături de un soț care o tratează ca naiba este o femeie maleabilă,
uşor de controlat.
Lui Lucian nu-i venea să-și creadă urechilor.
- Tu de asta eşti cu Sabrina?
Dev ridică un umăr și izbucni în râs.
Furia se dezlănțui înăuntrul lui Lucian.
- Tu chiar vorbeşti serios acum?
- Este a devărul. De ce o iei aşa personal? Fata taa fost...
Lucian reacționă fără să se mai gândească. Îşi trase braţul în spa-
te, și pumnul i se înfipse în maxilarul fratelui său. Dev lăsă capul pe
spate şi, în următoarea secundă, se prăbuşi în fund pe podea.
Sprijinindu- se cu mâinile în lemn, Lucian se ridică şi sări peste
bar. Ateriză lângă Dev chiar în clipa în care acesta dădea să se ridice.
Aplecându- se , se opri la câțiva centimetri de fața lui Dev.
- Nu ştii nimic despre Julia. Absolut nimic.
- Doamne, mormăi Dev, frecându-și maxilarul. Ce dracu' ai,
omule?
Lucian se uită stăruitor la fratele lui și avu senzația că se uita la
un străin. Cum naiba să o fi angajat pe Julia din cauza fostei ei căsni-
cii? Cum să creadă ceva atât de groaznic despre ea... despre oricine?

po

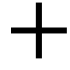
Fratele lui putea să fie rece și apatic. La naiba, erau mo, se întreba dacă nu cumva Dev mai avea doar puțin Mente Cân ân
se întreba dacă nu cumva Dev mai avea doar puțin sociopat, dar asta? Era prea de tot. e te Cân Până să devin
sociopat, dar asta? Era prea de tot.
Dev în toarse capul şi înjură în barbă.
Ridi când u-se, Lucian făcu un pas înapoi Și, când Dey r ea spre el, simți că încremeneşte. Fidică pri-
virea spre el, simți că încremeneşte.
- Uneori, am impresia că nici măcar nu te cunosc, Dey, Clitar ute cunosc.
nu te cunosc.

- Uneori, am impresia că nici măcar nu te cunosc, Dey, Clitar
ute cunosc.
nu te cunosc.

Julia intră în camera ei încă bântuită de zâmbetul g, Dev in îl aiaî glacial, aproa-
pe ar o gant, pe care Devlin îl afișase în timp ce ştirile anunțau moar. oițru.Sițncgara -
într-unul dintre serialele siropoase la care se uita mama ei.
Era de neconceput chiar şi doar să-l bănuieşti pe Devlin de asa da
ceva, dar... această familie... aceşti bărbați chiar trăiau într-o lume
alor.
Dacă Devlin avea ceva de-a face cu moartea ofițerului?
Dacă tatăl lor fusese ucis?
Cum ar schimba asta lucrurile?
Ultima întrebare o făcu să se oprească brusc, pentru că știa deja
d răspunsul și nu era sigură de ceea ce spunea el despre ea. Nu schim-
ba cee aceşti a că începea să simtă pentru Lucian.
Julia își trecu o mână peste cap în timp ce se întoarse încet, pe
măsură ce inima începea să-i bată tot mai tare. Era... ei bine, chiar
se îndrăgostise de Lucian, iar el voia să vorbească despre ei. Avea
se nzația că se afla u la o răscruce importantă din viața lor şi că, după
ce aveau să discute, totul urma să se schimbe cu adevărat.
Dar frații... aveau o latură întunecată. Erau periculoși. Poate nu
pentru ea. Poate că nu pentru cei de care le păsa, dar asta nu însem-
na că nu erau periculoși.
Oare putea ea să accepte una ca asta?
Acceptase deja?
Trebuia neapărat să se gândească la acest lucru. Julia își sc oase o
brățară de pe mână, aruncând-o pe pat în drum spre baie. Urma să
se ducă în camera lui Lucian, dar voia să...

ul

Ea miji ochii în timp ce cercetă patul din priviri, Ceva lipsea. jurnalul! Îl lăsase pe pat mai devreme. Ocolind patul, se aplecă și ju se uită dedesubt. Nu era acolo. Nici pe noptieră sau în orice alt loc
_ Ce naiba? Ea se întoarse încruntată. Unde să...
Ritmul netulburat al paşilor care se auzeau deasupra îi atrase atenția. Zgomotul nu putea să fie doar rodul imaginația ei sau pașii vreunui spirit invizibil. Și ea știa unde erau fraţii. Nu aveau cum să fieei.
Răsucindu-se pe călcâie, ieși valvârtej din cameră şi urcă la etaj. Habar nu avea la ce să se aştepte când de schise ușa dela dormitorul lui Madeline, dar nu și-ar fi imaginat nici într-o mie de ani ceea ce VĂZU.
Pe șevalet se afla un tablou terminat — unul care nu fusese acolo mai devreme, când ea ieşise din încăpe re. Îl înfățișa pe un bărbat... un bărbat care semăna perfect cu senatorul... sau cu tatăl lor.
lar pe podea erau împrăștiate toate tablourile pe care le picta-se Madeline de când îi fusese adus şevaletul în cameră. Toate erau aranjate frumos, unul lângă altul sau unul peste altul, și...
-0, Doamne, șopti Julia și se opri brusc.
Nu observase până acum. Nimeni nu observasepână acum, pe ntru că tabloul... fusese realizat pe bucăți, dar, puse cap la cap, piese le formau imaginea mai amplă. Picturile fuseseră piese ale unui puzzle, jumătate de față pictat ă aici, restul pictat în altă zi. Nimeni nu observase acest detaliu înainte ca piesele să fie puse cap la cap.
Înainte să fie puse cap la cap de cineva.
Uluită, Julia se apropie de şevalet, având grijă să nu calce pe ta-blourile aliniate în fața uşilor care dădeau spre terasă. Ea ridică şeva-letul și se întoarse, aşezându-l acolo unde ştia că stătea de obicei — în spate, colțul din stânga.
Julia făcu un pas înapoi, aproape nevenindu-i să creadă. Era un portret de familie. Unul lângă altul stăteau doi băieți cu părul negru. Băieți care semănau izbitor cu cei văzuţi în albumele foto pe care le găsise Julia în camera mamei lor.

Şi. în prim-pla n, se aflau un băiat blond şi o fată, în fața unei lobăa
b a bd ş i ni femei care trebuia să fie mama lor și a unui bărbat caretrebuiasă
fie Lawrence.
- În mod evident, fata şi băiatul erau Madeline și Lucian,
Un fior îi traversă şira spinării. De ce îi pictase Madeline așa? fã pe
a a De ce... Fiorul deveni tot m ai intens, și i se făcu pielea de găină,
Julia se întoarse spre pat. Madeline era intinsă, cu ochii închiși,
-Tu ai făcut asta? Nu primi nici un răspuns de la Madeline, dar
Julia se îndreptă spre pat. Madeline, ştiu că pictura nu era terminață
când am plecat, mai devreme.
Nici un răspuns.
Julia se uită lung la ea.
Se întâmpla ceva... nimic de bine.
- Madeline, tu ai asamblat tablourile? Vocea îi deveni tăioasă și
mâ i nile i se încleştară în pumni. Răspunde-mi!
Ochii lui Madeline se deschiseră.
Julia tra se brusc aer în piept. Madeline nu se uita la ea, Nu.
Privirea ei era aţintită înspre...
O uşă scârțâi în spatele ei, și aerul cald îi ridică uşor părul de
pe umeri. Timpul păru să încetinească, chiar dacă totul se ac-
celeră într-un ritm înnebunitor. Ea se întoarse și simți că ise
înmoaie genunchii.
Daniel intră în cameră, călcând pe tablouri. Pânza scrâşni sub
ghetele lui. În mână — o mână înmănușată — se afla jurnalul care
dispăruse.
Ea se încordă în timp ce făcu un pas înapoi.
—Ce cau...
Juli a nu apucă să-şi termine în trebarea. Durerea îi explodă îna
x maxilar. Văzu stele verzi, şi totul se cufundă în întuneric.

Capitolul 30

Lucian își dorea să-l pocnească din nou pe Dev.
Astfel că una dintre cele mai inteligente decizii pe care le lua-
se în ultima vreme fusese să plece din încăperea aceea blestemată.
Singurul lucru care îl mai linişti era gândul că în curând avea să fie
alături de Julia.
Doamne, trebuia să-i spună. Nu-i dorea ca easă știe, dar simțea
că era necesar. Nu era împăcat cu ideea de a-i ascundea şa ceva.
Sincer, nu o putea condamna dacă decidea să-și strângă lucru-
rile nu maide cât și să plece câtmai departe. Dacă se întâmpla asta,
probabil că Lucian avea să facă mai mult decât doar să-l pocnească
pe Dev.
Oprindu-se în prima lui cameră, descoperi că nu era aici.
Traversă cei câțiva pași care duceau în camera ei, și o încruntare îi
curbă buzele când observă că ușa era deschisă.
- Julia? strigă el şi scrută încăperea din priviri.
Ușa de la baie era închisă, deci, dacă nu cumva se ascundea în
toaletă, ea nu era nici aici. Însemna că nu putea să fie decât într-un
singur loc.
Camera lui Maddie.
Urma unui zâmbet îi înflori pe buze când făcu stânga împrejur
și o luă în sus pe scări. Dăruirea ei față de muncă - fațăde soralui —
era una lt motiv pentru care o iu...
-La naiba, icni el.

EL)
) Lucian se opri P* scări. Nu-şi permise să d ucă gândul la bun „UCTATI + gâd

EL)
) Lucian se opri P* scări. Nu-şi permise să d ucă gândul la bun „UCTATI + gâd
Lu cit, dar ştia ce gând era. c
Ec P
cit , d ar ştia cgâ, Era un alt motiv pentru care o iubea. Ec a urcă
E ra un alt pu ce Ec S imți că îl ia amețeala InCECIE ce urcă PT d slă- dli EEE E EEE,
C i
T d EEE EEE, n
S i mți C biți, dar traversă coridorul și i ușa E Heei Cuvintele
E suspendate
i , d a r traveriu E — Domnişoară Hughes, eşti... Cuvintele î ia sadie de iă, și vede
— D o mn i şo ar Hh ia în aer. Ușa de la camera lui Maddie era deschisă, și vedea exact ce se nba?
în ş a întâmpla în încăpere. Ce naiba?
Sora lui nu era în pat.
Nici în scaunul de lângă șevalet.
Nici urmă de Julia pe nicăieri şi...
N i c Lucian ocoli patul, privind lung spre picturile împrăștiate pe po-
p ar dea. Înțelegea ce vedea... Doamne , nu părea să aibă nici un sens, dar lu,
dea. țee nu avea acum timp să stea să analizeze ce pictase sora lui, pentru că
Maddie dispăruse.
La fel şi Julia.
Se simți copleșit de un sentiment aproape ireal. De parcă ar mai
fi trecut prin asta — și, la naiba, chiar trecuse. În noaptea în care
murise mama lui.
Înt o r când u- se înnebunit, se opri când atenția îi fu atrasă de o
străfulger a re de roșu ce se zărea pe marginea alburie a cuverturii.
Picături... picături de sânge?
O senzație de apăsare îi făcu inima să se strângă în piept când
privirea lui ţâşni spre uşa deschisă de la verandă. Se avântă înainte,
dând cu disperare perdelele laoparte când păşi afară.
— Julia, urlă el. Maddie!
Fir-ar să fie! Unde erau? Sora lui nu putea săfi ajuns prea
departe...
Un țipăt ascuțit se stinse într-un scâncet. El se întoarse brusc,
trăgându-se înapoi până ajunse la balustradă, în vreme ce inima
i se zvârcolea nebunește în piept.
- Julia?
Începu să se îndrepte într-acolo, apoi să alerge. Sunetul se auzi
de deasupra... de pe acoperiş.
- Nu urca, Lucian! strigă ea de sus. Te rog...
Un alt țipăt ascuţit o întrerupse.

:
ce?! st
ce?! sute pe acoperiş, treptele vechi din lemn scâr-
st pe ce , treptele vechi din lemn scâr- , Ge reut atea lui. A junse sus în câteva secun de Și scrută ind _ AerÎa
, Ge reutatea lui. Ajunse sus în câteva sec țiind _ A eri din jur. Îndrumat doar de lumin dispera! a ici nu o zări în spatele baldachinului. aproape că nici 1
Se simți inundat de uşurare.
- Julia, ce s-a...
- Nu te apropia! Ea ridică mâinile. Te rog!
Îngrijor a r e a îl cuprinse în ghearele ei. Lumina lunii se ră Faa îi ptaădââie sfrângea
g a l e .mn spre ea. Faţa îi era pătată de sânge şi mâinile îi tremurau.
-Eu aș asculta-o dacă aș fi în locul tău.
El încetini când Daniel apăru din spatele baldachi nu lu ănu - i recunoscu văr , bsând i. Aproape
că nu-și recuno scu vărul, observând că er a îmbrăcat în ânăînpcodaă fi pae negru din
c a p până în picio ar e , de parcă ar fi fost de la trupele spec Nu ş un aer iale.
u e pe - Nu ştiu ce na iba se întâmplă aici, dar, tatân dacă sângerează din
cauza ta, te omor cu mâna mea,
-Chiar aşa?
D a ni e l se mişcă repede — mai repede decât s-ar re o dată.Înrcipt , fi aşteptat Lucian
pe s ar vre odată. Într-o clipită, ajunse în Spatele Juli ei , peste mijloclei și ân la fi aşteptat Lucian cu un braț încolăcit
peste mijlocul ei și o mână la gâtul ei.
Daniel avea un cuțit.
- Ce naiba? răbufni Lucian.
Julia închise pentru o secundă ochii. A .
-A...
- Taci din gură! o avertiză Daniel, mişcându-și aproape imper- ptibil mâna. Dăci
ea. Doar Cuțitul îndreptat spre gâtul Juliei tremură.
- Ai dr e ptate, N-are nimic de-a faci mule cu ea. Ea e mai degrabă
omul degrabă nepotrivit la locul nepotrivit. Nu era în plan să apară la etaj. ul Nici

Privirea lui Lucian ţâşni spre Julia. O mişcare gre șită, nrc. pentru ei. Se chinui să - ipăstrez al și totul se termina pentru ca... pentru ei. Se chinui să-şi păstreze cal ș tu l mul,
Trebuie să-mi explici ce se întâmplă, Daniel.
Chipul bărbatului mai tânăr păli.
_Nici unul dintre vo i n-avea ce să cau te sus. Aş fi avut timp, da nteel de t al o. "Ar
ea era acolo și aranja nenorocitele alea de tablouri.
- N-am... n-am pus eu picturile acolo, spuse Julia și tresări
i '
Am auzit paşi. Am urcat să verific. Atâta tot.
— Paşi? Tu ai fost? întrebă Lucian când cerul fu secerat de un
fulger. În tot timpul ăsta?
— Ce bine că nu merg camere le, nu? Bănuiesc că trebuie să le
mulțumesc fantomelor pentru asta. Daniel râse, dar sunetul Tăsună
forțat. Doamne, habar n-ai! Eşti un mare dobitoc.
Lucian își încleştă pumnii.
— Atunci poate mă ajuţi tu să înțeleg. Dă-i drumul Juliei, și putem
discuta. Dă-i drumul, și nu-ţi fac nimic. Doar vorbim.
-— Da, cum să nu! Crezi că-s prost? Ştiu că mereu ai crezut asta
despre mine, dar nu sunt tâmpit. Nici gând. Dădu să o îndepărteze
pe Julia de baldachin. Rezolv eu problema. Mă ocup eu, așa cum
m-am ocupat de toate preț de zece...
Un sunet care se asemăna cu cel al unei sticle de șampanie des-
chise răsună în colțul opus al acoperişului.
Daniel se trase brusc înapoi şi, în acelaşi timp, Julia ţipă. Roșul se
împrăştie pe o parte a feței ei în vreme ce Lucian scoase un strigăt.
Daniel se prăbuşi, cuțitul zdrăngănind pe acoperiş în timp ce Julia
țâşni înainte și căzu în genunchi.
Lucian nici măcar nu se mai uită în spate. Se grăbi să înainteze
şi ajunse într-o secundă lângă Julia. Îngenunche, cuprinzându-i fața
în sângerată în mâini, pe măsură ce groaza săpa înăuntrul lui fiori
de gheață.
-Eşti bine? Julia, iubito, vorbeşte cu mine!
-Sunt bine. Inspiră tremurător aer în piept și înălță capul. Ochii
îi erau mari de frică. Sângele... Dumnezeule!
Dădu să se retragă şi să arunce o privire în spate.
- Nu te uita! Lucian o opri, trecându-şi un braţ pe după umerii ei
și strângând-o la piept. Daniel zăcea întins pe spate, cu jumătate din

Capitolul 31

Lucian se ridică încet.
— Maddie? Ce-ai... ce-ai făcut?
să trăiască. Pentru moment. Sora lui îngenunche şi aruncă
—-O
de o parte arma pe care o folosise ca să-l doboare pe Dev. Apucă
pistolul. A murit? Da niel amurit?
Când Lucian nu răspunse, ea urlă:
—- Dă-te ! Dă-te de lângă el!
Luc ia n întinse mâna în spate și simți cum Julia îl ia de mână.
O ajută să se ridice. Se îndepărtară de Daniel.
a u —La naiba! urlă Maddie când ajunse în dreptul lui. Îngenunche
și își apăsă o mână pe pieptul lui. Daniel. Iubitule...
Lucian era şocat, absolut șocat.
ei — Nu înţelegi. Știu. Îmi pare rău! Chiar îmi pare. Ea ridică mâna di
îţei moale a lui Daniel şi o sărută. N-am vrut să vezi nimic din toate â pe
m o astea. Nu trebuia să vezi. Lucrurile nu trebuiau să se întâmple aşa.
Lucian rămase ca trăsnit.
Lucia —Ce nu trebuia să se întâmple aşa? Ce naiba, Maddie? Spune-mi,
ce se petrece?
e se pe Sora lui se îndreptă și își lăsă capul pe spate cu un oftat. a
Sora dt și — Trebuia să-mi dau seama că Daniel avea să fie ucis. Dacă... ar fcăni
Trebuia să m fi rămas în control în tot timpul ăsta, cum l-am convins să facă ani

DEEE:

=

_ Am împins-o şi... mama şi-a pierdut echilibrul. A fost un acci-
at P
Lupu şi pl Pi Absolut totul se opri înăuntrul lui Luci a n. Mama lui nu-şi le ța
P lu e viața? Ea fusese vinovată de la bun început? |
Braţ el e Juliei se strânseră în jurul lui când el începu să se clatine
pe pici o are. Picioarele lui... lumea lua o turnură nesigură, stranie.
- A trebuit să plec, continuă ea. Așa că am plecat cu Daniel. I-am
spus ce s- a întâmplat, iar el m-a dus la casa de pe lac a tatălui lui.
Cea unde nu se duc niciodată. Eu... am stat acolo cu el. N-aveam
de gând să mă mai întorc vreodată. N-ai fi aflat niciodată adevă-
rul. Eram hotărâtă să mă ţin departe, dar... dar s-au terminat banii
pe care i i-a lăsat tatăl lui şi... aveam nevoie de bani ca să supravie-
asigurăm viitorul.
Lucian se simțea amorțit. Dacă Julia nu l-ar fi strâns în brațe, s-ar
fi prăbușit în genunchi.
- Aveam un plan, pentru că ştiam adevărul. Știam adevărul,
Urm a să mă întorc și sămă prefac bolnavă. Așa aş fi putut să găsesc jra lu l
jurnalul mamei.
-De asta ne-a rugat Daniel să căutăm prin lucrurile ei?
- Atunc i s- a u schimbat planurile. Ea își trecu mâna peste cap. an el nciru fi
jr a p să fac rost de cheie pentru a ajunge la foile dorite.
-Ce fo i ? întrebă Lucian, amintindu-și vag că văzuse o cheie is
m prinsă de jurnalul găsit de Julia.
- Dovada, spuse Julia.
Despre ce naiba vorbeau?
Maddie încuviință din cap.
pu şi g a Să nu zic nimănui, Şi așa am făcut. Am păstrat secretul, și, până la
urmă, ea a distrus totul.
El simți un gol în stomac.
-Ce teste?
Maddie sări speriată când fulgerul lovi aproape.

itm

rrra acasă şi pe acoperiş, apropiindu-se tot mai mult de locul în :ra acasă
are SE aflau el. =
p fn ridică dintr-un umăr.
Nu ştiu. Îmi doream doar să vadă cineva adevărul. Atât. aiNA ŢI
, mă a
fața at
:
Gabe ajunse mai aproape.
-Deci l- a i ucis pe Lawrence? întrebă el, ştiind deja răspunsul. TlăătDa
djpu. T o tul căpăta s e ns acum. Dacă Lawrence ar fi fost înv ioetidiş iață, n-ar
fi cont a t cine erau moştenitorii de drept , Cu el ieşit ddăLuață, - r din sche-
i şi mă şi cu dovada că Lucian și Maddie erau co fi n.in sche- piii lui, testamentul
putea fi contestat.
Planul ei era nebunesc,
Ş i pl anul ăsta nu era singurul lucru care îi d o ve de a că nuo cu- niidaădevr
Maddie răse răgușit.
- Ast a era planul n o stru. Doar atunc i ar fi trebuit să fie Daniel i. Îl o m om şi a.
ieli nimănui,
Pe el îl păcălise, dar nu şi pe frații lor.
-Dar nu l-am ucis noi.
Ea râ se d i n nou, raz. ştergându-se când o lacrimă ise prelinse pe
obraz.
-Pe naiba! spuse el.
-Nu tr e buie să mă crezi, Lucian, dar îți jur că n-am fost noi. e aici d
Inima lui îngheță în piept. N o
p i t -Noi doi pe putem să rezolvăm problema. Ea trase adânc aer i
În piept. Pute Când pe z o lvă m problema. Ea trase adânc aer CR fst ri irai m să rezolvăm totul. Ca pe vremuri. Mai ţii minte?
Când noi.
Se întâmplă într-o fracțiune de secundă.

EIN

Darar fi avut timp să o pună în gardă pe sora lui. Ar filfitsăî ce edifetÎ Putut să-l
D ar oprească pe Gabe. Totul ar fi putut să se încheie diferit, În a din ră asupra lui. u să-l
SĂ menți.
o preascp nu atenția lui Maddie concentrată asupra lui. ci
Şi o parte din el muri în clipa aceea. pâdu
Şi p Gabe se repezi înainte, împingându-se cu umărul în coasta |; Maddie. Arma se
descărcă, dar își ratä ținta. Glonțul se pierd '
rd '
undeva în cer. Atât fratele, cât şi s o ra lui se rostogoliră spre mar ' ouu. Br
nea acoperişului.
o eu Lucian se repezi spre ei în timp ce cei doi aterizară pe spate i
pe Ajunse în dreptul lor chiar în clipa în care cerul fu luminat de ri nădutde
j fulger. Avu doar o fracțiune de secundă, dar mai mult decât sufici- pdăalg în
ge ent ca să nu se mintă și să pretindă că nu alegea între a-și salva sora
geamănă și a-și salva fratele.
m Apucă brațul lui Gabe, trăgându-l înapoi, în timp ce sora lui ţipă cee
Apucă bugnţp urletul pierzându-se în bubuitura unui tunet și fiind redus la tăcere
de pământul de dedesubt.

Capitolul 32

Maddie nu mințise.
Lucian găsise seiful sub pardoseala din garderobă. Cheia prinsă
de jurnal deschisese cutia, în care descoperiseră rezultatele tes-
telor de paternitate.
ADN-ul care dovedea că, într-adevăr, Lucian și Maddie erau
copiii biologici ai lui Lawrence, nu Gabe sau Dev.
Vestea venise ca un şoc pentru toți.
La naiba, totul venise ca un șoc, chiar dacă frații lui fuseseră me-
reu circumspecți în legătură cu întoarcerea lui Maddie. Ar fi trebuit
să-i asculte.
Ultimele 24 de ore păreau învăluite într-un soi de ceață.
După ce Dev î și revenise, el și Gabe se apucaseră să rezolve lu-
crurile, în timp ce Lucian o ajutase pe Julia să coboare de pe acope-
Fiș și o du se se în ca m era lui, ca să se spele şi săse asigure că era bine.
sgu În afară de câteva vânătăi şi frânturi de imagini pe care probabil
nu avea să le uite niciodată, Julia aveasă fie bine.
În timp ce se afla cu ea, unul din frații lui îl chemase pe Richard.
fți pe În ciuda orei târzii, omul venise și se ocupase de toate.
Fraţii lui făcuseră ce trebuia făcut.
Cu ajutorul lui Richard, dispăruseră toate urmele revenirii lui
M a ddie acasă. Orice urmă a prezenței ei fusese ștearsă. lar casa
de pe lac în care Maddie se ascunsese... ei bine, casa depelac nu
mai exista,

Ă fs
Apo i îl sunaseră pe Troy, și de sfăşurar ea evenim entelor dj Ă că sală ieea fusese rescrisă. Povestea oficială era în ÎN Seara parte adevărț
n i m en te lor dj Ă că s a lă i ace ea fusese rescri să. Povestea oficială era în ÎN Sea : 10 parte adevărață, În tefalsă Daniel intrase pe furiș în casă Aai
n m
: 10 pa ad e vărață, Î n te falsă. Daniel intrase pe furiș în casă Ana asen Lucian. Dev salvase situația, dar nu înainte ca Dania e m ȘI pe dea p
i e m că de față cu toți că avea probleme financiare. Venise poliția + fuseseră interogați. Julia, prezentată lu i Troy ca iubita luilu Toți susținuse povestea. Clan,
susținuse povestea.
M a i multe persoane, inclusiv Troy, speculaseră Pe tema une bi le implicări a lui Daniel în moartea suspectă lii po-
Pe m a une si bile implicări a lui Daniel în moartea suspectă alui Lawren nimeni nu obiectase. Lucian știa că, în clipa în ca ri po- ce, și
a wr e n nimeni nu obiectase. Lucian știa că, în clipa în care AVeau să se să-l investigheze pe Daniel, aveau să de scpf lu p ce, și apuce
e u să se să-l investigheze pe Daniel, aveau să descopere tot felul de pro! financiare, dar nimic despre Maddie. apuce bleme
financiare, dar nimic despre Maddie.
În ochii lumii, Maddie încă lipsea, și nimeni nu avea să afle ade. ărul despre lucrurile fusî
să af l e ade. vărul despre lucrur ile pe care fusese în stare săle facă. Ace povara pecare erau ei ețiă asta era
p o vara pe care erau ei nevoiți să o poarte pe umeri.
Pe de a supra, Luc i a n nu prea credea ce sus ândMadied o is fi ţinuse sora lui. Nu
când Maddie se dovedise a fi o mincinoasă să ucidă din lui. Nu şi o criminală dispusă
să ucidă din nou.
Soarele era sus pe cer când pol i ția plecă, rtiuJui şi Lucian rămase, în
sfârşit, singur cu Juli a . m e , în Nu era în stare să discute cu ea despre cele îtâma ei aăr
ct inima, făcu dragos te cuea încet şi bucurându-se de fie ca re secundă.
Rămase cu ea până adormi în braţele lui, pânăîn clipa în care ştiu căbu pe c
ca şt că trebuia să plece de lângă ea casă se ocupe de un ultim detaliu
împreună cu frații lui.
Lucian dădu laoparte pătura şi o trase uşor peste umerii ei.
Sărutând- o pe obraz, se îndepărtă de pat şi își puse o pereche de
blugi. Fpuizat, apucă dosarul cu acte şi cobori.
Dev şi Gabe erau în birou, ambii cufundați în tăcere când
el intră. Nici unul nu ridică privirea când el traversă încăperea.
ă Aplecându- se, aprinse şemineul pe gaz. Flăcările se treziră la viață.
- Ți-e frig? îl întrebă Gabe.
El nu răspunse în timp ce deschise dosarul şi scoase hârtiile.

- Astea sunt rezultatele testelor de paternitate. O să scap de ele.
— Nu trebuie să faci asta, spuse Dev.

Nu trebuia. O _ ă
Nu tre hi imic. L: , yyărtiile a stea nu sc iimbă nimie EWIENCE a A tatăl meu. efNuf o
yănCE a A dădu să arunce d o cument e le în foc. Nu osă fie niciodată. ulebrPrel
dă. Nu ăfe evil opri, apucându-l de brat. Privirile li se întâlniră. o
N
E a t
Nu mi-am dorit niciodată. Asta nu s-a schimbat. fâşe
!
A a us i . ! Pentru un moment nesfârșit, Dev 11 susținu privirea, apoi
fş , e [| cuprinse de ceafă cu cealaltă mână. Dev îşi apăsă fruntea pea
lui Lucian.
- Nu mi-am dorit niciodată să am dreptate în privința lui
Mad el ine, spuse el încet.
Luc i an simți că i se pune un nod în gât.
- Ştiu.
Mai trecură câteva clipe, apoi Dev îi dădu drumul. Încercând
să ia o gură zdravănă de aer, fără prea mare succes, Lucian azvârli
hârtiile în foc.
Toţi trei priviră cum dovada se făcu scrum,
Simțindu- se mai împovărat ca niciodată, Lucian se apropie de
cana pe a și se trânti între perne. I se întinse un pahar de whisky, pe
care aproape îl goli dintr-o înghițitură.
Dezvă lui rile surorii lui schimbaseră tot ce ştia şi credea Lucian.
Mama lor? Nemernicul care le fusese tată?
De ce ... de ce se purtase Lawrence aşa cu el? Decesepurtaseaşa
cu Maddie ? Poate... poate, dacă s-ar fi purtat ca un tată, Maddie n-ar
fi sfârșit cum sfârşise.
Dar nu aveau să obțină niciodată răspunsuri la aceste întrebări.
El nu avea să afle niciodată dacă Lawrence ştiuse adevărul, şi,
dacă da, Lucian nu avea să ştie vreodată de ce îi tratase aşa pe el
și pe Maddie.
Doamne, era ceva cu care îi venea greu să cadă la pace. Nici
măcar nu știa cum să o facă.
- Nu-mi vine să cred că nemernicul ăla era în casă şi noi n-am
avut nici cea mai vagă idee, spuse Gabe, rupând tăcerea. Doamne!
Pașii? Umbra pe care o văzuse Julia când făcea duş? În unele
cazuri fusese Maddie. În altele, Daniel. Dacă pramatia n-ar fi ajuns

de ja mâncare pentru viermi, Lucian s-ar fi asigurat Personal că să sc aleagă praful de el. “ave
să sc aleagă praful de el.
-Îm i pare rău! spuse Gabe, N-am vrut să o îm pe riş. Ping de pe
acoperiş.
- Știu. Lucian închise ochii. V-aş fi putut - am prins doar pe tine. Asta este adevărul. prinde pe
Amândoj,
Te-am prins doar pe tine. Asta este adevărul.
- Nu pun e asta în cârca ta! î i ordonă Dev. Și, ebuia să faci. Toți am făcut . Gabe, aifăcut ce
trebuia să faci. Toți am făcut.
Aşa era.
Aş acum făcuseră și înainte.
Aş acum făcuseră dintotdeauna.
Dar asta nu făcea situația mai ușoară,
— Poate e adevărat, spuse Lucian după câteva secunde.
-Ce?
Gabe se întoarse spre el.
Un surâs obosit îi curbă buzele.
— Blestemul... toată mizeria asta, Adică uitaţi-vă în jurul nostru!
La c e s-a întâmplat cu aproape fiecare femeie din familia noastră, fme
la dracu!
Gabe înțepeni.
- Lucian...
- Nu-mi poți spune că nu crezi. După tot ce s-a întâmplat? Mâna
i se încordă pe pahar. După ce ți s-a întâmplat ție... după cese în-
tâmplă acum cu Emma şi cu fiul tău?
Fratele lui își feri privirea.
- Sor a noastră a ucis-o pe mama şi asta t ascunsă zece ani. S-a
întors și s-a prefăcut că nu poate să meargă şi să vorbească. N-ai
cum să-mi spui că este ceva normal în povestea asta.
-— Nu este normal. Dev stătea în fotoliul de vizavi. După cum
nu este normal nici să ai o familie despre care oamenii cred că
este blestemată.
Lucian pufni.
Tăcerea se aşternu în încăpere, apoi Gabe îl întrebă:
- Cum te descurci cu toate astea?

Nu mă descurc. Lucian se chinui să iilh. Mai î, schiţeze un zâmbet în vre-
e îşi privi lung p a harul. Mai întreab, ae CO 1 a m Ji?btîn d-mă peste cinci ani!
a
1 a a -Ce o să faci cu Julia?
- Dac ă ar fi deştept, ar trimite-o acasă Cu următorul zbor, Dey vrţinitălăr
ă br, Dey rămase cu privirea aţintită asupra flăcărilor. Nu Mai avem nevoie
'! Lu
u te întreb a m pe tine, spuse Gabe, ia îl i auzise â ă Îţp Pe un ton aspru, pe care
pe p a e , Lucian nu îl mai auzi se până acum. Îţi pas Erase m ar i ca paharlfac Pe un ton aspru, pe care ă de ea. Ştiu că-ți pasă.
u pas Erau şan s e mari ca paharul s ă se fa că ţă d e ărleacă el încă mai eedŞtci pasă. Ndări în mâna lui Lucian,
f că A d e vărul er a că el încă mai av ea nev o ie dloiâd şi ciali Lucian, e Julia. Avea nevoiedeea
v e ne mai mult ca oricând şi chiar îi păsa de ea, eie Nespus de mult.
Ştia că o iubea.
SRI lar Lucian ştia şi ce trebuia să facă,

Capitolul 33

Înt o rcându-se pe o parte, Julia tresări la zvâcnirea de durere pe
pe care o simți în coaste. Simțea o durere surdă, dar avea noroc că nu
Își rupsese vreo coastă.
Avea noroc în multe privințe.
Cu ochii încă închişi şi inima îndurerată pe măsură ce Își re-
amintea evenimentele petrecu te cu o noapte în urmă, se întinse
spre Lucian, însă mâna ei atinse doar un spaţiu gol și nimic altceva.
Încruntându-se, deschise ochii. Lumina zilei era în parte blocată de
dra pe riile groase, dar firicele de lumină se strecurau pe podeaua din
lemn masiv şi pe piciorul patului.
Ținându-şi aşter nuturile pe piept și atentă să nu pună presiune
asupra coastelor rănite, scrută din priviri dormitorul lui Lucian. 1 se
tăie răsuflarea când îl zări.
Luci a n stătea pe un fotoliu vizavi de pat, o jumătate a corpu- fi u
rpu lui fiindu-i învăluită în umbrele ce pluteau în încăpere. Stătea cu
picioarele depărtate şi, din câte vedea Julia, era aplecat în fotoliu,
sprijinindu-se într-un cot și cu două degete apăsate pe buze.
Nu făcu nici o mişcare, rămânând atât de încremenit, încât ai fi
putut să-l confunzi cu o statuie. Julia simți cum neliniştea o cuprin- de
ur de în ce t în gheare în timp ce strânse în pumni marginea cuverturi.
- Lucian? | se părea stupid să întrebe, dar trebuia să o facă.
Eşti... bine?

„an un se multă vreme. Nel i niştea se amplifică precum un E i
a n un se m pl nu E isi uarta
care începe să crească încetul cu încetul
i si c a eee ea s că în ce tul cu încet soi de buruiart a se împrăştie pr in vene, riscând să o sufoce.
iâulcinl
u a se î m pşt pe ,is când să o sufoce. in pântecul cinl cl, pe un ton vlăguit. În cele din urmă. mebuă
ebă = A o întrebare prostească. Ştiu, dar...
Nu este prostească. Urmă o pauză. Ai dormit bine? - cle
O u i z a ă
d i bi O -D a... Cred. După toate cele petrecute, se simţise epuizată şi se
-ufundase Într-un s o m n adânc, de genul celor după care nu-ţi mai n, A domtut
n inteai nici dacă ai visat. Am dormit mult? m Ai dormit cât ai avut nevoie.
: | se puse d i n n o u un nod în gât. Apropiindu-se de piciorul p a - nu ă să ţiăaeul la pCol
prd de pul tului, conti nuă să ţină cearceaful la piept. Corpul ei nu mai avea
pp secrete pe ntru Luci a n, dar ease simţea ciudat de vulnerabilă în clipa
asta, aşa că păstră aşternuturile lipite de ea. Tonul lui... era distant.
Ceva se întâmpla cu el.
Ultimul lucru de care îşi amintea era că o ţinuse în braţe înainte
să adoarmă.
-Tu nu ai dormit deloc?
- Nu prea.
E a puse picioarele pe podea, dar se opri, dorindu-şi ca el să spu- altaÎ
s un ă altceva... să spună mai multe. În schimb, doar rămase înmărmu-
rit, privind- o din umbră. E a simţi cum în stomac i se cască goluri ouddn de d
peste goluri de deznădejde.
Juliei îi era aproape imposibil să înţeleagă prin ce trecea el, ce
simţea. Poate fraţii lui bănuiseră că lucrurile cu Madeline nu erau
ce e a ce păreau, dar Lucian îşi apărase mereu sora geamănă. Ea pica- în paslu
g a ăă se în plasa lui Maddie, dar pentru el era cu totul altceva.
Desc o perise nu doar că sora lui era o mincinoasă, dar şi căos
şi Maddie şi că de aceea îi tratase cu atâta ostilitate. Dar nu fusese
acesta adevărul.
Era peste puterile Juliei să priceapă cum reuşea Lucian să treacă
ţg tatăl lui se purtase cu m sepurtasecu el şi cu Madeline. Nici unul

dintre ci nu ştia unde se afla acum jurnalul mamei, Se Pierduse og euu. A
tă cu fantomele trecutului.
lar cl... fusese nevoit să-și vadă sora murind.
[i a ştia că nu putea fi bine. Nu pentru o vreme, să îi fiaătu.i asta era În re-
gulă, pentru că ea avea să îi fie alături.
-Zi-mi, îi spuse ca, căutându-i privirea în umbre. Zi-j ce pot
să fac pentru tine!
Urmă un lung moment de tăcere, apoi el spuse:
- Chiar mă bucur că ai adus vorba despre asta. Chiar poți face
ceva pentru mine.
-Orice, îi răspunse ea imediat.
Lucian se mişcă în sfârșit. Se ridică, iar ea înălță capul, așteptân-
du- se să vină lângă ea. Nu veni. Lucian se apropie de măsuța lipită
de perete, lângă ușa care ducea spre sufrageria lui. Luă ceva depe
măsuță... un dosar. Se apropie de ea și i-l întinse.
Privirea Juliei cobori spre dosar.
-Ce este asta?
- Viitorul tău, răspunse el.
Viitorul ei? Amorţită, ea luă dosarul. De îndată ce îl prinse între
mâini, el se trase înapoi, întorcându-se și îndreptându-se spre ușile
de la terasă. Ea puse dosarul pe pat şi îl deschise.
— Nu înțeleg.
Cuvintele îi alunecară pur şi simplu de pe buze și se frânseră în
tă ce r ea dintre ei, în timp ceea privi lung ce avea în față. Două ce-
curi. Unul era bonusul pe care i-l promisese Lucian. Nu mai văzuse
nici o dată atâtea zerouri după o cifră. Celălalt trebuia să fie onorariul
ei, dar er acum ult mai mare decât salariul stabilit.
Cu i nima bătând nebuneşte, ea dădu laoparte cecurile, și i se tăie
răsuf la rea. Zări un bilet la clasa în tâi de întoarcere în Harrisburg,
pentru un zbor de a doua zi dimineață.
Clipi nedumerită, apoi scutură din cap. Un gest prostesc,
pentru că hârtiile se încăpățânară să nu dispară din fața ochi-
lor ei. Rămaseră încremenite acolo, și, chiar dacă mintea ei
desluşea ce însemnau toate astea, inima ei refuza să asculte sau
să creadă.
Ridică încet privirea spre el.

163
Ce înseamnă asta?
Ştii prea bine.
țul i a t resări la auzul indiferențe hizând dosarul, îl apucă în tri Muşcătoare din Vocea lui, â
Înch i zând dosarul, îl apucă într-o m ce di ână şi se ridică.
Da, ş t iu . Nu sunt vre o proast El bori bărbia şi îşi trrd. ă.Cenu înțeleg este de ce,
El cobor i bărbia şi îşi tr e țeg CU O mână prin păr. eJui
Ştii şi de ce, Julia,
Inspiră tr e murăt o r, în timp ce golul din stomac o fă, e parcă lumea începea să se îvrăî CU săse simtă
m c de parcă lumea în cepea să se învârtă în jurul ei.
- Vrei să plec? Să mă duc acasă Și...
- Am pus c e va în plus, îi spuse el absent, rerea şi suferința ta. cu spatele la ea, Pentru
durerea şi suferința ta...
-Şi ca să-mi țin gura?
Muşchii spatelui lui se încordară,
- N-am spus asta. Ştiu că n-ai Spun e nimănui ce ai văzut aici. .. cea întâmplat aici. Eşti un o bu
s-a întâmplat aici. Eşti un om bun.
Degetele i se înfipseră în dosar înt sufo ce. impce apăsarea începu să
o sufoce.

-Eu sunt om bun, dar tu mă plăt e şt i ca să -mi țin gura... Nu vreasăvil ce
alegerea ta.
- Alegerea mea? Tu vorbeşti serios? Nimic din toate astea nulTufa
e alegerea mea. Tu faci alegerile astea pentru mine.
Lucian coborî mâna.
Ea s e chinui să inspire încet casăse liniştească, deşi îi venea ăue
să urle.

- Şt i u că ai trecut prin multe, Lucian. Ştiucăai nevoie de timp ca irid
să -ţi revii, dar să mă respingi...
. Îc
. - Nu te resp i ng, Julia. Mâinile lui se încleştară. Închei poveste. Ea în tre de sisdprâ
Pâă să-ș i gă seas că cuvintele. Simți căise frânge inima în piept. Frântă
ca o crenguță uscată.
-Eu...

- R ichard şi Livie ți-au pregătit ba; ă , îi spuse el, reducând- o la tă ce re gajele. Te aș te aptă deja 1 Nu terbi!o fi şină, îi spuse el, reducând-o l a tăcere, Richard o să te ducă să petreci noapti gae Te aşt ea ptă deja 1 Nu te grăbi! Când osă fi aealauhol =
R i ch a rd o să te ducă să p e treci noapti Împleticindu-se, Julia făcu un pte grăbi! Când osă fi a ea la un hotel lângă aero, = “s In speni
o t Îm p leticindu-se, Julia făcu un pn nod de o amărăciune neîndurăt f ea la un hotel lângă aero, = “s In spate și se uită lungi Oare isepusîâCe
p Un nod de o a mărăc i une neîn durăt scăpară printre buze înainte să le n spate și se uită lungi Oare ise puse în gât. Cuvintele i oprească, daîre
n scăpară pr i ntre buze înainte să le le rosti, ştiu că spunea adevărul. n se puse în gât. Cuvintele i oprească, dar, în Secunda în care
le rosti, ştiu că spunea adevărul.
d o de tine, El încremeni și se îndre Nici măcar un cuvânt, ptă de spate, dar nu Spuse nimic,
Nici măcar un cuvânt,
Lacrimile îi în cețoșară Juliei privirea. Ea întoarse capul... și pri Virea îi căzu asupra patului, lo cu l în care făcuseră dragoste cu cina ore în urmă. Totul părea să fi
fueră dragoste cu cina ore în urmă. Totul părea acum să se fi întâmplat într-o altă Via ță, ia el punea punct poveştii lor. E
el punea punct poveştii lor.
Furia începu să se închege sub menghina care îi Strângea inima o distrugea pe dinăuntru.
și o distrugea pe dinăuntru.
- Nu po ț i nici măcar să te ui Nimcți la mine când spui asta?
Nimic.
Nici un răspuns.
Furia se dezlănțui, explodând ca un vulcan.
- Uită-te la mine ! pe ! urlă ea. Uită-telamine şi spune-mi că vrei
să plec!
p o t se încet cu fața spre ea. Ochii lui frumoşi şi verzi ca marea îi întâlniră
peaiei.
- Vreau să iei banii și să pleci,
- Nu vorbeşti serios.
Maxilarul lui se încleștă.
- Locul tău nu este aici, Julia.
De pa rcă ar f i primit o palmă, ea se trase în spate. Duse o mână u.Laim le îi mrneală
a lă , în timp ce furia și durerea o sfâşiară. Voia să urle la el, dar știa că,
dacă mai stătea fie şi doar o clipă, avea să se piardă cu firea. Urletele
nu aveau decât să provoace și mai multe lacrimi.
, ă
, Elîi frânsese inima în mii de bucăți, şi ştia că probabil nu avea dă
ă își revină niciodată pe deplin, dar nu urma să-i permită să-i distrugă

ral

E

Andria . Nu avea de gând să rămână aici şi să se roage de cl, să-l şi M .
.
şi l u pă lot ce îi spusese. implore u
Julia îl ascultă.
plecă.

Lucian nu avea idee cât timp trecuse din clipa în care Julia ieșise din cameră. Nu făcuse nici o mişcare, dar ştia că trecuse o vreme. Nu putea să-și șteargă din minte expresia rănită de pe chipul ei. De fiecare dată când clipea, îi revedea chipul în întunericul de sub ple o ape. De fiecare dată când deschidea ochii, o revedea palidă și p o trasă la față și îi revedea vânătăile cu o claritate nimicitoare. Îi revedea lacrimile din ochi.

Peste bătăile inegale ale inimii lui, suferința, apoi furia din vocea ei îi răsunau în minte. Îşi dorise ca ea să fie mânioasă, pentru că mânia o putea ajuta să facă față situației. Dar suferința? Îl străpunse până în măduva oaselor.

Să-i spună să plece nu era ceea ce voia să facă.

Era ceea ce trebuia să facă.

Lucian știa că făcuse ce trebuia. Nu era o decizie încurajată de whisky, chiar dacă probabil era îmbibat în alcool. Chiar dacă încă exista o parte rațională înăuntrul lui care nu credea în blesteme, până la urmă, nici nu mai conta. El nu era potrivit pentru Julia. Nu el. Nu familia lui nenorocită. Blestemul putea să fie o aiureală sau putea să fie ceva real; oricum ar fi, el și familia lui ar distruge-o. Toți aveau mâinile pătate de sânge.

Și, pentru că o iubea cu adevărat, era îndrăgostit de ea, ştia căea merita mai mult decât mizeria lui de familie... marea lui moştenire. Cioburile şi bucățile din care era compusă ființa lui erau acum otrăvite.

La fel ca tatăl lui... La naiba, bărbatul acela fusese tatăllui. Simți căi se face rău.

Parcă în transă, Lucian se trezi în camera ei. Nici nu-și amintea să fi venit până aici, dar se afla acum în dormitorul ei. Patul era făcut, şi orice urmă a prezenței Juliei, care făcuse din această cameră un spațiu viu, în care puteai respira în voie, dispăruse.

Redevenise doar o altă cameră care avea să fie închiării. Un alt spaţiu rece în care ar fi trebuit să înfl Să șidată
uitării. Un alt spaţiu rece în care ar fi trebuit să înfloreast numai cădragosteadevenise,cumva,st pă b șidatăcădragos.
tea,numaicădragosteadevenise,cumva,stearpăsauboliperversă. dagos.Năvicioasă
ori perversă.
Lucian închiseochii și se împletici, izbindu-secuseperete. Își lăsă palmele să i se ape p e hi. Si Pateledezgojj,
deperete.Îșilăsăpalmelesăiseapesepesteochi.Siâtu.Toulre zgojj,mieacăîlardea
gâtul. Totul ardea.
Îșiapăsăpalmeledeochi,darîncăovedeapeJulia.Încăoauzeaî ăîi i țe ăldu i oicin ube.
Nici nu-şi dorea să încerce.
-La naiba! scrâșni el și cobori mâinile. Lăsând capul pespate,utăpi m . Ce îi
bucata subţire de hârtie. I se rupse în mâini.
Era cecul.
Cecul cu bonusul pe care i-l promisese ca să o convingă
să rămână.

Cecul cu bonusul pe care i-l promisese ca să o convingă
să rămână.
Suficienți bani încât să îi asigure un viitor mai mult decât
c onf orta bi l .
Ea îl rupsese.

Capitolul 34

Totul era greşit.
Ochelarii de soare ascundeau ochii Juliei în timp ce stătea pe
b a ncheta din spate a maşinii cu care Richard o ducea spre aeroport.
Copacii şi clădirile din depărtare se vedeau ca prin ceață.
Julia se simțea... amorțită. De parcă tot corpul, pe dinăuntru şi
pe din afară, fu sese îmbibat cu lidocaină. Nici nu-și amintea când se
îmbrăca se sau când i se alăturase lui Richard. Julia nu zăbovise nici
o clipă. Simțise că trebuia să plece imediat, săplece înainte să cedeze
c o mplet. Își amintea vag că o îmbrățișase pe Livie de rămas-bun.
Femeia îi spusese ceva, dar Julia nu o auzise.
În urechi nu îi răsunaseră decât cuvintele lui Lucian când îi
ceruse să plece.
Nu se putuse concentra decât asupra durerii și furiei în timp
ce rupsese cecul și îl lăsase pe pat. Într-o bună zi, poate avea să își
regrete gestul, dar chiar nu fu sese în stare să ia banii. I se păruse un
gest murdar şi greșit să -i accepte. Banii fuseseră f olosiți ca său con-
vingă să rămână, iar acum erau f olosiți ca său facă să plece.
Totul era atât de greşit.
S i mțea că durerea o distrugea, făcând să i se taie răsuflarea în
timp ce privea în gol pe geam.
„Locul tău nu este aici."
Nu existau pe lume cuvinte care să doară mai cumplit.

Îl i ube a pe Lucian Oricât ar fi f ost de nebunesc faptul că ec,îâa Fu sese în frito din Se În_
drăgost i sc de cl, se întâmplase. F'usese înfricoșător din clipa itieere.Știs Se În_ fl Care
a n c că era riscant. Vieţile lor nu se asemănau deloc, și ease luptase na
p n te a ma că nu s-ar potrivi în lumea lui, dar avusese încredere îna
avu se se incredere că nu avea să o facă niciodată săse simtă nepotri.
p vită în acea lume. În cele din urmă, nu conta câți oameni Strâmbay
din nas la ea sau o făceau să se simtă prost când era îmbrăcată Într-o
rochie elegantă. Atâta vreme cât îl avea alături, nu îi păsa de Nimeni
și de nimic.

Fa închise ochii simțind arsura lacrimilor. Amorțeala dispărea
în ce tul cu încetul şi ea chiar începea să priceapă ce se întâmplase,
Erau în mașină de aproape treizeci de minute, la jumătatea drumului care îi despărțea de aeroport, iar ea nici măcar nu începuse să
se gân dească la tot ce i se întâmplase în ultimele 24 de ore.

Și știa că nici Lucian.

Lacrimile blestemate curgeau nestingherite, prelingându-i-se pe obraji. Cum avea să-şi vadă de viață după povestea asta, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? Cum avea să reușească Lucian?

Fu traversată de un fior. Pleca. Făce a ceea ce îi ceruse Lucian, dar să plece... i se părea greșit. Nu pentru că durea şi durerea aia era abia începutul, ci pentru că i se părea că... ea renunțase.

Că, deși el îi ceruse să plece, ea er acea care renunța la el... îi permitea să controleze toată situația prin propria renunțare.

Făcuse ce trebuia?

— Domnişoară Hughes, pot să-ți spun ceva?

Vocea lui Richard îi întrerupse brusc șirul gândurilor. Ea își în-
t o arse încet privirea dinspre geam şi o aţinti în față. Bărbatul rămăsese tăcut până acum. Dacă îi spusese ceva, ea nu îl auzise.

Julia își drese glasul.

—Sigur.

— Nu ştiu dacă Lucian ţi-a spus vreodată asta, dar, când era mic, el era mereu țapul ispăşitor. Bărbatul îi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Pentru frații și sora lui. .. mai ales pentru soralui. Se băga între Lawrence şi Madeline. Se bătea pentru ea.

Ștergându-și lacrimile de pe față, ea scoase un oftat tremurat.

El... Ea nu reuşi să continue şi scutură din cap. Mi-a menționat eg.
ceva de genul.
Ţi-a spus că frații lui se băteau pentru el, nu? Este adevărat
O făcea u de c ele mai multe ori, dar nu... cum făceael pentru ei âdd
pe Nici nu ştii cât de departe a mers pentru familia lui. Chiar dacă ai
impresia că Ştii, nu ştii.
Jul i a își cobori mâinile în poală, și de getele i se afundară în pal- ăidede
p a me. Avea o vagă idee despre ce făcu se Lucian pentru frații lui, lu- pse
fi cruri înspăimântăto a re dincolo de imaginație. Dar ea ac ceptase ce
ps făcu se el din loi alitate și din dorința aprigă de a proteja, lucruri de
c ar e ar fi dat și ea dovadă dacă arfi fost vorba despre familia ei. Era,
însă, mai mult de atât?
Când era vorba de spre Lucian — despre frații de Vincent -, era
mereu mai mult.
Asta nu era corect.
Ceva... ceva de o forță de necontestat se năştea înăuntrul ei.
Deschise și închise mâinile fără încetare.
Richard privi din nou în oglinda retrovizoare.
- Nimeni nu s-a bătut pentru el aşa cum a făcut elpentru alții.
Ea trase brusc aer în piept.
- Mă văd nevo it să întreb. Tu osă te baţi pentru el, Julia?

Lucian stătea în fața ușii închise. Nu intrase niciodată în această
cameră. Nici în copilărie. Niciîn viața lui de adult. Dar acum, stătea
în fața dormitoru lui tatălui său, camera în care mama lui nu dor-
mise niciodată.
Nu știa de ce venise aici. Plecase din camera Juliei și ajunsese
cumva aici. Lucian se întinse spre clanță. Descuiată, uşa se deschise,
și aerul rece se revărsă dinăuntru când el intră.
În cameră era dezordine, dar asta nu avea nici o legătură cu
moartea lui. Nimeni nu se apucase încă să-i strângă mizeriile. Doar
că tatăl lui , nemernicul lui de tată biologic, nu înțelesese scopul lu-
crurilor frivole și lipsite de importanță. Fusese auster până în mă-
duvă, inclusiv cu atenția și dragostea lui.
Lucian rămase în picioare în fața patului — singurul pat din casă
care nu era proiectat de Gabe. Patul era făcut, perne plate fiind

a se zate deasupra. În dreapta se afl tat pe perete. Şi un scaun. Atât. aun dulap. Un televizor era mc Dn-
tat pe perete. Şi un scaun. Atât.
O încăpere fără suflet,
La fel ca tatăl lui.
Poate, dacă Lawrence ar fi fost un tată mai bun, Maddie ar fi... nu fijuns cum ajunsese. Poate,dacă tatăl lfi ei, ea nu ar fi sfârşit cum sfârșise.
Simțea cum murea pe dinăuntru.
Îşi pierduse sora. O pierduse pe Julia.
O fur i e fierbinte i se scurge a prin fiecare Por. Fără să mai gân- ,făîfaă și ăaeşc
din perete.
Luci a n aruncă televizorul pe podea, carcasa zdrobindu-se în al
gă ce se căscă în perete nu reuși... să opre a scă în nici un fel Luaîdr tăvălugul furiei.
Lucian se îndreptă spre dulap.
Apucând o cutie de lemn, o azvârli spre dulap. Inelele zburau
pe pr mereu tatăl lui. Ci un altul, îtrpe care i-l oferise mama lor de Crăciun
într- lor de Crăc i un un a n. Nemernicul nu îl purtase niciodată. Eticheta rămăsese ita,l
intactă, la peste un dece niu după ce îl primise, El
p m El se înt o arse spre dulap, u apă de coeTdspre teancul îngrijit de cărți şi sticlele
cu apă de colon i e. Trecându- că ri le și tcllnriărți şi sticlele și brațul peste partea de sus, dărâmă
că rțile și sticlele, Bufnitura că potoliră c un mc fu ar u pe pa ea de sus, dărâmă rților și zgomotul de sticlă spartă nuii
potoliră cu nimic furia.
Mirosul pătrunzător de pin inundă camera în timp ce el apu că usc dulapul şi îl ăsu.
păbu şi ră, zdrobindu-se de podea. Lucian făcu un Pas înapoi, cu trupul tremurând și suflând

tatălui lui.
Lucian

Fiecare muşchi din corpul lui înmărmuri când el închise ochii.
La naiba! Acum, începea să audă vocea Juliei. Chiar își pierduse mințile, nu? Nu era de mirare, având în vedere tot ce se întâmplase.
- Lucian. Vocea Juliei răsună din nou. Te rog!
| se făcu pielea de găină. Deschise şi închise mâinile în lături, apoi se întoarse încet.
Julia stătea în pragul ușii, părul alunecându-i în valuri în jurul chipului palid, pe care se citea neliniștea. Chiar era ea. În carne şi oase.
Pieptul lui se ridică și cobori greoi. Ea nu ar fi trebuit să fie aici. Doamne, ar fi trebuit să fie departe de el. Nu îi spusese să plece?
Se chinui din răsputeri să-și înghită nodul din gât când ea făcu un pas în față, oprindu-se când el se încordă.
-Ce faci aici?
—Redecorez, îi spuse el răspicat. Îți place?
Julia tresări, și ochii ei minunați și blânzi se aprinseră sub efectul emoțiilor.
- Oh, Lucian!
- Nu. FI ridică o mână. Ți-am spus să pleci. De ce eşti aici?
Se aşteptă să o vadă tresărind, săvadă cum chipul ei frumos păleşte mai tare, dar nu se întâmplă asta. Bărbia ei uşor ascuțită se înălță și umerii ei se îndreptară cum făcuseră de alte sute de ori înainte , de obicei cu câteva clipe înaintede a-l pune la punct.
- Sunt aici, spuse ea. Suntaici pentru că te iubesc.
Lucian fu cel care tresări. Se trase încurcat în spate.
Ni...
- Nu. Vocea ei răsună ca bubuitul unui tunet în toiul unei furtuni de vară. O să taci și o să mă asculți.
Lucian clipi. Uimirea îl făcu să tacă brusc.
-Nici nu-mi pot închipui prin ce treci şi ce simți. Ultimele 24 de ore ți-au schimbat complet viața... auschimbat tot ce ştii, dar nu au schimbat și cine ești.
El izbucni într-un hohot răgușit de râs.

Şt ! Ku nu cred că şt ii. Ea mai făcu un pas în faţă. Cred că N-ai nici ie :
cea mai vagă idee.
-
eă , - Strângând din dinți, el întoarse privirea. făc
g - Știi doar jumătate din tot cea m făcut...
Şt — Îndeajuns cât să fiu sigură că tu eşti bărbatul pe care îl iubesc, l
Ea îl întrerupse cu vorbe pe care el le simți ca un pumnal Împlântat
în inimă. Știu că eşti un bărbat extraordinar de loial și de protector
Ştiu că eşti incredibil de talentat şi de generos. Ştiucăeşti deștept
dp și amuzant. Știu că nu pot să rămân supărată pe tine nici când mă
enervezi la culme. Ştiu...
- Ştii că nu sunt bun pentru tine?
Vocea lui răsună răguşit.
Ea scutură din cap.
- Nu este așa.
—Iubito, nu înţelegi. Casa asta blestemată, familia astablestemată
o să te distrugă așa cum distruge pe toată lumea.
— Nu este adevărat. Ştiu că nu este, insistă ea. Pentru că pe tine
nu te-a distrus. Pe tine nute-a nimicit.
Doamne, cuvintele îl străpunseră până în adâncul inimii, pentru
că își dorea atât de mult să le dea crezare. Își doreasă fie adevărate.
Juli a se opri la câțiva paşi de el , în dreptul grămezii de aşternu-
turi și cuverturi.
— N-ai decât să te superi pe mine. N-aidecât să-mi ceri să plec,
dar n-o să fac asta.
Lu i Lucian i se tăie... răsuflarea — aerul ise opri în gâtlej.
Ea îşi încleştă mâinile mici în pumni.
-— Accept ce eşti ... Ştiu că eşti un om distrus. Știu că toată fami-
lia ta este un dezastru și accept toate părțile tale frânte. Pot să mă
des cu rc cu ceea ce eşti în realitate. Pot să mădescurccu tine.
El încremeni. La naiba! Nici nu era sigur dacă mai respira.
Cuvintele se strecur ară cumva prin negura furiei şi a durerii.
- Te iubesc! continuă ea, susţinându-i privirea. Și, pentru că te
iubesc, nu o să renunţ la tine. .. la noi. O să mă bat pentru tine. Așa
că obişnuieşte-te cu ideea! Eu sunt a ta. Tu eşti al meu.
Lucian cedă.

Nu ştia ce anume din cuvintele ei îl făcu să cedeze, Poate tot cers
spu s e se. Poate faptul că se întorsese, că stătea în fața lui, căse bătea ed
d Oricare ar fi fost motivul, nu conta.
Juli a era a lui,
Şi el era al ei.
Lucian se avântă înainte, anulând distanța dintre ei. fi cuprinse
obrajii în mâini în vreme ce gura lui cobori.
— Doamne, Julia. Îmi pare rău! Te iubesc! Îmipare atât de rău! Nu
ştiu ce-a fost în mintea mea. Nu ştiuce fac.
- Nu-i nimic, spuse ea și îl apucă strâns de umeri. Te iubesc,
Lucian! De asta sunt aici. Deasta o să rămân aici. Îi dăm noi de cap.
- Nu te merit, d ar, la naiba, te iubesc!
Buze le lui le prinseră pe ale ei într-un sărut. Încercă să fie blând,
să o ia încet. Se strădui să se controleze, dar își oferea inima pe tavă.
Pr i ntre buze i se revărsară cuvinte pe care nu le rostise nicio-
dată. Îi spuse cum se simţise când intrase în această cameră, cât de
rănit era de s o ra lui . Îi povesti despre teama lui cum că avea să o
distrugă. Îi împărtăși totul printre săruturi, bâjbâind între timp
cu nastur ele de la blugi și cu fermoarul. Îi spuse că o parte din el
murise în clipa în care îi ce ruse să plece, în timp ce apucă pantalonii
negri pe care îi purta Julia şi îi trase în jos, odată cu lenjeria intimă,
ajutând- o să și-i scoată. Lucian îi spuse iar şi iar că o iubea, în timp
ce o întinse pe podeaua din dormitorul tatălui lui, depărtându-i
coapsele și penetrând-o atât de adânc, atâtde tare, încât ai fi zis că
încerca să se contopească într-o singură ființă.
Julia îl strânse în brațe în timp ce lucrurile scăpară complet de
sub control. Picioarele îi erau înfășurate în jurul șoldurilor lui în-
cordate, una d i n mâini i se afundă în părul lui și cealaltă îl ținu de
braț. Se agăță de el în timp ce trupul lui îl revendică pe ale i şi ea
îl primi înăuntrul ei... îl primi, în timp ce gura lui îi șopti cu înflă-
cărare dragostea pe care i-o purta, îi ceru să-l ierte, chiar dacă nu
merita, și jură că avea să îşi petreacă tot restul vieţii străduindu-se
să-și ia revanșa.
ȘI așa avea să facă. Avea să o onoreze pe Julia. Aveasăo pre-
ţuias că mereu ca pe lumina ochilor lui, pentru că ea era lumina

A

ochilor lui, şi nimic - nici familia lui,nici e l - nu avea Să se ame vreodată între ei, e
vreodată între ei,
Erau sortiți să fie împreună.
Povestea lor era pecetluită pentru totdeauna,
Mâna lui se înfipse în p o dea când ea urlă, corpul ei ieilcovulsii lor, strââduldis fiind Cu-
prins de iureşul c o nvulsiilor, strângându-l cu disperare Eliberarea îi străfulgeră corpul, şi el își
idocid Cu- în brațe,
E li b e r a rea îi străfulgeră c o rpul, şi el își pierdu orice simț al Măreedorliedollubaț e, rațiunii,
Mărg el e de sud o a re se prelingea u depe corpul lui. Sunetul feminită. ealulolîpuaiii,
cm o , pentru că, la naiba, era foarte posibil ca şi el să fi izbucnit în plâns,
Era foarte posibil să-și fi găsit salvarea aici şi acum,
Lucian se descătuşă cu o ferocitate nimicitoare, numele ei Tăsu-
T nând ca o explozie sacadată și aspră de pe buzele lui. Se prăbuși cu
toată greutatea peste ea. Se strădui să mai reziste, dar nu reuşi și, el d
și în cele din urmă, își dădu s eama că era în regulă, pentru căea avea
să îi facă față — îi făcea deja față.
Cu răsuflar ea întretăiată, el își lipi fruntea asudată dea ei. Corpul
o u ei zvâcni în jurul mădularului lui, ea respirând rapid și sacadat.
Câteva clipe, nici u nul din ei nu spuse nimic. Doar se ținură în bra-
e, cu trupurile încă unite, pe măsură ce bătaia inimilor încetinea.
Julia rupse tăcerea.
— Cred că am desprins nişte plăci din pardoseală.
El chicoti răgușit în timp ce ieşi uşor dinăuntrul ei și se mişcă
astfel încât să-şi lase greutatea pe o parte, pe podea.
- Te-am rănit cumva?
-Nu, şopti ea. Dar nu cred că o să mă mişc de aici prea curând.
-Nici eu. Privirea lui alunecă peste trupul ei frumos, peste tri-
coul ridicat, șoldurile dezgolite şi coapsele ce licăreau de sudoare.
Domnişoară Hughes, murmură el şi ridică privirea spre ea. Te-am
făcut praf.
Obrajii ei se aprinseră într-un trandafiriu frumos.
- Eşti groaznic.
-Sunt. Chiar sunt. Redevenind brusc serios, el Își trecu mâna
peste obrazul ei. Îmi pare rău! N-ar fi trebuit niciodată să-ți cer

să pleci... să spun ce am spus. Locul tău este aici. Tuai fost mereu a mea.
-Încetează!Știu.Nu-inimic,Eaîicuprinsechici Osăfi bi pulînmâini.N-ai de ce să-ți ceri scuze. O să fii bine...
-O să fim bine.
Îşi lipi din nou fruntea dea ei. Era cazul să se ridice și să se ducă șiîntr-un loc ce nu era plin de amintiri vechi Și urâte. Brusc, îi veni o idee, și își dădu seama că nu era lucru pe care să și-l dorească mai mult.
Lucian înălță capul.
- Ne mutăm.
Ea se încruntă când ridică privirea spre el,
- Poftim ?
- Ne mutăm. O să găsim un loc nou... poate în oraș. Cred că ți-arEl ți aplăcea. El încuviință din cap. Nimic nu i se părea mai potrivit. Nu o să stăm aici.
— Poate ar trebui să mă întrebi dacă vreau să mă mut cu tine, nu? spuse ea, evident tachinându-l.
- Te-ai întors. Nu mai ai cum să scapi de mine acum. El apăsă în treacăt un sărut pe vârful nasului ei. Dar, serios... Nu vreau să stau aici. Nu mai vreau. Nu o să ne grăbim. O să găsim locul perfect, dar nu o să locuim aici.
Ea își lăsă mâna să alunece peste pieptul lui.
—Cred că este o idee minunată.
Er a.
— Să se ducă naibii casa asta!
Un surâs se creionă pe buzele ei.
- Ducă-se pe apa Sâmbetei!
- Da, murmură el şi îi căută privirea.
Zâmbetul ei se adânci.
-— Dincolo de toate motivele evidente, ar fi extraordinar să locuim undeva unde să nu risc să fiu împinsă pe scări de fantome răzbună- toare, într-o casă care să nu izbucnească în flăcări în timp ce dorm. Deci sunt total de acord cu asta.
- O să ne asigurăm că următoarea noastră casă nu este bântuită.

Julia râ se în timp ce îl cuprinse în brațe, âsetul ei reuși să alunge o parte din întuner
ținându-] str icul ca îi ANS, jar e
b râ se tul e i reuși să al un ge o p arte din întuner suflet șiîn inimă. Era doar un râset,
dar el sed-] str icul care îi pSimțedea ANS, jar lutea În
suflet și în inimă. Era doar un râset, dar el se mai uşurat. ce îi p Simțea deja lutea În
Mai bine,
mai uşurat.
Lucian o sărută, căutând să exprime în sărutul lui tot ce Simțea entru ea, în timp ce
mâna lui urcă alene și dege ei Prr
părul e i . Julia avea dreptate. i el.
El va fi bine.
ȘI avea să le fie amândurora foarte bine.
Atâta vreme cât erau împreună.

Capitolul 35

Două luni mai târziu

Lucian se trezi înaintea Juliei, ca în fiecare dimineață. Ei bine, cu excepția weekendului când ea se dusese acasă la părinții ei, casă le spună că locuia în Louisiana, împreună cu el.
Şi, ca în fiecare dimineață, se sprijini în coate şi o privi lung, nevenindu-i încă să cr eadă căea era aici, că aceasta era viața lor, că el se îndrăgostise şi că dragostea îi era împărtășită.
La drept vorbind, nu se așteptase niciodată la asta — nuse aştep- tase ca ea să apară în viața lui.
Probabil de aceea, în clipa în care se trezea, se surprindea cer- cetând-o din priviri, ca pentru a se asigura că ea era reală şi se afla acolo.
Cele două luni fuseseră raiul pe pământ.
Și iadul pe pământ.
Nici nu reuşise să înțeleagă toată nebunia. Trădarea lui Maddie și moartea ei încă erau mult prea dureroase. Uneori, el și Julia vor- beau despre asta, Nu prea des. Frații lui nu aduceau niciodată vorba de spre asta. Nici despre tatăl lor sau despre adevărul legat de copiii lui naturali. Nu se discuta, pentru că ce mai era de zis?
Pe deasupra, Gabe avea propriile probleme de rezolvat. Şi, ju- de când după țipetele auzite cu o seară înainte, urmate de tăcerea

p Lucian ştia că fratele lui era ocupat până peste cap.
lar Dev?
C i ne n aiba să ştie ce se întâmpla cu el? Devenise mai distant ş; ai rece ca înainte, şi, fir-ar să fie, Lucian cu putință.
Ceva se schimba înăuntrul fratelui mai mare.
Și nu în bine.
Luc i a n nu v o ia să se gând ească la nimic din to i era o zi mareAmânoitrbuasăea ate astea acum,
A zi er a o zi mare. Amândoi trebu iau să se trez eas stea acum, CĂ și săoia din loc, dar în ainte.
loc, dar înainte...
Razele del icate ale s o arelui se strecurară pe sub draperii, croin. - i drum pulloJu ia
ce el îi cuprinse un sân în palmă.
Lucian sărută pielea catifelată de pe umărul ei, lăsându-și mâna ăl unde
ușâ a să alunece de pe sân pe abdomenul ei catifelat. Se mişcă, conturând
o cale de sărutur i înfierbântate de-a lungul coloanei ei, mnisîn timp ce
mâna i se strecură între coapse și îi cuprinse sexul.
Depărtând picioarele, Julia gemu în pernă când el Își strecură un
deget în feminitatea ei.
— Bună dimineața! murmură ea și își răsfiră degetele pe pat, în l
timp ce el își apăsă palma acolo unde ştia că-i plăcea.
-— Bună dimineața!
El înălță capul și o muşcă uşor de pielea sensibilă de pe gât.
Julia se mişcă puţin, arcuindu-şi şoldurile spre el.
- Ai ceva pentru mine?
- Mereu.
El zâmbi pe pielea ei în vreme ce îşi odihni o mână pe șoldul ei.
pe O secundă mai târziu, se scufundă în adâncurile feminității
ei . Suspinul ei se pierdu în geamătul lui. În dansul trupurilor, el
nu se grăbi, purtând-o iar şi iar spre culmile extazului, până când

a

a

nu mai reuşi să se reţină. Ea atinse plăcerea inaintea lui, ţipând în nful
jgă orgasm, Şi Lucian se pierdu în ea — sepierdu şi îşi dori să nu mai
fie găsit niciodată.
Cumva, Julia ajunse pe spate, cu un braţ înfăşurat în jurul gâtului îşi îălțăa,
juuguu lu i , în timp ce îşi înălță capul, sărutându-l bddâtvcipbu pe obraz, apoi pe gură,
zăbovind preţ de câteva clipe pe buzele lui.
- Eşti alarma mea preferată de dimineaţă,
FI chicoti când se lăsă încet pe o parte lângă ea,
-Eu sunt preferatul tău, punct.
- Adevărat. Ea se întoarse cu fața spre el. Cât este ceasul?
-E aproape timpul să cobor în genunchi la duş Și să mă asigur slzl
agu că o să-ţi petreci restul zilei gândindu-te la măiestria limbii mele.
Ea chicoti.
- Eşti ridicol.
-Nu o să mai spui asta peste zece minute. El îi îndepărtă părul
de pe față. Dar, serios, trebuie să ne grăbim. Trebuie să fim în oraș
la 11.00.
- Și trebuie să ajungem la aeroport, îi aminti ea. Zborul alor mei
aterizează la 15.00.
- Ajungem noi.
Julia își dădu uşor capul pe spate şi îi zâmbi afectuos.
— Sper că eşti pregătit. Mama şi tata abia așteaptă să te cunoască.
Elo sărută pe obraz.
-O să mă adore.
—Pentru că eşti irezistibil?
-Bi bine, da, dar nu de asta. Elo să rută pe nas. O să mă adore
pe ntru că o iubesc pe fiica lor.

Deloc surprinzător, plecară cu ceva întârziere spre întâlnirea cu
prietenul lui Lucian de la agenția imobiliară. Nu că Julia se putea
plânge. Se simțise atât de bine la duş.
Aruncând o privire spre el, în timp ce se strecura cu uşurință
cu mașina pe străduțele mai puţin aglomerate din Garden District,
i se tăie răsuflarea. După luni și nenumărate ore petrecute alături

de cl. încă i se tăia răsuflarea. La fel cum inima ise umfla uneori ; bln ,
piept ca un balon
Fl o ra atent la condus , dar o ţ inea de mână, şi un deget i se pli şi îi îl ă,Fse
pl i ba intr-o doară în aint e şi înapoi în palmă , Fusese tăcut de când e le Vin,iaşiane îi fg '
e caseră de la conacul de Vincent, iar ea ştia unde îi fugise Mintea ' l
tut şi se lăsa acaparat de lucrurile pe care nu le putea schimba. La Înce.
put, i se întâmpla de mai multe ori pe zi. Acum, treceau câteva zile
bune între aceste momente în care inima ei se strângea în piept și nd
suferea pentru el şi pentru faptul că nu avea să primească niciodată
răspunsul la unele întrebări chinuitoare.
Dar Lucian în cepea încetul cu încetul să lase trecutul în Urmă,
iar ea îl ajuta și avea să continue săîl susțină. Despre asta era
vorba azi.
Julia îl strânse de mână, iar el îi aruncă o privire. Un colțal gurii
lui se curbă în sus.
-Cee? o întrebă el.
- Nimic.
Ea îi trase mâna în poală şi i-o strânse tare. Abia aștepta să-i cu-
noască pe părinții ei. El nu părea să aibă deloc emoții, dar ea avea,
pentru că, ei bine, era Julia. Continua să se agite pentru tot felul de
lucruri stupide. Precum faptul că își trimisese CV-ul pentru dife-
rite posturi de asistentă și își făcea griji pentru interviurile pe care
le avea.
Lucian o susținea să revină la muncă, oferindu-se chiar să-i or-
ganizeze interviuri la mai multe clinici şi spitale. Folosindu-se de
numele de Vincent, o putea ajuta să-şi găsească un loc de muncă,
dar ea îl făcu se să promită că nu avea săse implice. Trebuia să-și
găsească și să-și obțină singură locul de muncă.
Dar se bucurase teribil de mica lor vacanță.
Nu-şi petrecuseră fiecare zi la conac. Lucian o dusese prin locuri
la care ea nici nu visase vreodată.
Uneori, nu-i venea să creadă că aceasta era viața ei — că aşa era
ea acum. | se întâmpla foarte des.
— Am ajuns.

Ma şi na încetini şi coti, dând să treacă printre doi stâlpi din piatră. O poartă se deschidea deja, întâmpinându-i. ân
Mai aveau vreo câteva ore până să meargă la aeroport, dar înainte aveau de rezolvat un lucru foarte important.
Julia spera că avea să vadă, în sfârşit, noua lor casă.
fu
El mai fusese aici de câteva ori, cercetând clădirea şi tot felul de fl ea curi, ca să se asigure că era „suficient de bună" înainte caeasă o vadă. Aparent, casa trecu se de inspecția lui, motiv pentru care se aflau aici, în străvechiul şi celebrul Garden District.
Pavelele aleii duceau spre una dintre cele mai frumoase reşedințe e care le văzuse Julia vreodată. În secunda în care maşina se opri, ea deschise brusc portiera şi ieşi cu sufletul la gură.
Cu ochi mari, cercetă fascinată gardurile din fier forjat, curtea şi coloanele de una lb lucios. Casa din perioada antebelică nu era nici pe de parte la fel de mare şi de copleșitoare precum conacul. Din afară, părea spațioasă, şi Juliei îi plăceau la nebunie ferigile bogate care atârnau de la veranda dela etajul al doilea.
Lucian o urmă înd eaproa pe , pe măsură ce ea înaintă spre verandă. Agentul imobiliar deschise uşa. Ea aruncă o privire peste umăr.
—Îmi place la nebunie!
El râse.
- Nici măcar n-ai intrat.
că o privire spre locul în care stătea agentul. Atât timp cât nu este bântuită.
- Păi... Lucian o cuprinse în brațe pe la spate. Suntem în New Orleans. Nu se ştie niciodată.
— Nu-mi spune asta!
Elo sărută pe obraz.
— Ce-ar fi să aruncăm o privire înăuntru înainte să iei o decizie? Și, dacă nu-ți place, găsim alt ceva. Găsim noi ceva.
Ea cam luase o decizie bazându-se pe ce văzuse de afară, dar nu spu se asta în timp ce se lăsă cuprinsă în îmbrăţişarea lui Lucian.
Julia nici nu se mai gândea acum la casă ori la cele întâmplate în familia lui. Puteau să se mute aici sau să locuiască în continuare

din toate astea nu conta cu adevărat.
la conac. Puteau să plece din Louisiana sau să Tămână acc; din toate astea nu conta cu adevărat. Alei, Nimic
Când în chise ochii și trase adânc aer î nu l dulce al florilor care înfloreau în grădi piept, ÎNSpirând Par Mă, era mai Îu-
mul d ulce al florilor care înfloreau în grădi pregătită să accepte că se înşelase atât de ta ptSirând Par Mă, era mai mult de Te după n Îu- Cât
căsnicia ei.
pregătită să acce pte că se înşel ase atât de ta căsnicia ei. mult de Te după cese Închei Cât ase
Julia crezuse că iubirea nu era de ajuns, dar ştia Că, alături persoana potrivit ă - și Lucian de Vincent era, fără îndoială, bărbe dpotrivit pentru ea —, iubirea chiar eradeajun “tul potrivit pentru ea —, iubirea chiar era de ajuns.

Mulţumiri

Vreau să-i mulțumesc lui Kevan Lyon pentru că mi-a fost mereu alături, susținându-mi orice idee de carte şi lucrând cu mine în fie-care etapă din procesul de scriere. Nu-i pot mulțumi îndeajuns lui multe limbi diferite. Îi mulțumesc editoarei mele, Tessa Woodward, w, care a decis să-i aducă la viață pe frații de Vincent, şi minunatei echipe de la HarperCollins/Avon Books.
Îi mulțumesc din inimă lui Stephanie Brown, pentru că m-a acum. MULŢUMESC!
lume nouă. Mulţumesc!

AT ai e Ie eaieI
Ă der a
T i e Ie ei e de a E CI ea ui străin fascinant, care o pa md
a eee TIE MR
e TR an de Vincent... noul ei angajator
lă, o familie puternică, dar E

în
Și blestemată, precum și tentatia
ian se dovedesc pentru Julia o dis-

e Burlac c o nvins și cunoscut pentru escapadele sale, acum o dorește doar pe Jul i a. Ceva din ea îl face să vrea săi se destăinuie în întregime — dar unele secrete este mai bine să rămână îngropate, împreună cu un trecut c are nu doar ar duce la distrugerea unei dinastii, c iar atrage-o și pe Julia într-un joc mortal.

Căci, po a te, calea cea mai ușoară de a ajunge la Lucian este prin intermediul Juliei...

să nu poată să lase cartea din mână până la ultima pagină.”
Publishers Weekly

SASEA
Zau UNC TnuTe ale ES iN etolaalo)l ate If oiP alo SSI
elementele supranaturale cu romantismul, iar scenele senzuale
Bookpage

2)